

КЛАЙВ КЪСЛЪР АЗИАТСКА ВЪЛНА

Част 14 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Мария Неделева, Милена Томова, 1998

chitanka.info

Някои сравняват Пит с други популярни герои от приключенски романи, но Къслър е успял да създаде герой, единствен по рода си.

Форт Лодърдейл,
Сън Сентинел

Изразявам своята признателност към мъжете и жените в Службата по емиграция и натурализация за щедро предоставените ми от тях данни и статистики за незаконната емиграция.

Благодаря също и за помощта на инженерни войски, които ме запознаха с капризната природа на реките Мисисипи и Ачафалайа.

И на десетките хора, които бяха тъй любезни да ми дават идеи и предложения за това, какви препятствия да преодоляват Дърк и Ал.

Авторът

РЕКВИЕМ ЗА ЕДНА ПРИНЦЕСА

10 декември 1948 г.

Непознати води

С всеки следващ порив на вятъра вълните ставаха все по-ярошни и непредвидими. Вярно на своенравната си природа, морето, както беше тихо цял ден, вечерта си показа рогата. Белите гребени на високите вълни отхвъркваха като мрежи от водни пръски. Разпенена вода и черни облаци се сливаха под стремителната атака на вилнеещата снежна буря. Не можеше да се каже къде свършва водата и къде започва небето. Докато пътническият лайнер „Принсес Доу Уан“ се преборваше с вълните, надигащи се като планини, преди да се разбият върху кораба, хората на борда не подозираха за бедствието, което ги очакваше само след минути.

Североизточните и северозападните хали, разбунващи водите, образуваха в същото време и силни водни течения, които блъскаха кораба от двете страни. Ветровете скоро достигнаха сто и шейсет километра в час, а вълните извисяваха гребени на височина над девет метра. Хванатият във водовъртежа „Принсес Доу Уан“ нямаше как да им се изплъзне. Вълнорезът му се издигаше над вълните, които заливаха откритите му палуби, а когато отново се гмурнеше, кърмата му се вирваше нагоре и разкриваше бясно въртящите се гребни винтове. Удрян от всички страни, корабът се наклони странично до трийсет градуса и леерното ограждане покрай палубата за разходки се скри под кипящата вода. После много бавно и тромаво се изправи и продължи напред в най-свирепата буря, регистрирана в близката история.

Премръзналият втори помощник-капитан Ли По, който беше на вахта, но не можеше да вижда нищо в заслепящата снежна буря, се прибра в кормилната рубка и тръшна вратата. Толкова пъти бе плавал по Китайско море, но никога не бе виждал снежна вихрушка сред силна буря. По си помисли, че не е честно от страна на боговете да подложат на такива разрушителни ветрове „Принсес“ точно сега,

когато, след като бе обиколил половината свят, му оставаше по-малко от сто мили до пристанище. През последните шестнайсет часа корабът бе изминал само четирийсет мили.

Като се изключеха капитан Лий Хънт и главният машинист в машинното отделение, целият екипаж се състоеше от китайци националисти. Изпечен мореплавател, с дванайсет години служба в Английските военноморски сили и осемнайсет като офицер на три различни търговски флота, петнайсет от тях Хънт беше прослужил като капитан. Като момче излизал с баща си на риболов край Бридлингтън, малко градче на източното крайбрежие на Англия, след което станал редови моряк на товарен кораб, пътуващ за Южна Африка. Сега Хънт, слаб човек, с прошарена коса и тъжни, блуждаещи очи, бе обхванат от дълбок песимизъм. Не беше много сигурен, че корабът му ще е способен да издържи на този ураган.

Преди два дни един от моряците бе насочил вниманието му към една пукнатина в задната дясна част на външния корпус зад комина. Беше готов на всичко, само да можеше да огледа пукнатината сега, когато корабът му бе подложен на това невероятно напрежение. Но побърза да пропъди мисълта. Щеше да е равносилно на самоубийство да направи такъв опит във ветрове, духащи със скорост сто и шейсет километра в час, и яростни вълни, които заливаха неспирно палубите. Сърцето му подсказваше, че „Принсес“ е в смъртна опасност, и той се примири с факта, че съдбата на кораба не е в негови ръце.

Хънт гледаше снежната завеса, която замрежваше стъклата на кормилната рубка, и без да обръща глава, попита втория си помощник-капитан:

— Колко силно е обледеняването, господин По?

— Увеличава се с голяма бързина, капитане.

— Мислите ли, че има опасност ледът да ни скове?

Ли По поклати бавно глава.

— Все още не, сър, но до сутринта ледената кора върху надстройката и палубите ще натежи и може да се окаже критична, ако получим силен крен.

Хънт се замисли за миг, после нареди на кърмчията:

— Следвайте същия курс, господин Дзун. Поддържайте вълнореза право срещу вятъра и вълните.

— Тъй вярно, сър! — отвърна китайският кърмчия, както стоеше с разкрасени крака и вкопчил ръце в медното кормилно колело.

Мислите на Хънт се върнаха отново към пукнатината в корпуса. Не можеше да си спомни кога „Принсес Доу Уан“ е минавал на мореходна проверка в сух док. Струваше му се странно, че никой от екипажа му не проявява никакво безпокойство за течовете, за силно ръждясалите листове на обшивката, както и за хлабавите и липсващите нитове. Те като че ли не забелязваха корозията и постоянно течащите помпи, които едва смогваха да поемат силния теч по време на пътуването. Ако „Принсес“ имаше ахилесова пета, то това беше неговият грохнал и износен корпус. Кораб, плаващ по океани, се счита за стар след двайсет години експлоатация. „Принсес“ бе пропътувал стотици хиляди мили, блъскан от бурни води и тайфуни през двайсет и петте си години, откакто бе излязъл от корабостроителницата. Беше малко чудо, че все още се държи на повърхността.

Пуснат на вода през 1913 година от корабостроителите „Харланд и Уолф“ под името „Ланай“ като собственост на Сингапурските тихоокеански параходни линии, той имаше водоизместимост 10 758 тона. Дължината му от напълно отвесния нос до кърмата му във форма на чаша за шампанско беше 151 метра, а широчината му — 18 метра. Парните му машини с тройно разширение имаха мощност от пет хиляди конски сили и задвижваха два гребни винта. В разцвета си корабът порил вълните с приличната скорост от седемнайсет възела. Извършвал рейсове между Сингапур и Хонолулу до 1933 година, когато бил продаден на Кантонските линии и бил преименуван на „Принсес Доу Уан“. След преоборудването му започнал да превозва пътници и товар до югоизточните пристанища на Азия.

По време на Втората световна война е предаден на австралийското правителство, което го преустройва в кораб за превозване на войски. Силно повреден, той оцелява при нападение от японски самолет, докато плава като конвой, и след войната известно време извършва кратки рейсове от Шанхай до Хонконг. През пролетта на 1949 година му предстояло да бъде продаден за бракуване в Сингапур.

Помещенията му били предназначени да превозват петдесет и пет пътника в първа класа, осемдесет и пет във втора и треста и седемдесет в трета. Обикновено екипажът му се състоял от 190 души,

но на това плаване, което трябваше да му е последното, обслужването се извършваше само от трийсет и осем човека.

Хънт мислеше за стария си кораб като за мъничък остров в бурно море, въвлечен в драма без публика. И си помисли отново, че както на него му е време да се върне на сушата, така и на „Принсес“ му е време да бъде бракуван. Докато корабът, носещ белези от битки, се преборваше с цялото настървение на бурята, Хънт изпита състрадание към морския съд. Корпусът му се извиваше и стенеше, когато го залееше някоя гигантска вълна, но той изплуваше отново на повърхността и забиваше нос в следващата. Единствената утеха за Хънт беше, че износените машини продължаваха да тупкат равномерно.

В машинното отделение скърцането и стененето на корпуса вдигаха необичайно голям шум. Когато водата започна да се покачва през решетъчните пътеки, от напречните прегради се отлюспваше ръжда и танцуваше по водата. Един по един падаха нитовете, крепящи стоманените листове. Те изскачаха от местата си и се стрелваха във въздуха като ракети, а екипажът изглеждаше безучастен. Подобно поведение често се забелязваше на кораби, строени преди годините на заваряването. Само един мъж бе докоснат от пипалата на страха.

Главният механик Иън „Хонконгски“ Галахър, ирландец с яки като на бизон рамене, червендалесто лице и гъсти мустаци, можеше да познае кога един кораб е в предсмъртна агония само като го видеше или чуеше. Той обаче пропъди страха от съзнанието си и спокойно насочи мислите си към начина за оцеляване. Останал сирак на осем години, Иън Галахър избягал от бедняшките квартали на Белфаст и започнал работа на кораб като каютен прислужник. После, изпитвайки влечение към машините, се прехвърлил в машинното отделение, където помагал за чистенето им, а скоро след това станал трети помощник-механик. До навършването на двайсет и седем години, той вече имал документи за главен механик и работел на трампови кораби, които извършвали редовни рейсове между островите в южната част на Тихия океан. Прозвището Хонконг получил, след като участвал в паметен бой в една пристанищна кръчма на града, когато насреща му излезли осем китайски докери и се опитали да го проснат на земята.

През лятото на 1945 година, вече трийсетгодишен, той постъпил на служба на „Принсес Доу Уан“.

С мрачно лице Галахър се обърна към втория си механик Чу Уен.

— Идете горе, сложете си спасителна жилетка и се пригответе да напуснете кораба, когато капитанът подаде заповедта.

Китайският механик извади догарящата пура от устата си и погледна проникателно Галахър.

— Мислите, че ще потънем ли?

— Не мисля, а съм сигурен — отвърна с твърд глас Галахър. — Това старо ръждясало корито няма да издържи и час още.

— Уведомихте ли капитана?

— Той трябва да е глух, тъп и сляп, за да не прецени сам.

— Вие ще тръгнете ли? — попита Чу Уен.

— Веднага след вас — отвърна Галахър.

Чу Уен избърса мазните си ръце с един парцал, кимна на главния механик и се запъти към стълбата за люка, водещ към горните палуби.

Галахър хвърли последен поглед към любимите си машини сигурен, че те скоро щяха да легнат на дъното. Необичайно силен, стържещ шум проехтя във вътрешността на корпуса и го смрази на място. Старият „Принсес Доу Уан“ се измъчваше от умора на метала — бич както за самолетите, така и за корабите. Изключително трудно да се установи в спокойни води, тази умора се чувстваше осезателно, когато плавателният съд е блъскан от яростни вълни. Дори и да беше нов, на „Принсес“ щеше да му е трудно да издържи на водната атака, която се изливаше върху корпуса му със сила от хиляда и петстотин килограма на квадратен сантиметър.

Сърцето на Галахър изстина, когато видя пукнатина в една от напречните прегради, която се увеличаваше надолу и настрани по листовите на корпуса. Той грабна слушалката на телефона и позвъни в командния мостик.

Отговори Ли По:

— Тук мостикът.

— Дайте ми капитана! — каза рязко Галахър.

Последва секунда пауза.

— Капитанът слуша.

— Сър, в машинното има опасна пукнатина, която се увеличава застрашително с всяка изминала минута.

Хънт се изуми. Беше се надявал на чудо, че ще стигнат до пристанище, преди щетата да се окаже опасна.

— Пълним ли се с вода?

— Помпите водят изгубена битка.

— Благодаря ви, господин Галахър. Ще можете ли да поддържате машините в ход, докато стигнем до суша?

— В рамките на колко време го изчислявате?

— След час ще навлезем в по-спокойни води.

— Съмнявам се. Давам на кораба още десет минути, не повече.

— Благодаря ви, главен механик — въздъхна тежко Хънт. — Тогава напуснете машинното, докато все още можете.

Хънт уморено постави слушалката на мястото ѝ, обърна се и погледна през задните стъкла на кормилната рубка. Корабът бе получил видим крен и се движеше тежко. Две от спасителните лодки бяха вече разбити и отнесени зад борда. Насочването към най-близкия бряг и благополучното доближаване на кораба до суша беше вече изключено. За да стигне до по-кротки води, той трябваше да го завърти надясно. Но „Принсес“ изобщо нямаше да оцелее, ако полуделите вълни започнеха да се разбиват в него по дължината му. Корабът щеше лесно да хлътне в някоя бразда без никаква надежда да изплува обратно. Независимо при какви обстоятелства, било то да се разцепи, или ледена кора да се натрупа върху надстройката му и да го скове, корабът беше обречен на гибел.

Мислите на Хънт отскочиха два месеца назад и на разстояние шестнайсет хиляди километра до дока на река Яндзъ в Шанхай, където каютите на „Принсес“ бяха опразнени от мебелировката си и корабът бе подготвен за последното си пътуване — към склада за вторични суровини в Сингапур. Тръгването бе забавено, тъй като на дока, в лимузина „Пакард“, пристигна генерал Кун Хуай от Китайската националистическа армия и нареди на капитан Хънт да влезе в колата му, за да проведат разговор.

— Моля да ме извините за внезапната поява, но изпълнявам личната директива на генералисимус Чанкайши.

Генерал Кун Хуай, в униформа, по която не се виждаше нито една излишна гънка, седеше изискано, с изправен гръб. Кожата на

лицето и ръцете му беше гладка и бяла като хартия. Седеше в средата на задната седалка на колата и капитан Хънт беше принуден да седне неудобно, извит на една страна, на подвижната седалка срещу него.

— Нарезда ви се да приведете кораба и екипажа си в готовност за далечно плаване.

— Сигурно е станала някаква грешка — каза Хънт. — „Принсес“ не е в състояние да плава по удължен маршрут. Той тръгва за склада за метални отпадъци в Сингапур с намален екипаж и без резервно гориво и продоволствия.

— Ще трябва да забравите за Сингапур — махна високомерно с ръка Хуай. — Ще ви бъде предоставено достатъчно количество гориво, както и двама души от нашия Военноморски флот. Щом товарът ви бъде качен на борда... — Хуай замълча, за да пъхне цигара в дълго цигаре и да я запали, — да речем след десетина дни, ще получите съответните заповеди за отплаване.

— Трябва да съгласувам това с моите директори на дружеството — възрази Хънт.

— Директорите на „Кантонски линии“ са уведомени, че „Принсес Доу Уан“ временно ще бъде присвоен от правителството.

— И те се съгласиха?

Хуай кимна.

— Като се има предвид щедрото заплащане в злато, което им предложи нашият генералисимус, те с радост приеха да окажат съдействие.

— След като стигнем нашето, или по-точно вашето местоназначение, какво ще следва по-нататък?

— Когато товарът бъде доставен благополучно на брега, вие ще можете да продължите за Сингапур.

— Мога ли да попитам за къде ще отплаваме?

— Не.

— А какъв е товарът?

— Поверителността ще властва по време на цялата мисия. От този момент нататък вие и вашият екипаж оставате на борда на кораба. Никакво слизание на брега. Няма да имате никаква връзка с приятели и близки. Моите хора ще охраняват кораба денонощно, за да се гарантира пълна сигурност.

— Разбирам — каза Хънт, но по всичко личеше, че нищо не разбира. Не помнеше някога да е виждал такива шарещи очи.

— Докато сега двамата с вас разговаряме — продължи Хуай, — цялата ви свързочна апаратура се сваля или унищожава.

Хънт се слиса.

— Положително няма да предприема пътуване по море без радио. Представете си, че изпаднем в бедствие и се наложи да повикаме помощ?

Хуай нехайно повдигна цигарето си и започна да го оглежда.

— Не предвиждам никакви бедствия.

— Голям оптимист сте, генерале — заговори бавно Хънт. — Но „Принсес“ е стар кораб, отдавна е преминал разцвета на силите си. Изобщо не е готов за среща с бурни води и ураганни ветрове.

— Нямате представа от каква важност е тази мисия и какви награди ви очакват, ако изпълнението ѝ мине успешно. Генералисимус Чанкайши ще възнагради щедро в злато и вас, и екипажа ви, когато стигнете благополучно до съответното пристанище.

Хънт погледна през прозореца на лимузината ръждясалия корпус на кораба си.

— Дори цяло състояние в злато няма да ми е от особена полза, като ида на морското дъно.

— В такъв случай заедно ще почиваме във вечността — усмихна се тъжно генерал Хуай. — Защото и аз ще бъда ваш пътник на борда.

Капитан Хънт си спомни за трескавото оживление, което бе настъпило тогава около „Принсес“. Резервоарите се пълнеха догоре с гориво. Корабният готвач бе смаян от количеството храна, която се товареше на борда и се складираше в камбуза. Един след друг пристигаха камиони и спираха под огромните кранове на дока. След това товарът им от големи дървени сандъци се прехвърляше на борда и се отнасяше в трюмовете, които скоро се препълниха.

Потокът от камиони като че ли нямаше край. По-малките сандъци, които можеха да се носят от един или двама души, се подреждаха в свободните пътнически кабинни, в коридорите и във всяко свободно кътче на отсеците под палубите. Нямаше един квадратен сантиметър празно пространство, който да не бе запълнен до тавана.

Товарите от последните шест камиона бяха качени и завързани на палубите за разходки, използвани навремето от пътниците. Генерал Хуай се качи последен на борда, придружен от тежковъоръжени офицери. Багажът му се състоеше от десет големи куфара и трийсет каси скъпи вина и коняци.

И всичко това — напразно, помисли си сега Хънт. Майката природа ни надви на финалната права. Цялата секретност и сложната заблуда се оказаха за едното нищо. От мига, в който излязоха от Яндзъ, „Принсес“ пътуваше безмълвно и самотно. Без свързочната апаратура радиосигналите, подавани от други кораби, оставаха без отговор.

Капитанът погледна към наскоро монтирания локатор, но развивката му не показваше никакви плавателни съдове в радиус от петдесет морски мили от „Принсес“. Тъй като не можеха да изпратят сигнал за бедствие, не можеха и да очакват спасение. В този момент, едва успявайки да пази равновесие, в кормилната рубка влезе генерал Хуай. Лицето му беше мъртвешки бяло, до устата си притискаше зацапана носна кърпа.

— Морска болест ли, генерале? — попита подигравателно Хънт.

— Тази проклета буря — смънка Хуай, — никога ли няма да спре?

— Ние двамата с вас се оказахме пророци.

— За какво по-точно?

— Че ще почиваме на дъното цяла вечност. Още малко ни остава дотогава.

Галахър изхвърча на горната палуба и се затича към кабината си, плъзгайки ръка по перилото на коридора. Но не изглеждаше паникьосан, напротив, беше спокоен и се владееше. Знаеше точно какво трябва да направи. Имаше причина, поради която винаги държеше вратата си заключена, но тъй като сега нямаше излишно време да търси ключа си, я отвори с един ритник.

Жена с дълга руса коса, облечена в копринена роба, лежеше изтегната на леглото и четеше списание. Тя се стресна от внезапното нахлуване и от лая на дакела до нея, който мигом скочи на крака. Жената имаше стройно тяло, с красиви пропорции. Кожата ѝ беше гладка, без никакво петънце по нея. От лицето ѝ с високи скули

гледаха яркосини очи като цвета на небето в късно утро. Когато се изправи до Галахър, върхът на главата ѝ стигаше до брадичката му. Тя свали елегантно краката си на пода и седна в края на леглото.

— Хайде, Кейти. — Галахър обви ръка около талията ѝ и я изправи. — Разполагаме с много малко ценно време.

— Пристанище ли приближаваме? — попита тя объркана.

— Не, скъпа. Корабът ще потъне.

Тя притисна ръка до устните си и изстена:

— О, боже!

Галахър вече отваряше бързо вратите на гардероба, издърпваше чекмеджетата и изхвърляше през рамо съдържанието им към нея.

— Навлечи се с колкото можеш повече дрехи, обуй всичките си панталони и няколко чифта мои чорапи. Започни първо с по-тънките дрехи, а върху тях обличай по-дебелите. И побързай, защото тази очукана вана ще потегли към дъното всеки момент.

Жената понечи да възрази нещо, но се отказа. Безмълвно и бързо свали робата си и започна да облича всичкото бельо от багажа си. После с чевръсти и точни движения нахлузи първо своите панталони, а след това и един чифт на Галахър. Върху три блузи навлече пет плетени пуловера. Имаше късмет, че бе натъпкала куфара си с дрехи за срещата с годеника си. Когато вече не можеше да сложи нищо повече на себе си, Галахър ѝ помогна да се напъха в неговия парашутен костюм. Чифт ботуши покриха копринените ѝ чорапи и няколкото чифта къси мъжки чорапи върху тях.

Малкият дакел се мотаеше в краката им и подскачаше от възбуда. Беше ѝ подарък от Галахър, заедно със смарагдов годежен пръстен, когато ѝ предложи да се оженят. Кучето носеше червена кожена каишка с висящ на нея талисман във вид на златен дракон, който се люлееше бясно върху гърдите му.

— Фриц! Лягай на леглото и стой мирен! — скара му се тя.

Катрина Гейрин беше жена с остър ум и нямаше нужда от подробни наставления. Дванайсетгодишна загубила баща си, англичанин, капитан на междуостровен товарен кораб, който загинал в морето. Била отгледана в белогвардейското семейство на майка ѝ. Отначало започнала работа като чиновничка в Кантонските линии. Не след дълго се издигнала до длъжността административен секретар на директора. С връстника си Галахър се беше запознала в параходното

дружество, където го бяха извикали да докладва за състоянието на машините на „Принсес Доу Уан“, и го хареса от пръв поглед. Макар че предпочиташе по-фините и изискани мъже, грубоватите маниери и веселият му характер ѝ напомняха за баща ѝ.

През следващите няколко седмици те започнаха да се виждат редовно и да преспиват най-често в неговата кабина на борда на кораба. Да се промъква тайно на борда и да прави любов под носа на капитана и екипажа, за нея беше особено вълнуващо изживяване. Сега Кейти беше принудена да остане на борда, защото малката армия от охранители на генерал Хуай обгради кораба и дока. Независимо от молбите на Галахър и на разгневилия се, когато научи за присъствието ѝ капитан Хънт, генерал Хуай настоя тя да остане на кораба по време на пътуването. Откакто напуснаха Шанхай, тя рядко излизаше от кабината. Единствената ѝ компания, когато Галахър трябваше да носи вахтена служба в машинното, беше малкото кученце, което тя учеше на разни номера, за да ѝ минават по-неусетно дългите часове по море.

Галахър набързо напъха техните документи, паспорти и ценни вещи в една водонепроницаема мушамена торбичка, облече си моряшкото дебело късо палто и погледна Кейти със сините си очи, помръкнали от безпокойство.

— Готова ли си?

Тя разпери ръце и огледа издутото си от няколкото ката дрехи тяло.

— Едва ли ще мога да сложа и спасителна жилетка върху всичко това — каза тя с треперещи нотки в гласа. — А без нея ще потъна като камък.

— Да не би да забрави, че преди четири седмици генерал Хуай нареди всички спасителни жилетки да бъдат хвърлени зад борда?

— Тогава ще избягаме с някоя от спасителните лодки.

— Ако все още има лодки, които не са станали на трески, то те изобщо не могат да бъдат спуснати в такива бурни води.

Тя го погледна право в очите.

— Значи ще загинем, така ли? Защото ако не се удавим, ще премръзнем до смърт.

Той нахлупи една плетена шапка върху русата ѝ коса и ушите ѝ.

— Топлата глава стопля и краката. — Повдигна нежно с двете си едри ръце лицето ѝ и я целуна. — Скъпа, не са ли ти казвали, че

ирландците не се давят? — И хващайки я за ръка, Галахър грубо я избута в коридора и я поведе по стълбата към горната палуба.

Забравеният в бързината дакел Фриц остана да лежи послушно на леглото, с почуда в кафявите си очи, но с вярата, че господарката му скоро ще се върне.

Онези членове на екипажа, които не бяха на вахта, не играеха на домино, нито си разказваха за това как са оцелели от други бури, спяха в кабините си, без да подозират, че корабът е на път да се разпадне. Готвачът и помощниците му почистваха масите след вечерята и поднасяха кафе на бездействащите. Въпреки силното клатене на кораба от бурята, екипажът беше въодушевен от мисълта, че приближават пристанище. Макар местоназначението да се пазеше в тайна от тях, те знаеха точно къде се намират.

В кормилната рубка обаче нямаше и следа от задоволство. Хънт гледаше назад през снежната фурия и едва виждаше палубните светлини в края на кърмата. Както бе скован от ужас, му се стори, че кърмата се издигна под ъгъл спрямо средната част на кораба. Сред воя на вятъра, фучащ през надстройката, чу как корпусът се пропуква. Той се пресегна да натисне алармения звънец, който сигнализираше за обща тревога из целия кораб.

Хуай отблъсна ръката на Хънт от бутона на звънеца.

— Не можем да напуснем кораба — прошепна той с уплаха.

Хънт му хвърли поглед, изпълнен с отвращение.

— Умрете като мъж, генерале.

— Не бива да допуснете да умра. Дал съм обет да се погрижа товарът да пристигне благополучно в пристанище.

— Този кораб ще се разцепи на две. Нищо не може да спаси нито вас, нито ценния ви товар.

— В такъв случай трябва да определим местоположението си, за да го спасим.

— За кого да го определим? Спасителните лодки са разбити и отнесени в морето. Вие настояхте всички спасителни жилетки да бъдат хвърлени зад борда. Разрушихте радиото и не можем да подадем сигнал за бедствие. Изобщо, много добре прикрихте следите ни. Ние дори не би трябвало да сме в тези води. Нашето местоположение е

неизвестно за останалия свят. Единственото, което ще научи Чанкайши, е, че „Принсес Доу Уан“ е изчезнал с целия си екипаж на шест хиляди мили южно оттук. Добре сте запланували всичко, генерале, много добре.

— Не! — извика Хуай. — Това не бива да се случи!

На Хънт дори му стана забавно, като наблюдаваше изписания по лицето на Хуай израз на гняв и безпомощност. Хитрият, шарещ поглед в тъмните очи на китаеца вече го нямаше.

Генералът отказваше да приеме неизбежното. Той отвори рязко вратата на командния мостик, втурна се навън във вилнеещата буря и видя как корабът се гърчи в предсмъртната си агония. Кърмата се изви видимо надясно. От пукнатината в корпуса излизаше пара. Той се спря на място и ужасен загледа как кърмата се отдели от останалата част на кораба с пронизителен звук от разцепване на метал. После всички светлини на борда угаснаха и той вече не виждаше кърмата.

Моряци се втурнаха нагоре и наизлязоха по покритите със сняг и лед палуби. Изплашени от убийствените вълни, които бяха разбили лодките, те започнаха да се щурат и роптаят, че не са им оставили поне спасителните жилетки. Краят настъпи толкова бързо, че повечето бяха заварени неподготвени. По това време на годината ледените води бяха не повече от нула градуса, а температурата на въздуха — минус петнайсет градуса. Обзети от паника, моряците започнаха да скачат зад борда, явно не съзнавайки, че само след минути ще загинат в студената вода било то от хипотермия, или от внезапното спиране на сърцето вследствие на шока, причинен от резкия спад на телесната температура.

Кърмата изчезна от поглед за по-малко от четири минути. Средната част на корпуса като че ли се изпари във въздуха, оставяйки дълго водно пространство между потъналата кърма и носовата част пред комина. Малка група мъже се помъчиха да спуснат единствената и отчасти повредена спасителна лодка, но в този момент една огромна вълна се изви над бака и с грохот се разби върху палубата. Мъжете и лодката изчезнаха под потопа и повече не се видяха.

Хванал здраво за ръка Кейти, Галахър я теглеше нагоре по стълбата и оттам по покрива на офицерските кабинни към спасителния

сал, окачен зад кормилната рубка. С изненада откри, че там няма никой. На два пъти те се подхлъзваха и падаха на леда, сковал покрива. Пръски, отвявани от халата, се набиваха в лицата им и ги заслепяваха. В бъркотията никой от китайските офицери или моряци не се беше сетил за сала на покрива. Повечето от тях, заедно с войниците на генерал Хуай, се бяха спуснали към единствената останала лодка или се хвърляха в злокобните води.

— Фриц! — извика Кейти разтревожена. — Оставихме Фриц в кабината!

— Нямаме време да се връщаме.

— Но не можем да го изоставим!

Галахър я погледна сериозно в очите и рече:

— Трябва да забравиш за Фриц. Избирай: или нашия живот, или неговия.

Кейти понечи да тръгне обратно, но Галахър стисна силно ръката ѝ.

— Стой тук, мила, и се дръж здраво. — После извади нож от ботуша си и като бесен започна да разсича въжетата, които придържаха сала.

След като разсече и последното въже, Галахър се обърна и погледна през прозорците на кормилната рубка. Слабо осветен от аварийното осветление, капитан Хънт стоеше спокойно зад шурвала, готов да посрещне стоически смъртта си.

Галахър замаха настоятелно на капитана си през стъклото, но Хънт не се обърна. Само пхна ръце в джобовете на дебелия си палто и се загледа с празен поглед в натрупващия се около рамката на прозореца сняг. Изведнъж сред бялата вихрушка, откъм командния мостик, изникна фигура на мъж. Как само се препъва, помисли си Галахър, сякаш зъл дух го преследва. Нашественикът се спусна към спасителния сал и скочи вътре. Едва когато вдигна глава и загледа с очи, издаващи по-скоро лудост, отколкото ужас, Галахър разпозна в него генерал Хуай.

— Не трябва ли да освободим от въжетата този сал? — надвика Хуай вятъра.

Галахър поклати глава.

— Вече свърших тази работа.

— Всмукателната струя от потъващия кораб ще ни повлече под него.

— Не и в такова море, генерале. Само след секунди ще бъдем отнесени настрани. Сега легнете на дъното и се хванете здраво за предпазните въжета.

Вкочаненият от студ Хуай не отговори и зае мястото си, както му бе казано.

От дълбините се надигна глух тътен, когато залетите от студената вода котли избухнаха. Предната секция на кораба се заклати и разтреса, после се наклони назад, като потопа средната част и издигна носа към небето на студената нощ. Високата старомодна димна тръба, чиито дебели въжета не издържаха на напъна, се срути с шумен плисък в морето. Водата достигна нивото на сала и плавателната му способност го повдигна от подпорите му. Последното, което Галахър видя от капитан Хънт, беше как водата нахлу през вратите на кормилната рубка и започна да се върти около краката му. Твърдо решен да потъне заедно с кораба си, мъжът бе хванал здраво шурвала и стоеше неподвижно, сякаш се бе превърнал в статуя.

Галахър се изпълни с чувството, че са увиснали във времето. Изчакването на кораба да потъне под краката им като че ли продължи цяла вечност. А всъщност бе станало за секунди. Тогава салът бе подет от водата и хвърлен във водовъртежа.

Разнесоха се викове за помощ на мандарински и кантонски диалекти, на които беше невъзможно да се отвърне. Последните молби, отправени към приятели, бавно заглъхнаха някъде между чудовищните вълни и техните бразди и във воя на вятъра. За моряците нямаше спасение. Наблизо не минаваше никакъв кораб, който да забележи, че са изчезнали от радиолокатора, нито пък можеше да бъде изпратен сигнал за помощ. Галахър и Кейти наблюдаваха с ужас как носът на кораба се издига все по-високо и по-високо, сякаш искаше да се вкопчи в ураганното небе. Увисвайки за миг неподвижен, със заледените си горни съоръжения и такелаж, той заприлича на привидение. След това се предаде и потъна в черната бездна. От „Принсес Доу Уан“ не остана и следа.

— Изчезна — промълви Хуай, но бурята заглуши гласа му. — Всичко изчезна. — Той гледаше мястото, където допреди малко беше корабът, и не вярваше на очите си.

— Трябва да сме плътно притиснати един към друг, за да се топлим — нареди Галахър. — Ако издържим до сутринта, има вероятност да бъдем спасени.

Заобиколени от призрака на смъртта и от ужасяващото чувство на празнота, клетите пътници върху сала бяха погълнати от мразовитата нощ и нестихващата ярост на бурята.

Призори коварните вълни продължаваха да блъска малкия сал. Непрогледният нощен мрак отстъпи пред призрачно, сиво небе, покрито с тъмни облаци. Снегът премина в ледена суграшица. Успокояващото беше, че вятърът бе намалил скоростта си до шест километра в час, а височината на вълните не надвишаваше три метра. Салът беше здрав и устойчив, но поради стария си модел не бе снабден с никакви аварийни съоръжения за оцеляване. За да издържат до евентуалното им спасяване, те трябваше да разчитат единствено на силата на духа си.

Навлечени с няколко ката дрехи, Галахър и Кейти прекараха нощта сравнително леко, но генерал Хуай, който беше тръгнал само по униформа, без никаква връхна дреха, беше посинял от студ. Вилнеещият вятър пронизваше тялото му през униформата като хиляди ледени иглички. Косата му се покри с лед. Галахър го бе загърнал с дебелото си късо палто, но, както забеляза и Кейти, старият боен кон нямаше да издържи още дълго.

Вълните подхвърляха сала над гребена си, после силно го завъртаха в кръг. Създаваше се впечатлението, че скоро малкият плавателен съд нямаше да може да поема повече ударите им. Той обаче всеки път се отърсваше от разбилата се в него вълна, изправяше се и се подготвяше да посрещне следващата яростна атака и нито веднъж не изхвърли нещастните си пътници в студената вода.

На всеки час Галахър изчакваше някоя вълна да издигне сала високо върху гребена си, повдигаше се на колене и оглеждаше разяреното море, преди салът отново да се спусне надолу в браздата. Това бяха напразни усилия. Водната шир беше пуста. През цялата нощ не се бе мярнала никаква светлина от друг плавателен съд.

— Не може да няма някакъв кораб наблизо — обади се Кейти през тракащи зъби.

— Морето е празно като излизана от гладно коте чинийка — отвърна Галахър и премълча, че видимостта е намалена до петдесет метра.

— Никога няма да си простя, че изоставих Фриц — прошепна Кейти през сълзи, които мигом замръзнаха по бузите ѝ.

— Вината е моя — опита да я утеши Галахър. — Трябваше да го вземем, преди да изхвърчим набързо от кабината.

— Кой е този Фриц? — попита Хуай.

— Малкият ми дакел — отвърна Кейти.

— Куче? Загубили сте куче? — Хуай рязко се надигна. — Аз загубих душата и сърцето на родината си... — Нов пристъп на кашлица го прекъсна. Бедствието бе набраздило лицето му, очите му бяха помръкнали от отчаяние. Той приличаше на човек, чийто живот вече нямаше никакъв смисъл. — Не можах да изпълня дълга си. Трябва да умра.

— Не ставайте глупав, човече — скастри го Галахър. — Ще оцелеем. Само потърпете още малко.

Хуай като че ли не го чуваше. Сякаш беше пред прага на изтощението и щеше да се предаде. Кейти се вгледа в очите на генерала. Стори ѝ се, че светлината в тях изведнъж угасна. Погледът му стана стъклен и безвзорен.

— Мисля, че свърши — прошепна Кейти.

Галахър провери дали е мъртъв и ѝ каза:

— Притисни се до тялото му, за да го използваш като заслон срещу вятъра и водните пръски. Аз ще легна от другата ти страна.

В първия миг Кейти се погнуси, но после си помисли, че едва ли щеше да почувства трупа на Хуай през пластовете дрехи на нея. Загубата на вярното ѝ кученце, потъналият под черните води кораб, полуделият вятър и бушуващите води — всичко това ѝ се струваше нереално. Надяваше се, че сънува кошмар и че скоро ще се събуди. Тя се сгуши по-плътено между двамата мъже — единия жив, другия мъртъв.

През останалата част на деня и следващата нощ бурята започна бавно да отслабва, но те все още бяха подложени на убийствения леден вятър. Кейти вече не чувстваше ръцете и краката си. Беше на път да изпадне в безсъзнание, фантазията ѝ се развихри. Колкото и странно да беше, мисълта, че вероятно е изяла последното си ядене в живота, я

изпълни с ужас. Привидя ѝ се пясъчен бряг под полюшващи се палмови дървета. Представи си как Фриц тича по пясъка и лае, докато се приближава към нея. Имаше чувството, че разговаря с Галахър така, сякаш двамата седят един срещу друг в ресторант и си поръчват вечеря. Появи се и образът на покойния ѝ баща, облечен в капитанската си униформа. Стоеше в края на сала, гледаше я и ѝ се усмихваше. Каза ѝ, че ще оживее и да не се безпокои. Малко оставало до суша. После си отиде.

— Колко е часът? — попита тя със сипкав глас.

— Някъде късно следобед, доколкото мога да преценя. Часовникът ми спря малко след като напуснахме „Принсес“.

— Колко време сме на вода?

— Грубо пресметнато, трябва да са минали около трийсет и осем часа от потъването на кораба.

— Наближаваме земя — неочаквано изтърси тя.

— Какво те кара да мислиш така, скъпа?

— Татко ми каза.

— Аха, той ти е казал, така ли? — Галахър се усмихна съчувствено под побелял от лед мустак. С ледените висулки, които висяха от всеки косъм по лицето му, той приличаше на чудовище, излязло от морските дълбини на Северния полюс в научнофантастичен филм.

— Не виждаш ли?

Напълно вкочанясал от студ, Галахър с мъка се надигна до седнало положение и огледа хоризонта на ограничения си свят. Зрителното му поле беше замъглено от силната суграшица, но той напрегна взор. След миг си помисли, че очите му го мамят. Беше различил големи скални блокове, пръснати покрай крайбрежие. Отвъд тях, на разстояние не повече от петдесет метра, дървета, покрити със сняг, се извиваха от вятъра. Между стволите им забеляза тъмното очертание на малка хижа.

С безчувствени и схванати стави Галахър успя да свали единия си ботуш и загреба с него като с весло. След няколко минути тези усилия като че ли стоплиха тялото му и всяко следващо движение ставаше все по-леко.

— Горے главата, мила! Скоро ще стъпим на твърда почва.

Водното течение беше успоредно на брега и Галахър напрегна мишци, за да се измъкне от лапите му. Имаше чувството, че се преборва с поток от меласа. Разстоянието намаляваше мъчително бавно. Дърветата на брега му се струваха толкова близо, че само да се протегне, и ще ги стигне, но до тях все още оставаха цели шейсет метра.

Точно когато Галахър беше в края на силите си и щеше всеки момент да падне от изтощение, почувства, че салът се удари в подводни скални блокове и погледна към Кейти. Тя трепереше неудържимо от влагата и студа. Може би нямаше да издържи дълго.

Той напъха премръзналия си крак обратно в ботуша, след което си пое дълбоко въздух, помоли се водата да не е по-дълбоко от ръста му и скочи от сала. Това беше риск, който трябваше да поеме. За щастие подметките на ботушите му удариха в твърда скала, преди нивото на водата да достигне до чатала му.

— Кейти! — извика той, изпадайки в радостен делириум. — Успяхме! Ние сме на земя.

— Това е чудесно — смънка Кейти, която беше вече толкова скована от студ, че нищо не я интересуваше.

Галахър издърпа сала на брега, покрит със загладени от вълните скали и дребни камъчета. Това усилие го изтощи докрай и той се свлече като парцалена кукла върху студените, мокри камъни. Нямаше представа колко време беше лежал там, но когато най-накрая се съвзе дотолкова, че да допълзи до спасителния сал и да погледне вътре, видя, че кожата на Кейти е посиняла и е цялата на петна. Изплашен, той се пресегна и я привлече към себе си. Не знаеше дали е жива, или не. Тогава забеляза, че от носа ѝ излизат мънички облачета пара. Опипа пулса ѝ. Беше слаб и забавен, здравето ѝ сърце все още пулсираше, но смъртта беше много близо до нея.

Той вдигна поглед към небето. То вече не беше плътно було с тъмносив цвят. Облаците се бяха разкъсали в най-различни форми и започваха да стават бели. Бурята беше отминала и той почувства, че поривът на вятъра се бе превърнал в лек бриз. Галахър не разполагаше с много време. Ако не намереше някъде топло убежище, можеше да загуби Кейти.

Поемайки си дълбоко въздух, той пъкна ръце под тялото ѝ и я повдигна от сала. Изпълнен с омраза, ритна силно плавателния съд със

замръзналия в него труп на генерал Хуай и го избута от брега. Няколко минути наблюдава как течението го подхвана и го понесе обратно към дълбоките води. После, притискайки Кейти до гърдите си, той закрачи трوماво към хижата сред дърветата. Леденият въздух като че ли внезапно се омекоти и той вече не се чувстваше скован и изтощен.

Три дни по-късно товарният кораб „Стивън Милър“ съобщил, че забелязал тяло в спасителен сал. Когато по-късно салът бил изваден от водата, трупа се оказал на китаец и приличал на ледена скулптура. Не могли обаче да го разпознаят. Спасителният сал, чийто модел не се използвал от двайсет години, бил обозначен на китайски език. След като текстът бил преведен, се разбрало, че той е принадлежал на кораб, наречен „Принсес Доу Уан“.

Предприело се търсене на кораба. Били намерени плаващи отломки, но те не могли да послужат за разпознаване. Не бил открит никакъв разлив от гориво. Немало съобщения за изчезнал кораб. Никъде — нито на кораб, нито на брега — не бил получаван сигнал за бедствие или за помощ. Никоя спасителна станция, наблюдаваща стандартните честоти за бедстващи кораби, не била засякла нищо, всички чували само смущения от силния снеговалеж.

Мистерията се забулила още повече, когато се разчуло, че се е получило съобщение за потънал преди месец край бреговете на Чили кораб на име „Принсес Доу Уан“. Трупа, намерен на сала, бил погребан и странната загадка скоро била забравена.

ПЪРВА ЧАСТ
УБИЙСТВЕНИТЕ ВОДИ

1.

14 април 2000 г.

Тихи океан, край щата Вашингтон

Като мъчително изкачване от бездънна яма Лин Тай бавно започна да идва в съзнание. Чувстваше цялата горна половина на тялото си натъртена. Тя изстена през стиснати зъби, за да не изкрещи от непоносимите болки. Повдигна едната си тежко наранена ръка и внимателно опипа с пръсти лицето си. Едното ѝ око с цвят на кафе беше затворено от оток, другото, също подуто, беше леко отворено. Носът ѝ беше счупен и кръвта продължаваше да се стича от ноздрите. С облекчение почувства, че зъбите ѝ са все още на местата си, но ръцете и раменете бяха целите в синини. Не си струваше да почва да ги брои.

Отначало Лин Тай не знаеше защо я бяха повикали за разпит. Обяснението дойде по-късно, малко преди да бъде жестоко пребита. Естествено, имаше и други, които бяха избутани настрани от огромната група незаконни китайски емигранти на борда на кораба, и те също бяха изтезавани и хвърлени в едно тъмно помещение в товарния трюм. Нямахме ясна представа за причината, всичко ѝ се струваше объркано и неразбираемо. Почувства, че е отново на път да изпадне в безсъзнание и да полети обратно в ямата.

Корабът, с който пътуваше от китайското пристанище Киндао по Тихия океан, имаше всички външни белези на типичен туристически кораб. Носеше името „Индиго стар“^[1], корпусът му от водолинията до комина беше боядисан в бяло. „Индиго стар“, чиито размери не се различаваха от повечето други по-малки туристически кораби, които превозваха между сто и сто и петдесет пътници сред разкош и удобства, беше натъпкал в огромните си открити ниши в корпуса и надстройката близо хиляда и двеста незаконни китайски емигранти. Гледан отвън, той изглеждаше съвсем невинен, докато отвътре представляваше същински ад.

Лин Тай не си беше представяла, че тя и останалите над хиляда души като нея ще трябва да пътуват при такива непоносими условия.

Храната беше оскъдна и едва задоволяваше глада. Условия за лична хигиена изобщо нямаше, а тоалетните бяха за окайване. Някои от пътниците, предимно деца и възрастни, вече се бяха простили с живота. Трупите им бяха изнесени навън и никой повече не ги видя. Лин Тай не изключи възможността те просто да са били изхвърлени в морето като боклук.

В деня преди „Индиго стар“ да стигне по разписание североизточното крайбрежие на Съединените щати, група надзиратели садисти, наричащи себе си „блустители на закона“, които поддържаха атмосфера на страх и заплаха на борда на кораба, наобиколиха около трийсет-четирийсет от пътниците и ги отведоха насила на разпити, без да им дават никакви обяснения. Когато дойде нейният ред, Лин Тай беше въведена в малко тъмно помещение и ѝ бе заповядано да седне на стол пред четирима надзиратели от тайната операция, които се бяха разположили зад една маса. И започнаха да обсипват Лин с въпроси.

— Име? — Въпросът ѝ зададе слаб мъж, облечен в спретнат сив костюм на тънки райета. Имаше интелигентно, но безизразно гладко, кафяво лице. Другите трима седяха мълчаливо и гледаха кръвнишки. За посветените това беше класически акт на насилствен разпит.

— Казвам се Лин Тай.

— В коя провинция сте родена?

— Цзянсу.

— Там ли сте живяла? — попита слабият мъж.

— До двайсетата си годишнина, когато завърших образованието си. После се преместих в Кантон, където станах учителка.

Въпросите се задаваха безстрастно и без никаква интонация.

— Защо искате да отидете в Съединените щати?

— Знаех, че пътуването ще бъде крайно рисковано, но обещанията за големи възможности и по-добър живот ме изкушиха — отвърна Лин Тай. — Реших да напусна семейството си и да стана американка.

— Откъде взехте пари за това пътуване?

— Спестявах почти цялата си учителска заплата в продължение на повече от десет години. Останалата сума взех назаем от баща си.

— Той с какво се занимава?

— Преподавател е по химия в университета в Бейджин.

— Имате ли приятели или роднини в Щатите?

Тя поклати глава.

— Не, никакви.

Слабият мъж я изгледа продължително със замислено изражение, после я посочи с пръст и рече:

— Вие сте шпионка, изпратена да докладва за тайната ни операция.

Обвинението ѝ дойде тъй неочаквано, че тя се смръзна за миг, преди да отвърне, заеквайки:

— Не зная... за какво говорите. Аз съм учителка. Защо ме наричате шпионка?

— По вида ви не личи да сте от Китай.

— Не е вярно! — извика тя, обзета от паника. — Баща ми и майка ми са китайци. Както и техните родители.

— Тогава обяснете защо ръстът ви е най-малко с десет сантиметра над средния за китайка и защо има нещо европейско в чертите на лицето ви?

— Кой сте вие? — попита тя. — Защо сте толкова груби?

— Макар че това не е важно, казвам се Ки Уон. Аз съм главният блюстител на реда на „Индиго стар“. А сега, моля, отговорете на последния въпрос.

Издавайки уплахата си, Лин обясни, че пралядо ѝ бил датски мисионер, който оглавявал мисия в Лонян, и там се оженил за местно момиче.

— Това е единствената западна кръв в жилите ми, кълна се.

По всичко личеше, че инквизиторите изобщо не повярваха на обяснението ѝ.

— Лъжете!

— Моля ви, повярвайте ми!

— Говорите ли английски?

— Знам няколко думи и изрази.

Тогава Уон мина към същността на разпита.

— Според нашите протоколи вие не сте платила достатъчно за това превозване. Дължите ни още десет хиляди щатски долара.

Лин Тай скочи на крака и извика:

— Но аз нямам повече пари!

Уон сви с безразличие рамене.

— В такъв случай ще трябва да бъдете върната обратно в Китай.

— О, не, моля ви, не мога да се върна, не и сега! — Тя закърши ръце до побеляване на кокалчетата им.

Главният надзирател хвърли скришом поглед към другите трима мъже, които седяха като каменни статуи. После заговори с променен, по-кротък глас.

— Вероятно ще се намери друг начин да влезете в Щатите.

— Ще направя каквото поискате — каза умолително Лин Тай.

— Ако ви свалим на брега, ще трябва да заработите останалата част от таксата за пътуването. Тъй като слабо говорите английски, няма да можете да си намерите работа като учителка. Без приятели или близки няма да имате средства за преживяване. Следователно ние ще се нагърбим да ви осигурим щедро храна, подслон и възможност да работите дотогава, докато сте в състояние сама да се издържате.

— Каква работа имате предвид? — попита плахо Лин Тай.

Уон помълча малко, след това се захили лукаво.

— Ще се захванете с изкуството да задоволявате мъжете.

Ето за какво било всичко това! На Лин Тай и на повечето от контрабандно влезлите чужденци никога нямаше да им бъде разрешено да се разхождат свободно из Съединените щати. Щом веднъж стъпят на чужда земя, те ще се превърнат в обвързани с договор роби, подложени на мъчение и изнудване.

— Да проституирам? — извика гневно ужасената Лин Тай. — Никога няма да се принизя толкова!

— Жалко — рече бездушно Уон. — Вие сте привлекателна жена и бихте могла да искате висока цена.

Той се изправи на крака, заобиколи масата и застана пред нея. Самодоволният му израз внезапно се замени от израз на злоба. После извади от джоба на самото си нещо като твърд гумен маркуч и започна да я удря по лицето и тялото. Спря едва когато започна да го избива пот, хвана брадичката ѝ с едната си ръка и я загледа в окървавеното лице. Тя стенеше и го молеше да я пощади.

— Може би ще промените решението си.

— Никога! — промълви тя през разранените си устни. — Предпочитам да умра!

Тънките устни на Уон се разтеглиха в студена усмивка. Той вдигна ръка и със силен замах стовари маркуча в основата на черепа ѝ. Мрак обгърна Лин Тай.

Изтезателят ѝ се върна до масата и седна на мястото си. След това вдигна слушалката на телефона и заговори:

— Можете да изведете жената и да я оставите при онези, които отиват в Орион Лейк.

— Значи не смяташ, че може да бъде превърната в доходоносна собственост, така ли? — обади се едрият мъж в другия край на масата.

Уон поклати глава, без да отмества поглед от Лин Тай, която лежеше на пода, потънала в кръв.

— Нещо в тази жена ме кара да не ѝ имам вяра. По-добре да играем на сигурно. Никой от нас не бива да си навлича гнева на нашия уважаван шеф, като застраши с нещо рискованото начинание. Лин Тай ще осъществи желанието си да умре.

Възрастна жена, която се представи като медицинска сестра, нежно започна да попива с мокра кърпа лицето на Лин Тай, за да почисти засъхналата кръв, после проми раните с дезинфекционна течност от шишенце, което извади от малка аптечка. След като свърши, жената отиде да утешава едно момче, което хлипаше в прегръдките на майка си. Лин Тай отвори по-малко подутото си око и потисна внезапен пристъп на гадене. Въпреки неописуемите болки, които бликаха от всяка точка на тялото ѝ, съзнанието ѝ беше напълно ясно и тя можеше да си даде сметка за всичко онова, което я доведе до това тежко състояние.

Тя не се казваше Лин Тай. В американското ѝ свидетелство за раждане бе вписано името Джулия Мари Лий, родена в Сан Франциско, Калифорния. Баща ѝ, американски финансов експерт, бил пратен на работа в Хонг Конг, където се запознал и оженил за дъщерята на заможен китайски banker. С изключение на гълъбовосивите очи под кафявите контактни лещи, тя приличаше на майка си, която минаваше за красавица със синкавочерната си коса и азиатски черти на лицето. Лин Тай не беше и никаква учителка от китайската провинция Цзянсу.

Джулия Мари Лий работеше като специален агент под прикритие в отдела за разследване на международни тъмни сделки към Службата за емиграция и натурализация на САЩ. Представяйки се за Лин Тай, в Бейджин^[2] тя бе броила на представителя на синдиката за

контрабандно прехвърляне на чужденци в китайска валута сумата, равностойна на 30 000 щатски долара. Ставайки част от човешкия товар и мизерните му условия, тя събра богата информация за дейностите на синдиката и методите за осъществяване на операцията.

Планът ѝ, след като веднъж бъдеше нелегално свалена на брега, беше да се свърже с местния помощник областен директор по разследванията в Сиатъл, който беше уведомен и очакваше информацията, за да арестува контрабандистите на своя територия и да разбие канала на синдиката, водещ до Северна Америка. Сега съдбата ѝ беше несигурна и тя не виждаше път за бягство.

Благодарение на някакъв резервоар на силата на духа ѝ, за който не бе подозирала, Джулия издържа на мъченията. Месеците на усилена подготовка не я бяха закалили за жесток побой. Тя се проклинаше, задето бе избрала погрешен курс на поведение. Ако просто беше приела съдбата си, планът ѝ да избяга положително щеше да се осъществи. Но тя си бе помислила, че като играе ролята на изплашена, но горда китайка, ще успее да заблуди престъпниците. Сметките ѝ обаче излязоха криви. Вече проумяваше, че всеки опит за съпротивление щеше да се наказва безмилостно. Много от мъжете и жените, както започна да вижда в слабата светлина, също са били подложени на жесток побой.

Колкото повече Джулия мислеше за положението си, толкова повече се уверяваше, че и тя, и другите около нея в товарния трюм, ще бъдат убити.

[1] Тъмносиня звезда (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Едно от произношенията на Пекин. — Б.пр. ↑

2.

Собственикът на малък смесен магазин в Орион Лейк, намиращ се на 144 километра на запад от Сиатъл, се извърна леко, за да погледне към мъжа, който отвори вратата и се задържа за миг на прага. Градчето Орион Лейк беше встрани от утъпкания път към най-оживените пътни артерии и Дик Колбърн познаваше всеки в тази сурова област на полуостровната планинска верига Олимпик. Непознатият трябва да беше или турист, минаващ оттук, или рибар от Сиатъл, дошъл да опита късмета си с улов на съомга или пъстърва, които горската служба развъждаше в близкото езеро. Мъжът беше облечен с късо кожено яке над дебел пуловер и панталони от рипсено кадифе. Не носеше шапка върху гъстата си къдрава, черна коса, започнала да сивее покрай слепоочията. Колбърн забеляза как непознатият обходи с поглед, без да мигне, рафтовете и витрините, преди да пристъпи навътре.

По навик огледа набързо мъжа. Беше висок — над главата му оставаха само три пръста до горния ръб на вратата. Не прилича на канцеларски плъх, прецени в себе си бакалинът. Кожата му е доста обветрена и набръчкана, за да прекарва живота си в затворено помещение. Бузите и брадичката му плачеха за бръснач. Тялото му беше слабо за ръста му. Излъчваше безпогрешния вид на човек, преживял много — и добро, и лошо. Изглеждаше уморен, не физически, а емоционално изразходван и като че ли вече не го беше много грижа за живота му. Сякаш беше усетил, че смъртта го е потупала по рамото, но той по някакъв начин я бе отблъснал. Въпреки това обаче в матовозелените му очи, които се открояваха сред чертите на изпитото му лице, се забелязваше стаена веселост и прикрито чувство на гордост.

Колбърн продължи да попълва рафтовете със стока.

— С какво мога да ви услужа? — попита той през рамо.

— Просто се отбих тук да понапазарувам — отвърна непознатият и понеже магазинът на Колбърн беше твърде малък, за да разполага с пазарски колички, той взе една кошница и я провеси на ръката си.

— Как е риболовът?

— Още не съм си опитал късмета.

— Има една хубава дупка в южния край на езерото, където е известно, че рибата много кълве.

— Ще го имам предвид, благодаря.

— Взехте ли си вече разрешително за риболов?

— Не, но съм сигурен, че вие имате право да ми издадете такова.

— Жител ли сте на щата Вашингтон?

— Не.

Бакалинът извади един формуляр изпод щанда и подаде на мъжа писалка.

— Трябва само да попълните тази бланка. Таксата ще я включа в покупките ви. — С обиграния си слух Колбърн долови в говора на мъжа слабо югозападно произношение. — Яйцата са съвсем пресни. Местно производство са. Днес имам консерви със задушено от „Шеймъс О’Мали“. А пушената съомга и филетата от лос са като дар от небето.

За първи път по устните на непознатия пробяга усмивка.

— Идеята за филетата от лос и съомгата е чудесна, но мисля да взема и от задушеното на господин О’Мали.

След около петнайсет минути кошницата беше напълнена и поставена на щанда до старинна месингова каса. Вместо с обичайния за рибарите подбор на видове консерви, в тази кошница имаше предимно плодове и зеленчуци.

— Изглежда, възнамерявате да поостанете известно време — отбеляза Колбърн.

— Мой стар приятел ми предостави хижата си край езерото. Сигурно го познавате, казва се Сам Фоули.

— Сам Фоули? Познавам го от двайсет години. — После ядовито добави: — Неговата хижа е единствената, която проклетият китаец още не е купил. И слава богу, защото ако сам я продаде, рибарите няма да имат повече никакъв достъп до езерото.

— Интересно, защо повечето хижи изглеждат порутени и изоставени, с изключение на странната на вид постройка, дето се намира на западния бряг на езерото, близо до устието на малката река.

Докато отмяташе продуктите на касовия апарат, Колбърн отвърна:

— През четирийсетте години това беше фабрика за консервиране на риба, която след това фалира. Китаецът я купи на безценица и я преустрои в луксозно имение. Построи дори игрище за голф с девет дупки. После започна да изкупува всяка собственост край езерото. Вашият приятел Сам Фоули остана единственият, който протака продажбата.

— Май ще се окаже, че половината от жителите на щата Вашингтон и Британска Колумбия са китайци — подметна непознатият.

— Те заливат северозападното тихоокеанско крайбрежие като приливна вълна, откакто комунистическото им правителство превзе Хонконг. Вече притежават половината Сиатъл и голяма част от Ванкувър. Представям си какво ще бъде населението там след петдесет години. — Колбърн замълча и натисна бутона „всичко“ на касата. — С разрешителното за риболов сметката ви е седемдесет и девет и трийсет и пет.

Непознатият извади портфейл от задния джоб на панталона си, подаде на бакалина стодоларова банкнота и зачака за рестото си.

— Китаецът, за когото споменахте... с какво се занимава?

— Знам само, че е заможен корабен магнат от Хонконг. — Колбърн започна да слага продуктите в плик. — Никой не го е виждал. Изобщо не се мярка в града. Тук пристигат и си заминават само шофьорите на големи товарни фургони. Странни неща стават тук, всеки от местните хора ще ви го потвърди. Той и приятелите му например не излизат на риболов през деня. Ще чуете двигателите на лодките им само нощем, но няма да видите никакви светлини по тях. Хари Даниелс, който ловува в гората и опъва палатка край реката, твърди, че някаква много странна на вид лодка плава по езерото след полунощ, но само когато няма луна.

— Кой ли не обича тайнствените неща.

— Ако мога да ви бъда полезен, докато сте тук, само кажете. Името ми е Дик Колбърн.

Непознатият се усмихна широко и разкри белите си равни зъби.

— Дърк Пит.

— От Калифорния сте, нали, господин Пит?

— Професор Хенри Хигинс би се гордял с вас — подхвърли развеселен Пит. — Да, роден съм и израснах в южна Калифорния, но

от петнайсет години насам живея във Вашингтон.

Колбърн започна да опипва нова почва.

— Сигурно работите за американското правителство.

— Работя в Националната агенция за подводни и морски изследвания. И преди да си помислите нещо друго, ще ви кажа, че дойдох тук, за да си почивам и да се размотавам. Нищо повече.

— Извинете ме, че ви го казвам — рече съчувствено Колбърн, — но като ви гледам, наистина имате нужда от почивка.

Пит се усмихна.

— Това, от което най-много се нуждая, е един хубав масаж на гърба.

— Обърнете се към Синди Елдър. Тя е барманка в кръчмата „Сокай“, но прави също и чудесни масажи.

— Сигурно ще се възползвам от услугите ѝ. — Пит прегърна с двете ръце пликовете с продуктите си и се запъти към вратата. Преди да прекрачи навън, се спря и се обърна. — Само от чисто любопитство, как се казва въпросният китаец?

Колбърн се вгледа в Пит, опитвайки се да прочете нещо в очите му, което липсваше.

— Той се представи като Шан. Кин Шан.

— Споменавал ли е някога защо е купил старата консервна фабрика?

— Норман Селби, агентът по недвижими имоти, който извърши продажбата, каза, че Шан искал уединено място край вода, за да си построи луксозно убежище, където да канел богатите си клиенти. — Колбърн замълча за миг и по лицето му изведнъж се изписа войнствен израз. — Сигурно сте видели какво е направил от една великолепна консервна фабрика. Беше само въпрос на време, докато Държавната историческа комисия я обяви за исторически обект. Шан я превърна в смесица от модерен офис и пагода. За мен това е уродлива работа, абсолютно уродлива.

— Постройката наистина е доста необикновена — съгласи се Пит. — Предполагам, че Шан, в знак на добросъседство, кани жителите на града на приеми, на турнири по голф...

— Шегувате ли се? — даде воля на гнева си Колбърн. — Шан не допуска дори кмета и градския съветник да припарят по-близо от два километра до собствеността му. Не само това, ами издигна и

триметрова телена ограда с бодлива тел най-отгоре, опасваща почти цялото езеро.

— Мислите ли, че може да мине безнаказано?

— Не само може, ами и му се разминава, защото е подкупил политици. Той няма право да държи хората далеч от езерото. То принадлежи на щата. Но той е способен да им вгорчи живота, ако много знаят.

— Да, някои хора издигат в култ имотите си — рече Пит.

— При Шан това е повече от култ. Поставил е камери за наблюдение, а в гората наоколо бродят въоръжени убийци. Ако някой ловец или рибар случайно се приближи до имението, мигом го прогонват и се отнасят с него, като че ли е най-долен престъпник.

— Ще се постарая да си стоя откъм моята страна на езерото.

— И добре ще направите.

— До скоро виждане, господин Колбърн!

— Пак заповядайте, господин Пит. Приятен ден!

Пит вдигна глава към небето. Денят почти се беше изнизал. Слънцето в късния следобед беше отчасти закрито от върхарите на еловите дървета, растящи зад бакалницата на Колбърн. Той остави пълните пликове върху задната седалка на взетата под наем кола и седна зад волана. Запаля двигателя, включи на скорост и натисна газта. След пет минути отби от асфалтираното шосе и продължи по коларски път, който водеше към колибата на Фоули край езерото. В продължение на около три километра пътят минаваше през гора от кипариси, смърчове и канадски ели.

В края на права отсечка от четиристотин метра имаше разклонение, чиито два пътя продължаваха покрай езерото в противоположни посоки и накрая се събираха на отсрещния му бряг, където се намираше екстравагантното уединено имение на Кин Шан. Пит напълно сподели мнението на бакалина относно постройката. Някогашната фабрика за консерви наистина беше преустроена в архитектурна недомислица, напълно неподходяща за красива местност с планинско езеро. Изглеждаше така, сякаш строителят е започнал модерна конструкция с тъмни стъкла и външни стоманени греди, но после се е отказал и е предал довършването на строежа на предприемач от петнайсети век, по времето на династията Мин, който пък ѝ сложил покрив от позлатени плочки, взети направо от

великолепната Зала на върховната хармония в Забранения град в Бейджин.

След като вече знаеше, че собственикът се е оградил със сложна охранителна система, Пит предположи, че докато се наслаждава на самотата на езерото, движенията му се наблюдават. Той свърна по левия път на разклона и след осемстотин метра спря край дървена стълба на веранда, опасваща кокетна хижа от дървени трупи с изглед към езерото. Постоя минута-две в колата, загледан в два елена, които пасяха в гората.

Болките от раните му бяха стихнали и той можеше вече да се движи така, както преди трагедията. Почти всичките му дълбоки разрези и обгаряния бяха заздравели. Единствено за съзнанието и емоциите му трябваше малко повече време.

Беше отслабнал с четири килограма, но не полагаше особени грижи, за да възвърне теглото си. Имаше чувството, че вече не се стреми към осъществяването на някаква цел. Всъщност се чувстваше много по-зле, отколкото изглеждаше. Но дълбоко в него се таеше една искрица, която се поддържаше от вроденото му влечение да наднича в неизвестното. Тази искрица се разпали малко след като внесе продуктите в хижата и ги постави до кухненската мивка.

Нещо не беше наред. Не можеше да го определи какво е, но тази мисъл тихомълком се загнезди в съзнанието му, някакво неуловимо шесто чувство му подсказваше, че нещо не е наред. Влезе във всекидневната. Всичко си беше на мястото. Предпазливо надникна в спалнята, пристъпи навътре, огледа я, отвори гардероба, после отиде в банята. И именно там чувството му се потвърди. Откакто се настани тук, винаги държеше извадените от чантичката им тоалетни принадлежности — самобръсначка, одеколон за след бръснене, четка за зъби, четка за коса — прилежно подредени върху мивката. Те и сега си бяха по местата с изключение на самата чантичка. Много добре помнеше, че я бе хванал за външната странична каишка и я бе поставил върху полицата. Сега чантичката беше обърната с каишката към стената.

Той излезе от банята и започна отново да оглежда стаите, като внимателно изучаваше всеки предмет, който можеше да се мести. Някой, а вероятно и повече от един, е претършувал всеки сантиметър от хижата. Сигурно са били професионалисти, но са станали

небрежни, когато са се уверили, че обитателят не е таен агент или наемен убиец, а чисто и просто гостенин на собственика, дошъл да се отдаде за няколко дни на кратка почивка. От момента, в който Пит беше тръгнал за града, до връщането му те са разполагали с четирийсет минути, за да си свършат работата. Отначало причината за претърсването убягна от Пит, но след малко една лампичка в замъглените ниши на съзнанието му започна да свети.

Трябва да има и нещо друго. За опитен шпионин или за детектив със златна значка, отговорът щеше да дойде незабавно. Но Пит не беше нито едното, нито другото. Бивш пилот във Военновъздушните сили и дългогодишен директор на специални проекти в НЮМА, неговата работа беше да се занимава с подводни проекти на агенцията, а не с тайни разследвания. Бяха му необходими шейсет секунди, за да разреши дилемата.

Претърсването е било второстепенна задача. Основната цел е била да се поставят подслушвателни устройства или миниатюрни камери. Явно, че някой не ми вярва, заключи Пит. И този „някой“ трябва да е шефът на охранителната мрежа на Кин Шан.

Тъй като „бръмбарите“ не са по-големи от главата на топлийка, щеше да е доста трудно да се открият без специален електронен уред. Но понеже Пит нямаше с кого да разговаря тук, реши да съсредоточи вниманието си върху камерите. Предполагайки, че вече е под наблюдение и всяко негово движение се следи от някой, който седи пред телевизионен монитор на другия бряг на реката, той взе един вестник, настани се удобно и се престори, че чете, докато мислите му препускаха в главата. Нека си гледат каквото искат в дневната и в банята, размишляваше той. Кухнята обаче е друго нещо. Тя ще се превърне в неговия оперативен пункт.

Той остави вестника и се залови да прибира покупките си в шкафовете и в хладилника, като използваше действията си за отвличане на вниманието, а в същото време очите му не пропускаха да се стрелкат към всяко кътче, към всяка пролука. Не видя нищо подозрително. Тогава започна да оглежда нехайно стените от дървени трупи на хижата, вглеждайки се във всяка пукнатина и вдлъбнатина. Най-накрая попадна на „златна жила“ — забеляза мъничък обектив, пъхнат в проядена от червей дупка, направена още когато цепеницата е била ствол на растящо дърво. Превъпълзвайки се на актьор пред

камерата, което наистина много му се удаваше, Пит взе една метла с дълга дръжка и измете пода. След като свърши, обърна метлата с дръжката надолу и я облегна на стената точно пред камерата.

Изведнъж, сякаш му бяха били инжекция за покачване на адреналина, той отърси от себе си чувството за умора и напрежение и излезе от хижата. Извървя трийсет крачки и навлезе в гората. Извади от вътрешния джоб на якето си телефонен апарат „Моторола иридиум“ и набра номер, чийто сигнал премина през мрежа от шейсет и шест изкуствени спътника по целия свят и стигна до частната линия на човека, на когото звънеше в главната квартира на НЮМА във Вашингтон, област Колумбия.

След четири позвънявания се обади глас с леко носово нюингландско произношение.

— Хирам Йегър слуша. Бъдете кратки, времето е пари.

— Времето ти не струва и пукната пара, залепнала за гумената подметка на обувката ти.

— Да не би да съм станал обект на присмех от страна на директора на специалните проекти на НЮМА?

— Да, станал си.

— Какво правиш, което да не си струва да повтаряш? — попита Йегър шеговито. В гласа му обаче се прокрадваше загриженост. Знаеше, че Пит все още се възстановява от раните си, които само преди месец бе получил по време на изригването на вулкан на един остров край Австралия.

— Нямах време да те оставя без дъх от моите безстрашни авантюри в северните гори. Но сега искам една услуга.

— Лигите ми текат от очакване.

— Виж какво можеш да изровиш за някой си Кин Шан.

— Как се пише?

— Предполагам, както се чува. Ако ограничените ми познания от китайски менюта могат да ми послужат, второто му име завършва с буквата „г“, която невинаги се произнася. Шан е китайски корабен магнат, който има дейност и извън Хонконг. Освен това е собственик на уединено имение край езерото Орион в щата Вашингтон.

— Оттам ли се обаждаш? — попита Йегър. — Никога и никого не уведомяваш къде отиваш, когато ненадейно запрашиш за някъде и току изчезнеш!

— Ще ти кажа, стига само да го държиш в тайна от адмирал Сандекър.

— Той така или иначе ще узнае. Както винаги. Какво точно те интересува за тоя Шан?

— Ами да речем, че ме дразнят шумни съседи — отвърна Пит.

— Защо не идеш у тях да им занесеш чаша захар, да се посмеете и да го предизвикаш за една игра на маджонг.

— По думите на местните хора никой не може да се приближи до мястото му на по-малко разстояние от това, равняващо се на десет градски пресечки. И нещо друго, съмнявам се, че си е вкъщи. Ако Шан е като повечето заможни знаменитости, значи има още няколко къщи по света.

— Какво толкова привлече любопитството ти към него?

— Никой почтен човек няма манията да се подсигурява с охранителни системи, освен ако не крие нещо — отвърна Пит.

— Ти май скучаеш, излежаваш се на полянка в девствена горичка и наблюдаваш как расте мъхът по скалите. Знай, че си пропуснал едно от най-големите удоволствия на света, ако не си опитал да гледаш вторачено лос в продължение на четирийсет и пет минути.

— Никога не ме е налягала апатия.

— Ако имаш други молби, казвай ги, докато съм в настроение — продължи Йегър.

— Щом толкова се натискаш, наистина имам цял списък от желаниа за коледни лакомства, с които можеш да напълниш една кутия и да ми ги пратиш още тази вечер, за да ги получиш не по-късно от утре следобед.

— Изстрелвай ги. Включил съм на запис и ще ги разпечатам на принтера, след като свършиш.

Пит му изброи от какви приспособления и апаратура има нужда и добави:

— Пъхни вътре и карта на езерото Орион на Министерството на природните ресурси, включваща барометричните му данни, видовете риби, виреещи в него, и всичко, което е потънало там и лежи на дъното му.

— Работата загрубява. Не смяташ ли, че човек като теб, който за малко не е бил направен на пихтия и току-що е излязъл от болница, се

захваща с нещо пряко силите си?

— Играй с мен и ще ти пратя колет с два килограма пушена съомга.

— Мразя да се надявам — въздъхна Йегър. — Добре, ще се погрижа за твоите играчки, преди да направя допитвания по съответните и не по съответните канали за Кин Шан. С малко повече късмет, ще ти съобщя и кръвната му група.

Пит знаеше от опит, че данни, заровени и засекретени в поверителни файлове, не са непревземаеми за дарбата на Йегър да тършува из компютрите.

— Накарай малките си дебели пръстчета да затанцуват по клавиатурата и набери номера ми на иридиума ми, когато откриеш нещо.

Йегър затвори телефона, облегна се назад и се загледа замислен в тавана. На външен вид Йегър приличаше повече на просяк, отколкото на блестящ специалист по компютърни системи. Носеше прошарената си коса прибрана на опашка на тила и се обличаше като застаряващ хипи, какъвто и беше. Ръководеше мрежа от компютърни данни на НЮМА, включваща огромна библиотека, която съдържаше всяка книга, статия и дисертация, било то за научен или исторически факт, или теория, отнасяща се до световните океани.

Компютърното царство на Йегър заемаше целия десети етаж на сградата на НЮМА. С години бе събирал този обширен библиотечен материал. Неговият шеф му бе дал пълната свобода и неограничени финансови средства да се снабдява с всяко документирано сведение за океанската наука и технология, което да бъде на разположение и на студенти, професионални океанографи, морски инженери и подводни археолози от цял свят. Работата беше свързана с огромна отговорност, но Йегър я вършеше със страст.

Той отмести поглед към скъпия компютър, който сам бе проектирал и направил. „Дебели пръстчета по клавиатурата“, ха! Неговият компютър изобщо нямаше клавиатура, нито монитор. Изображенията се появяваха в три измерения пред този, който работеше с машината. Вместо чрез натискане на клавиши командите се подаваха устно. Насреща му го загледа една карикатура на Йегър — изразителна и безплътна.

— Е, Макс, готов ли си да се поразходим малко? — попита Йегър изображението.

— В пълна готовност — отвърна металически глас.

— Сдобий се с наличната информация за Кин Шан, китайски собственик на корабоплавателно дружество, чийто главен офис се намира в Хонконг.

— Данните са недостатъчни за подробен доклад — отговори монотонно Макс.

— Трябва да призная, че не разполагам с повече, за да продължим. — Йегър още не можеше да разбере начина на общуване с образа, възпроизвеждан от компютъра. — Направи каквото можеш. Изкарай ми на принтер откритията си, след като се разровиш във всички мрежи.

— Ще ти се появя след малко — проехтя безплътният глас на Макс.

Йегър се загледа в пространството, опразнено от холографското подобие на лицето му, присви очи и се размисли. Пит никога не би поискал от него да проучи нещо, ако нямаше основателна причина. Беше сигурен, че нещо се мъти в главата на приятеля му. Усложнения и загадки непрекъснато наобикаляха Пит като малки кученца. Йегър се надяваше Пит да разбули мистерията. Винаги е успявал, налагало му се е да успее всеки път, когато проектите му преминеха границите на обикновеното любопитство.

3.

Езерото Орион имаше формата на леко удължена сълза, чийто долен край плавно изтъняваше в малка река. Не съдържаше голямо количество вода, но примамливите му и мистични брегове граничеха с океан от гъсти зелени гори, обрасли склоновете до сивите отвесни скали на великолепия забулен в облаци планински масив Олимпик. Под дърветата и по малките поляни грееха с ярките си цветове пролетни диви цветя. Водата от топящите се високопланински ледници се вливаше в езерото чрез няколко потока, наситени с минерали, които му придаваха кристален, синьо-зелен цвят. По кобалтовосиньото небе плаваха облаци с лек тюркоазен нюанс от отраженията на водата под тях.

Водният поток, който изтичаше от долния край на езерото, се наричаше, както подобава, река Орион. Той течеше кротко през разсичащия възвишенията каньон и изминавайки двайсет и шест километра, се вливаше в горния край на фиордообразен тесен залив, наречен Грейпвайн. Изваян от древен ледник, заливът Грейпвайн се разширяваше към Тихия океан. Реката, по която навремето са плавали риболовни кораби, чийто улов се разтоварвал край старата консервна фабрика, сега се използваше за разходки с малки екскурзионни кораби и риболов.

Следобедна на другия ден след пристигането си Пит излезе на верандата на хижата и вдъхна дълбоко. Превалелият слаб дъжд беше прочистил въздуха и действаше като опияняващ парфюм за белите дробове. Слънцето се бе скрило зад върховете на планините, последните му лъчи падаха косо в дефилетата. Гледката беше безвременна. Само изоставените къщи и хижи придаваха на езерото призрачен вид.

Пит тръгна по тесния дървен кей, свързващ брега с един хангар за лодки, който се поклащаше във водата. Избра ключ от твърдата връзка и отключи тежкия катинар, залостващ овехтялата от времето дървена врата. Вътре беше тъмно. Едва ли има „бръмбари“ и камери тук, помисли си той и отвори широко вратата. От спусковите шейни на

електрически подежник висяха над водата малък триметров ветроход и една шестметрова моторница „Крис-крафт“ от 1933 година с двуместна кабина и лъскав махагонов корпус. Покрай двете стени лежаха върху зъбни рейки два каяка и едно канадско кану.

Пит отиде до електрическото табло и щракна единствения ключ. После взе устройството за управление, свързано с подежника, и натисна бутона. Подежникът забръмча и се задвижи над ветрохода. Пит закачи разлюлялата се кука, висяща от подежника, за металния клуп на спусковата шейна и я спусна. За първи път от месеци насам корпусът на ветрохода от фибростъкло се потопи във водата.

След като извади от едно шкафче навитото платно, той сглоби алуминиевата мачта и монтира такелажа. После постави румпела в шпинделите му и вкара подвижния кил в гнездото му. След около половин час малката лодка беше готова да напълни платната си с вятър. Оставаше единствено да закрепим мачтата — дребна работа, която щеше свърши, след като избутахме корпуса извън хангара.

Доволен, че всичко е наред, Пит закрачи с безгрижен вид обратно към хижата, влезе вътре и разопакова един от двата големи кашона, пратени с експресна въздушна поща от Йегър. Седна зад кухненската маса и разгърна картата на езерото Орион, която бе поръчал на приятеля си. Измерванията на водните дълбочини показваха, че дъното на езерото върви полегато от брега навътре, после се изравнява някъде докъм средата, където дълбочината стигаше девет метра и оттам се спуска стръмно до дълбочина над сто и двацет метра. Прекалено дълбоко за гмуркач без съответната екипировка и надводен екипаж, прецени Пит. По него нямаше никакви отпадъци от изработени от човешка ръка предмети освен една стара лодка, потънала близо до консервната фабрика. Средната температура на водата беше пет градуса по Целзий — доста студена за плуване, но идеална за риболов и разходки по езерото.

За ранната си вечеря Пит си изпече на скара филе от лос, направи си мешана салата и седна да се храни на масата на верандата с изглед към езерото. Нехайно отпи глътка бира „Олимпия“, остави бутилката на масата и влезе в кухнята, където нагласи триножника на месингов телескоп. Седна в средата на кухнята, по-далече от прозореца, за да не може никой отвън да вижда какво прави в сумрака. Наведе се до окуляра и нагласи фокуса към имението на Кин Шан.

Силното увеличение му позволяваше да наблюдава двама играчи на голф на игрището зад къщата. Некадърници, заключи Пит. Четири пъти трябваше да ударят топката, за да я вкарат в дупката. Отмести кръглото си полезрение към постройките за гости, сгущени под малка горичка зад голямата къща. Освен една прислужница, която сновеше насам-натам, те изглеждаха безлюдни. По откритите места нямаше грижливо окосени морави. Сочната трева и дивите цветя бяха оставени да растат естествено.

Дълга козирка на къщата минаваше над алеята за коли, така че важните гости да могат да слизат и се качват в колите си, без да се намокрят, ако вали. Главният вход се пазеше от два големи бронзови лъва от двете страни на стълбище, което водеше към врата от палисандрово дърво, висока три човешки боя. Пит пренастрои фокуса на телескопа и огледа красиво изваяните мотиви на дракон на двете ѝ крила. Скъпият покрив със златни плочки в стила на пагода беше в пълно несъответствие със стените от тъмни стъкла, които ограждаха цялата долна част на триетажната къща. Самата къща бе разположена в просторно открито пространство, на един хвърлей от бреговата ивица.

Пит отмести със сантиметър телескопа надолу и насочи обектива към кея, чиято вдадена във водата дължина се равняваше на половин футболно игрище. До него бяха закотвени два плавателни съда. По-малкият с нищо не привличаше вниманието. Двата му къси корпуса, съединени като на катамаран, поместваха голяма кутиеобразна кабина без илюминатори или отвори. На покрива ѝ стърчеше кормилна рубка. Целият плавателен съд беше боядисан в черно като катафалка — цвят, който рядко се използваше за горните съоръжения на кораб. За другия съд обаче можеше да се каже, че е кораб. Това беше елегантна моторна яхта — истинска красавица, по която хората не можеха да не се заплесват. Палубата за разходки се намираше най-отгоре на корпуса ѝ, дълъг около 40 метра, а според преценката на Пит широчината му стигаше най-малко девет метра. Предназначена да предоставя разкош и всякакви удобства, с класически линии, тя не беше просто яхта, а същинско плаващо произведение на изкуството. Вероятно беше построена в Сингапур или Хонконг, предположи Пит. Дори с плиткото си газене, ѝ трябваше опитен лоцман, за да я прекарва през реката, която изтичаше от езерото към открити води.

Докато наблюдаваше, Пит забеляза, че коминът на работната лодка започна да изхвърля дизелов дим. След малко екипажът ѝ освободи вързалата ѝ и тя потегли към речния канал. Много странен съд, помисли си Пит. Прилича на дървен контейнер върху два понтона. Не можа да си представи с каква цел е била построена.

На сушата, като се изключеха двамата голф играчи и прислужницата, жилищните постройки изглеждаха празни. Нямаше никакви следи от охранителни системи. Пит не видя нищо, което да издава наличието на видеокамери, но беше сигурен, че такива има. Не се мяркаха и патрулиращи охранители, освен ако не бяха усвоили изкуството да стават невидими. Единствените обекти, които някак не се връзваха с пейзажа, бяха няколко колиби от дървени трупи без прозорци. Те наподобяваха хижите, използвани от ловджии и туристи, и бяха разположени на стратегически места край езерото. Виждаха се само три, но не беше изключено да има още, скрити навътре в гората. Едната от трите привлече вниманието на Пит — като че ли беше поставена за заблуда. Намираще се във водата в края на кея и приличаше на малък хангар за лодки. И тя, подобно на странната черна лодка, нямаше прозорци или врати. Той задържа погледа си върху нея близо една минута, опитвайки се да открие предназначението ѝ и да отгатне какво може да има вътре.

След леко изместване обектива на телескопа любопитството му към фокалния обект бе задоволено. Само някаква малка част се подаваше иззад група смърчове, но беше достатъчна да потвърди предположенията му за охранителна система. Покривът на грижливо прикрит караван разкриваше гора от антени и чинии за приемане на сигнали. В една къса просека зад каравана имаше малък самолетен хангар, разположен до тясна писта, дълга само петдесет метра. Никак не приличаше на съоръжение, предназначено за хеликоптери. За какво тогава, за свръхлек самолет? Да, заключи Пит, това трябва да е отговорът.

— Страхотно ниво на техниката — смънка под носа си той.

И наистина беше ниво на техниката. Разпозна в каравана подвижен команден пункт от типа, който агентите на президентските тайни служби често ползваха, когато президентът напускаше Вашингтон. Пит започна да проумява целта на дървените колиби. Следващата му стъпка беше да провокира отговора.

Изглеждаше глупаво да си създава толкова труд просто от скука и любопитство. Беше вече получил сведенията от Йегър. И разбра от тях, че Шан е хуманист, филантроп и духовен вдъхновител — човек, достоен за уважението на Пит. В края на краищата, Пит не е следовател, а морски инженер. Повечето от работата си вършеше под водата. Защо си прави този труд, беше загадка и за самия него. Но в главата му светна мъничка лампа. В стила си на живот Шан имаше нещо съмнително. На Пит нямаше да му е за първи път да се набърка някъде, където не му е работа. Най-основателната причина за това беше, че интуицията му почти никога не го лъжеше.

Като че за потвърждение телефонният му апарат иззвъня. Единствено Хирам знаеше кода му. Той се отдалечи на безопасно място от хижата и тогава го включи.

— Хирам?

— Твоето приятелче Шан е направо голяма работа — заговори без предисловия Йегър.

— Какво още научи за него?

— Ами този човек живее като римски император. С огромен антураж. Разкошни къщи по света, яхти, орляк от прелестни жени, реактивен самолет, армия от охранители. Ако някой отговаря на изискванията за „Стила на живот на богатите и известните“, то това е Шан.

— Научи ли нещо за операциите му?

— Почти нищо. Всеки път когато Макс...

— Кой Макс?

— Макс е мое другарче. Живее в компютъра ми.

— Щом казваш... Продължавай.

— Всеки път, когато Макс се опита да влезе във файл с данни, включващи името на Шан, компютрите от почти всяко разузнавателно управление в града блокират нашите запитвания и искат да знаят с какво се занимаваме ние. Изглежда, че ти не си единственият, който се интересува от тази персона.

— Май сме отворили консерва с червеи — отбеляза Пит. — Защо нашето правителство обгражда с охранителна мрежа Шан?

— Моето впечатление е, че нашите разузнавателни управления провеждат поверително разследване и не им е приятно, че външни хора се опитват да се промъкнат под оградата им.

— Работата загрубява. Шан не е чист като сълза, щом е обект на тайно правителствено разследване.

— Или е това, или пък те го покровителстват.

— Кое от двете е според теб?

— Де да знаех! — въздъхна Йегър. — Докато двамата с Макс не извлечем от тази неблагоприятна работа необходимите източници за данни, аз ще съм толкова на тъмно, колкото си и ти. Единственото, което мога да ти кажа, е, че той не е светец. Шан е хлъзгав като змия и обикаляйки света, извлича огромни изгоди от безчислените си сделки, които външно изглеждат перфектни.

— И ти нямаш никакво доказателство, че е част от организирана престъпност, така ли да разбирам?

— Нищо не се показва на повърхността — отвърна Йегър. — Което обаче не значи, че той не действа и самостоятелно.

— Може би е прероден Фу Манджу^[1] — подхвърли Пит.

— Ще ми кажеш ли какво имаш против него?

— Неговите лакеи преобърнаха хижата ми наопаки. Не обичам, когато непознати се ровят в бельото ми.

— Има едно нещо, което ще ти е интересно да узнаеш — каза Йегър.

— Слушам те.

— Ти и Шан сте родени не само в един и същ ден, ами в една и съща година. Само че според китайската астрология Шан е роден в годината на плъха, а според нашата ти си зодия рак.

— Това ли е най-голямата компютърна „бомба“ по случая, с която ми излизаш? — попита сухо Пит.

— Ще ми се да имам нещо повече да ти предложа. — В гласа на Йегър прозвучаха нотки на съжаление. — Ще продължа опитите.

— Не мога да искам повече.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Нямам голям избор, освен да половя малко риба.

Той обаче нито за миг не можеше да заблуди Йегър.

— Пази си гърба — предупреди го със сериозен глас Йегър — и внимавай да не те спипат натясно, та да не можеш да се измъкнеш.

— Ще остана верен на своето старо, познато, затворено в клетка аз.

Пит изключи бутона и постави телефонния си апарат в чатала на близкото дърво. Мястото не беше от най-подходящите, където да го скрие, но беше малко по-безопасно, отколкото да го държи в хижата, в случай че бъде претърсена отново в негово отсъствие.

На Пит не му беше приятно да подминава загрижеността на Йегър, но предпочиташе главният компютърен гуру да знае възможно най-малко. Защото Пит се канеше да извърши нещо, за което можеше да бъде арестуван. И ако не беше предпазлив, тази вероятност беше по-голяма от вероятността да бъде убит. Помоли се на Бога да не възникнат непредвидени обстоятелства. Изпълни го някакво силно чувство, че ако допусне грешка, тялото му може никога да не бъде намерено.

Оставаха два часа до мръкване, когато Пит тръгна по дока към хангара за лодки. Носеше обемиста кутия и голяма изсушена съомга, която беше свалил от полицата над камината в хижата. Веднага щом влезе в хангара, той отвори кутията и извади оттам малък автономен подводен апарат със самоуправление, производство на „Бентос“ — фирма за проектиране и технологично разработване на подводни системи. Черният кожух на АПА, дълъг не повече от 65 сантиметра и широк 15 сантиметра, съдържаше цветна видеокамера с голяма разделителна способност. Акумулаторната му мощност беше в състояние да захранва два тласкача с преобразуватели на движението в продължение на малко повече от два часа.

Пит постави малкия компактен апарат на дъното на ветрохода до въдицата и кутията с риболовни принадлежности. После отвори външните врати на хангара, слезе в лодката и застана зад румпела. След като избута лодката от кея извън хангара, сложи мачтата, вдигна платното и спусна подвижния кил.

Отстрани всеки би взел Пит за най-обикновен бизнесмен в отпуск, тръгнал да се разхожда с ветрохода си по езерото. Времето беше приятно, но студено и Пит се беше облякъл топло — с червена вълнена риза и светлокафяви панталони, а на краката си беше сложил гуменки и памучни чорапи. Единствено за рибар не можеше да мине. Истинските рибари излизаха да ловят съомга и пъстърва с моторница или с гребна лодка с извънбордов двигател, но никога с ветроход. Пит

беше предпочел по-бавния от двата плавателни съда, защото платното щеше да му служи за прикритие от всяка видеокамера в курортната местност.

Той продължи да отдалечава малкия ветроход от хангара, като движеше румпела напред-назад, докато лекият следобеден вятър опъне платното и плъзне плавателния съд по синьо-зелените води на езерото Орион. Беше лек за управление и Пит се придържаше покрай пустия бряг, спазвайки почтително разстояние от огромната къща в долния край на езерото. В най-дълбоката част на езерото, отдалечена на четиристотин метра от дока на Шан, Пит попадна в силен вятър и сви платното дотолкова, че да плющи от вятъра, но и да прикрива движенията му. Котвеното въже не беше достатъчно дълго, за да стигне дъното, но той го спусна докрай. Така котвата щеше да служи като спирачка и нямаше да позволи на вятъра да избути ветрохода прекалено близо до брега.

Застанал с гръб към единия бряг и с лице към платното, което го закриваше от погледи от другия, Пит се наведе през борда и се вгледа към дъното. Водата беше кристално бистра и той видя стадо съомги да минава на около четирийсет и пет метра под лодката. Тогава отвори кутията с рибарските принадлежности и извади кука и оловни тежести. Единствената риба, която бе хващал Пит в живота си, беше с харпун под вода преди трийсет години. Не беше държал въдица и макара от момче, когато ходеше на риба с баща си, сенатора Джордж Пит, край брега на Калифорния. Въпреки това умело завърза тежестите, после наниза един нещастен червей на куката и хвърли въдицата в дълбоките води.

Докато се правеше, че лови риба, той разви една макара с тънка тел и пусна зад борда един импулсов приемо-предавател на електронни сигнали с размера на чаша за кафе. Потопи го на шест метра дълбочина, за да е сигурен, че е извън акустичната сянка на корпуса на ветрохода. Друг импулсов приемо-предавател, горе-долу със същите размери, имаше и в задния край на подводния апарат. Тези два уреда и електрониката в кожуха на АПА представляваха сърцевината на системата. Те общуваха взаимно по акустичен път, като позволяваха на малко записващо устройство да получава подводните контролни и видеосигнали.

След това той извади подводния апарат от кутията, внимателно го спусна във водата и го проследи с поглед как безшумно се плъзна под повърхността. С черния си кожух мъничката подводница приличаше на грозна твар, обитаваща дълбините. Пит беше работил над двеста часа с подводни плавателни средства — работи, вързани за него или за кораб, но сега за втори път щеше да си служи с напълно самостоятелна такава система. Устата му леко пресъхна, докато гледаше как малкият подводен съд, който струваше на НЮМА два милиона долара, се загубва от поглед в дълбините на езерото. Подводната система със самоуправление беше чудо на миниатюрната изработка и за първи път беше предоставила възможност на научните работници в НЮМА да си служат с робот в места, които дотогава бяха недостъпни.

Той отвори капака на портативен компютър с уголемен матричен екран с висока разделителна способност и го включи. Доволен, че успя да осъществи обезопасителна акустична връзка, той започна да се рови в контролното меню и избра комбинацията далечно и директно видеовъзпроизвеждане. При нормални обстоятелства щеше да предпочете директно видеовъзпроизвеждане на изображенията, записани от камерата под водата, но този път за него беше особено важно да съсредоточи вниманието си върху събитията, които се надяваше да възбуди в китайското имение. Възнамеряваше само да наблюдава придвижването на АПА от време на време, за да поддържа курса му. Той отмести лостчето на малкото устройство за далечно командване. Подводният апарат веднага реагира и започна да се спуска. Акустичната телеметрична и командна система работеше безупречно и апаратът се стрелна напред със скорост близо четири възела. Тласкачите бяха балансирани отлично и предпазваха подводния апарат от спираловидно въртене във водата.

— Всяко движение е като картина — каза гласно Пит, като погледна към къщата на Шан, когато се излегна върху две надуваеми възглавници на седалките, които служеха за спасителни дюшеци, в случай че пътниците на борда бъдат изхвърлени във водата. После вдигна ходилата си върху една от седалките и сложи дистанционното управление на подводния апарат между краката си. С него той започна да направлява движенията на подводния апарат, все едно че беше модел на подводница. Издигна го нагоре до дълбочина осемнайсет

метра и бавно го насочи към кея на Шан, като го местеше напред-назад, сякаш ореше с рало.

Един нищо неподозиращ наблюдател би си помислил, че Пит си играе с някаква играчка, но това, което той правеше, далеч не беше игра. Намеренията му бяха да изпита охранителните системи на Шан. С първия си опит искаше да провери за наличието на подводни датчици. След като „обходи“ с апарата няколко водни коридора, които постепенно го приближиха до десетина метра от кея, без да се случи нищо, му стана ясно, че системите на Шан не продължават в езерото. Охраната му явно не считаше навлизането по вода за заплаха.

Време е за шоуто, помисли си Пит. Той леко отмести бутона за издигане на подводния апарат към повърхността. Мъничката подводница изскочи от водата на няколко метра от кея на Шан. Засече времето за реагиране на алармата. За негова изненада минаха цели три минути, преди слепите стени на колибите да се отворят широко и охранителите, яхнали мотоциклети за неравен терен, с картечни пистолети през рамо, се пръснаха наоколо. Пит оприличи превозните средства като китайски копия на японските мотори „Сузуки“ RM, 250 кубика. Охранителите заеха позиции в разчленен строй покрай песьчливия бряг. Трийсет секунди по-късно стената на колибата в края на плаващия кея, която гледаше към езерото, също се отвори и оттам изхвърчаха двама охранители с водни мотопеди, китайско производство, които по форма приличаха на японските джетове „Кавазаки“, и запрашиха след подводния апарат.

Според представите на Пит това съвсем не беше светкавично реагиране. Очакваше много повече от дългогодишни специалисти по охрана. Дори свръхлеките им самолети останаха скрити в хангара им. Явно, че нахлуването с автономен подводен апарат нямаше да бъде проблем.

Пит веднага спусна надолу подводния апарат, но понеже той се виждаше в бистра вода, го прати с остър завой под яхтата, разположена до кея. Нямаше нужда да се притеснява, че охранителите във водните мотопеди ще забележат малката подводница. Техните съдове така разпенваха повърхността на водата, докато кръжаха наоколо, че беше невъзможно да го видят в дълбокото. Пит обърна внимание, че нито един от двамата мъже не беше облечен с водолазен костюм, нито носеше маска за лице и шнорхел — солиден признак, че не са се

пригответи да предприемат подводно търсене. Професионалисти на суша, но аматьори във водата, заключи Пит.

Като не откриха никаква следа от нашественик покрай брега, мъжете, охраняващи сушата, слязоха от изкаляните си мотоциклети и застанаха да наблюдават лудешкото препускане във водата. Опит да се проникне в уединеното имение на Шан откъм суша с известен шанс за успех можеше да бъде предприет единствено от екип от специалните части, които бяха експерти в изкуството на тайното промъкване и камуфлажа. Докато откъм езерото беше съвсем различно. Гмуркач можеше лесно да доплува под кея и яхтата без страх, че ще бъде открит. Докато насочваше ПАС обратно към ветрохода, Пит нави риболовната си корда до положение малко под повърхността. Спусна предпазливо изсушената съомга във водата и закачи сухата ѝ отворена уста за куката, на която все още стоеше пронизан големия червей. После, размахвайки демонстративно ръце, извади отдавна мъртвата риба от водата и нарочно я задържа по-дълго, та да може всеки любопитен поглед да я види. Двамата охранители във водните мотопеди обикаляха около него на не повече от петдесет метра и буйните дири от плавателните им съдове разклащаха ветрохода. Напълно сигурен, че те нямаше да се опитат да го заловят във води, принадлежащи на щата, той не им обръщаше никакво внимание. Вместо това застана с лице към охранителите на брега и размаха рибата като сигнален флаг. Забеляза, че мъжете, като не видяха нищо подозрително, в което да впият зъби, се прибраха в дървените си колиби. След като реши, че вече няма смисъл да се мотае повече наоколо и облекчен, че подводният му апарат не бе открит от охранителите, които явно се интересуваха повече от поведението на един рибар, а не какво става под водата, Пит изтегли котвата, вдигна платното и следван послушно от малката подводница робот под повърхността, се отправи обратно към хангара на приятеля си Фоули. Вкара ветрохода на мястото му, после свали от снимачната камера осеммилиметровата видеокасета, пхна я в джоба си и прибра подводния апарат в кутията.

След като провери дали обективът на камерата за наблюдение в кухнята е все още скрит зад метлата, той седна да се отпусне с бутилка

шардоне „Мартин Рей“. Чувстваше се доволен от себе си, но трябваше да остане предпазлив и нащрек, затова сложи в скута си издраскания си и овехтял автоматичен 45-милиметров колт и го покри със салфетка. Пистолетът, подарък от баща му, неведнъж бе спасявал живота му и той никога не пътуваше без него. След малко стана, разтреби кухнята, свари си кафе и отиде в дневната. Сложи касетата от подводния апарат в специален адаптер и я пхна във видеото върху телевизионния приемник. После се настани точно пред екрана така, че изображенията да не могат да се виждат от някоя камера, която не бе открил в тази стая.

Наблюдавайки видеоматериала, записан от подводния апарат, не очакваше да види нищо, което да не е естествена принадлежност на езерното дъно. Главният му интерес беше насочен към района под и около кея и яхтата, закотвена до него. Следеше търпеливо подводния апарат, който отначало се движеше напред-назад над по-плитките склонове, а после навлезе над дълбоката дупка в средата на езерото и пое обратно към кея на Шан. През първите пет минути не забеляза нищо, освен случайно преминала риба, която бързо се стрелна настрана от механичния нашественик, морска трева, растяща в тинята, чворести цепеници, отнесени от вливащите се в езерото потоци. Усмихна се под мустак, когато видя няколко детски играчки и велосипеди близо до брега, а в дълбоките води — един автомобил от времето преди Втората световна война. И тогава най-неочаквано зърна странни бели петна през синьо-зелената течност.

Пит замръзна на мястото си и загледа ужасен, когато белите петна се материализираха в човешки лица на трупове, скупчени един върху друг, или лежащи поединично в дънната утайка. Дъното на езерото беше осеяно с може би стотици трупове, някъде по три-четири, а може би и повече, накуп. Останалите лежаха по склона на езерото на дълбочина около дванайсет метра или бяха скрити под по-дълбоките води на езерото. Пит изпита чувството, че гледа през мрежеста завеса на сцена към голяма зала, пълна с публика. Онези от първите редици се виждаха ясно, а лицата на по-голямата част от хората на по-задните редове бяха замъглени и се губеха в мрака. Не си направи труда да ги брои. Ужасяващата мисъл, която го завладя, беше, че труповете, пръснати в по-плитките води, са само малка част от онези, които са

били извън обсега на камерата на подводния апарат, в невидимите дълбини на езерото.

Вледеняващите пипала на прозрението запъплиха по гърба на Пит, когато разпозна няколко жени и деца сред полето от мъртъвци. Повечето от жените бяха възрастни. Ледената чиста вода, която се оттичаше от ледниците, поддържаше труповете напълно съхранени. Те изглеждаха така, сякаш си лежаха и кротко спяха, леко хлътнали в меката утайка. По някои лица се четеше спокоен израз, на други очите им бяха изцъклени, а устните им отворени и застинали като в последен вик. Лежаха необезпокоявани от ниската температура на водата и от ритмичното редуване на светлина и мрак, без признаци на разлагане.

Когато подводният апарат мина точно на метър над няколко трупа, които приличаха на цяло семейство, по очите и чертите на лицето Пит разпозна азиатци. Видя също, че ръцете им са вързани отзад, в устите им са напъхани кърпи, а на краката им са вързани железни тежести.

Бяха умрели в ръцете на убийци. Нямаше следи от огнестрелно оръжие или нож. Независимо от разпространения мит смъртта чрез удавяне никак не е лека. Само смъртта от изгаряне можеше да е поужасна. Когато човек потъне бързо в дълбока вода, тъпанчетата на ушите му се пукат, водата нахлува в ноздрите и причинява неопишуема болка на синусите, а белите дробове сякаш мигом се изпълват с горещи въглени. А и съвсем не беше внезапна смърт. Изпълнените с ужас хора са били връзвани, превозвани до средата на езерото в глуха доба и хвърляни, както предположи Пит, от дъното на кабината на онази загадъчна черна двукорпусна лодка, и писъците им са били заглушавани от черната вода. Явно, че са се хванали най-невинно в капана на някаква незнайна конспирация и са умрели в неопишувани мъки и страдания.

Езерото Орион се оказа нещо повече, нещо много повече от идилична, пленителна гледка. Оказа се гробница.

[1] Монголец от Манджурия, който завладял Китай през 17 век и станал родоначалник на династията Манджу. — Б.пр. ↑

4.

Над сърцето на града, отдалечен на четири хиляди и осемстотин километра, ръмеше ситен пролетен дъжд. Една черна лимузина се носеше безшумно по мокрите безлюдни улици. Тъмните ѝ стъкла бяха вдигнати и пътниците в нея не се виждаха отвън. Колата създаваше впечатлението, че е част от нощна погребална процесия и кара опечалени до гробище.

Най-влиятелната столица в света — Вашингтон — излъчваше спокойната аура на древно величие. Това се чувстваше особено осезателно късно нощем, когато административните сгради бяха тъмни, телефоните спираха да звънят, копирните машини замлъкваха, преставаше разтакаването и пречките по коридорите на бюрокрацията. Преходните политически обитатели отдавна се бяха прибрали да спят и в главите им танцуваха видения на дарителите на средства за предизборната кампания. Но поради уличното осветление и намаленото автомобилно движение градът приличаше на изоставен Вавилон или Персеполис.

Никой от двамата мъже в купето не говореше, докато шофьорът, седнал пред стъклената преграда, опитно управляваше колата по хлъзгавия асфалт, нашарен от отраженията на уличните лампи покрай тротоарите. Потънал в мисли, адмирал Джеймс Сандекър гледаше разсеяно през прозореца и дори не се размърда, когато шофьорът зави по Пенсилвания авеню. Беше облечен със скъпо спортно сако и памучни панталони, лицето му не издаваше никаква умора. Когато Мортън Леърд, началникът на кабинета на президента, му се обади по телефона, той имаше гости — беше поканил на късна вечеря група гостуващи океанографи от Япония в служебния си апартамент на най-горния етаж на сградата на НЮМА, намираща се на отсрещния бряг на реката в Арлингтън, Вирджиния.

Със стегнатото си телосложение в резултат на тичането му по осем километра на ден и гимнастиката в здравния център на служителите на НЮМА, Сандекър младееше за човек, който скоро щеше да навърши шейсет и пет години. Уважаван директор на НЮМА

от деня на нейното основаване, той бе изградил федерално бюро за океански науки, което предизвикваше завистта на всички морски държави в света. Беше енергичен и смел човек и не приемаше „не“ за отговор. След трийсет години във Военноморските сили, окичен с много медали, той беше избран от един предишен президент да оглави НЮМА във време, когато нямаше един дайм излишен за финансиране, нито одобрение от Конгреса. В продължение на петнайсет години Сандекър беше настъпвал много хора по мазолите, беше си създал немалко врагове, но продължи да преследва целта си дотогава, докато не остана нито един конгресмен, който да го подчини на политическото лакейство. Егоцентричен, и в същото време простодушен, той не можеше да устои на суетата и си боядисваше сивеещите кичури, които прошарваха яркорижата му коса и брадичка а ла Вандайк.

Мъжът до него, командир Руди Гън, беше облечен със смачкан делови костюм. Седеше с превити рамене и току разтриваше ръце. Априлските нощи във Вашингтон бяха доста хладни, за да се отпусне човек. Възпитаник на Военноморската академия, Гън беше служил на подводници, докато адмиралът не го взе за свой главен помощник. Когато Сандекър напусна, за да сформира НЮМА, Гън го последва и бе назначен за ръководител на операциите.

Гън погледна Сандекър през очилата си с рогови рамки, после — към светещия циферблат на часовника си и наруши мълчанието. В гласа му се долавяше смесица от умора и раздражение.

— Адмирале, имате ли представа защо президентът иска да ни види в един часа посред нощ?

Сандекър отмести поглед от прелитащите навън светлини и поклати глава.

— Не, никаква. Но съдейки по тона на Мортън Леърд, не можехме да отклоним поканата.

— Не знам да има някаква криза — измърмори с отпаднал глас Гън, — нито вътрешна, нито външна, която да налага такава среднощна секретност.

— Нито пък аз.

— Този човек спи ли изобщо?

— По три часа в денонощието, между четири и седем сутринта, според моите източници от Белия дом. За разлика от предишните

трима президенти, които излязоха от редиците на Конгреса и бяха мои добри приятели, сегашният, който изкарал два мандата като губернатор на Оклахома, ми е напълно непознат. За краткото му време на този пост, откакто зае мястото на предшественика му, който получи лек инсулт, за първи път ще имам възможност да разговарям с него.

Гън погледна към тъмнината навън.

— Никога ли не сте се срещали с Дийн Купър Уолас, дори когато беше вицепрезидент?

Сандекър поклати глава.

— Доколкото разбрах, на него НЮМА не му е нужна.

Шофьорът отби лимузината от Пенсилвания авеню и зави по барикадираната алея за коли, водеща към северозападния портал на Белия дом.

— Пристигнахме, господин адмирал — съобщи той, докато отваряше задната врата на колата.

Униформен служител от тайните служби провери личните карти на Сандекър и на Гън и отметна имената им в списъка за посетители. После двамата бяха поведени през входа на сградата към приемната. Администраторката, приятна жена на вид над трийсет и пет години, с кестенява коса, прибрана назад в старомоден кок, стана и се усмихна сърдечно. На табелката върху бюрото ѝ беше изписано името Робин Кар.

— Адмирал Сандекър, командир Гън, приятно ми е да се запознаем.

— Много до късно работите — отбеляза Сандекър.

— За щастие часовникът ми тиктака в унисон с президентския.

— Дали ще можем да получим по чаша кафе?

Усмивката ѝ мигом изчезна.

— Съжалявам, но мисля, че няма да има време. — Тя бързо седна на мястото си, вдигна телефонната слушалка и каза само: — Адмиралът е тук.

Не минаха и десет секунди, и в приемната се появи Мортън Леърд, който бе заел мястото на Уилбър Хътън, дясната ръка на хоспитализирания бивш президент, и се ръкува с двамата посетители.

— Благодаря ви, че дойдохте, господа. Президентът ще се радва да ви види.

Възпитаник на старата школа, Леърд беше единственият началник на президентския кабинет, който винаги носеше костюм с жилетка, от чието малко джобче висеше златна верижка на часовник. За разлика от повечето му предшественици, които идваха от колежите на Айви Лийг, той беше бивш преподавател по комуникации в Станфордския университет. Висок, леко плешив, с блестящи жълтеникавокафяви очи, които гледаха под гъсти вежди и през очила без рамки, той излъчваше особено очарование и се нареждаше сред малкото мъже в президентството, които се харесваха на всички. Леърд се обърна и покани с ръка Сандекър и Гън да го последват в Овалния кабинет.

Небезизвестната стая, чиито стени бяха свидетели на хиляди критични моменти, на самотните плещи, нагърбени с власт, и на мъчителните решения, от които зависеше животът на милиарди хора, сега беше празна.

Преди Сандекър или Гън да кажат нещо, Леърд побърза да ги предупреди:

— Господа, онова, което ще видите през следващите двайсет минути, е от особена важност за националната ни сигурност. Трябва да се закълнете, че от устата ви няма да излезе нито дума. Мога ли да разчитам на дадената ви клетва?

— Осмелявам се да ви кажа, че през годините в служба на държавата съм научил и пазил в тайна много повече поверителни неща, отколкото знаете вие, господин Леърд — отвърна Сандекър с най-убедителния си тон. — И мога да гарантирам за честността и на командир Гън.

— Простете ми, адмирале, но това влиза в задълженията ми. — Леърд отиде до една от стените и натисна замаскиран бутон. Част от стената се плъзна настрани и разкри вътрешността на асансьор. Леърд се поклони леко и ги покани с ръка.

Асансьорът беше малък, за не повече от четирима души. Стените му бяха облицовани с кедрова ламперия. На командното табло имаше само два бутона — за нагоре и за надолу. Леърд натисна долния, фалшивата стена на Овалния кабинет бавно се върна на мястото си, вратите на асансьора се затвориха и той потегли. Скоростта му не се усещаше, но Сандекър разбра, че се спускат бързо по реакцията на стомаха си. След по-малко от минута кабината забави ход и меко спря.

— Значи срещата ни с президента няма да се състои в оперативния пункт — отбеляза Сандекър с тон, в който се долавяше повече убеденост, отколкото запитване.

Леърд го погледна с почуда.

— Как отгатнахте?

— Не съм отгатвал. Бил съм в оперативния пункт по няколко повода. Той е още по-надолу.

— Много сте проникателен, адмирале — рече Леърд. — Наистина сме на половината път дотам.

Вратите на асансьора се плъзнаха плавно настрани и Леърд пристъпи в ярко осветен и безупречно чист тунел. До отворената врата на изработен по поръчка микробус стоеше агент от тайните служби. Вътрешността на превозното средство беше оборудвана като малък кабинет: меки кожени столове, бюро във формата на подкова, напълно зареден минибар и кабина на тоалетна. След като всички се разположиха удобно, агентът седна зад волана и заговори в микрофона с наушните слушалки на главата.

— „Риба меч“ напуска сградата. — После включи предавката и микробусът безшумно потегли към вътрешността на тунела.

— „Риба меч“ е кодовото ми име за тайните служби — поясни Леърд някак смутено.

— Моторът е електрически — отбеляза Сандекър, съдейки по безшумното движение на микробуса.

— По-ефикасно е, отколкото да строим вентилационна система, която да пречиства изгорелите газове на газовите двигатели.

Сандекър погледна към страничните входи на тунела, през който минаваха.

— Подземният Вашингтон е много по-обширен, отколкото си представят хората.

— Системата от пасажии и съобщителни пътища под града образуват сложен лабиринт с дължина над хиляда и шестстотин километра. Той не е обществено достояние, хората знаят само за тунелите, построени за канализацията, отводнителните канали, паропроводите и електропроводите, а има още и голяма мрежа, ползвана всекидневно от превозните средства. Тя се простира от Белия дом до Върховния съд, до сградата на Капитала, Държавния департамент, под река Потомак до Пентагона, главната квартира на

Централното разузнавателно управление в Лангли, и до десетки други стратегически правителствени сгради и военни бази в града и около него.

— Нещо като катакомбите на Париж — вметна Гън.

— Парижките катакомби бледнеят пред вашингтонската подземна транспортна мрежа — каза Леърд. — Да ви предложи нещо за пиене?

Сандекър поклати глава.

— Аз съм пас.

— И аз не искам, благодаря — отвърна Гън и се обърна към адмирала. — Знаехте ли за това, сър?

— Господин Леърд забравя, че от много години съм вътрешен човек във висшите кръгове на Вашингтон. Неведнъж ми се е случвало да използвам подземните му тунели. Тъй като те минават под нивото на подпочвените води, една малка армия от хора по поддръжката им се преборва с непрекъснатата влага и мухъл, за да ги поддържа сухи. Освен това много скитници, наркотрафиканти и престъпници си правят сборища в тъмните им и призрачни ниши. Както, разбира се, и немалко дръзки и безразсъдни хора, водени от любопитство и които не страдат от клаустрофобия, намират развлечение в това да проучват проходите. Голяма част от тях са опитни пещерняци, които гледат на лабиринтите като на предизвикателство.

— Как се контролират толкова много нашественици, които бродят навътре-навън?

— Главните артерии, които са от особена важност за държавата, се охраняват от специалните сили за безопасност. Те ги наблюдават с видеомонитори и инфрачервени сензори — поясни Леърд. — Проникването в стратегически важните участъци е почти невъзможно.

— Признавам, че не знаех за това — каза бавно Гън.

Сандекър се усмихна загадъчно.

— Началникът на президентския кабинет пропусна да спомене за аварийните тунели.

— Аварийни тунели ли? — попита механично Гън.

— Да му кажа ли? — обърна се с извинителен тон Сандекър към Леърд.

Леърд кимна и въздъхна.

— Явно, че държавните тайни имат кратък живот.

— Същински сценарий за научнофантастичен филм — продължи Сандекър. — Досега това, че президентът, кабинетът му и началниците на военните щабове ще бъдат спасени по време на ядрен удар, като бъдат отведени набързо с хеликоптер до летище или до център за подземни операции, беше чиста заблуда още от самото начало. Подводните снаряди, изстрелвани от неколкостотин километра от морето по време на изненадващо нападение, ще се посипят над града за по-малко от десет секунди. Време, съвсем недостатъчно, за да се извърши спешна евакуация.

— Трябва да има друг начин — вметна Леърд.

— Има — потвърди Сандекър. — За прокарването на подземните тунели, водещи извън града, е използвана електромагнитна технология, благодарение на която цял конвой от коли, пълни с високопоставени лица от Белия дом и поверителни материали на Пентагона, може да стигне до военновъздушната база Андрюс и до подземиято на хангар, където транспорт с въздушно командване, версия на бомбардировач Б-2, е в готовност да излети само секунди след пристигането им.

— Със задоволство установих, че знам нещо, което вие не знаете — рече загадъчно Леърд.

— Ако нещо съм сбъркал, поправете ме.

— Общозвестен факт е, че военновъздушната база Андрюс се използва за излитане и кацане на самолети, превозващи високопоставени лица — поясни Леърд. — Много сте прав по отношение на съоръжението за настаняване на В-2, модифициран като въздушнопреносим команден пункт. Само че самолетът се намира под земята в секретен обект на югоизток от града — в Мериленд.

— Моля за извинение — намеси се Гън. — Не се съмнявам в думите ви, но ми се струва, че в тях има и малко фантазия.

Леърд се изкашля и заговори на Гън така, сякаш напътстваше ученик.

— Американският народ ще бъде потресен, ако дори само заподозре, че се извършват нечестни и заобиколни маневри около столицата в името на доброто управление. Лично аз също бях потресен, когато дойдох тук. И все още съм.

Микробусът намали ход и спря до входа на къс проход, водещ към стоманена врата с по една видеокамера от двете ѝ страни.

Внушаващата страх гледка се подсилваше от скрито луминесцентно осветление, което обливаше тясна кухня с ярка светлина. Гън направи асоциация с „последния километър“, извървяван от осъдените убийци по пътя им за газовата камера. Той не помръдна от стола си и гледаше с блуждаещ поглед прохода, когато шофьорът заобиколи и отвори страничната врата на микробуса.

— Извинете, сър, но имам още един въпрос. — Гън отмести поглед към Леърд. — Ще ви бъда признателен, ако ми кажете къде точно ще се срещнем с президента.

Леърд изгледа замислен Гън, после Сандекър.

— Какво ще кажете, адмирале?

Сандекър сви рамене.

— При тези обстоятелства мога да разчитам единствено на предположения и слухове. Самият аз съм също любопитен.

— Тайните се създават, за да се пазят — отвърна Леърд сериозно, — но тъй като стигнахте дотук и честното ви служене на държавата не подлежи на съмнение, вярвам, че мога да поема отговорността да ви кажа. — Той замълча, после продължи със спокоен глас: — Нашето кратко пътуване ни доведе до Форт Макнеър, точно под някогашната базова болница, преди да бъде изоставена след Втората световна война.

— И защо точно във Форт Макнеър? — настоя да узнае Гън. — Нямахте ли да е по-удобно за президента да ни посрещне в Белия дом?

— За разлика от предишните държавни глави, президентът Уолас почти никога не остава в Белия дом нощно време. — Леърд го каза с такъв тон, сякаш говореше за времето.

По лицето на Гън се изписа недоумение.

— Не разбирам.

— Болезнено ясно е, командире. Ние живеем в макиавелски свят. Лидерите на неприятелските страни — враговете на Съединените щати, ако щете — армии от добре обучени терористи или просто обикновени луди, всички те мечтаят да унищожат Белия дом и обитателите му. Мнозина са се опитвали. Всички помним колата, която се блъсна в един от порталите, лунатика, който стреля с автоматично оръжие през оградата откъм Пенсилвания авеню, и самоубиеца маниак, който приземи самолета си на южната морава. Всеки атлет с

точен прицел може да хвърли камък от улицата в прозорците на Овалния кабинет. Тъжното е, че Белият дом е лесна мишена...

— Това се подразбира — добави Сандекър. — Множеството опити, които бяха пресечени в зародиша им от нашите разузнавателни служби, останаха в дълбока тайна.

— Адмирал Сандекър има право. Професионалистите, които планират да нападнат имението на държавния глава, бяха разкрити, преди да предприемат операцията си. — Леърд допи водката си, остави чашата в малка мивка и слезе от колата. — Много е опасно за Първото семейство на държавата да живее и спи в Белия дом. То е там само когато има организирани посещения, пресконференции, посрещане на официални лица и за снимки по време на срещи на президента с гражданството в Розовата градина.

На Гън му беше трудно да приеме обяснението му.

— Искате да кажете, че ръководното тяло на държавата си върши работата някъде извън Белия дом?

— По-точно на двайсет и девет метра над нас.

— И откога се практикува това? — попита Сандекър.

— От края на Клинтъновата администрация — отвърна Леърд.

Гън гледаше замислено стоманената врата.

— Значи когато обсъждате настоящото положение у нас и в чужбина, предполагам, че понякога се срещате с него, понякога не, което е доста добро решение.

— Колко жалко — каза Сандекър, — че сградата, която някога беше уважаван дом на нашите президенти, сега не представлява нищо друго освен място за приеми.

5.

Сандекър и Гън слязоха след Леърд от асансьора и го последваха. От кръглата приемна, охранявана от друг агент от тайните служби, влязоха в библиотека, чиито четири стени бяха запълнени от пода до тавана с хиляди книги. Когато влязоха вътре, Сандекър видя президента да стои в средата на стаята. Беше заковал поглед в адмирала и по всичко личеше, че не го познава. В стаята имаше още трима мъже. От тях Сандекър познаваше само единия. Президентът премести чашата кафе в лявата си ръка, докато Леърд представяше новодошлите:

— Господин президент, това са адмирал Джеймс Сандекър и командир Руди Гън.

Президентът, който приближаваше шейсетте, изглеждаше поне пет-шест години по-възрастен. Преждевременно прошарената му коса, червендалестото лице и вечно подпухналите му малки кръгли очи често вдъхновяваха политическите карикатуристи да го изобразяват като пияница, макар че той не близваше алкохол освен чаша бира в редки случаи. Беше неспокоен човек с кръгло лице, ниско чело и тънки вежди. Минаваше за опитен политик. В дните, когато заместваше, никакво решение, отнасящо се до неговия начин на живот или до състоянието на държавата не се правеше, без да се вземе предвид потенциалът за събиране на гласове за неговото издигане на този пост в следващите избори.

Дийн Купър Уолас нямаше да стане един от любимите президенти на Сандекър. Не беше тайна, че Уолас ненавиждаше Вашингтон и отказваше да участва в задължителните обществени игри. Той и Конгресът бяха като впряг от лъв и мечка — всеки искаше да изяде другия. За него не можеше да се каже, че е интелектуалец, но умееше да води преговори и действаше по интуиция. Откакто зае мястото на избрания по съответния ред президент, той бързо се заобиколи с помощници и съветници, които споделяха недоверието му към закостенялата бюрокрация и непрекъснато търсеше нови начини да я надхитри.

Президентът протегна свободната си ръка.

— Адмирал Сандекър, радвам се да се запознаем най-сетне.

Сандекър неволно примигна. Ръкостискането на президента беше неочаквано силно за политик, който години наред изтощаваше физиката си.

— Господин президент, надявам се това да е само първият от многото случаи, в които ще се виждаме очи в очи.

— И аз се надявам да е така, тъй като прогнозите за моя предшественик не вещаят бързо възстановяване.

— Много жалко. Той е свестен човек.

Уолас не каза нищо. После само кимна на Гън, докато Леърд продължаваше да се показва в ролята на домакин. Началникът на кабинета хвана адмирала подмишница и го поведе към другите трима мъже, които се бяха разположили край каменна камина, приспособена да гори с газ.

— Да ви представя Дънкан Мънро, комисар в Службата по емиграция и натурализация, и неговия помощник, отговарящ за операциите в страната, Питър Харпър.

Мънро изглеждаше мрачен и сериозен, а Харпър сякаш се бе слял с книгите зад него. Леърд се обърна към третия мъж.

— И адмирал Дейл Фъргюсън, комендант на бреговата охрана.

— С Дейл сме стари приятели — отбеляза Сандекър.

Фъргюсън, едър, червендалест мъж с приветлива усмивка, стисна Сандекър за рамото.

— Радвам се да те видя, Джим.

— Как са Сали и децата? Не съм ги виждал, откакто бяхме заедно на обиколка в Индонезия.

— Сали продължава да спасява горите, а момчетата ми стопяват пенсията с разноските по обучението си.

Президентът, който не обичаше да си губи времето с празни приказки, ги прикани да седнат около заседателната маса и откри съвещанието.

— Извинете, че ви накарах да станете от леглата си в тази дъждовна нощ, но Дънкан ме предупреди за една критична ситуация, която всеки момент ще избухне пред прага ни. Става дума за нелегалната емиграция. Разчитам на вас, господа, да излезете с програма за пресичане потока на чужденци, и по-специално на

китайци, които се вкарват незаконно през крайбрежията ни на огромни групи.

Сандекър повдигна вежди от изненада.

— Определено мога да кажа, господин президент, че виждам къде се вмести в картината Емиграционната служба и бреговата охрана, но какво общо има Националната агенция за подводни и морски изследвания с незаконната емиграция? Нашата работа е да извършваме подводни изследвания. Преследването на китайски контрабандисти изобщо не влиза в задачите ни.

— Ние имаме огромна нужда от всеки източник, който може да ни помогне — обади се Дънкан Мънро. — С орязания конгресен бюджет емиграционната служба е далеч под капацитета си. Конгресът одобри шейсет процента увеличение на агентите ни, патрулиращи по границата, но не ни отпусна никакви средства, за да разширим следователския ни отдел. Ведомството ни има само хиляда и осемстотин специални агенти за цялата страна и за разследвания в чужбина. ФБР разполага с хиляда и сто агенти само за град Ню Йорк. Тук, във Вашингтон, хиляда и двеста полицаи от Капитолия патрулират из район, който обхваща градски квартали. Казано с две думи, просто няма достатъчно хора за разследване на престъпления от страна на Службата за емиграция и натурализация, които да направят пробив в потока от нелегални емигранти.

— Излиза, че работите с армия от патрули, на които помагат само неколцина детективи — вметна Сандекър.

— Водим губеща битка, тъй да се каже, с нелегалното вкарване на хора през границата ни с Мексико, повечето от които идват от много по-далече — като от Китай и Аржентина — продължи Мънро. — Все едно да отблъскваме океански прибой с домакинско сито. Нелегалното вкарване на хора прерасна в мултимилionна индустрия, която съперничи на контрабандното внасяне на оръжие и наркотици. Разширяването на подземния свят, нечувствителен към граници и политически идеологии, и нелегалното вкарване на хора ще бъде основното злодеяние на двайсет и първия век.

— Нещата се влошават — заговори Харпър, — тъй като броят на нелегално влизащите в страната ни чужденци от Народна република Китай стига до епидемични размери. Контрабандистите, с благословията и поддръжката на тяхното правителство, което търси

всякакви начини да намали огромния прираст на населението си, са съставили програма за изнасяне на десетки милиони от техния народ във всяко кътче на земното кълбо, и най-вече в Япония, Съединените щати, Канада, Европа и Южна Африка. Колкото и странно да звучи, те дори са плъзнали из цяла Африка, от Кейптаун до Алжир.

Харпър продължи да говори от името на шефа си.

— Контрабандните синдикати са организирали цялостен лабиринт от пътища за прехвърлянето им. Трафикът на хора е по въздух, море и суша. Из цяла Източна Европа, Централна Америка и Африка има вече установени над четирийсет авангардни спирки и разпределителни райони.

— Особено са засегнати руснаците — допълни Мънро. — Те виждат в масовата неконтролируема миграция на китайци в Монголия и Сибир заплаха за сигурността си. Разузнавателната дирекция към руското Министерство на отбраната е предупредила лидерите си, че Русия е на косъм да изгуби териториите си в Далечния изток, тъй като потокът от китайци вече минава за преобладаващата част от населението в този район.

— Може да се каже, че Монголия е загубена кауза — вметна президентът. — Русия позволи на тази нейна силна база да се изплъзне между пръстите ѝ. Сега е ред на Сибир.

Като актьор, изчакващ да дойде ред на репликата му, Харпър отново се включи в разговора.

— Преди Русия да загуби пристанищата си на Тихия океан с техните залежи от злато, нефт и газ, тъй жизненоважни за вписването ѝ в бързо нарастващата азиатско-тихоокеанска икономика, президентът и парламентът ѝ могат от отчаяние да обявят война на Китай. Това ще постави Съединените щати в изключително трудното положение да избира на коя страна да застане.

— В този процес има още един катаклизъм — отбеляза президентът. — Постепенното завладяване на източната част на Русия е само връхът на айсберга. Китайците мислят в далечна перспектива. Освен бедните селяни, които те събират и качват на кораби, голяма част от мигриращите съвсем не са бедни. Мнозина имат солидни финансови средства, с които купуват недвижими имоти и започват бизнес в страната, в която се установят. След определено време това може да доведе до огромни промени в политическото и

икономическото влияние, особено ако културата и лоялността им останат свързани с родната им страна.

— Ако приливът на китайската миграция не бъде обуздан — намеси се Леърд, — ще бъде трудно да се предвиди до какво огромно разместване на пластове в световен мащаб ще се стигне през следващите сто години.

— Както разбирам, намекувате, че Народна република Китай осъществява макиавелска схема за завладяване на целия свят — обади се Сандекър.

Мънро потвърди с глава, преди да отговори:

— Те са затънали до гуша. Човешката маса в Китай се увеличава с по двайсет и един милиона души годишно. Населението ѝ от едно цяло и два милиарда представлява двайсет и два процента от населението на земята. А площта ѝ е едва седем процента. Гладът е неоспорим факт там. Приетите закони, които ограничават семейните двойки да имат само по едно дете с оглед намаляване на раждаемостта, е капка в морето. Въпреки заплахите от затвор, бедните продължават да раждат повече деца. Китайските държавни ръководители виждат нелегалната емиграция като най-простото и евтино разрешение на проблема им с популацията. Като узаконяват престъпните синдикати, занимаващи се с нелегалната дейност, те се облагодетелстват в двете посоки. Печалбите могат да са високи колкото търговията с наркотици, а в същото време броят на онези, които пресушават икономиката им, намалява.

Гън отмести поглед към комисаря от емиграционната служба.

— Винаги съм мислил, че само организираните престъпни синдикати ръководят операциите по нелегалното емигриране.

Мънро посочи с брадичка Харпър и рече:

— Ще оставя Питър да разясни това, тъй като той е експерт по азиатската организирана престъпност и нелегалното преселване.

— Нелегалното преселване се осъществява по два начина — започна Харпър. — Първият е чрез съюз от криминални групи, които се занимават също така и с наркотици, изнудване, проституция и международни кражби на автомобили. Близко трийсет процента от чужденците, влезли незаконно в Европа и Западното полукълбо, е тяхно дело. Вторият е чрез лица, занимаващи се привидно със законна дейност, които извършват нелегалното прехвърляне под маската на

уважавани личности, с редовни документи, поддържани от правителството. Плод на тяхната дейност са седемдесет процента от всички чужденци, преминали световните граници. Немалко нелегални китайски емигранти пристигат със самолет, но по-голямата част влизат в чуждите страни по море. Пътуването със самолет изисква паспорт и солиден подкуп. Използването на кораби за такава дейност е много по-широко разпространено. Разноските са по-ниски, много повече хора могат да бъдат превозени с едно пътуване, пътните условия са най-елементарни, а печалбите много по-високи.

Адмирал Фъргюсън се изкашля, преди да вземе думата:

— Когато емигрантският поток беше още слаб, се използваха стари и разнебитени товарни кораби, които стоварваха емигрантите на брега с пробити лодки и салове. На мнозина им се раздаваха спасителни жилетки и направо ги хвърляха зад борда. Стотици се удавяха, преди да стъпят на земя. Сега контрабандистите станаха много по-изкусни — превозват тайно емигрантите в търговски кораби и все повече зачестяват случаите, когато те най-безочливо влизат в пристанището, преди да ги вкарат под носа на емиграционните служители.

— Какво става с емигрантите, след като влязат благополучно в страната? — попита Гън.

— Поемат ги местните престъпни банди — поясни Харпър. — Онези емигранти, които имат късмета да са финансово обезпечени или имат роднини, които вече живеят в Щатите, биват веднага освобождавани да поемат по собствения си път. Повечето обаче не могат да платят таксата за влизане в страната. Затова те биват насилствено отвеждани на тайно място, предимно в някои отдалечени складови помещения. Там те стоят затворени със седмици, дори с месеци, и биват заплашвани, че ако се опитат да избягат, ще бъдат предадени на американските власти, които ще ги осъдят на доживотен затвор, защото са нелегални емигранти. Бандите често ги подлагат на мъчения, побоища и изнасилване, за да сплашат пленниците си да се откажат от собствен живот и да им станат слуги. Те биват принудени да работят за престъпните синдикати в търговията с наркотици, жените да проституират, някои да работят в незаконни цехове и други техни дейности. Всички, които са в добро физическо състояние, обикновено по-младите мъже, са задължени да подпишат договор, че с труда си ще

изплащат таксата за тайното им преселване. Тогава им се намира работа в обществени перални, ресторанти или фабрики, където работят по четиринайсет часа седем дни в седмицата. За да изплати дълга си, на нелегалния емигрант са му нужни средно от шест до осем години.

— След като си получат необходимите фалшиви документи, много от тях стават почтени американски граждани — допълни Мънро. — Докато Съединените щати имат нужда от евтина работна ръка, предприемчивите контрабандисти ще се възползват от случая да вкарват незаконни емигранти, чийто брой вече взема епидемични размери.

— Трябва да има, и то не един начин да се пресече този поток — отбеляза Сандекър, докато си наливаше кафе от сребърна кана върху количката за сервиране до масата.

— При положение че няма как да се направи международна блокада около китайската територия, как можем да постигнем това? — попита Гън.

— Отговорът е много прост — отвърна Леърд. — Не можем, поне според международните закони. Ръцете ни са вързани. Единственото, което може да направи всяка държава, включително Съединените щати, е да признае тази заплаха като главна международна грижа за сигурността и да вземе всички необходими мерки, за да засили охраната по границите си.

— Например да нареди на армията и флота да бранят крайбрежията им и да отблъскват нашествениците — вметна Сандекър с кисела физиономия.

Президентът го стрелна с остър поглед.

— Изглежда, не схванахте смисъла, адмирале. Ние сме изправени пред мирно нашествие. Аз не мога току-така да дам сигнал за изстрелване на дъжд от ракети срещу невъоръжени мъже, жени и деца.

Сандекър обаче не отстъпи.

— Тогава какво ви пречи, господин президент, да наредите съвместна операция на въоръжени сили, които да затворят границите? По този начин има вероятност да бъде пресечен и потокът от незаконно внасяните в страната наркотици.

Президентът сви рамене.

— Тази мисъл е хрумвала и на по-умни мъже от мен.

— Не е работа на Пентагона да възпрепятства влизането на нелегални — възрази твърдо Леърд.

— Вероятно съм бил дезинформиран, но съм останал с впечатлението, че мисията на въоръжените ни сили е да закриля и отбранява сигурността на Съединените щати. Мирно или не, за мен това си е чисто нашествие по суверенните ни брегове. Не виждам защо сухопътните и морските ни дивизии да не могат да помогнат на недостатъчния персонал на граничните патрули, защо Военноморските сили да не могат да подкрепят бреговата охрана и защо Военновъздушните сили да не могат да извършват въздушно разузнаване.

— Съществуват политически съображения извън моя контрол — каза президентът със забележима твърдост в гласа.

— Като да не отвъръщаме с груби икономически санкции срещу китайския внос, защото те всяка година купуват от нас промишлени и земеделски продукти на стойност милиарди долари, затова ли?

— Докато сте все още на тази тема, адмирале — намеси се Леърд, натъртвайки на всяка дума, — искам да ви уведомя, че китайците изместиха японците като най-големия купувач на американски ценни книжа. Не е в наш интерес да се опълчваме срещу тях.

Гън видя как лицето на шефа му почервения, а това на президента преbledня. Той се намеси в разговора с кротък глас.

— Сигурен съм, че адмирал Сандекър разбира затрудненията ви, господин президент, но ние с него сме все още в неведение по какъв начин може да помогне НЮМА.

— С удоволствие ще ви поясня в какво ще се състои вашето участие, Джим — побърза да отговори на стария си приятел Фъргюсън.

— Ако обичаш — рече сприхаво Сандекър.

— Не е тайна, че редиците на бреговата охрана са доста разтегнати. Миналата година заловихме трийсет и два плавателни съда и отрязяхме пътя на четири хиляди нелегални китайци край Хаваи и източното и западното ни крайбрежия. НЮМА разполага с малка флотилия от научноизследователски кораби...

— Достатъчно — прекъсна го Сандекър. — В никакъв случай няма да разреши мои кораби и научни работници да спират и да се качват на борда на плавателни съдове, за да проверяват дали не превозват незаконни емигранти.

— Нямаме никакви намерения да слагаме оръжие в ръцете на морски биолози — увери го със спокоен и невъзмутим глас Фъргюсън. — От НЮМА ще искаме само информация за вероятни чужденци, които слизат на сушата, за подводните условия и геологията покрай нашите брегове, заливи и проливи, от които контрабандистите могат да се възползват. Събери най-добрите си хора, Джим. Попитай ги, ако бяха контрабандисти, къде биха стоварили човешкия си товар?

— И още нещо — намеси се Мънро, — вашите хора и плавателни съдове могат да събират и разузнавателни данни. Боядисаните в тюркоазен цвят кораби на НЮМА са известни и уважавани в цял свят като океанографски научноизследователски кораби. Всеки от тях може да плава на стотина метра след заподозрян в тайно превозване на чужденци кораб, без да събуди подозрение у контрабандистите. Хората ви могат да докладват какво виждат и да продължат да вършат изследванията си.

— Трябва да разберете — обърна се уморено президентът към Сандекър, — че аз не искам да изоставите задачите на агенцията. Но нареждам на вас и НЮМА да окажете всячески съдействие на господин Мънро и адмирал Фъргюсън в усилията им да намалят потока от нелегални китайци в страната ни.

— Има две области, в които можете да инвестирате — обади се Харпър.

— Слушам ви — измърмори Сандекър, чието любопитство леко се изостри.

— Познавате ли човек на име Кин Шан? — попита Харпър.

— Да — отвърна Сандекър. — Той е собственик на корабната империя „Кин Шан маритайм лимитид“ в Хонконг, която разполага с флотилия от над сто товарни кораби, петролни танкери и туристически корабчета. Веднъж отправи лична молба към нас чрез един китайски историк да прегледа нашите файлове с данните за потънал кораб, който искал да открие.

— Ако вече го е пуснал на вода, Шан положително е станал негов собственик, наред с другите пристанищни съоръжения и

складове в почти всеки по-главен пристанищен град в света. Той е извънредно хитър и прозорлив.

— Шан не е ли онзи китайски богаташ, който построи огромно пристанищно съоръжение в Луизиана? — поинтересува се Гън.

— Точно той е — отвърна Фъргюсън. — Съоръжението се намира край залива Ачафалайа, близо до град Морган. А това е толкова бластисто място. Всеки строителен предприемач, когото попитахме, изрази мнението, че няма абсолютно никаква логика да се влагат стотици милиони долари в товарно пристанище, отдалечено на сто и трийсет километра от най-близкия главен град и без никаква транспортна мрежа, водеща към него.

— Има ли име това пристанище?

— Да, нарича се Сунгари.

— Шан трябва да е имал някаква много солидна причина, за да хвърля огромни пари в блато — отбеляза Сандекър.

— Каквато и да е логиката му, все още не сме я разбрали — призна Мънро. — Това е един от двата района, в който НЮМА може да ни помогне.

— Значи искате да използвате изследователски кораб и технология на НЮМА, за да души около новопостроеното товарно пристанище на Шан — предположи Гън.

Фъргюсън кимна.

— Съвсем правилно, командире. Сунгари е нещо повече, отколкото изглежда на външен вид.

Президентът се вгледа многозначително в Сандекър и заговори с лека усмивка:

— Няма друга правителствена агенция, която да притежава мозък и технология за подводни разследвания като НЮМА.

Сандекър отвърна, без да мигне:

— Още не сте изяснили какво общо има Шан с контрабандните операции.

— Според нашите източници Шан е главният мозък, който стои зад петдесет процента от китайците, вкарани тайно в страните от западното полукълбо.

— Значи, ако спрете Шан, откъсвате главата на змията.

Президентът кимна.

— Това е теорията ни.

— Споменахте за два района, които да проучим — продължи Сандекър.

Фъргюсън вдигна ръка, за да даде отговор.

— Втората се отнася до един кораб. Поредната сделка на Шан, която не можем да проумеем, е покупката му на някогашния презокеански лайнер — парахода „Юнайтед стейтс“.

— „Юнайтед стейтс“ е бил изваден от строя в Норфолк, Вирджиния, още преди трийсет години — уточни Гън.

Мънро поклати глава.

— Но преди десет години е бил продаден на някакъв турски милионер, който обявил, че смята да го преоборудва и да го пусне в употреба като плаващ университет.

— Не го намирам за практично — вметна без заобикалки Сандекър. — Както и да е бил преоборудван, според днешните стандарти той е прекалено голям и експлоатацията и поддържането му ще излиза много скъпо.

— Това е за заблуда — рече Мънро и за първи път се усмихна. — Богатият турчин се оказа нашият приятел Кин Шан. „Юнайтед стейтс“ бил взет на буксир от Норфолк до Средиземно море, а оттам, покрай Истанбул, през Черно море в Севастопол. Китайците нямат толкова голям сух док, който да поеме кораб с такива размери. Шан наел руснаци да го преоборудват в съвременен туристически кораб.

— Не виждам смисъл. Та той ще загуби сума ти пари.

— Напротив — намеси се Фъргюсън, — има смисъл, ако Шан възнамерява да използва „Юнайтед стейтс“ като прикритие за прехвърляне на нелегални чужденци. ЦРУ смята също, че Китайската народна република финансира Шан. Китайците имат малък военноморски флот. Ако решат наистина да нахлуят в Тайван, ще са им нужни войскови транспортни кораби. „Юнайтед стейтс“ е в състояние да транспортира цяла дивизия заедно с тежко въоръжение и екипировка.

— Напълно разбирам, че зловецата заплаха изисква спешни мерки. — Сандекър замълча за миг и разтри слепоочията си, после съобщи: — Ресурсите на НЮМА са на ваше разпореждане. Ще дадем всичко от нас.

Президентът кимна така, сякаш бе очаквал такъв отговор.

— Благодаря ви, адмирале. Сигурен съм, че господин Мънро и адмирал Фъргюсън ще подкрепят моята благодарност към вас.

Мислите на Гън вече бяха насочени към предстоящата работа.

— Ще ни бъде от голяма полза — заговори той, отправяйки поглед към Мънро и Харпър, — ако имате агенти вътре в организацията на Шан, които да ни захранват с информация.

Мънро разпери ръце в знак на безпомощност.

— Охраната на Шан е невероятно силна. Той е наел група от най-добрите руски агенти от КГБ, за да образува непробиваем обръч, през който и ЦРУ прави опити да проникне. Те имат компютризирана система за самоличността на персонала и за разузнаване, която няма равна на себе си. Всеки един от управляващите кръгове на Шан са под постоянно наблюдение.

— За да бъдем винаги в течение — допълни Харпър, — ние загубихме двама агенти, които се опитаха да проникнат в организацията на Шан. Като се изключи една от нашите агентки, която влезе в ролята на емигрантка на един от контрабандните кораби на Шан, мисиите ни под прикритие тъпчат на едно място. Не ми е приятно да призная този провал, но това са тъжните факти.

— Агентът ви е жена? — изненада се Сандекър.

— Да, тя произхожда от заможно китайско семейство. И е един от най-добрите ни агенти.

— Имате ли някаква представа на кой бряг контрабандистите ще свалят агентката ви?

Харпър енергично поклати глава.

— Ние не поддържаме връзка с нея. Предполагаме, че ще свалят и нея, и останалите незаконни емигранти някъде между Сан Франциско и Анкоридж.

— Сигурни ли сте, че хората от охраната на Шан вече не са разкрили и нея като другите ви агенти?

Погледът на Харпър остана известно време прикован в пространството. Накрая той призна с мрачен израз на лицето:

— Не, не сме. Не можем да направим нищо, освен да чакаме и да се надяваме, че ще успее да се свърже с едно от нашите областни бюра на западния бряг.

— Ами ако нищо повече не чуете за нея?

Харпър сведе поглед към лъскавата повърхност на масата, сякаш виждаше немислимото.

— Тогава ще изпратя съболезнователно писмо до родителите ѝ и ще пратя друг по нейните стъпки.

В четири сутринта съвещанието най-сетне свърши. Сандекър и Гън бяха изведени от тайните покои на президента и през тунела бяха върнати обратно в Белия дом. Когато лимузината потегли, за да ги откара по домовете им, двамата потънаха в мрачни мисли. Пръв Сандекър наруши тягостното мълчание.

— Трябва да са много отчаяни, за да допрат до помощта на НЮМА.

— Ако бях на мястото на президента, сигурно щях да се обърна за помощ към военноморския флот, към нюйоркската стокова борса и към бойскаутите — рече Гън.

— Що за комедия! — измърмори Сандекър. — От моите хора в Белия дом знам, че президентът е в тесни взаимоотношения с Кин Шан още от времето, когато е бил губернатор в Оклахома.

Гън го изгледа и рече:

— Но нали президентът каза, че...

— Чух какво каза, но имаше предвид съвсем друго. Не се и съмнявам, че иска да се спре притокът на незаконни емигранти, но той няма да разпореда да се предприемат никакви мерки, които биха обезпокоили китайските управници. Кин Шан е главният дарител на средства за предизборната кампания на президента Уолас в Азия. Не един и два милиона долари от китайското правителство са били отведени чрез Хонконг и „Кин Шан маритайм“ за изборната кампания на Уолас. Това е корупция от висока класа. Затова Уолас се възпира от всякаква конфронтация на четири очи. Администрацията му е пълна с хора, които работят за интересите на Китай. Тоя човек си е продал душата в ущърб на американските граждани.

— Тогава какво се надява да спечели, ако притиснем задника на Кин Шан до стената?

— Това няма да стане — язвително отвърна Сандекър. — Кин Шан никога няма да бъде разобличен или обвинен в престъпна дейност, поне не и в Съединените щати.

— В такъв случай, доколкото разбирам, планът ви е да предприемем разследването, независимо от последствията.

Сандекър кимна.

— Имаме ли в момента изследователски кораб във водите на Мексиканския залив?

— Да, „Марин Денизен“ е там. Научноизследователският му екип провежда изследвания върху намаляването на кораловите рифове край Юкатан.

— НЮМА от години го ползва — отбеляза Сандекър и извика в съзнанието си образа на кораба.

— Той е най-старият кораб във флотилията ни. Това е последното му плаване. Като се върне в пристанището на Норфолк, ще го дарим на университета по океанография в Лампак.

— Ще се наложи университетът да почака малко. Такъв стар кораб за морски изследвания с екип от биолози ще представлява идеално прикритие за проучването на пристанищното съоръжение на Шан.

— Кого смятате да назначите за ръководител на операцията?

Сандекър се обърна към Гън.

— Как кого, нашият директор на специалните проекти!

Гън се поколеба, преди да каже:

— Не искаме ли прекалено много от Дърк?

— Можеш ли да назовеш някой по-добър от него?

— Не, но знаете какво преживя при изпълнение на последния ни проект. Когато преди няколко дни го видях, той приличаше на възкръснал мъртвец. Трябва му още време, за да се възстанови напълно.

— Пит е от тия, дето бързо се възстановяват — заяви уверено адмиралът. — Него само предизвикателството може да го вкара обратно в релси. Провери къде е и му кажи, че е много важно да се свърже час по-скоро с мен.

— Не знам къде да го търся — отвърна неопределено Гън. — След като му дадохте един месец отпуск, той просто отпраща нанякъде, без да съобщи нищо.

— В щата Вашингтон е. Отиде да си развява байрака в Орион Лейк.

Гън изгледа с подозрение адмирала.

— Откъде знаете?

— Хирам Йегър му изпрати там цял камион водолазна екипировка — отвърна Сандекър и очите му заблестяха като на лисица. — Хирам си мисли, че го направил тайно, но слуховете имат странния начин да проникват в кабинета ми.

— Не са много нещата около НЮМА, които да не узнавате.

— Единствената загадка, която не мога да разкрия, е, как Ал Джордино пуши от скъпите ми никарагуански пури, когато никога не забелязвам някоя да липсва.

— Не ви ли е минавало през ума, че може би и двамата имате един и същ източник на снабдяване?

— Невъзможно! — изсумтя Сандекър. — Моите пури ги навива едно семейство, което е близко на мои приятели в Манагуа. Не е възможно Джордино да ги познава. Но тъй като стана дума, къде всъщност е Джордино?

— Излежава се на плажа на Хавай — отвърна Гън. — Реши, че е подходящо време да вземе малко почивка, докато Дърк не се е метнал отново на коня.

— Тия двамата са гъсти като крадци. Редки са моментите, когато не правят някоя беля заедно.

— Искате ли да съобщя на Ал за положението и да го изпратя да потърси Дърк в Орион Лейк и да го доведе тук?

Сандекър кимна.

— Добра идея. Пит ще послуша Джордино. Ти ще поемеш ролята на подкрепление. Като го знам какъв е Дърк, ако аз го повикам и му наредя да се върне на работа, той ще ми затвори телефона.

— Напълно сте прав, адмирале — усмихна се Гън, — точно така ще направи.

6.

Джулия Лий не само че не се съмняваше, а беше убедена, че претърпя съкрушително поражение. Дълбоко в себе си съзнаваше, че изпълни нескопосано мисията си. Направи погрешни стъпки, изрече погрешни неща. Сега бе изпълнена с чувство за празнота, забулена в отчаяние. Беше научила много за операцията на контрабандистите, но мисълта, че всичко е било напразно, не ѝ даваше мира. Нямаше да може да предаде на Службата за емиграция и натурализация тази тъй важна информация, която бе събрала, за да бъдат задържани контрабандистите.

Болките от садистически нанесените ѝ рани, чувството ѝ за гадене, празнота и унижение бяха неудържими. Освен това беше смъртно уморена и гладна. Самонадеяността ѝ беше взела връх. Провали се, защото не бе показала смирение и подчинение. Ако беше приложила тактиките, които бе научила по време на обучението ѝ за специален агент на СЕН, и имаше повече време, можеше лесно да се изплъзне от насилниците си. Вече беше много късно. След жестокия побой нямаше сили за нищо. Дори когато успееше да се изправи, завиваше ѝ се свят, загубваше равновесие и краката ѝ се подкосяваха.

Поради естеството на работата ѝ Джулия имаше малко приятели. Мъжете в живота ѝ се брояха на пръсти, връзките ѝ бяха краткотрайни. Тъга я обзе, като си помисли, че никога вече няма да види майка си и баща си. Колкото и да беше странно, тя не изпитваше страх или отвращение. Никой и нищо не можеше да промени онова, което предстоеше да ѝ се случи в следващите няколко часа.

През стоманената палуба почувства, че машините на кораба спряха. Корабът престана да се движи и започна да се поклаща върху вълните. След миг котвената верига издрънча през клюза. „Индиго стар“ пусна котва извън териториалните граници на Съединените щати, за да не се натъкне на граничните власти.

Джулия нямаше часовник — бяха ѝ го взели по време на разпита — и тя можеше само да предполага, че е някакъв среднощен час. Огледа другите четирийсет или повече злощастници, наблъскани в

товарния отсек след разпитите. Всички бърбеха възбудено, мислейки, че най-накрая са пристигнали в Америка и скоро ще слязат на брега, за да започнат нов живот. Джулия също можеше да се изпълни с такива мисли, но разумът ѝ надделя. Знаеше, че истината ще се стовари с цялата си жестокост и бездушие. Надеждата за щастие нямаше да живее дълго. Всички до един бяха измамани, дори и интелигентните, богатите и състоятелните. Контрабандистите ги бяха заблудили и ограбили, но въпреки това по лицата им все още се четеше някаква надежда.

Джулия беше сигурна, че непосредственото им бъдеще ще е изпълнено с терор и изнудване. Погледът ѝ се задържа върху две семейства с малки деца и им пожела мислено да успеят да се спасят от контрабандистите и от господството на престъпните картели, които чакаха на брега.

На контрабандистите им бяха нужни два часа, за да прехвърлят нелегалните китайци на риболовните траулери, принадлежащи на „Кин Шан маритайм“. Обслужвана от упълномощен китаец, който им взе документите за гражданство, флотилията извършваше законен риболов, когато не превозваше нелегални емигранти от кораба-майка до транзитни точки в малки пристанища и заливчета по брега на полуостров Олимпия. Там чакаха автобуси и товарни камиони, които ги откарваха до различни райони в страната.

Останала последна в товарното помещение, Джулия бе изведена на външната палуба от груб полицай. Тя едва ходеше и той почти я влачеше. Ки Уон стоеше до рампата за слизане. Той вдигна ръка и възпря мъжа, който я беше повел към странна на вид черна лодка, поклащаща се върху вълните до кораба.

— Още една последна дума, Лин Тай — заговори той с тих студен глас. — Сега, след като имахте възможност да размислите над предложението ми, може би сте си променила решението.

— Ако се съглася да ви стана робиня — промълви тя през подпухналите си устни, — какво трябва да правя?

Той ѝ хвърли възможно най-коварната си усмивка.

— О, нищо. Не съм искал да ставате робиня. Тази възможност отдавна отмина.

— Тогава какво искате от мен?

— Вашето съдействие. Искам да ми кажете кой друг работи с вас на борда на „Индиго стар“.

— Не разбирам за какво говорите — измърмори тя с презрение.

Той я изгледа продължително и сви самодоволно рамене. После бръкна в джоба на самото си, извади някакъв лист и го навря пред очите ѝ.

— Прочетете това и ще се убедите, че съм бил прав по отношение на вас.

— Вие го прочетете — отвърна тя с последната си капка предизвикателство.

Той приближи листа към лампата над него, присви очи и зачете:

— „Отпечатъците и описанията, които изпратихте чрез сателита, бяха анализирани. Заключение е, че въпросната жена Лин Тай е агент на СЕН и истинското ѝ име е Джулия Мари Лий. Предлагаме да се справите с нея по най-бързата процедура.“

Ако Джулия таеше и най-малката надежда, сега тя мигом се изпари. Сигурно са взели отпечатъците ѝ, докато е била в безсъзнание от побоя. Но как е възможно банда контрабандисти да я идентифицират само за няколко часа и то чрез някакъв друг източник, а не чрез ФБР във Вашингтон? Явно, че организацията е много по-комплексна и усъвършенствана, отколкото тя и местните следователи от СЕН са предполагали. Но тя нямаше намерение да достави удоволствие на Уон.

— Аз съм Лин Тай и нямам какво повече да кажа.

— В такъв случай аз също. — Уон направи знак на чакащата черна лодка. — Сбогом, госпожице Лий!

Грубиянът я хвана за ръка и докато я извеждаше от туристическия на външен вид кораб, тя извърна глава и погледна към Уон, който продължаваше да стои на палубата. Кучият син ѝ се хилеше самодоволно. В нейния поглед се четеше искрена омраза.

— Ти скоро ще умреш, Ки Уон — процеди тя язвително през зъби. — Много скоро ще умреш.

Той обаче ѝ отвърна развеселен:

— О, не, госпожице Лий. Не аз, а ти ще умреш много скоро.

7.

Все още отвратен от онова, което автономният му подводен апарат бе открил, Пит прекара последния час дневна светлина зад телескопа, насочен към имението на Кин Шан. Но единствените хора, които се мяркаха там, бяха същите двама играчи на голф и прислужницата, влизаща и излизаща от бунгалата за гости. Много странно, помисли си той. Нямаше никакво движение на коли или товарни камиони, а и охранителите не се показаха повече. Пит не можеше да повярва, че те стоят ден и нощ затворени в малките колиби със слепи стени.

Той не се обади на никого в НЮМА, за да съобщи за злоещото си откритие, нито се свърза с местните власти. Сам се нагърби да разкрие загадката около трупове, осяали дъното на езерото. Вече знаеше със сигурност, че Кин Шан крие умъртвените си жертви в езерните дълбини. Но му беше нужно да научи повече подробности, преди да разгласи на какво е станал свидетел.

Като разбра, че няма да види нищо ново, той отмести телескопа настрани и се приготви да занесе в хангара за лодки втория голям кашон, изпратен от Йегър. Тъй като кашонът беше тежък и обемист, наложи се да го натовари на малка количка. В хангара го отвори, извади компактен портативен електрически компресор и го включи в един контакт за лампа. После свърза компресора с въздушния вентил на двойния щуцер на комплекта бутилки за въздух под налягане с обем от два кубически метра. Той заработи с шум, по-тих от ауспуха на работещ на празен ход автомобилен двигател.

После се върна в хижата и седна да наблюдава как слънцето залязва зад малка планинска верига между езерото Орион и морето. Когато тъмнината се слегна над езерото, Пит си приготви лека вечеря и се настани да гледа сателитна телевизия. В десет часа си оправи леглото и загаси лампите. Надявайки се наблюдателните камери в хижата да не улавят инфрачервени лъчи, той рискува — съблече се гол, измъкна се предпазливо навън, влезе пълзешком във водата и поемайки си дълбоко въздух, заплува към вътрешността на хангара.

Не обърна внимание на ледената вода, тъй като съзнанието му беше заето с други мисли. В хангара подсуши тялото си с хавлиена кърпа и облече долен гащеризон „Шелпро“ от найлон и полиестер. Компресорът автоматически изключи, когато бутилките достигнаха необходимото налягане. Тогава той закрепил за щуцера въздушен регулатор „Микра“ и провери ремъците на самара си. След това се напъха в изработен по поръчка тъмносив хидрокомбинезон „Викинг“ от вулканизиран каучук с херметически съединени качулка, ръкавици и ботуши с гъвкави подметки. Предпочиташе сухото подводно облекло пред мокрото, тъй като предоставяше пълна изолация и при най-ниски температури на водата.

После дойде ред и на компенсатора за плавателност и на рейката „Сигма системс“ с дълбокомер, въздушен манометър, компас и часовник. За баланс щеше да използва комплексна система — част от тежестта на самара с двете бутилки на гърба си и колана с тежести. Привързва водолазния нож за глезена си и нахлузи електрическа лампа от типа на миньорските върху качулката си.

Метна на рамо колан, наподобяващ патрондаш на бандит от Дивия запад. Кобурът му бе приютил пневматична пушка, която изстрелваше коварни на вид къси стрели. Във всяко от двайсетте джобчета на колана имаше по една стрела.

Пит бързаше да се гмурне. Чакаше го дълго плуване под вода, както и още много неща да направи и да види. Той седна в края на дока, сложи си плавниците, изви тялото си, за да не закачи с бутилките на гърба си дъсчената настилка на дока и цопна във водата. Преди да се гмурне, изпусна въздуха от хидрокомбинезона си. Реши, че ще е напълно излишно да се натоварва физически и да хаби ценен въздух от бутилките, затова свали от дока компактен подводен скутер „Стингрей“ с акумулаторно хранване, опъна го пред себе си за ръкохватките, натисна бутон за ускорение на движението и мигом бе изтласкан изпод понтоните на хангара.

Не беше трудно да определя местоположението си в безлунната нощ. Пътят му по езерото беше окъпан от светлина, достатъчна да осветява цяло футболно игрище. Сиянието осветяваше и гората наоколо. Интересно, защо ли е нужна тази ослепителна светлина, запита се Пит. Струваше му се прекомерно излишна за нормално охраняем обект. Единствено докът беше лишен от осветление, но и

едва ли му беше нужно — струящата от брега светлина го осветяваше достатъчно. Пит повдигна маската си за лице над челото и извъртя електрическата си лампа назад, да не би зоркият поглед на някой охранител да забележи отражението ѝ.

Ако камерите за наблюдение не облъчваха тъмнината с инфрачервени лъчи, то положително имаше охранител с очила за нощно виждане, който следи за появата на нощни рибари, ловджии, объркали пътя бойскаути или дори на Бигфут^[1]. Естествено, че нямаше да се взира с тях в небето, за да наблюдава пръстените на Сатурн. Пит обаче не се притесняваше особено. Знаеше, че е твърде малка мишена, за да бъде забелязан от такова разстояние. Но приближеше ли се с още четири-петстотин метра, щеше да е друго нещо.

Една от заблудите за тайното промъкване в тъмна нощ е, че черният цвят е съвършеното прикритие. Смята се, че човек, облечен целия в черно, се слива с мрака. До известна степен, да. Но тъй като никоя нощ не е напълно тъмна — често светлина идва и само от звездите — съвършената сянка, доближаваща се до относителна невидимост, е тъмносивата. Черен обект може да се забележи на тъмен фон в тъмна нощ, докато сивият се слива с него.

Пит знаеше, че шансовете му да бъде забелязан са доста слаби. Единствено бялата диря, която оставяха двата електромотора на подводния скутер, докато го придвижваха с почти три възела в час, нарушаваха пълната чернота на водата. След по-малко от пет минути той стигна средата на пътя до целта си. Там нагласи маската си за лице, потопи глава под водата и започна да диша през шнорхела. След още четири минути се озова на стотина метра от дока на имението. Работният кораб все още го нямаше, но яхтата продължаваше да опъва вързалата си.

Това беше пределът, до който смееше да се показва над повърхността. Той измести шнорхела настрани и ухапа накрайника на регулатора за дишане. Придружен от съскането на издишания въздух, той наклони стингрея надолу и се спусна към дълбините. Когато стигна на около три метра от дъното, зае хоризонтално положение, застина за малко неподвижен, за да добави въздух в сухото си подводно облекло, докато получи неутрална плавателност, после изкара шумно въздух през ноздрите си и отпуси ушите си, заглъхнали от увеличението на водното налягане. Светлините от имението

хвърляха полупрозрачни отблясъци под водата. Пит имаше чувството, че подводният скутер го тегли през течно стъкло със зловещ зелен цвят. С приближаването до дока видимостта се увеличи практически от нула до осем-девет метра и той извърна глава, за да не гледа гробището под себе си. За щастие не можеше да бъде забелязан отгоре, тъй като отражението върху водната повърхност блестеше и ограничаваше погледа към дълбините.

Той намали скоростта на стингрея и бавно се плъзна под кила на яхтата. Корпусът не беше обраснал с морски растителни или животински организми. След като не видя нищо интересно наоколо освен стадо дребни риби, той предпазливо продължи към плаващата барака от дървени трупи, откъдето охранителите се бяха втурнали навън с водните си мотопеди. Ударите на сърцето му зачестиха, когато се размисли за възможностите да избяга, в случай че бъде разкрит. На практика такива не съществуваха. Един плувец има малко шансове да се изплъзне от воден мотопед, развиващ максимална скорост от четирийсет и осем километра в час. Ако не бяха подготвени да го погнат под вода, оставаше единствено да го изчакат, докато изразходва докрай въздушния си запас.

Трябваше много да внимава. По водната повърхност в самата барака нямаше да има светлинно отражение. Ако човек се намира в затъмнено помещение над спокойна вода, щеше да е все едно че гледа в дълбините от лодка с прозрачно дъно. Той закопня за появата на пасаж от риби, сред които да се скрие, но такъв не се задаваше. Това, което правя, е лудост, помисли си. Ако имах зрънце повече сиво вещество, щях да изчезна оттук, докато още не са ме забелязали, да доплувам обратно до хижата и да се обадя в полицията. Така щеше да постъпи всеки разумен човек.

Пит не изпитваше страх, а по-скоро го тревожеше мисълта, че не знае дали няма да се озове пред дулото на автоматичен пистолет. Но беше твърдо решен да разбере причината за смъртта на всички тези хора и трябваше да я разбере именно сега, защото втора такава възможност нямаше да му се удаде. Той извади пневматичната пушка от кобура и я изправи така, че цевта да сочи нагоре. Бавно, за да не бъде забелязано внезапното движение, изключи изводите за движение на двата електромотора на стингрея и леко раздвижи крака, докато стигне под понтоните на бараката. Вдигна поглед нагоре през водата

към вътрешността ѝ, като задържа въздуха си, за да не изпусне издайнически мехурчета. Намираше се на по-малко от половин метър под вода и имаше чувството, че гледа през воал с дебелина петнайсет сантиметра.

Освен двата водни мотопеда плаващата барака беше празна и тъмна. Той завъртя обратно над очите си електрическата си лампа, подаде глава над повърхността и огледа със светлинния лъч вътрешността. Корпусите от стъкло на мотопедите бяха грижливо поставени между два дока с изход към езерото. Щом вратата на бараката се отвореше настрана, водачите им мигом запрашваха по повърхността на езерото. Пит се протегна, почука с юмрук на вратата и чу в отговор глух звук. Дървените трупи се оказаха имитация — бяха нарисувани върху тънък лист шперплат. С немалко усилие Пит издигна себе си и екипировката си върху единия от доковете. Там свали бутилките си под налягане, плавниците и колана с тежестите и ги сложи в по-близкия воден мотопед. Остави и подводния скутер да се поклаща във водата до дока.

Пит хвана здраво пушката и запристъпва тихо към една затворена врата в задната част на колибата. Постави ръка върху бравата, завъртя я бавно и отвори вратата не повече от сантиметър. Видя зад нея коридор, който водеше към дълга рампа. Пит тръгна по него като призрак — или поне му се искаше да се движи като призрак. Струваше му се, че всяка стъпка с гумените му ботуши отеква като удар на барабан, а всъщност той едва докосваше циментовия под и издаваше шум, не по-висок от шепот. Рампата се спускаше до тесен бетонен проход, широк колкото раменете му. Осветен със скрито осветление, той минаваше под водата и стигаше до бреговата ивица. Не беше трудно да се предположи, че проходът свързва хангара за лодки с подземие на главната постройка. Ето защо охранителите бяха откликнали толкова късно на появата на АПА. Тъй като и с велосипед щеше да им е трудно да минат през този тесен проход, трябвало е да спринтират тия двеста метра, за да стигнат до водните си мотопеди.

След бърз оглед наоколо за наличието на камери за наблюдение и след като се убеди, че няма нито една, той предпазливо продължи напред по тясното пространство, принуден да върви леко извърнат на една страна, ругаейки мислено строителния предприемач, който е

изливал бетона, съобразявайки се само с дребната физика на китайците. Проходът свършваше до друга рампа, която се издигаше и разширяваше под един свод. Отвъд него се простираше коридор с врати от двете страни.

Приблужи се до първата врата и забеляза, че е открената. Погледна с едно око през пролуката — вътре имаше ниско легло, в което спеше мъж с кепе на главата, открит гардероб с дрехи на закачалки, тоалетна масичка с няколко малки чекмеджета, едно нощно шкафче с лампа върху него. На една полица на стената бяха наредени няколко вида оръжие: снайперистка пушка с оптичен мерник, две различни автоматични пушки и четири автоматични пистолета с различни калибри. Пит мигом осъзна, че е влязъл в лъвска бърлога. Това се оказаха жилищните помещения на охраната.

Зад друга врата по-надолу по коридора се чуваха гласове и се разнасяше силен мирис на тамян. Той се просна по корем и надникна с половин око и нос под вратата, надявайки се да не го видят през тесния процеп. Четирима азиатци играеха на домино около една маса. Пит дума не разбираше от разговорите им. За непривикналия му слух мандаринският диалект звучеше като бързия и креслив говор на дилър, рекламиращ употребявани автомобили по телевизията. През вратите на другите помещения се чуваше странно дрънчене, което ориенталците наричаха музика.

Помисли си, че няма да е лошо да се измъкне час по-скоро оттук. Не се знаеше кога някой от нищо неподозиращите охранители ще излезе в коридора и ще поиска да узнае какво души човек от бялата раса пред стаята му. Пит продължи по коридора и стигна до една вита стоманена стълба. Все още нямаше викове, че е разкрит, нямаше изстрели, нито включени сирени или алармени звънци. И със задоволство установи, че охраната на Шан бди повече за нарушители отвън, отколкото вътре.

Стълбата свързваше две нива, които представляваха огромни празни пространства без вътрешни стени. Човек оставаше с впечатлението, че предприемачът и работниците му са зарязали работата си недовършена. Той се качи на най-горната площадка и спря пред масивна стоманена врата, наподобяваща врата на подземен банков трезор. Тя нямаше секретна брава или блокиращо резе, само една дебела хоризонтална дръжка. Той я натисна силно, но безшумно

надолу и застина в това положение почти цяла минута, ослушвайки се напрегнато. Пот се стичаше по тялото му под сухото подводно облекло. Прииска му се да се гмурне отново в студената вода на езерото и да доплува обратно до хижата си. Реши само да огледа набързо вътрешността на голямата къща и да се махне оттук.

Езичетата на бравата се плъзнаха гладко и тихо извън гнездата си. Пит се поколеба малко, преди да започне, отначало съвсем леко, да отваря масивната врата. Но след това се наложи да употреби цялата си сила, за да я отвори достатъчно и да надникне вътре. Зад нея имаше друга врата, само че с решетки. Дори един крадец нямаше да се изненада толкова, като видеше, че къщата, в която е проникнал, за да задигне скъпи бижута и ценности, всъщност е строго охраняем затвор.

Това съвсем не беше елегантно имение, построено от човек с необикновен вкус към архитектурата. То нямаше нищо общо с имение. Цялата вътрешност на огромната къща на Шан представляваше затворническа килия, изтръгната сякаш от Алкатраз^[2]. Прояснението му дойде като гръм от ясно небе. „Тихото убежище“, построено за развлечение на клиентите и съдружниците на Шан, е само фасада, осъзна Пит. Прислужницата, която се правеше, че оправя стаи без мебелировка, и двамата играчи, които не спираха да играят голф, са просто захаросани фигурки върху торта. Прекомерно засилената охрана бе предназначена по-скоро да пази пленниците вътре, отколкото нашествениците отвън. Сега видя, че отвътре тъмните стъкла бяха подсилени с бетонни стени.

Три етажа килии гледаха към открито квадратно пространство с клетка, монтирана върху колони в средата. В клетката двама пазачи в сиви униформи без отличителни знаци наблюдаваха няколко видеоекрана. Горните пътеки покрай килиите бяха обезопасени с мрежести прегради до тавана. Вратите на килиите бяха плътни, с по един процеп, голям колкото да се промуши през него малка чиния с храна и чаша с вода. И най-закоравелият престъпник щеше доста да се затрудни да измисли начин да избяга оттук.

Пит нямаше начин да разбере колко нещастни души са затворени зад вратите. Не можеше и да предположи какви са те и какво нарушение са извършили спрямо Шан. Той си спомни за противната гледка на езерното дъно, запечатана от видеото на АПА, и започна да

проумява, че не гледа каторжническа колония, а дълги редици мъртъвци.

Побиха го студени тръпки, макар че по лицето му се стичаха струйки пот. Беше прекалил с престоя си тук. Беше време да се прибере и да надуе тръбата. Много внимателно затвори тежката врата както си беше. Късмет, късмет, пожела си той. Само вътрешната врата с решетките беше свързана с аларма, в случай че бъдеше отворена без разрешение от охраната, наблюдаваща мониторите. Едва извървя четири крачки, и чу приближаващи се стъпки.

Бяха на двама души — явно отиваха да сменят мъжете пред екраните на мониторите, които обхващаха външния терен и затворническите килии. Никой от двамата не даваше признаци, че е заподозрял или надушил присъствието на външен човек. Те спокойно тръгнаха нагоре по стълбите, унесени в разговор, и тъй като беше естествено да гледат в краката си, докато изкачват стъпалата, никой от тях не вдигна поглед и не забеляза Пит. Бяха въоръжени само с автоматични пистолети, закопчани в кобурите.

Пит трябваше да действа светкавично, ако искаше да се възползва от предимството на изненадата и затова не се поколеба. Безразсъдно или не, той се втурна надолу по стълбите, скочи върху мъжа, който вървеше напред, и преди онзи да разбере какво става, го блъсна назад върху партньора му.

Свикнали да си имат работа с изплашени и покорни пленници, двамата китайци се слицаха. Изобщо не бяха очаквали, че ще бъдат нападнати от някакъв дързък безумец в гумено облекло, чието тяло беше значително по-голямо от техните. Загубили равновесие, и двамата се прекатуриха назад с разперени ръце и крака и паднаха един върху друг. Пит се хвърли отгоре им и се затъркаля заедно с тях по стълбите до парапета на долната площадка. Мъжът най-отдолу си бе ударил силно главата в едно от стъпалата и изпадна в безсъзнание. Приятелят му, който се отърва по-леко, но бе онемял от изненада, побърза да посегне към автоматичното оръжие в кобура си.

Пит можеше да го убие, можеше да убие и двамата, като изстреля по една стрела в главите им. Но той хвана пушката си за цевта и фрасна охранителя отстрани по главата с приклада ѝ. Нито за миг не се усъмни, че ако беше в тяхното положение, те изобщо нямаше да се замислят, преди да му пръснат черепа.

Той ги довлече до празното второ ниво и ги набута в най-отдалечения и тъмен ъгъл. Разкъса им униформите на ленти, с които върза ръцете и краката им и запуши устите им. Ако, предположи Пит, двамата бяха тръгнали да сменят онези в клетката, закъснението им щеше да се установи най-късно до пет-десет минути. Намереха ли ги в безсъзнание и завързани с парцали от униформите им, Шан или неговите съветници по убийствата веднага щяха да бъдат уведомени за присъствието на нашественик в имението и щеше да настъпи неописуем хаос. Не беше трудно да се предвидят последствията, след като научеха, че през охраната им е проникнала неznайна сила. Пит не искаше и да си помисля какво очакваше и самите нещастници в килиите, ако се вземеше решение да бъдат разрушени всички доказателства и да бъдат убити всички очевидци.

Пит тръгна обратно по коридора на жилищните помещения на охраната с котешката походка на Дон Жуан, излизащ от спалнята на някоя дама. Късметът, който имаше, че не го видяха, когато влезе, не го изостави и на излизане. Той стигна до прохода, водещ към бараката за лодки, и забърза по него, внимавайки да не отърква раменете на подводното си облекло в стените. Не беше в настроение да се подложи на вълнуващо преследване от някой разярен китаец със смъртоносно оръжие, затова в първия момент реши да побърника малко в двигателите на водните мотопеди, но реши, че това ще е загуба на време и се отказа. Щом не можаха да открият автономния му подводен апарат на силна дневна светлина, значи изобщо нямаше да го видят и на девет метра под водата в пълен мрак.

След като набързо си сложи отново водолазните принадлежности, той се спусна във водата, заплува покрай дока и се хвана за подводния си скутер. Не бе изминал и стотина метра над дъното на езерото, когато чу в далечината туптенето на двигател на кораб, който се приближаваше насам в тъмнината. Звукът се предаваше през водата по-бързо, отколкото по въздуха и създаваше впечатлението, че корабът е едва ли не над главата му, а всъщност още не бе напуснал реката, вливаща се в езерото. Той насочи скутера нагоре и се остави да го изтласка над повърхността. Видя кораба, който тъкмо излезе от мрака и навлезе в обилната светлина, струяща от брега. Разпозна в него черния катамаран, който бе видял предишния ден.

Направи си сметката, че дори някой от екипажа на плавателния съд да изяде по цял бушел^[3] моркови на ден и се тъпчеше с огромни дози витамин А, за да има остро зрение нощем, шансовете му да види почти незабележима глава, подаваща се над тъмната водна повърхност, бяха почти нулеви. В този момент шумът на двигателя рязко стихна, защото бе превключен на празен ход, и корабът спря на не повече от петнайсет метра от дока.

Пит можеше да не му обърне повече внимание и да си продължи по пътя. В акумулаторите на подводния му скутер все още имаше живот и те можеха да го закарат до хижата. Местните власти трябваше незабавно да бъдат уведомени, преди да бъде причинено някакво зло на незнайните човешки същества, затворени в имението. Започна да чувства студ и умора и закопня за чаша текила и кресло пред буен огън в камина. Трябваше да послуша вътрешния си глас, който му казваше час по-скоро да се пръждосва от езерото Орион, докато все още имаше възможност да се измъкне.

Не можеше да определи точно какво, но нещо в странния вид на катамарана привлече вниманието му. Нощем той изглеждаше направо зловец. По палубите нямаше никой, нито една от светлините му не беше включена.

Ама че дяволска работа, помисли си Пит. Като че ли някаква невероятна прокоба струеше от палубите му. Тогава започна да му просветлява, че може би този катамаран върши същата работа като лодката, която превозва мъртвите души по река Стикс в ада. Пит се потопи под водата и наклони стингрея си надолу, после, описвайки широка дъга, го насочи нагоре и стигна под сдвоените корпуси на загадъчния плавателен съд.

[1] Приказно същество, което според предание, зародило се още от времето на индианците, обитава северозападните части на САЩ и Канада. Съобщение за отпечатък от ходилото на Бигфут, с дължина 43 см., се появява в медиите едва в началото на 70-те години. — Б.пр. ↑

[2] Остров в залива край Сан Франциско в западна Калифорния, където някога е имало затвор. — Б.пр. ↑

[3] Английска мярка за зърнени храни и течности = 36 кг или литра; американски бушел = 35 кг. — Б.пр. ↑

8.

Четирийсет и осемте мъже, жени и деца бяха така натъпкани в квадратната кабина на черния кораб, че място за сядане изобщо нямаше. Всички стояха прави, плътно притиснати един до друг, и дишаха спарения и сторещен от телата им въздух. Единственото проветрение ставаше от малка решетка на покрива на кабината. Неколцина, които страдаха от клаустрофобия, бяха вече в несвяст, но нямаше дори къде да паднат. Главите им бяха оклюмали и се полюшваха в ритъма на поклащания се кораб. Всички бяха необикновено мълчаливи. Може би от мисълта, че са победени и безсилни да ръководят съдбата си, затворниците бяха изпаднали в дълбока летаргия като онези стотици хиляди хора, които нацистите изпращаха в концентрационни лагери през Втората световна война.

Джулия се вслушваше в плисъка на вълните, разбиващи се в корпуса, и в тихото тупкане на двата дизелови двигателя и се питаше къде ли я водят. Чувстваше, че водната повърхност е съвсем гладка. Бяха минали двайсетина минути, откакто напуснаха океанските вълни. Тя предположи, че плават в някой тих залив или по река. Знаеше със сигурност, че се намират някъде в Съединените щати — на родна територия. Тя нямаше намерение да пада духом и въпреки че все още се чувстваше слаба и замаяна, беше твърдо решена да опита да се измъкне от това крайно опасно положение и да оцелее. Твърде много неща зависеха от нейното оцеляване. Ако избягаше и докладваше на началниците си от СЕН сведенията за престъпния синдикат, които бе събрала, можеше да спре неимоверните страдания и убийствата на хиляди незаконни емигранти.

В кормилната рубка над кабината затвор двама от четиримата надзиратели започнаха да режат едно въже на къси парчета, докато капитанът, застанал зад щурвала, превеждаше плавателния съд по водите на река Орион. Единствено звездите осветяваха черната нощ и той нито за миг не отместваше поглед от екрана на радиолокатора. След десетина минути предупреди останалите от екипажа, че вече навлизат в езерото. Малко преди черният катамаран да бъде осветен от

ярките лампи, разположени около имението на Кин Шан, кърмчията вдигна слушалката на вътрешния телефон и избъбри няколко думи на китайски. Още не беше оставил слушалката обратно, когато светлините в главната постройка и покрай брега изгаснаха и езерото потъна в пълен мрак. Воден само по една малка червена светлина на шамандура, кърмчията нещо плъзна плавателния съд покрай широката, великолепна яхта на Шан и продължи към пилотите от другата страна на дока. Двама от полицаите скочиха от кораба и нахлузиха вързалата за кнехтовете, а в това време кърмчията превключи дизеловите двигатели на празен ход.

В следващите три-четири минути извън претъпканата кабина се възцари пълна тишина. Купища въпроси и рояци от тревожни мисли изпълниха съзнанието на Джулия и на останалите емигранти. Но те не знаеха в какъв ред да ги сложат, тъй като продължаваше кошмарното пътуване. Тогава вратата в задната стена на кабината се отвори и нахлулият с лекия бриз свеж планински въздух подейства чудотворно. Отначало никой не виждаше нищо навън освен тъмнина, после един от надзирателите застана в рамката на вратата.

— Който чуе името си, да излиза навън на палубата — нареди той.

През първите минути повиканите, които се намираха в средата или най-отзад, с мъка си пробиваха път през претъпканата кабина, но след малко, всеки път когато някой излезеше навън, останалите изпуснаха обща въздишка на облекчение. Повечето от първите напуснали лодката бяха бедни емигранти, които не са могли да заплатят прекомерно високата такса за стъпване на суша, независимо чия суша, стига да не принадлежеше на Китайската народна република. Никой от тях не съзнаваше, че е продал завинаги душата си на контрабандистите, които пък от своя страна я бяха продали на вече установените в САЩ престъпни синдикати. След малко Джулия, заедно с две малки деца и родителите им, изнемощели от глад, и още осем възрастни мъже и жени бяха оставени да чакат в кабината. Тия явно са най-онеправданите, помисли си Джулия. Сигурно им е било отнето цялото имущество, но пак не са им стигнали парите, а и са прекалено безпомощни и слаби, за да вършат тежка работа. Нямахше съмнение, че те, както и тя, няма да слязат на брега.

Като че ли в потвърждение на най-лошите ѝ страхове, вратата се затвори шумно, вързалата бяха свалени, дизеловите двигатели бяха превключени на заден ход и корабът потегли. Но ето че много скоро той отново намали скорост и двигателите му пак заработиха на празен ход. Вратата се отвори и в кабината влязоха четиримата надзиратели. Без да кажат дума, те започнаха да връзват ръцете и краката на всекиго от групата. После залепиха устите им с водопроводен скоч и завързаха за глезените им солидни железни тежести. Бащата и майката направиха плах опит да защитят децата си, но бързо бяха отблъснати.

Значи това ни чака, помисли си Джулия, смърт чрез удавяне. Цялото ѝ съзнание, всеки неин нерв мигом се съсредоточи в измислянето на начин за бягство. Тя се затича към вратата с намерението да излезе на външната палуба и да скочи във водата, за да доплува до най-близкия бряг. Но опитът ѝ бе пресечен още преди да беше стигнала до вратата. Омаломощена от побоя, тя всъщност се препъваше, а не тичаше и един от полицаите я препъна и я просна на пода. Докато ѝ връзваха краката и ръцете, тя се опита да се пребори с грубияните, като ги удряше, дращеше и хапеше където свари, но безполезно. Накрая залепиха лентата върху устата ѝ, а на глезените ѝ вързаха тежест.

Един капак в средата на палубата се отвори и тя с ужас видя как първото тяло бе пуснато през него във водата.

Пит отдели пръста си от извода за скоростта на подводния скутер и се хвърли във водата на три метра под кабината на катамарана. Тъкмо се канеше да изплува над повърхността между двата корпуса, за да огледа дъното на кораба, когато ненадейно над главата му проблесна светлина и нещо тежко пльосна във водата — човешко тяло, последвано от второ, трето...

Какво, по дяволите, става, зачуди се той, докато телата заваляха покрай него като дъжд. Колкото и да не вярваше на очите си и да беше онемял от ненормалната гледка, реакциите му не закъсняха. С няколко пъргави движения той се освободи от стингрея, включи подводната си лампа и измъкна ножа от ножницата. После започна да улавя едно по едно телата и да разсича въжетата, увити около ръцете и краката им. Щом тялото бъдеше освободено, той го избутваше към повърхността и

се гмуркаше за следващото. Действаше трескаво, разчитайки на чудо да не пропусне някое и то да се плъзне надолу към черните дълбини на езерото. Разбира се, не знаеше дали жертвите не са вече мъртви, но се опитваше да ги спаси, въпреки страховете си. След като установи, че всички са живи, той грабна едно малко момиченце на не повече от десет години, което го гледаше с очи, изпълнени с ужас. Приличаше на китайче. Той се помоли вътрешно да може да плува, когато го забута нагоре към повърхността.

Отначало той плуваше леко пред редицата от жертви, но скоро се принуди да поизостане. Отчаянието му бе заменено с гняв, когато зърна едно още по-малко дете — около четиригодишно момченце. Наруга наум чудовищата, които са били способни да извършат такова зверство. Без да рискува повече, той се оттласна нагоре, бързо намери скутера си и постави ръчичките на детето върху дръжките му. След това изключи лампата си и хвърли бърз поглед към кораба, за да провери дали екипажът не е забелязал стърчащите над водата глави на жертвите им. На борда всичко изглеждаше спокойно. Не се забелязваше никаква паника. Той се гмурна отново и пак включи лампата си. Лъчът ѝ освети още едно тяло, изхвърлено от черния кораб, и както предположи, беше последното. То вече потъваше на пет-шест метра, когато той успя да го улови. Беше тяло на млада жена.

Преди да дойде редът ѝ, Джулия направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания, за да опресни с кислород белите си дробове, и когато надзирателите я изритаха през люка във водата, тя отново пое дълбоко въздух и го задържа. Започна отчаяно да се опитва да се освободи от въжетата. Падаше все по-дълбоко и по-дълбоко в черната бездна, издишайки силно през носа, за да освободи налягането в евстасиевите тръби на ушите си. След една или най-много след две минути, кислородът ѝ щеше да свърши и тя щеше да бъде застигната от мъчителна смърт.

Изведнъж две ръце обвиха талията ѝ и тя почувства, че тежестите се отделят от краката ѝ. После почувства и ръцете си свободни, една ръка я сграбчи за рамото и започна да я тласка нагоре. Когато подаде глава над повърхността, някой дръпна лепенката от устата ѝ и тя трепна изненадана. Първото нещо, което видя, беше някакво привидение с качулка и маска на лицето, а от главата му струеше светлина.

— Разбирате ли ме? — попита глас на английски език.

— Да, разбирам ви — едва чуто отвърна тя.

— Умеете ли да плувате добре?

Тя само кимна в отговор.

— Чудесно. Тогава опитайте да спасите колкото можете повече хора, като се постараете да ги съберете и държите в група. Кажете им да следват светлината ми. Ще ви изведе на плитчините край брега.

Пит я остави и заплува към момченцето, сграбчило дръжките на скутера. Той метна детето на гръб и склучи малките му ръчички около врата си. После натисна бутона за ускорение на скоростта и тръгна да търси момиченцето. Намери го и обви ръце около телцето му секунди преди главата му да се скрие под водата.

На борда на катамарана двама от надзирателите се качиха в кормилната рубка и единият побърза да докладва на капитана, който държеше щурвала:

— Удавихме всички. Свършихме си работата.

Капитанът кимна и избута напред двата лоста на дроселите. Гребните винтове загребах водата и черният плавателен съд потегли обратно към кея. Още не бе изминал и стотина метра, и вътрешният телефон иззвъня.

— Чу Ден?

— Да, на телефона — отвърна капитанът.

— Говори Ло Хан, шефът на охраната на брега. Защо не спазвате инструкциите?

— Следвах плана точка по точка. Ликвидирахме всички емигранти. Какъв е проблемът ви?

— Имате включена светлина.

Чу Ден се отстри от щурвала и обхвана с поглед кораба.

— Май сте попрекалили с пилето по сечуански, Ло Хан. Стомахът ви предава лъжливи сведения на очите ви. На кораба няма включена никаква светлина.

— Тогава какво свети по посока на източното крайбрежие?

Като надзирател, отговарящ за превозването на нелегалните емигранти от кораба-майка, Чу Ден отговаряше и за екзекутирането на онези от тях, които не бяха годни за робски труд. Той не бе подчинен

на шефа на охраната. Двамата, еднакво безмилостни и равни по положение, изобщо не се разбираха.

Ло Хан беше едър като бик, с голяма глава, квадратна челюст и вечно кървясали очи. Ден го смяташе за малко по-способен от необучено куче. Той се обърна и погледна на изток. Едва тогава забеляза слаба светлина във водата.

— Да, сега я видях, на около двеста метра от десния борд. Вероятно е някой местен рибар — каза той на Ло Хан.

— Не рискувайте. Трябва да проверите каква е.

— Ще претърся района.

— Ако видите нещо подозрително — продължи Ло Хан, — незабавно се свържете с мен и аз ще включа цялото осветление.

Чу Ден потвърди и затвори телефона. Тогава хвана здраво кормилното колело и завъртя катамарана надясно. Когато насочи двата носа на курс към слабата светлина, която се полюшваше на повърхността на езерото, той повика другите двама надзиратели, които все още бяха на главната палуба.

— Идете отпред, за да видите по-отблизо откъде идва онази светлина там, право пред вас.

— Според вас откъде може да идва? — попита по-дребният от двамата с безизразни очи и извади автоматичния пистолет от кобура си.

Чу Ден сви рамене.

— Предполагам, че са рибари. Не ни е за първи път да ги виждаме как хвърлят мрежи за съомга през нощта.

— Ами ако не са рибари?

Чу Ден пусна щурвала и им хвърли широка усмивка.

— В такъв случай погрижете се да отидат при другите.

Пит видя корабът да се приближава към малката група от хора, които се преборваха с водата, и беше сигурен, че са ги забелязали. От носовата част, или по-точно от една платформа, издадена от предната секция между корпусите, долитаха гласове, които викаха нещо на китайски. Нямаше съмнение, че докладваха на шкипера си, че са видели хора да плуват в езерото. Веднага му стана ясно, че лампата му е привлякла вниманието им. Както се прокланаше, че я бе оставил

включена, така щеше да се проклина и ако я беше изключил. Защото без нея хората, които бе спасил от водна смърт, щяха да се пръснат във всички посоки, да се загубят и в крайна сметка — да се удавят.

С момченцето на рамене той спря скутера и подаде момиченцето на младата жена, която помагаше на едни възрастни хора — мъж и жена — да се задържат на повърхността. Сега, след като и двете му ръце бяха свободни, той изключи лампата си и се обърна да види кораба, който вече застрашително се извиси над него и закри звездите. Изчисли, че е на около три метра от него и ясно видя как две тъмни фигури тръгнаха да слизат по една стълба от кабината към платформата на носовата палуба. Единият от мъжете се наведе, зърна Пит и започна да сочи към него.

Другият, тъкмо да го освети с фенерчето си, и една стрела от пушката на Пит изсвистя в мрака и се заби в слепоочието му. Преди колегата му да разбере какво става, той също падна мъртъв с една стрела, стърчаща от гърлото му. Пит не изпита нито колебание, нито угризение. Тези мъже бяха убили безброй невинни хора и си получиха заслуженото.

Двамата мъже паднаха назад върху предната палуба на катамарана. Пит зареди нова стрела и бавно заплува по гръб. Момченцето обви по-плътно ръчички около врата на спасителя си и зарови глава в рамото му.

Пит не можеше да повярва на очите си, когато видя, че корабът го подмина и продължи към кея, сякаш нищо не се бе случило — явно никой не бе разбрал за двата трупа на борда му. Дори и мъжът на кормилното колело, когото Пит едва успя да различи в мрака, с нищо не показваше, че е разбрал за убитите му съучастници в престъплението. Пит предположи, че докато е изстрелвал стрелите си, вниманието на кърмчията е било насочено някъде другаде.

Пит обаче ни най-малко не се съмняваше, че корабът ще се върне веднага щом двата трупа бъдат открити. Това щеше да стане след не повече от четири-пет минути. Той не откъсваше поглед от отдалечаващото се призрачно очертание на катамарана. И наистина, някъде на половината път до дока плавателният съд започна да променя посоката си и предприе обратен завой.

Стори му се странно, че нито една лампа не освети езерото. Не минаха и десет секунди, откакто си го помисли, и лампите на имението

затвор отново светнаха и отраженията им затанцуваха по вълните, образувани от килватерната следа на катамарана.

Да ги заловят във водата като плаващи примамки, щеше да е ужасно. Но не по-малко ужасно щеше да бъде, ако ги хванеха на брега, преди да са успели да се скрият някъде. В този момент скутерът изведе Пит на плитчините. Когато стъпи на дъното, водата едва покриваше коленете му. Той прегази до сушата и остави момченцето на брега, който се издигаше на около половин метър над водната повърхност. После се върна да изтегли и другите. Хората, както прекалено възрастните, така и прекалено младите, бяха толкова омаломощени, че нямаше да могат да се придвижват между дърветата по друг начин освен пълзешком.

Той привлече с ръка вниманието на младата жена, която излизаше от водата на няколко крачки от него и носеше на раменете си момиченцето, а едната си ръка бе обвила около кръста на възрастна жена, която изглеждаше почти мъртва.

— Вземете и момченцето! — извика той. — Бързо заведете тия хора в гората и ги накарайте да легнат под дърветата!

— А вие... къде отивате? — попита жената колебливо.

Той хвърли още един поглед към кораба и отвърна:

— Да действам като Хораций на моста^[1], или като самотния Кастър край Литъл Биг Хорн^[2]. — И преди Джулия да успее да каже нещо, непознатият, който бе спасил живота им, изчезна отново под водата.

Чу Ден целият трепереше от страх. Внимавайки в тъмнината да не доближи кораба до плитчините, изобщо не беше видял, че двама от помощниците му са били убити. И сега, след като откри труповете им, Чу Ден бе обхванат от паника. Как ще слезе на дока и ще докладва, че двама от надзирателите са убити от неизвестни убийци, а той не е видял как е станало това. Работодателят му никога нямаше да приеме мъгляви и необясними извинения. И щеше да го накаже за несправяне с работата — в това беше напълно сигурен.

Нямаше друг избор, освен да се изправи лице в лице с нападателите. И през ума не му минаваше, че може да е само един. Предположи, че това е добре планирана операция от професионалисти. Той нареди на останалите двама да заемат места съответно на носовата и на кърмовата палуба между корпусите. След като поиска от Ло Хан

да включи осветлението, забеляза няколко души да излизат на брега на езерото. И тогава, като връх на злината, той разпозна в тях емигрантите, които смяташе вече за удавени. Вцепени се от изумление. Как са могли да избягат? Не би могло без чужда помощ. Сигурно ги е спасил някой отряд от обучени агенти от специалните сили, заключи той ужасен.

Кин Шан положително щеше да нареди да пратят и него на дъното на езерото, ако не залови избягалите емигранти, преди те да са се добрали до американските власти. На светлината над езерото преброи към дванайсет мъже, жени и две деца, които, олюлявайки се, излизаха от езерото и се насочваха към гората. Изплашен от краткото бъдеще, което го очакваше, и без да се съобразява с обстоятелствата, Чу Ден обърна катамарана и го насочи право към ниския бряг на езерото.

— Ето ги там! — извика той на стоящия на носовата палуба надзирател. — Стреляй по тях, стреляй, преди да са стигнали до дърветата.

Неговият човек на предната платформа тъкмо вдигна оръжието си и в следващия момент Чу Ден загледа като хипнотизиран как от водата пред кораба, бавно, като филмов кадър със забавен каданс, изникна тъмна фигура — същинско страшилище от кошмарен сън. Надзирателят изопна тяло, изпусна автоматичния си пистолет и се хвана за рамото. След секунди една стрела щръкна от лявото му око. Чу Ден замръзна на мястото си, проследявайки с поглед как помощникът му се прекатури в студената вода на езерото.

Много са предимствата на плавателен съд със сдвоени като на катамаран корпуси. Но отблъскването на абордажна атака не е сред тях. Почти е невъзможно кораб с единичен висок вълнорез да опре борд до него, а още по-малко да намери начин да увисне на корпуса му. Но хоризонталната платформа, излизаща от главната кабина и кормилната рубка, се намираще само на трийсет и пет сантиметра над водата и човек можеше относително лесно да се хване за предния ѝ ръб.

Движен от подводния скутер, Пит показа глава над повърхността точно когато черният кораб беше на път да го прегازی. По-скоро по щастлива случайност, отколкото от опитност той успя навреме да пусне скутера, протегна ръка и сграбчи ръба на предната платформа.

От голямата скорост, с която корабът го повлече по водата, Пит изпита чувството, че ръката му ще изхвъркне от ставата. За щастие си остана на мястото и Пит успя да улучи мъжа, който се целеше в хората на брега, миг преди онзи да натисне спусъка. В порядъка на три секунди Пит зареди и изстреля стрелата, която през окото проникна до мозъка му.

Сега катамаранът беше на курс, водещ до неминуем сблъсък с брега, който се намираше на по-малко от десет метра. Точно тогава Пит се пусна от платформата и легна по гръб във водата. Докато издигнатата кабина напредваше над него, той спокойно зареди отново пушката си. После изчака гребните винтове от двете му страни да го подминат благополучно, обърна се и заплува с всички сили в килватера на кораба. Не бе изминал и няколко метра, и катамаранът се блъсна в брега на езерото, разби вълнорезите си и спря внезапно, сякаш се бе ударил в стоманена стена. Двигателите се завъртяха още няколко пъти, задавиха се и замлъкнаха. Инерцията и резкият удар изхвърлиха надзирателя на кърмовата платформа с такава невероятна сила в кабината, че той счупи врата си.

Пит откопча ремъците на самара, чиито скоби придържаха бутилките му под налягане, свали колана с тежестите и се покатери на кърмовата платформа. В кормилната рубка не се виждаше жива душа. Той тръгна нагоре по стълбата и с един ритник отвори вратата.

На пода лежеше мъж, който, подпрял глава и рамене в предната стена, притискаше с две ръце гърдите си. Счупил си е ребрата, бързо предположи Пит. Ранен или не, мъжът беше убиец. Пит нямаше намерение да рискува с хора като него. Той вдигна пушката си почти в мига, в който Чу Ден насочи към него 32-милиметров автоматичен пистолет, скрит под ръцете върху гърдите му. Смъртоносният пукот на пистолета заглуши свистенето на стрелата, излетяла от пушката. И двата снаряда се разминаха в една и съща микросекунда. Куршумът проби малка дупка във външната плът на бедрото на Пит, а в същото време стрелата заседна в челото на Чу Ден.

Пит не намери раната си за сериозна. Вярно, кървеше малко и наболяваше, но не забавяше движенията му. Той излезе тичешком от рубката, слезе по стълбата и скочи от предната платформа на брега. Завари изплашените емигранти скупчени зад един храст.

— Къде е жената, която говори английски? — попита той задъхан.

— Тук съм — отвърна Джулия, като стана и тръгна към него.

— Колко души съм изпуснал? — Сърцето му се сви в очакване на отговора.

— По гроби изчисления трима липсват.

— По дяволите! — измърмори под носа си Пит. — Надявах се, че съм спасил всички.

— Спасихте ги — увери го Джулия. — Въпросните трима изчезнаха на път за брега.

— Съжалявам — каза искрено Пит.

— Не би трябвало. Цяло чудо е, че спасихте толкова други.

— Могат ли да вървят?

— Предполагам.

— Тръгнете покрай брега вляво от вас, ако застанете с лице към езерото — инструктира я той. — След около триста метра ще стигнете до една хижа. Скрийте хората някъде в гората около нея, но не влизайте вътре. Повтарям, не влизайте в хижата. Ще ви последвам веднага щом мога.

— Вие къде ще бъдете? — поинтересува се Джулия.

— Имаме си работа с хора, които не обичат да ги правят на глупаци. Те ще се почудят какво е станало с кораба им и до десет минути ще претърсят всеки сантиметър наоколо. Смятам да отвлека вниманието им. Наречете го малко възмездие за човека, отговорен за мъките ви.

Поради тъмнината той не можа да види внезапната загриженост, която се изписа по лицето ѝ.

— Бъдете внимателен, господин...?

— Пит. Казвам се Дърк Пит.

— Аз съм Джулия Лий.

Той понечи да каже нещо, но се отказа и забърза обратно към катамарана. Тъкмо влизаше в рубката и телефонът иззвъня. Той го затърси пипнешком в тъмното и вдигна слушалката. Някой от другия край на линията говореше нещо на китайски. Когато гласът млъкна, Пит измърмори няколко гласни напосоки, затвори телефона и премести апарата върху полицата в мостика. Използвайки светлината от лампата на главата си, бързо откри ключовете за запалването на

двигателите. Включи пусковите устройства и замести лоста за дроселите напред-назад, докато двата двигателя заработят отново.

Вълнорезите на катамарана бяха заорали доста дълбоко в крайбрежния насип. Пит превключи на пълен заден и започна да извива кормилното колело надясно-наляво, за да размърда заседналия плавателен съд. Мъчително, сантиметър по сантиметър, черният кораб започна да се измества назад и най-накрая вълнорезите се отделиха от калта. Корабът навлезе в по-дълбоки води, където Пит го завъртя и подаде гориво, насочвайки разрушената носова част към дока и яхтата на Кин Шан, от чиито елегантни и на вид безлюдни салони струеше светлина.

Той промуши водолазния си нож между ръкохватките на шурвала и заби върха на острието му в дървената кутия на компаса под него така, че да задържи кораба на прав курс. После понижи скоростта и излезе от рубката. Оттам слезе по стълбите в машинното отделение на десния корпус. Тъй като нямаше време да направи възпламенителна бомба, той отвъртя голямата капачка на резервоара за гориво, намери няколко омаслени парцала за чистене на машинните части и бързо ги завърза един за друг. После потопа част от съединените парцали в резервоара, напои ги с дизелово гориво, а останалата част разстла като пътека върху пода на отсека. След това нави края на парцаленото въже във вид на малък кръг и наля в кръга гориво. Без да прелива от радост от изобретението си, но доволен, че при тези обстоятелства то беше най-доброто, което можеше да измайстори, Пит се върна в кормилната рубка и разрови рафтовете и чекмеджетата, сигурен, че ще намери онова, което търси. Зареди сигналния пистолет на кораба, остави го до телефона върху полицата до кормилното колело и едва тогава издърпа ножа си от кутията на компаса и ръкохватките.

Яхтата и дока бяха само на около двеста метра от кораба.

През разбитите от удара в брега вълнорези нахлуваше вода и пълнеше бързо предната секция на двата корпуса, които започваха да се накланят надолу. Пит отвори дроселните клапи докрай, гребните винтове разпениха силно водата и тягата им издигна носовата част над водата. Със скорост петнайсет, осемнайсет и накрая двайсет взела катамаранът запрепуска по водата. Щурвалът се тресеше под ръцете на Пит, когато яхтата внезапно изникна пред предното стъкло много по-голяма, отколкото си я бе представял. Той описа широка дъга, докато

двата корпуса се изравниха точно със средата на десния бимс на яхтата.

Когато се доближи на около седемдесет метра и разстоянието започна да се скъсява, Пит се втурна навън през вратата на рубката, скочи на задната платформа, насочи сигналният пистолет през отворения люк на машинното отделение към напоените с гориво парцали и дръпна спусъка. С надеждата, че прицелът му е бил точен, той скочи във водата, атакувайки я с такава сила, че компенсаторът му за плавателността изхвърча от тялото му.

Четири секунди по-късно се чу силен удар — катамаранът се бе забил в корпуса на яхтата. Последва експлозия, която изпълни нощното небе с пламъци и летящи отломки. Черният катамаран, който бе служил за камера за екзекуция, се пръсна на парчета. От него не остана нищо, освен горящ разлив на гориво. Почти веднага през всички отвори и лакирани врати на яхтата забълваха огнени езици. Пит се изненада на бързината, с която корабът се превърна във факла. Той заплува по гръб около кърмата на яхтата към плаващата колиба в края на кея, наблюдавайки как луксозната й остъклена горна палуба и салонът за хранене се срутиха в пламъците. Бавно, много бавно яхтата потъна в студените води на езерото сред огромен облак от съскаща пара. От нея не остана нищо, освен горната част на радарната антена.

Времето за реакция на охранителите отново продължи дълго, както бе установил вече Пит. Той стигна до плаващата колиба, преди те да се втурнат навън от имението с окаляните си водни мотопеди към кея, който също бе обхванат от пламъци. За втори път в продължение на един час той подаде глава над повърхността във вътрешността на колибата. В прохода чу тичащи стъпки. Той затръшна вратата, но не намери катинар, затова вряза ножа си между външната и вътрешната рамка и успя да я залости.

Тъй като имаше голям опит в карането на воден мотопед, без да се бави, се метна на най-близкия до него и натисна стартерния бутон. Подаде газ и моторът мигом запърпори. Тласкащите устройства се врязаха във водата, водният мотопед заедно с Пит се понесе напред през тънката врата, пръсвайки я на парчета, и се плъзна по езерото. Зъзнец от студ, мокър, изтощен и с кървяща на бедрото рана, Пит се чувстваше като човек, който току-що е спечелил от лотария или е

обрал банка в Монте Карло. Но това трая само толкова, колкото му беше нужно да стигне до неговата хижа.

После той разбра, че най-лошото тепърва предстои.

[1] Публий Х., римлянин, който според легендата отблъснал етруските от моста над Тибър. — Б.пр. ↑

[2] Джордж Армстронг К. (1839 — 76), американски генерал, нанесъл поражение на индианците край река Литъл Биг Хорн през 1876 г. — Б.пр. ↑

9.

В каравана, снабдена с монитори за наблюдение, Ло Хан онемя, когато видя на екраните как черният катамаран изведнъж направи широк завой по езерото, насочи се към яхтата и се блъсна право в средната част на красивия плавателен съд. Последвалата експлозия разклати каравана и временно извади от строя системите за наблюдение. Ло Хан се втурна навън към брега, за да види с просто око бедствието.

Ще има да се плаща висока цена, помисли си той, докато наблюдаваше яхтата, която постепенно се загуби под повърхността на езерото. Кин Шан не прощаваше лесно. Никак няма да се зарадва, като научи, че една от четирите му яхти е унищожена. Ло Хан вече кроеше планове да хвърли цялата вина върху глупака Чу Ден.

След като бе поискал от Чу Ден да проучи тайнствената светлина, връзката с черния кораб и неговите екзекутори се прекъсна. Какво друго обяснение можеше да има, освен че са се натряскали до припадък. Да са се самоубили? Едва ли — не виждаше никаква причина. Последното нещо, което му мина през ума, беше, че бедствието се дължи на някакъв незнаен външен източник.

Двама от охранителите дотичаха до него. Те бяха от групата, патрулираща водите на езерото.

— Ло Хан... — заговори единият от тях, останал без дъх, след като заедно с партньора си бе тичал общо четиристотин метра на отиване и на връщане по прохода, водещ към дървената колиба.

Ло Хан ги изгледа гневно.

— Уан Хуай, Ли Сан, защо не сте на езерото с водните мотопеди?

— Не можахме да стигнем до тях — поясни Уан Хуай. — Вратата беше заключена. Тъкмо започнахме да я разбиваме, и колибата пламна, та се наложи да побегнем, за да не изгорим живи.

— Вратата била заключена ли?! Невъзможно! — изрева Ло Хан. — Лично аз наредих да не се слага никаква брава.

— Кълна ви се, Ло Хан — намеси си Ли Сан. — Вратата беше залостена отвътре.

— Сигурно се е заклешила от експлозията — предположи Уан Хуай.

— Глупости!... — Ло Хан млъкна, защото по радиопредавателя му долетя глас. — Да, какво има? — попита той сопнато.

Спокойният, уверен глас на помощника му Кун Чон докладва:

— Двамата мъже, които последни трябваше да сменят пазачите на килиите...

— Е, какво те?

— И двамата бяха намерени вързани и пребити на второто ниво на сградата.

— Вързани и пребити? — повтори механично Ло Хан. — Да няма някаква грешка?

— Не, личи си, че е професионално свършена работа — увери го Кун Чон.

— Искаш да кажеш, че някой е проникнал през охраната ни?

— Така изглежда.

— Предприеми незабавно претърсване на района — настоя Ло Хан.

— Вече разпоредих за това.

Ло Хан прибра радиото в джоба си и се загледа в кея, който продължаваше да гори от край до край. Трябва да има връзка между мъжете, които са били нападнати в затворническата сграда, и безумния сблъсък на катамарана с яхтата, помисли си той. Тъй като все още не беше научил за спасените от Пит обречени на смърт емигранти, Хан не можеше да повярва, че агенти на американската полиция са пратили група под прикритие да осуети операцията на Кин Шан. И отхвърли мисълта като нереална предвид ситуацията. Та нали това щеше да ги направи отговорни за убийствата на Чу Ден и неговите помощници — нещо, което агентите на ФБР и СЕН трудно биха приели. Не, ако американските следователи разполагаха и с най-малката улика, че в езерото Орион се извършва тайна дейност, досега някоя оперативно-тактическа ударна група щеше вече да е плъзнала из района. Ло Хан дойде до болезнено ясното заключение, че това не беше професионално планирано нахлуване на отряд от добре обучени агенти. Това беше работа на един или най-много на двама души.

Но за кого работеха те? Кой им плащаше? Положително не някоя конкурентна контрабандна организация или някой от вече утвърдените престъпни синдикати. Те не биха били толкова глупави да предприемат битка за територия, не и докато Кин Шан има подкрепата на Китайската народна република.

Погледът на Хан се отмести от горящия кей и мястото на потъналите кораби към хижата на отсрещния бряг на езерото. Застина на място, като си спомни за дръзкия рибар, който се перчеше предишния ден с улова си. Кой знае, може и да не е такъв, за какъвто се представя. Вероятно не е никакъв рибар, а просто бизнесмен, дошъл на почивка, заключи Ло Хан, защото изобщо не се държеше като агент на емиграционната служба или на ФБР. Но какъвто и мотив да имаше за престоя си тук, той беше единственият, когото Ло Хан заподозря в радиус от сто километра.

Доволен, че отхвърли най-опасния сценарий, Ло Хан започна да диша по-леко. Той извади радиото от джоба си и изрече едно име. Отговори му гласът на Кун Чон.

— Наоколо има ли съмнителни превозни средства? — попита Ло Хан.

— Пътищата и небето са чисти — увери го Кун Чон.

— Някакви необичайни действия край езерото?

— Камерите ни показват някакво движение между дърветата зад хижата отсреща, но по нищо не личи, че в момента вътре има някой.

— Искам да направите внезапна проверка на хижата. Трябва да знаем с кого си имаме работа.

— Такава проверка изисква време, за да се организира — каза Кун Чон.

— Тогава междувременно прати някого да извади от строя автомобила му, за да не избяга.

— Ако се случи нещо непредвидено, няма ли да рискуваме да се сблъскаме с местните власти?

— Това ми е последната грижа. Ако инстинктите не ме лъжат, обитателят ѝ е опасен и представлява заплаха за нашия работодател, който ни плаща, при това добре ни плаща.

— Искаш ли да го обезвредя?

— Мисля, че това ще е най-доброто разрешение — отвърна Ло Хан и кимна на себе си. — Но бъди внимателен. Не искам никакви

грешки. Не е разумно да си навличаме гнева на Кин Шан.

— Господин Пит? — Шепотът на Джулия Лий едва се чу в мрака.

— Да? — Пит, който беше оставил водния мотор в малко заливче с излаз към езерото до хижата, вървеше между дърветата, за да открие Джулия и спътниците ѝ. Когато ги видя, седна на ствола на едно паднало дърво и започна да сваля подводното си облекло. — Всичко наред ли е?

— Всички са живи, но има някои, които не са добре — отвърна Джулия с тих, леко дрезгав глас. — Целите са вир-вода и премръзнали от студ. Всички се нуждаят от сухи дрехи и медицинска помощ.

Пит опипа внимателно раната от куршума на бедрото си.

— Ще се погрижа за това.

— Защо да не влязат в хижата, където ще могат да се стоплят и намерят нещо за ядене?

Той поклати глава.

— Не е за препоръчване. А и килерът ѝ е празен, тъй като от два дни не съм ходил в града. Най-добре да ги закараме в хангара за лодки. Там ще им занеса колкото храна ми е останала и всички възможни завивки.

— Не виждам никаква разлика — отвърна тя настоятелно. — Те ще се чувстват по-удобно в хижата, отколкото в някакъв миризлив хангар за лодки.

Ама че упорита жена, помисли си Пит, и самонадеяна на всичкото отгоре.

— Сигурно съм забравил да ви спомена за камерите за наблюдение и подслушвателните устройства, които никнат като гъби във всяка стая в хижата. Смятам, че ще е по-разумно вашите приятели от другата страна на езерото да наблюдават само мен. Ако изведнъж установят присъствието на хора, за които са сигурни, че са ги удавили, ще довтасат тук и ще почнат да стрелят, преди полицейският отряд от нашата страна да е пристигнал. Няма смисъл да ги дразним, още не им е дошло времето.

— Искате да кажете, че ви наблюдават от отсрещната страна на езерото? — попита изумена Джулия.

— Някой отгатък смята, че имам зорки очи и не бива да ми се има вяра.

Тя се вгледа в лицето му и се опита да различи чертите му, но не видя никакви подробности в тъмнината.

— Кой сте вие, господин Пит?

— Аз ли? — попита той и извади единия си крак от крачола на хидрокомбинезона си. — Аз съм най-обикновен човек, който дойде тук да си почине и да лови риба в езерото.

— Много сте далеч от понятието „обикновен човек“ — рече тя тихо, извърна глава и погледна към стихващите пламъци и тлеещите въглени на дока. — Никой обикновен човек не би направил това, което направихте вие тази вечер.

— Ами вие, госпожице Лий? Защо една високоинтелигентна жена като вас, която говори безупречен английски и общува с цяла сюррия незаконни емигранти, беше хвърлена в езеро с тежести на краката?

— Нима знаете, че са незаконни емигранти?

— Ако не са, нямаше да ги крият толкова добре.

Тя сви рамене.

— Мисля, че е безполезно да се правя на някоя друга. Не мога да ви покажа значка, но съм специален агент под прикритие от Службата за емиграция и натурализация. И ще ви бъда много благодарна, ако ми осигурите телефон.

— Винаги съм се размеквал в ръцете на жените. — Той отиде до едно дърво, вдигна ръка към клоните и се върна. Подаде ѝ сателитния се телефон. — Обадете се на вашите началници и им кажете какво става тук — посъветва я той. — Кажете им, че сградата на брега на езерото е затвор за нелегални емигранти. С каква цел, не знам. Кажете им, че дъното на езерото е покрито със стотици, а може би и с хиляди трупове. Защо, също не знам. Кажете им, че охраната е първокласна и охранителите са тежковъоръжени. Кажете им да дойдат час по-скоро, преди всички да бъдат или застреляни, или удавени, или овъглени. И накрая им кажете да се обадят на адмирал Джеймс Сандекър в Националната агенция за подводни и морски изследвания и да му предадат, че неговият ръководител на специални проекти иска да се прибере у дома и да му прати такси.

Джулия отново се вгледа в лицето на Пит, едва осветено от звездите, и се опита да разчете нещо там. Очите ѝ бяха широко отворени, устните ѝ бавно се раздвижиха.

— Вие сте удивителен човек, Дърк Пит. Ръководител на НЮМА! Никога нямаше да ми мине през ума. Откога агенцията обучава морски биолози за убийци и подпалвачи?

— От снощи — отвърна той кратко и се обърна да тръгне към хижата. — Освен това не съм морски биолог, а инженер. А сега се обадете където трябва и побързайте. Както е сигурно, че слънцето залязва на запад, така е сигурно, че много скоро ще си имаме друга компания.

Десет минути по-късно Пит се върна от хижата, натоварен с малък кашон с храна и десет одеяла. Освен това набързо се бе преоблякъл с по-удобни дрехи. Не успя обаче да чуе заглушените два изстрела, които пробиха радиатора на колата, която бе взел под наем. Забеляза само, че антифризът му направи локва под предната броня, и то защото светлината на лампите на верандата на хижата, които оставяше вечер да светят, се отразяваха в нея.

— Свърши се с намерението ми да се измъкнем оттук с кола — каза той тихо на Джулия, докато разпределяше малкото храна и раздаваше, одеялата на треперещите от студ китайци.

— Защо? — попита Джулия.

— Вашите приятели току-що пробиха радиатора ѝ. Още преди да сме стигнали до магистралата, двигателят ще прегрее и лагерите ще блокират.

— Ако обичате, престанете да ги наричате мои приятели — каза с насмешка Джулия.

— Това е просто начин на изразяване.

— Не успях да схвана какъв е проблемът. Нали след час езерото ще бъде обградено от агенти на СЕН и ФБР?

— Тогава ще е много късно — отвърна със сериозен глас Пит. — Хората на Шан ще пристигнат тук много преди тях. Повредиха колата ми, за да печелят време да организират група за внезапна проверка. Вероятно вече са затворили пътя и в момента образуват обръч около хижата.

— Не се надявайте тия хора да са в състояние да изминат пеш километри през гората в такава тъмна нощ — заяви категорично Джулия. — Та те вече са толкова изтощени. Сигурно има друг начин да ги изведем отгук невредими. Трябва да измислите нещо.

— Защо все аз трябва да мисля?

— Защото вие сте единственият, на когото можем да разчитаме всички ние.

Женска логика, заключи наум Пит.

— Имате ли настроение за романтично преживяване?

— За романтично преживяване ли? — попита Джулия по-слисана от всякога. — В такъв момент? Да не сте полудял?

— Ни най-малко — отвърна нехайно Пит. — Но не може да не признаете, че нощта е прекрасна за едно пътешествие с кораб под звездите.

Дойдоха да убият Пит малко след разсъмване. Дойдоха тихо и целенасочено, като обградиха и приближиха хижата с точни и синхронизирани действия. Кун Чон ръководеше операцията по портативния си радиопредавател. Той имаше богат опит в провеждането на внезапни проверки в домовете на дисиденти още от времето, когато беше агент от разузнавателната служба на Китайската народна република. Не му хареса как изглежда отвън хижата. Цялата веранда беше осветена и това пречеше на зрението на снабдените с очила за нощното виждане нашественици. Лампите във всяка стая също бяха запалени, а от радио вътре гърмеше уестърна музика.

Групата му от двайсет души се бе приближила до хижата откъм пътя и гората, след като разузнавачът му го бе уведомил по радиото, че е пробил радиатора на колата на обитателя ѝ. Кун Чон беше сигурен, че всички пътища за бягство са пресечени и че никой не е минавал през кордона. Който и да живееше в хижата, трябваше да е вътре. Въпреки това Кун Чон имаше чувство, че нещо не върви съвсем по плана.

Пускане на осветление около затъмнена сграда обикновено означаваше, че хората вътре са устроили засада и чакат да открият огън. Ярکو осветеният двор правеше излишни очилата за нощно виждане. Но в този случай положението беше различно. Осветените

стаи и силната музика озадачиха Кун Чон. Намеренията им за пълна изненада бяха осуетени. Докато хората му не стигнеха до стените на хижата, което щеше да им предостави относителна безопасност, и не нахлуеха през вратите, те щяха да се превърнат в лесни мишени за всеки, въоръжен с автоматично оръжие, още щом се втурнеха да пресичат двора. Той се местеше от място на място около хижата и се взираше през прозорците ѝ с бинокъл. Накрая видя сам мъж да седи до масата в кухнята — единствената стая, която не бе снабдена с камера за наблюдение. Мъжът, с бейзболна шапка на главата и очила за четене, седеше наведен над масата и привидно четеше книга. Хижа, окъпана от светлина, радио, пуснато докрай, и мъж, облечен с всекидневни дрехи, който чете книга в пет и половина сутринта? Кун Чон „помириса въздуха“ и надуши нагласена работа.

Той направи знак на един от хората си, който носеше пушка с оптичен мерник и дълъг заглушител, да дойде при него.

— Виждаш ли мъжа, който седи в кухнята?

Снайперистът кимна безмълвно.

— Застреляй го.

За снайпериста всичко, намиращо се на разстояние по-малко от сто метра, беше фасулска работа. Не беше възможно точен прицел с ръчно оръжие да пропусне целта. Той дори не си послужи с оптичния мерник и се прицели направо. Изстрелът възпроизведе звук, подобен на еднократно пляскане с ръце, последван от звън на стъкло. Кун Чон вдигна бинокъла пред очите си. Куршумът беше направил малка дупка в прозореца, но мъжът в кухнята продължаваше да седи в същото положение, сякаш нищо не се бе случило.

— Глупак! — изръмжа Чон. — Не го улучи!

Снайперистът поклати глава.

— Не е възможно да не съм го улучил от такова разстояние.

— Стреляй отново!

Стрелецът сви рамене, прицели се и натисна спусъка. Мъжът край масата не помръдна.

— Той или е вече мъртъв, или е в кома. Уцелих го точно над гърбицата на носа. Вижте сам къде е дупката.

Кун Чон нагласи фокуса на бинокъла върху лицето на мъжа в кухнята. Наистина имаше дупка точно над гърбицата на носа му над очилата, само че не кървеше.

— Да го вземат мътните! — изрева Кун Чон. Край на промъкването крадешком, край на издаваните с тих глас заповеди. Яростният му глас се разнесе високо над просеката пред хижата: — Нахлувайте! Нахлувайте вътре!

Облечените в черно мъже излязоха от сенките на дърветата и тичешком прекосиха двора, подминаха колата и нахълтаха през предната врата в хижата. Пръснаха се из стайте като разровен мравуняк, всеки насочил оръжието си в готовност да стреля при първия признак на съпротивление. Кун Чон беше петият, влязъл във всекидневната. Той се устреми като хала между хората си към кухнята.

— Що за хитрец е тоя? — измърмори той, като вдигна чучелото, настанено на стола, и го захвърли на пода. Бейзболната шапка отхвъркна настрани, очилата се счупиха и разкриха лице, оформено набързо от мокри вестници и изрисувано небрежно със сок от зеленчуци.

Първият му помощник се приближи до него.

— Хижата е празна. Няма никаква следа от набеleyзаната жертва.

Кун Чон събра устни в тънка линия и кимна — донесението не го изненада. Той натисна предавателния бутон на радиото си и изговори едно име. Гласът на Ло Хан се обади веднага.

— Докладвай.

— Избягал е — съобщи кратко Кун Чон.

След миг мълчание Ло Хан каза с раздразнение:

— Как е възможно да е заобиколил хората ти?

— Нищо по-голямо от плъх не би могло да мине през кордона ни. Той трябва да е някъде наблизо.

— Много странно. Няма го в хижата, няма го в гората, къде може да е отишъл?

Кун Чон погледна през прозореца към хангара за лодки, претърсен преди това от хората му.

— В езерото — отвърна той, — остава единствено да е в езерото.

Той заобиколи чучелото на пода и хукна през задната врата право към дока. Изблъска настрани хората си там и влезе в хангара за лодки. И ветроходът, и каяците, и кануто бяха на местата си. Само миг след това остана като гръмнат, когато осъзна каква огромна грешка бе допуснал и с каква невероятната леснота бе измамен. Трябваше да

предвиди, или поне да предположи, че е имало и друг начин, по който мъжът би могъл да му се изплъзне.

Старата лодка, моторницата „Крис-крафт“, която беше тук, когато лично бе дошъл да претърси хижата и хангара, сега я нямаше.

Една гледка на около три километра от хижата беше в състояние да разтупти сърцата на хората, имали късмета, че са живели преди много години. Красивият махагонов корпус, завършващ със срязана, както са я наричали ветераните, кърма, се извиваше елегантно от огледалото на кърмата към машинното отделение, което се намираще между предния и задния кокпит. Натоварен с дванайсет възрастни пътника и две деца, натъпкани в двата кокпита, шейсет и седем годишният двигател „Крайслер“ с мощност 125 конски сили придвижваше лодката с близо трийсет мили в час. Вирнала нос поради претоварването си, тя хвърляше завеси от вода от двете си страни и оставяше висока килватерна следа зад себе си. С малкото китайско момченце в скута си Пит седеше зад кормилното колело на построената от „Фоли“ през 1933 година моторница и я направляваше по водите на река Орион към залива Грейпвайн.

След като разясни на Джулия последния си план, Пит веднага нареди на двама възрастни китайци да почнат да източват бензин от резервоара на колата и да го наливат в резервоара на моторницата. Тъй като големият ѝ двигател не бе работил няколко месеца, Пит смени и акумулатора ѝ с този на колата си. Чрез Джулия, която превеждаше, той накара неколцина от другите китайци да вземат греблата от каяците и кануто и им показва как да гребат, без да пляскат силно водата. Като се имаше предвид умората на емигрантите и тъмнината, която затрудняваше действията им, изпълнението на плана протече изненадващо гладко.

Изведнъж Пит се обърна рязко и изхвърча от хангара за лодки.

— Къде отивате? — извика след него Джулия.

— За малко да забравя най-доброто си приятелче — отвърна през рамо Пит, докато тичаше към хижата. След две минути се върна с малък пакет подмишница, увит в хавлиена кърпа.

— Това ли е най-доброто ви приятелче? — попита Джулия.

— Никъде не тръгвам без него.

Без повече приказки той започна да помага на групата да се качи в лодката. Когато емигрантите, с изпити лица и хлътнали очи, се натъпкаха в двете кабинни, Пит отвори вратата на хангара и шепнешком нареди на всички да почнат да гребат. Не бяха изминали и четиристотин метра, когато изтощените китайци започнаха да забавят темпото от безсилие. Пит продължи да наляга веслата — моторницата трябваше час по-скоро да напусне езерото. Едва когато течението на реката я грабна, той остави греблата и си пое дъх. Късметът беше на тяхна страна — все още бягството им не бе разкрито. Той изчака течението да ги изведе по-далече от езерото и тогава опита да запали двигателя. Заля с гориво двата карбуратора, за да отпуши смукателния тръбопровод. След това отправи мислено молба към всяка звезда в полезрението си и натисна бутона на стартера, намиращ се на арматурното табло.

Големият двигател „Крайслер“ с осем редови цилиндъра се завъртя бавно, докато маслото зациркулира, и започна да увеличава оборотите си. Той го остави да поработи няколко секунди, после пусна бутона на стартера. На следващия опит два от цилиндрите изпукаха и заработиха, после другите два и другите два, докато двигателят запърпори с осемте си цилиндъра. Пит избута лоста на пода напред и остави моторницата да се движи на бавен ход. Настани малкото момченце в скута си и пое щурвала. От брега все още не се чуваха викове, нито прожектори осветяваха езерото. Той обърна глава, за да погледне назад към хижата. Видя мънички фигури да излизат от гората и да се втурват към светлината на външните лампи, които бе оставил да светят.

Първите лъчи на слънцето огряха върховете на планините на изток. Пит обърна глава към Джулия, която седеше до него и беше прегърнала малкото момиченце. Погледна я и за първи път видя лицето ѝ на светлина. Изуми се от обезобразените ѝ черти и оцени смелостта и издръжливостта ѝ на преживените мъчения.

Мигом го изпълни силен гняв.

— Боже мой, тия негодници здравата са ви насинили.

— Не съм се поглеждала в огледало, но подозирам, че дълго време няма да мога да се показвам пред хора — отвърна тя бодро.

— Ако вашите началници от СЕН раздават медали, трябва да окичат целите ви гърди.

— Едва ли ще получа нещо повече от грамота в досието си.

— Кажете на хората да се хванат здраво — посъветва я Пит. — Навлизаме в бързеи.

— След като стигнем до устието на реката, накъде ще продължим? — попита тя.

— Според моите разсъждения, щом заливът се казва Грейпвайн, значи, че там има грозде, а за да има грозде, значи има лозя, а щом има лозя, значи има и хора. Колкото са повече, толкова ще е по-весело. Бесните псета на Шан едва ли ще се осмелят да ни нападнат пред погледите на стотици американски граждани.

— Няма да е лошо да се обадя отново на местните служители от СЕН и да ги уведомя, че сме напуснали района и да им кажа накъде сме тръгнали.

— Чудесна идея — съгласи се Пит и докато избутваше напред дросела с едната ръка, с другата ѝ подаде телефонния апарат. — Така ще могат да съсредоточат силите си в имението, вместо да се тревожат, че сме в хижата.

— Говорихте ли с някого от НЮМА? — попита Джулия, като надвика увеличаващия се грохот от отработилите газове.

— Уговорихме се да ме чакат и приберат, след като стигнем залива Грейпвайн.

— Те използват ли малък открит самолет, боядисан в жълто?

Пит поклати глава.

— Не, наетите от НЮМА реактивни самолети и хеликоптери са боядисани в тюркоазен цвят. Защо питате?

Джулия потупа Пит по рамото и посочи над кърмата към един жълт свръхлек самолет, който летеше зад тях над реката.

— Ако ония там не са приятели, зле ни се пише.

10.

Пит хвърли бърз поглед към самолета, който стремително скъсяваше разстоянието над килватера на крис-крафта. Успя да разпознае в него свръхлек високоплощен моноплан с бутащ двигател, триточков колесник и две седалки, разположени една зад друга. Пилотът седеше отпред в откритата кабина, а малко по-високата седалка зад него беше заета от неговия спътник. С лекия си двигател с мощност от петдесет конски сили той можеше да развива висока скорост — до сто и деветдесет километра в час, предположи Пит.

Пилотът направляваше лекия въздушен апарат точно над средата на реката и на десетина-дванайсет метра над повърхността ѝ. Опитен е, призна в себе си Пит. Въздушните течения се вихреха през тесния каньон на силни пориви, но пилотът успяваше да компенсира и да поддържа машината на прав и хоризонтален курс.

Той неотклонно и целенасочено настигаше малката моторница като човек, който знае какво точно ще направи. Нямаше никакво колебание или нерешителност по отношение на това кой ще завърши като победител в предстоящото неравностойно състезание. Бог беше свидетел, че Пит не се съмняваше в развързката, особено след като видя, че мъжът, затегнал колана на седалката зад пилота, държи в ръцете си автоматичен пистолет с къса цев.

— Кажете на всички да се превият колкото се може по-ниско — нареди Пит на Джулия.

Тя предаде думите на Пит на китайски, но пътниците в моторницата така бяха задръстили кокпитите, че нямаше накъде да се размърдат. Единственото, което можеха да направят, беше да се свлекат възможно най-ниско на кожените седалки и да наведат глави.

— О, мили боже! — възкликна Джулия. — Още два самолета летят на километър и половина зад този.

— По-добре да не ми беше казвала — отвърна Пит и се прегърби над щурвала, сякаш да подтикне моторницата да се движи по-бързо. — Те няма да ни пуснат да избягаме, та да се раздрънкаме за тъмната им операция.

Водещият моноплан бучеше толкова ниско над препускащата крис-крафт, че въздушните струи от перките на витлото му вдигаха вихър от пръски, които мокреха обитателите на моторницата. Пит очакваше всеки момент да чуе изстрели, да види дупки в гладко полираната махагонова повърхност, но самолетът мина над тях, без да атакува. После изведнъж рязко се издигна и триточковият му колесник се размина на метър и половина с прозрачната защитна преграда на моторницата.

Кун Чон седеше привързан с колан на задната седалка на втория моноплан и наблюдаваше със самодоволна усмивка препускащата под него моторница. Той заговори в предавателя на защитната си каска.

— Държим под око плавателния съд — съобщи той.

— Предприехте ли атака? — попита Ло Хан от фургона в имението.

— Още не. Водещият самолет съобщава, че набелязаната ни цел не е сама.

— Значи наистина са двама, както предположихме.

— Не са и двама — поясни Кун Чон, — а поне десет-дванайсет. Моторницата изглежда препълнена с възрастни хора и малки деца.

— Негодникът сигурно е срещнал семейства с деца, опънали палатка край реката, и ги е принудил да се качат на борда, за да му послужат като зложници. Както изглежда, нашият неприятел няма да се спре пред нищо, за да спаси кожата си.

Кун Чон вдигна бинокъл пред очите си и се вгледа в пътниците, натъпкани в двата кокпита.

— Мисля, че възникна непредвиден проблем, Ло Хан.

— През последните дванайсет часа освен проблеми друго не възниква. Този какъв е?

— Не съм напълно сигурен, но ми се струва, че пътниците в моторницата са емигранти.

— Невъзможно. Единствените чужденци, свалени на брега, или пътуват затворени към вътрешността на страната, или са мъртви.

— В такъв случай може и да греша.

— Надявам се да е така — каза Ло Хан. — Можеш ли да снижиш още малко, за да разпознаеш националността им?

— Кому е нужно? Според мен не само негодникът, който съсипа яхтата на Кин Шан и проникна в килиите за задържане на емигранти, трябва да умре, а и всички, които са с него. Какво значение има дали са китайци, или американци?

— Прав си, Кун Чон — съгласи се Ло Хан. — Прави каквото сметнеш за добре, за да не се разгласи операцията ни.

— Ще дам заповед за предприемане на атака.

— Но първо се увери дали наблизо няма хора.

— Реката е чиста от туристически корабчета, а по бреговете не се вижда нищо.

— Добре тогава, но си отваряй очите на четири. Не можем да си позволим да има очевидци.

— Както заповядаш — отвърна Кун Чон, — само че времето ни свършва. Ако до няколко минути не унищожим моторницата и всички в нея, друга такава възможност едва ли ще имаме.

— Защо не стреля онзи? — попита Джулия, примижавайки от отражението на сутрешното слънце върху водната повърхност.

— Засечка в убийствения им план. Те са мислили, че действам сам. Сега докладва на началника си, че съм претъпкан до фалшборда с пътници.

— Колко остава до залива Грейпвайн?

— Най-малко деветнайсет-двайсет километра.

— Тогава не може ли да свърнем към брега и да се скрием между дърветата и скалите?

— Няма да е разумно. Те веднага ще се приземят и ще тръгнат да ни преследват. Реката е единственият ни шанс, колкото и малък да е той. Всички стойте с наведени глави. Нека да се чудят откъде съм взел тия пътници. Защото ако се вгледат, ще видят дръпнатите ви очи и ще разберат, че не сте потомци на европейци, тръгнали на разходка.

Старият крис-крафт измина още три километра, преди първият моноплан да се спусне ниско над реката и да увеличи скоростта си, насочвайки заплашително носа си към моторницата.

— Край на мирните му намерения — отбеляза спокойно Пит. — Явно е решил да не се помайва повече. Добре ли се справяш с ръчно оръжие?

— На стрелбище съм показвала по-добри резултати от повечето агенти от мъжки пол — отвърна тя с такъв тон, сякаш говореше за новата си прическа.

Пит бръкна под седалката и извади пакета си, разгърна хавлиената кърпа и ѝ подаде стария си автоматичен пистолет.

— Стреляла ли си с четирийсет и пет милиметров „Колт“?

— Не — отвърна Джулия. — При необходимост всички агенти на СЕН използват четирийсетмилиметров автоматичен „Берета“.

— Има и два резервни пълнителя. Не си хаби патроните по двигателя или резервоара за гориво. Те се явяват по-трудни за улучване мишени на самолет, който лети над главата ти с над осемдесет километра в час. Цели се в пилота и стрелеца зад него. Раниш ли ги, те или ще загубят управлението на машината, или ще отпратат обратно към дома.

Тя взе четирийсет и пет милиметровия колт, извъртя се назад на седалката си, освободи предпазителя и запъна ударника.

— Той е почти над нас — предупреди тя Пит.

— Пилотът ще изнесе машината малко встрани от нас, за да предостави на стрелеца си удобна възможност за стрелба — поясни хладнокръвно Пит. — В мига, в който се изравни с нас през мерника си, извикай ми от коя страна се доближава до нас, за да почна да лъкатуша под него.

Без да подлага на съмнение инструкциите на Пит, Джулия хвана с двете ръце стария колт, насочи цевта нагоре и се прицели точно в единия от двамата мъже, чиито глави стърчаха над крилете и двигателя на моноплана. По лицето ѝ беше изписана повече съсредоточеност отколкото страх, когато обви пръст около спусъка.

— От твое ляво! — извика Джулия.

Пит направи остър завой наляво и легна на курс точно под моноплана. Чу тихото стакато на изстреляните през заглушителя на автоматичното оръжие патрони, което се смеси със силния пукот на стария колт, и видя как куршумите разпениха водата само на метър от корпуса на моторницата, когато той я отмести точно под моноплана, за да го използва като прикритие срещу куршумите на стрелеца.

Когато свръхлекият самолет продължи напред, Пит не видя пилота или помощника му да са ранени. Напротив, те изглеждаха така, сякаш се забавляваха.

— Не уллучи никого! — сопна ѝ се Пит.

— Готова съм да се закълна, че уллучих — още по-сопнато му отвърна Джулия.

— Да си чувала за отклонен изстрел? — продължи Пит с наставнически тон. — Когато имаш движеща се мишена, трябва да стреляш пред нея. Никога ли не си била на лов за диви патици?

— Не мога да си представя да стрелям по безобидни същества — отвърна надменно тя, като в същото време сръчно извади празния пълнител от колта и постави на негово място пълен.

Пак женска логика, помисли си Пит. Не можела да стреля по безобидно животно или птица, а не се поколебава да пръсне главата на човек.

— Ако се приближи със същата скорост и височина, цели се на три метра пред пилота.

Монопланът направи един кръг, за да се приготви за нова атака, а вторият летателен апарат от същия клас летеше на известно разстояние след него. Оглушителният звук на отработените газове от двигателя отекваше в скалните възвишения на каньона. Пилотът пикира ниско над крайбрежната ивица и въздушната струя от перките на витлото му разлюля върховете на дърветата покрай брега. Спокойната и живописна река и склоновете на залесения каньон като че ли се оказаха неудобно място за водене на битка на живот и смърт. Бистрата зелена вода течеше покрай високите брегове, обточени с дървета, които покриваха скалистите скатове на планините, но оредяваха нагоре и свършваха малко под върховете на планините, които се издигаха над морското равнище. Жълтият моноплан се открояваше на фона на сапфиреното небе като скъпоценен камък — същински мексикански огнен опал. Като се вземат предвид обстоятелствата, помисли си Пит за миг, има и по-лоши места за умирачка.

Свръхлекият самолет зае хоризонтално положение и този път се устреми право към носа на моторницата. Сега Пит имаше безпрепятствен поглед към него и можеше лично да види ъгъла на траекторията на стрелеца. Ако пилотът не е освидетелстван кретен, помисли си той, няма да се хване отново на същата въдица. Пит трябваше да посегне към кутията си с фокуси, за да извади от нея друг хитър номер. Поддържайки курса до последния възможен момент, той се чувстваше като херинга, която дразни акула.

Джулия свали колта до нивото на защитната преграда. Тя представляваше комична гледка — беше наклонила глава на една страна и се прицелваше с единственото си леко отворено око. Пилотът на моноплана започна да се изтегля настрани, за да даде на стрелеца допълнително време и по-широк обхват за стрелба. Знаеше си работата и нямаше да позволи отново да бъде измамен. Този път летеше възможно най-близо до бреговата ивица, за да осуети всеки опит на Пит да мине под тесния корем на моноплана. Той също беше по-предпазлив сега. Някои от куршумите на Джулия бяха засегнали едното крило на самолета му и това го накара да не изключва възможността, че набелязаната му жертва има жило.

С болезнена сигурност Пит осъзна, че няма да се разминат с куршумите. Този път никакви хитри маневри или изобретателни ходове нямаше да им помогнат. Ако Джулия не улучеше, всички до един щяха да са мъртви. Той видя през прозрачната защитна преграда устремения към тях моноплан и изпита чувството, че стои в средата на мост над дълбока клисура, а срещу него се задава експресен влак.

После му мина друга отчайваща мисъл: дори да успееш да свалят първия моноплан, пак нямаше да са в безопасност. Вторият и третият го следваха на безопасно разстояние, далеч от обстрела на куршумите им, и изчакваха да дойде техният ред. Ако единият бъдеше изваден от играта, другите два бяха в готовност за атака. Моментът на безпокойството свърши, когато куршумите уцелиха и разпениха водата в права линия, която се придвижваше неумолимо към моторницата.

Пит завъртя рязко кормилното колело и насочи лодката надясно и по-близо до брега. Стрелецът направи същото, но много късно. След това Пит извъртя лодката наляво и отклони преследвача си. После извърши друга заблуждаваща маневра, но този път стрелецът просто натисна спусъка и започна да мести оръжието си в S-образен откос. Тогава, сякаш Пит беше натиснал бутон, Джулия започна да стреля.

Това беше моментът. Докато куршумите правеха на решето разкошната махагонова носова част на крис-крафта, Пит хвана с две ръце лоста за превключване на предавката и силно го измести назад, докато лодката препускаше с пълна скорост. Чу се ужасяващ стържещ звук, когато скоростната кутия нададе възмутителен вой. Оборотите на двигателя се ускориха дотолкова, че минаха червената черта на тахометъра и моторницата изведнъж спря. После подскочи назад,

описвайки тясна дъга. Няколко куршума разбиха защитната преграда, но като по чудо не улучиха никого от пътниците. И тогава дъждът от куршуми се измести зад лодката. Джулия следеше мишената си и натискаше спусъка, докато и последният куршум не излетя от оръжието ѝ.

Пит погледна назад и видя красива гледка. Монопланът беше загубил контрол, работещият му двигател започна да вие като зъл горски дух, когато парчета от витлото изригнаха във въздуха като фонтан. Той видя как пилотът върти превключвателите докато летателният апарат висеше във въздуха като окачен на въже. После носът му се наклони надолу и летателният апарат се гмурна безжизнен в средата на реката, образувайки кратер във водата и високи стълбове пръски, после се подаде отново за миг над повърхността и след това бързо изчезна от поглед.

— Чудесен прицел — похвали Пит Джулия. — Уайът Ърп^[1] би се гордял с теб.

— Беше чист късмет — отвърна скромно Джулия, въздържайки се да признае, че се беше целила в пилота.

— Направо изкара акъла на пилотите на другите два самолета. Те няма да посмеят да повторят грешката на тяхното приятелче, ще се оттеглят от обсега на колта ти, ще изчакаат удобен момент и ще почнат да ни обстрелват от по-безопасна височина.

— Колко още ни остава, преди да излезем от каньона?

— Около осем-девет километра.

Двамата си размениха погледи — тя прочете в очите му твърда решителност, а той видя как главата и раменете ѝ бяха отпуснати от изтощение, и душевно, и физическо. Не му беше нужно да чуе от лекар, че Джулия е полумъртва от недоспиване. Издръжливостта ѝ се бе изчерпала напълно. Тя се обърна и погледна надупчения от куршуми нос на моторницата.

— Няма да успеем, нали? — промълви тя едва чуто.

— Ами, ще успеем и още как! — отвърна той бодро, сякаш истински го вярваше. — Не си прекъснах почивката и не стигнах дотук в опитите си да спася вас и тия хора, за да се предам накрая.

Тя задържа поглед в сериозното му набраздено лице, после унило поклати глава.

— Няма да мога да улуча монопланите, ако се държат на разстояние повече от сто метра. Особено като се има предвид, че трябва да стрелям по движеща се мишена от лодка, която не следва прав курс.

— Колкото можеш, толкова. — Едва ли тези са най-насърчителните думи, помисли си Пит, но вниманието му бе съсредоточено върху друго, докато заобикаляше няколко големи скални блокове, стърчащи от реката. — След десетина минути ще бъдем в безопасност.

— Ами ако и двата самолета не нападнат едновременно?

— Това е повече от сигурно, но ти не прибързвай, раздели си стрелбата — два куршума за единия, после два за другия. Поддържай впечатление за съпротива, само и само да не им позволиш да се държат самонадеяно и да се приближат прекалено близо. Колкото са подалече, толкова по-трудно ще бъде за стрелците им да стрелят точно. Аз ще лъкатуша с моторницата наляво-надясно, за да осуетя прицелите им.

Пит правилно бе прочел мислите на Кун Чон. Китаецът нареди на пилотите да атакуват от по-голяма височина.

— Загубих един самолет и двама добри стрелци — докладва той на Ло Хан.

— Как?

— Стреляха по тях от моторницата.

— Не е толкова немислимо професионалисти да са въоръжени с автоматично оръжие.

— Срам ме е да призная, Ло Хан, но отбранителната стрелба дойде от жена само с един автоматичен пистолет.

— Жена?! — Гласът на Ло Хан така прогърмя в слушалката на Кун Чон, че за малко да му спуска тъпанчето. — Това е позор за нас двамата! Приключи с това унижително положение, и то веднага!

— Слушам, Ло Хан. Ще изпълня най-точно заповедите ти.

— Чакам с нетърпение да ми докладваш за победата.

— Ще стане много скоро — отвърна уверено Кун Чон. — Победа или смърт! Обещавам ти едното или другото.

През следващите пет километра тактиката даде резултат. Двата моноплана предприеха атака, като се стрелваха ту на една, ту на друга страна, за да избегнат няколкото куршума, изпратени в тяхна посока, които обаче почти не дадоха възможност на стрелците да насочат автоматичните си пистолети. На двеста метра от крис-крафта те се разделиха и притиснаха моторницата от двете страни. Това беше хитра маневра, която им предоставяше възможност да съсредоточат огъня си.

Без да бърза, Джулия изстрелваше куршуми всеки път, когато ѝ се удадеше удобен случай за далечна стрелба, а в това време Пит въртеше щурвала ту наляво, ту надясно и запращаше моторницата от единия до другия бряг, полагайки усилия да избегне спорадичния дъжд от куршуми, който разплискваше водата около тях. Изведнъж той замръзна на място, когато чу трясък зад гърба си и разбра, че няколко последователни изстрела от автоматично оръжие пръснаха махагоновия капак на люка над машинното отделение, намиращо се между двата кокпита. Но гърленият грохот на корабния двигател „Крайслер“ не секна. Инстинктивно погледът му обходи таблото с контролно-измервателните уреди и той с ужас видя, че стрелката на манометъра за налягането на маслото рязко започна да пада към червената черта.

Сам Фоули ще побеснее от яд, когато получи лодката си обратно, помисли си Пит.

Оставаха още около три километра. От машинното отделение започна да излиза миризма на изгоряло масло. Оборотите на двигателя постепенно се забавяха и Пит си представи как метал стърже върху метал поради изтеклото масло. Беше въпрос само на минути, преди лагерите да прегреят и двигателят да блокира. Сега на двамата пилоти на монопланите не им остава нищо друго, „загря“ Пит, освен да закръжат над моторницата и да пръснат всички в нея на кървави парчета. В този момент видя, че самолетите се насочват към него крило до крило и продължи да върти щурвала с бясна бързина.

Този път те поддържаха прав курс и по-ниска височина. Знаеха, че времето им свършва и ако моторницата с хората на борда ѝ излязат в откритите води на залива, там ще има очевидци на гибелта ѝ.

Тогава, като по чудо, пилотът на самолета отляво на крис-крафта изведнъж се отпусна на седалката си и ръцете му увиснаха покрай

тялото му. Един от куршумите на Джулия го бе улучил в гърдите и се бе забил право в сърцето му. Самолетът наклони нос надолу, крилете му бръснаха водата; той се преметна веднъж в бялата диря на лодката и изчезна в дълбините на нехаещата река. Нямаше време да се отпразнува невероятният изстрел на Джулия. Положението им обаче се влоши още повече, тъй като Джулия бе изстреляла последния си куршум. Като видя, че огънят от моторницата отслабна и замря, а от машинното отделение започна да излиза пушек и крис-крафтът значително забави ход, пилотът на последния самолет, съобразявайки се с вятъра, се доближи до тях на височина около метър и половина над водата.

Моторницата креташе със скорост не повече от десет мили в час. Надпреварата за оцеляване беше към своя край. Пит погледна нагоре и видя китайския стрелец в моноплана. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила, устните му — стиснати в права черта. Китаецът махна за поздрав, вдигна оръжието си и затегна пръста си около спусъка.

Като последен акт на предизвикателство Пит размаха високо юмрук и му показа среден пръст. После се хвърли върху Джулия и двете деца, за да ги прикрие с тялото си, макар да знаеше, че е безсмислено. Напрегна се и зачака куршумите да надупчат гърба му.

[1] Уайът (Бери Стап) Ърп (1848 — 1929) — американски главен държавен юрисконсулт и стрелец. — Б.пр. ↑

11.

За голямо облекчение на Пит старата госпожа Смърт или се бе сетила, че има да върши по-важна работа, или бе сметнала, че не си струва да се занимава в момента с Пит, защото куршумите, които той очакваше да се забият в плътта му, така и не бяха изстреляни.

Той твърдо бе повярвал, че последният звук, който щеше да чуе в живота си, щеше да е тих изстрел от автоматичен пистолет със заглушител. Вместо това във въздуха се разнесе ритмичното тупкане на витло и на перки, въртящи се на пълни обороти, което поглъщаше неприятните шумове, идващи от вътрешността на големия „Крайслер“. Наред с оглушителния рев, придружен от силен порив на вятъра, над крис-крафта увисна огромна сянка. Преди някой в лодката да разбере какво става, един голям хеликоптер с изписани на опашката му букви НЮМА се устреми откъм долното течение на реката право срещу жълтия моноплан като отмъстителен ястреб, нахвърлящ се върху канарче.

— О, господи! Не! — изстена Джулия.

— Няма страшно! — извика ликуващ Пит. — Този е от нашите.

Той беше разпознал изследователския двумоторен хеликоптер „Макдонел Дъглас“, който можеше да развива скорост до 270 километра в час. Пит неведнъж беше летял с него. Предният фюзелаж изглеждаше като повечето витлови летателни апарати, но издължената му опашна стрела с двойни вертикални стабилизатори, имаше формата на тънка хаванска пура.

— Откъде се взе?

— Подкреплението ми е подранило — отбеляза Пит и се закле наум да впише пилота в завещанието си.

Погледите на всеки един в моторницата и в единствения оцелял лек самолет бяха насочени към порещия въздух на шественик. През прозрачната носова част на хеликоптера се виждаха две фигури. Вторият пилот носеше бейзболна шапка, обърната с козирката назад, и очила с рогови рамки. Пилотът беше с тръстикова шапка — като онези,

които се плетяха по тропическите плажове, и с хавайска риза на едри цветя. Между зъбите му стърчеше огромна пура.

Кун Чон вече не се хилеше самодоволно. По лицето му се четеше изумление и страх. През ума му проблесна мисълта, че появилият се на арената нов бик изобщо няма да отстъпи. Той огледа критично моторницата и заключи, че макар да креташе едва-едва, скоро щеше да стигне до устието на реката, вливаща се в залива Грейпвайн. Вече виждаше отвисоко малка флотилия от риболовни кораби, които се отправяха към открито море по последния завой на реката. Виждаше и накачалите край бреговата ивица къщи от покрайнините на града, хора се разхождаха по брега. Възможността му да унищожи избягалите емигранти и злодея, отговорен за хаоса край езерото Орион, се изпари. Кун Чон нямаше друг избор, освен да нареди на пилота си да прекрати атаката. За да избегне нападателя си, монопланът рязко пое нагоре и направи такъв остър завой, че крилото му застана под прав ъгъл.

Пилотът на хеликоптера на НЮМА обаче го изпревари. Лесно бе догадил намеренията на противника си. Не прояви капка жалост или колебание. С безизразно лице той ловко повтори маневрата на моноплана и скъси разстоянието до него. След миг се разнесе звук от пропукващ се метал — шейната за кацане на хеликоптера беше раздрала крехкото крило на моноплана.

Мъжете в откритата кабина се смразиха на местата си, когато самолетът им се изви в мъчителен и безполезен опит да се вкопчи в небето. После засегнатото крило се огъна в средата и малкият летателен апарат полетя надолу към бреговата ивица, осеяна с големи скални блокове. Не последва експлозия, след като малък облак прах и отломки изригнаха във въздуха. От самолета не остана нищо, освен кълбо от усукани останки и две обгорели тела сред тях.

Хеликоптерът направи кръг над разнебитения крис-крафт, пилотът и мъжът до него се надвесиха през прозореца на кокпита и помахаха с ръце.

Джулия също им помахаша в отговор и им изпрати въздушни целувки.

- Които и да са тези прекрасни мъже, те спасиха живота ни.
- Казват се Ал Джордино и Руди Гън.
- Твои приятели ли са?
- От дълги, дълги години — отвърна Пит със сияещо лице.

Малко му оставаше на грохналия стар корабен двигател „Крайслер“ да сложи край на мъчителното им пътуване. Лагерите и буталата му най-накрая блокираха поради липса на моторно масло и той предаде богу дух само на двеста метра от дока, с който завършваше главната улица на крайморското селище Грейпвайн. Един младеж с лодка с извънбордов двигател взе на буксир очуканата моторница и заедно с пътниците ѝ я закара до дока, където чакаха двама мъже и една жена. Никой от туристите, разхождащи се по дървения пристан, нито от местните жители, хвърлили въдици над парапета, не можеха да предположат, че тримата души, облечени с всекидневни дрехи, които стояха в края на дока, са агенти от СЕН, дошли да приберат група незаконни емигранти.

— Това ли са твоите хора? — обърна се Пит към Джулия.

Тя кимна.

— Не ги познавам лично, но мисля, че единият от тях е областният директор на разузнавателната служба.

Пит вдигна малкото момченце, направи му смешна физиономия и бе възнаграден с детски смях.

— Какво ще стане сега с тези хора тук?

— Те са незаконно влезли в страната чужденци. Според закона трябва да бъдат върнати обратно в Китай.

Той погледна Джулия със смръщени вежди.

— След всичко, което претърпяха, ще бъде престъпление да ги върнат обратно в родината им.

— И аз така смятам — отвърна тя, — но съм с вързани ръце. Мога единствено да попълня необходимите документи и да дам препоръка да им бъде разрешено да останат. Но крайният резултат е извън правомощията ми.

— Бумащина! — Пит почти изплю думата от яд. — Можеш да направиш нещо повече! В мига, в който те стъпят на родна земя, хората на Шан ще ги убият и вие много добре го знаете. Те и сега нямаше да са живи, ако не беше улучила монопланите. Нали знаеш правилото: спасиш ли нечий живот, оставаш отговорен за него завинаги. Не можеш сега да си измиеш ръцете и да не се интересуваш от по-нататъшната им съдба.

— Интересувам се! — възрази твърдо Джулия и погледна Пит така, сякаш я бе взел за селския идиот. — И нямам никакво намерение

да си измивам ръцете. И тъй като е напълно възможно, както каза, да бъдат убити, ако бъдат върнати на китайска земя, от само себе си се подразбира, че ще им се даде възможност да подадат молби за политическо убежище. Има закони, господин Пит, независимо дали се харесват на теб, или на мен. Но те не са създадени случайно и затова трябва да се спазват. Обещавам ти, че ако съществува възможност от човешка гледна точка тези хора да станат американски граждани, то тя ще бъде взета предвид.

— Аз ще те заставам да изпълниш обещанието си — рече тихо Пит.

— Бъди сигурен — отвърна тя искрено, — че ще направя всичко, което зависи от мен, за да им помота.

— Ако срещнеш някакви пречки, не се притеснявай да ми се обадиш в НЮМА. Имам известно политическо влияние и бих могъл да уредя Сената да подкрепи каузата им.

Тя го изгледа скептично.

— Как така един морски инженер от НЮМА може да има политическо влияние в Сената?

— Ще ти помогне ли, ако ти кажа, че баща ми — Джордж Пит — е сенатор от Калифорния?

— Да — смотолеви тя с видимо страхопочитание. — Сега разбирам, че си в състояние да помогнеш.

Младежът от лодката с извънбордовия двигател хвърли влекателното въже и крис-крафтът се удари с тъп звук в пилотите на дока. Лицата на китайските емигранти грееха от усмивки. Те се радваха, че повече няма да бъдат обстрелвани и че са стигнали благополучно в Америка. Всичките им предчувствия за съдбата им оттук нататък бяха оставени настрана засега. Пит предаде момченцето и момиченцето в ръцете на агентите от СЕН, после се обърна да помогне на майката и бащата да слязат на дока.

Висок и жизнерадостен на вид мъж пристъпи към Джулия и обгърна с ръка раменете ѝ. По лицето му се изписа съчувствие, когато видя раните по подпухналото ѝ лице и засъхналата кръв по разцепените ѝ устни.

— Госпожице Лий, аз съм Джордж Симънс — представи се той.

— А, да, помощник областният директор. С вас говорих по телефона от хижата.

— Нямаме представа колко съм радостен до ви видя жива и колко съм ви признателен за вашите сведения.

— Не повече от мен — отвърна тя и направи гримаса от болка, когато се опита да се усмихне.

— Джак Фарар, областният директор, щеше да дойде лично да ви поздрави, но в момента ръководи операцията по разчистването на езерото Орион.

— Вече е започнала?

— Нашите агенти се приземиха там с хеликоптер преди осем минути.

— А затворниците в къщата?

— Живи са, но имат нужда от медицински грижи.

— А охранителите?

— Арестувани са без бой. По последни сведения остава да бъде заловен само техният шеф. Но скоро и това ще стане.

Джулия се обърна към Пит, който помагаше на последните от по-възрастните емигранти да слязат от моторницата.

— Господин Симънс, да ви представя господин Дърк Пит от НЮМА, благодарение на който акцията ви можа да се осъществи.

Симънс подаде ръка на Пит.

— Господин Пит, госпожица Лий нямаше време да ме осведоми за подробностите, но виждам, че сте се справили отлично.

— Както се казва, озовал съм се на подходящото място в подходящото време — каза Пит, докато поемаше ръката на агента.

— Аз бих казал, че подходящият човек се е озовал там, където е бил най-необходим — отбеляза Симънс. — Ако ми разрешите, ще докладвам за вашата дейност през тези два дни.

Пит кимна и посочи към китайците, които другите двама агенти от СЕН поведоха към чакащия автобус в другия край на дока.

— Тези хора там минаха през невъобразими мъки. Надявам се да получат подобаващо човешко отношение.

— Смело мога да заявя, господин Пит, че на техния случай ще бъде обърнато специално внимание.

— Благодаря ви, господин Симънс. Оценявам вашата загриженост.

Симънс се обърна към Джулия.

— Ако сте в състояние, госпожице Лий, шефът ми ще поиска да присъствате в имението като преводач.

— Мисля, че мога да постоя още известно време будна — отвърна тя храбро, после каза на Пит, който стоеше до нея: — Май че е време да се сбогуваме.

Той се усмихна.

— Съжалявам, че не се показах добър ухажор.

Въпреки болката си тя се усмихна.

— Е, не мога да кажа, че прекарахме романтично, но поне беше вълнуващо.

— Обещавам ти следващия път да проявя по-големи умения.

— Ти във Вашингтон ли се връщаш?

— Още не съм получил заповедите си, но предполагам, че са пратени по моите приятели Джордино и Гън. А ти? Къде ще те изпратят следващите ти задачи?

— Моят офис е в Сан Франциско. Предполагам, че там се нуждаят от мен.

Той пристъпи крачка, прегърна я и я целуна лекичко по челото.

— Когато се видим следващия път — заговори той тихо, докосвайки нежно разцепените ѝ и подути устни, — ще те целуна право по устата.

— Хубаво ли целуваш?

— Жените идват от километри, за да ги целувам.

— Стига да има следващ път — измънка тя, — и аз ще ти се отплатя. — После се запъти със Симънс към чакащата ги кола. Пит остана сам до разнебитения крис-крафт и проследи колата, докато я загуби от поглед зад завоя. Там го завариха Джордино и Гън, които се завтекоха към него, крещейки като луди.

Двамата се бяха задържали във въздуха, докато се уверят, че моторницата е здраво привързана за градския пристан. Като видя, че хеликоптер на СЕН е кацнал на едно поле на около километър и половина от града, на Джордино не му трябваше да умува много. Той приземи хеликоптера на НЮМА направо на паркинг, намиращ се на една пряка от пристанището. С това, разбира се, си навлече гнева на заместник-шерифа, който го заплаши с арест. Джордино го умиротвори, като заяви, че търсят подходящо място за холивудско филмово студио и му обеща да препоръча Грейпвайн като най-

подходящото място за новия филм на ужасите с тлъст бюджет. Очарован от най-известния шмекер в НЮМА, заместник-шерифът дори предложи да закара с кола Джордино и Руди Гън до пристанището.

С ръст не повече от метър и шейсет и два, но с рамене широки почти колкото височината му, Джордино повдигна Пит от земята в огромна мечешка прегръдка.

— Какво става с теб? — попита той, ликувайки, че го вижда жив. — Всеки път щом те изпусна от поглед, ти се набъркваш в нещо.

— Естествен инстинкт, предполагам — изсумтя Пит, докато кокалите му изпукваха.

Гън беше по-сдържан. Той само постави ръка на рамото на Пит и рече:

— Радвам се, че те виждам отново, Пит.

— И ти ми липсваше, Гън — отвърна Пит и си пое дълбоко въздух, след като Джордино го пусна.

— Какви бяха тия хора в монопланите? — поинтересува се Джордино.

— Контрабандисти на незаконни емигранти.

Джордино се загледа в дупките от куршуми по корпуса на моторницата.

— Съсипал си такава великолепна лодка.

Пит също огледа счупената козирка, разцепения капак на двигателя, направената на решето носова част и тънката струйка дим, издигаща се от машинното отделение.

— Ако бяхте дошли две секунди по-късно, сега адмирал Сандекър щеше да подготвя надгробното си слово за мен.

— Когато прелетяхме над хижата на Фоули, мястото гъмжеше от мъже с черни костюми на ниндзи. Естествено, мислейки си най-лошото, аз дадох газ до дупка и отпрашихме след моторницата. Като видях, че сте обстрелвани от банда съмнителни типове в суперлеки самолети, на нас с Гън не ни оставаше нищо друго, освен да разпердушиним групичката.

— И да спасите над десет човешки живота — добави Пит. — Но откъде се взехте, по дяволите? Последното, което чух, беше, че ти си на Хаваите, а Руди е във Вашингтон.

— Ти извади късмет — обади се Гън. — Президентът натовари адмирал Сандекър със спешен проект. Колкото и да не му се искаше да ти прекъсва отпуската, той ми нареди да се срещна с Джордино в Сиатъл. Двата пристигнахме снощи, наехме хеликоптер от морския научен център на НЮМА в Бремъртън и дойдохме да те приберем. След като си се обадил на адмирала тази сутрин, за да му кажеш какво си открил и че предприемаш бягство по реката, двамата с Ал се качихме на хеликоптера и точно след четирийсет минути прелетяхме над полуостров Олимпик.

— Значи онзи хитър стар морски вълк ви е накарал да прелетите хиляди километри, за да ме върнете обратно на работа?! — попита изумен Пит.

Гън се усмихна.

— Каза ми, че ако той лично ти се обади, ти си щял да му наговориш куп неприлични думи по телефона.

— Старецът много добре ме познава — призна Пит.

— Както виждам, доста си се напатил — продължи Гън. — Може би ще трябва да поговоря с него да ти даде още няколко свободни дни.

— Идеята не е лоша — добави чистосърдечно Джордино. — Приличаш на плъх, влачен от котарак.

— А отидох на почивка! — рече Пит. — Надявам се, никога повече да не „си почивам“ по този начин. Ще ми се да мисля, че всичко е свършило.

Гън посочи края на дока.

— Хеликоптерът не е далече. Ще можеш ли да вървиш дотам?

— Трябва да се погрижа за няколко неща, преди да ме подобрете със себе си — каза Пит и им хвърли по един суров поглед. — Първо, искам да закарам моторницата на Сам Фоули до най-близката кораборемонтна работилница за пълното ѝ възстановяване. Второ, добре ще е да намеря доктор, който да не задава въпроси, докато вади куршума от бедрото ми. И трето, умирам от глад. Никъде не тръгвам, преди да съм си напълнил търбуха.

— Ама ранен ли си? — попитаха в един глас двамата му приятели.

— Е, не е болка за умирачка, но не ми се ще да направя някоя гангрена.

Упорството му не търпеше възражения. Джордино се обърна към Гън.

— Ти иди да намериш доктор, аз ще се погрижа за лодката. После се отправяме към най-близкия ресторант. Май че този град ще може да ни предложи варени раци.

— И още нещо — додаде Пит.

Двамата му приятели го загледаха очаквателно.

— Какъв е този толкова спешен проект, заради който трябва да зарежа всичко друго?

— Става дума за подводно разследване на странно товарно пристанище близо до Морган Сити, Луизиана — поясни Гън.

— Какво странно може да има в товарно пристанище?

— Преди всичко, че е разположено в мочурище. И второ, предприемачът му оглавява широкообхватна международна империя за незаконно вкарване на емигранти.

— Господ да ми е на помощ! — вдигна ръце към небесата Пит.
— Кажете, че не е вярно.

— Защо, какъв ти е проблемът? — попита го Джордино.

— През последните дванайсет часа се занимавах само с незаконни емигранти — това ми е проблемът!

— Наистина е изумително, че винаги успяваш тъй лесно да натрупаш опит за предстояща работа.

Пит изгледа приятеля си с леден поглед.

— Предполагам какво си мисли нашето божествено правителство — че пристанището се използва за тайно вкарване на емигранти.

— Съоръжението е прекалено сложно, за да служи единствено за това — отвърна Гън. — Възложиха ни задача да открием истинската му цел.

— Кой е построил и експлоатира пристанището?

— Някаква си фирма, наречена „Кин Шан маритайм лимитид“ от Хонконг.

Пит не размаха юмрук от яд, дори не мигна. Изглеждаше обаче така, сякаш някой го бе сритал силно в корема, а по лицето му се изписа израз като на герой във филм на ужасите, чиято жена е избягала с чудовище. Пръстите му се забиха дълбоко в предмишницата на Гън.

— Кин Шан ли каза?

— Точно така — отвърна Гън и си помисли как ли ще обясни синините на ръката си, като отиде в гимнастическия салон. — Той ръководи империя, извършваща пагубни дейности. Вероятно е четвъртият в света по богатство. Ама на теб да не би да ти е известен?

— Не сме се виждали, но смело мога да кажа, че той ме ненавижда и в червата си.

— Не се занасяй — вметна Джордино.

Гън гледаше като цапардосан с мокър парцал.

— Защо някой, който има повече пари от всяка банка в Ню Йорк, ще мрази най-обикновен размирник като теб?

— Защото — усмихна се дружелюбно Пит, — аз подпалих яхтата му.

След като не получи съобщение от Кун Чон, че моторницата е извадена от строя, а на опитите му да се свърже с него се отвръщаше с мълчание, Ло Хан разбра, че довереният му помощник и петимата мъже, които излетяха с него, са мъртви. Заключение му бе придружено с болезнената сигурност, че злодеят, който причини толкова нещастия, се е изплъзнал.

Той седеше сам в подвижния команден пункт за охрана и се мъчеше да осъзнае бедствието. Очите му гледаха с празен поглед, лицето му беше изопнато и непроницаемо. Кун Чон беше съобщил, че видял емигранти в моторницата. Появата им беше загадка, тъй като всички затворници бяха в килиите си. Тогава една мисъл избухна в съзнанието му — Чу Ден! Този идиот на борда на катамарана трябва да е допуснал да избягат емигрантите, определени за екзекуция! Друго обяснение нямаше. Мъжът, който ги изведе невредими, сигурно работи за американското правителство.

И като че ли да потвърди откритието си, очите му пробягаха по видеомониторите и видяха два големи хеликоптера да се приземяват до голямата къща на имението. Едновременно с тях няколко десантни бронирани автомобили проникнаха през барикадите и спряха на пътя, водещ към магистралата. От хеликоптерите и автомобилите се изсипаха мъже и се втурнаха към голямата къща. Те нахълтаха направо вътре, без дори да предупредят намиращата се вътре охрана да свали оръжие и да се предаде без бой.

Десантчиците нахлуха в затворническото помещение, преди охранителите на Ло Хан да разберат какво става. Сякаш агентите на СЕН знаеха, че затворниците ще бъдат убити в случай на внезапно нападение. Стана ясно, че те са добре осведомени от някого, който е извършил разузнаване в имението.

Съзнавайки, че съпротивата срещу големия брой въоръжени представители на изпълнителните органи е безсмислена, охранителният отряд на Ло Хан покорно се предаде поединично или на групи. Изтръпнал от поражението, Ло Хан се облегна назад на стола си, въведе поредица от кодове в системата си за спътникова свръзка и зачака отговор от Хонконг.

Обади се глас на китайски език.

— Вие сте се свързали с Лотос II.

— Тук Бамбук VI — предаде Ло Хан. — Операция „Орион“ провалена.

— Повтори!

— В момента американски агенти прекратяват работата на операция „Орион“.

— Това не е добра новина — отвърна гласът от другия край на линията.

— Съжалявам, че не можахме да останем в бизнеса до приключването на операция „Айбървил“.

— Запушихте ли устите на затворниците?

— Не. Те нахлуха с удивителна бързина.

— Нашият председател няма да се зарадва, като чуе за провала ви.

— Приемам цялата вина за неправилно ръководство върху себе си.

— Ще успееш ли поне ти да избягаш?

— Не, твърде късно е вече — отвърна мрачно Ло Хан.

— Не бива да допускаш да те арестуват, Бамбук VI. Знаеш това. Нито подчинените ти. Не трябва да се оставя никаква следа, по която да тръгнат американците.

— Онези, които знаеха за съдружието ни, са мъртви. Охранителите ми са най-обикновени наемници, нищо повече. Те нямат представа кой им плаща.

— Значи ти си единствената брънка от веригата — каза бездушно гласът.

— Изгубих достойнството си и ще си платя цената.

— В такъв случай това е последният ни разговор.

— Остава ми да извърша още едно нещо — каза тихо Ло Хан.

— Гледай и сега да не се провалиш — предупреди го студено гласът.

— Сбогом, Лотос II.

— Сбогом, Бамбук VI.

Ло Хан погледна мониторите и видя как група мъже се втурват към караваната му. Докато те щурмуваха заключената врата, той извади от чекмеджето на бюрото си малък револвер с никелирана дръжка и пъкна цевта в устата си. Пръстът му се стегна около спусъка в мига, в който първият агент на СЕН нахлу вътре през разбитата врата. Изстрелът го смрази на място. Изумен, той свали оръжието си, когато видя как Ло Хан отскочи назад на стола си, после падна ничком върху бюрото си, а револверът се изхлузи от ръката му на пода.

ВТОРА ЧАСТ
ПОСЛЕДНИЯТ ГРЕЙХАУНД^[1]

12.

20 април 2000 г.

Хонконг, Китай

На външен вид Кин Шан не приличаше на корумпиран и извратен социопат, убивал безразборно безчет невинни хора. Той нямаше зъби на змей, нито отвесно цепнати очи или раздвоен език. От него не се излъчваше никаква злост. Както седеше зад бюрото в разкошния си четириетажен апартамент на покрива на петдесететажната сграда на „Кин Шан маритайм лимитед“, той по нищо не се различаваше от който и да е китайски бизнесмен, работещ във финансовия център на Хонконг. Като повечето масови убийци, влезли в историята, Кин Шан изобщо не се набиваше в очи, когато вървеше по улицата.

С високия си за азиатец ръст — малко над метър и седемдесет — той беше възпълен в кръста и тежеше 95 килограма. Не изглеждаше дебел, а по-скоро закръглен — резултат от влечението му към вкусната китайска кухня. Носеше гъстата си черна коса ниско подстригана и на път в средата. Главата и лицето му не бяха кръгли, а по-скоро тесни и дори леко удължени, каквито бяха и тънките му ръце. Устните му създаваха измамното впечатление, че са непрекъснато разтеглени в усмивка. Отстрани Кин Шан изглеждаше толкова опасен, колкото и някой търговец на обувки.

Всеки, който се срещнеше с него, не можеше да забрави очите му. Те имаха цвета на най-чисто зелен нефрит и бяха дълбоко хлътнали, което опровергаваше представата за добродушен човек. В тях до плашеща степен святкаха зловни пламъчета и бяха толкова пронизателни, че който го познаваше, беше готов да се закълне, че той е способен да проникне през черепа ти и да прочете последните котировки на борсовия пазар. Зад тях се криеше съвсем различен човек. Кин Шан беше садистичен и безжалостен като хиена от Серенгети. Благодарение на дългогодишни манипулации той бе постигнал богатство и власт. Останал от малък сирак, той тръгва да проси по улиците на Коулун и постепенно развива необикновената си

дарба да експлоатира хората заради парите им. Десетгодишен вече има достатъчно спестени пари, купува си сампан^[2] и започва да превозва хора и всякакъв товар.

След две години става собственик на флотилия от десет сампана. Преди да навърши осемнайсет години, продава малката си флотилия и купува стар междуостровен трампов параход. Именно това грохнало и ръждясало старо корито полага основите на корабната империя на Кин Шан. През следващите десет години превозваческата линия процъфтява, тъй като по необясними причини конкурентите на Кин Шан в превозваческата търговия започват да отпадат един по един, след като повечето от техните кораби изчезват загадъчно и безследно в морето заедно с екипажите. Виждайки, че възможностите им за печалби намаляват главоломно, собствениците на обречените кораби вече са готови да разпродадат останалите им плавателни съдове и стопяващите им се активи и колкото и да е странно, веднага намират готов купувач. Действайки от Япония, дружеството, което извършва покупки, е известно под името „Йокохама шип сейлс & скрап корпорейшън“. В действителност това е подставена фирма, чиито роднински връзки се простират през Китайско море до „Кин Шан маритайм лимитед“.

След време Кин Шан поема по-различен курс от този на бизнес партньорите си в Хонконг, които се съюзават с европейски финансови институции и западни износители и вносители. По хитър начин той обръща фокуса си към Китайската народна република, като създава приятелство с високопоставени държавни служители, за да се подготви за деня, когато те ще отнемат контрола над Хонконг от англичаните. Провежда задкулисни преговори с Ин Дзан, главен директор на малко известен отдел в Министерството на вътрешните работи, занимаващ се с какво ли не: от шпионаж на чуждестранна научна технология до международна контрабанда на емигранти с цел облекчаване прекомерната популация. Като реванш за услугите му на Кин Шан му се разрешава да регистрира кораби в Китай без обичайните огромни такси.

Партньорството се оказва невероятно изгодно за Кин Шан. Тайното превозване и търгуване с хора без документи, заедно със законното пренасяне на китайски стоки и гориво, предимно с товарните кораби и петролоносачите на Кин Шан, в продължение на

няколко години носи стотици милиони долари печалба, която се внася в многобройните тайни банки на дружеството, пръснати по целия свят.

Кин Шан скоро натрупва повече пари, отколкото може да изхарчи за няколко живота. Въпреки това в злия му мозък се загнездва твърдата мисъл да натрупа повече богатство и повече власт. След като изгражда един от най-големия флот за превозване на товари и пътници в света, предизвикателството изчезва и моралният и законен завършек на бизнеса започва да му става скучен. Но в потайната част на операцията му има възбуда. Покачването на адреналина и опиянението от поемане на рискове го възбужда така, както стръмният склон — опитния скиор. Неговите съконспиратори в Република Китай знаят много малко за контрабандата му с наркотици и оръжие покрай незаконното вкарване на емигранти в чужди страни. Тази странична дейност е изключително доходна и той използва печалбите от нея, за да разработи пристанищното си съоръжение в Луизиана. Всички тези машинации му предоставят славни часове на въодушевление.

За Кин Шан можеше да се каже, че е его маниак със стратосферно ниво на налудничав оптимизъм. Той твърдо вярваше, че неговият ден на разплата няма да дойде никога. Но дори и да дойдеше, той беше достатъчно богат и достатъчно всемогъщ, за да му се случи нещо лошо. Вече беше платил тлъсти подкупи на високопоставени служители в правителствата на половината държави в света. Само в Съединените щати имаше над сто души във всяко управление на федералното правителство, които се водеха в неговата „ведомост“. Колкото до Кин Шан, бъдещето му беше забулено в мъгла, която никога не се разсейваше напълно. Но за по-голяма сигурност той поддържаше малка армия от телохранители и професионални убийци, които бе примамил от най-добрите разузнавателни агенции в Европа, Израел и Америка.

Гласът на администраторката в приемната се разнесе по малкия високоговорител на бюрото му.

— С частния ви асансьор при вас се качва посетител.

Кин Шан стана иззад огромното си палисандрово бюро, поставено на крака във формата на тигрови лапи, и прекоси просторната стая на път за асансьора. Кабинетът приличаше на удължена капитанска каюта на стар ветроходен кораб. Подът беше от масивни дъбови дъски. Дебели дъбови греди поддържаха облицования

с тиково дърво таван с прозорец. Големи модели на корабите на „Кин Шан маритайм“ плаваха по пластмасови вълни, затворени в стъклени витрини, покрай едната стена, а на отсрещната се виждаше колекция от стари леководолазни костюми с ботуши и медни каски, които висяха на мундщущите си, сякаш все още ги изпълваха телата на техните притежатели. Кин Шан спря пред асансьора точно когато вратите му се отвориха и поздрави госта си — нисък мъж с гъста сива коса. Очите му гледаха изцъклено от подпухналите му клепачи. Той се усмихна, когато пристъпи напред и поемайки протегнатата ръка на Кин Шан, го поздрави:

— Добър ден, Кин Шан!

— Ин Дзан, всеки път е чест за мен да те видя — каза любезно Кин Шан. — Не те очаквах преди четвъртък.

— Надявам се да ме извиниш, задето тъй непростимо те прекъсвам — отвърна Ин Дзан, министърът на китайските вътрешни работи, — но исках да разговарям с теб насаме по един доста деликатен въпрос.

— Винаги съм на разположение за теб, стари приятелю. Влизай и се настанявай. Ще пиеш ли чай?

Дзан кимна утвърдително.

— От специалната ти смеска е, предполагам. Няма нищо похубаво от него.

Кин Шан повика личната си секретарка и ѝ поръча чай.

— Е, казвай, какъв е този толкова деликатен въпрос, който те доведе в Хонконг цяла седмица по-рано?

— Тревожна новина пристигна в Бейджин във връзка с твоята операция в Орион лейк, щата Вашингтон.

Кин Шан сви нехайно рамене.

— Да, беше нещастен случай извън моя контрол.

— Моите източници ме уведомиха, че затворът за емигранти е бил нападнат от агенти на Службата по емиграция и натурализация.

— Така е — потвърди Кин Шан. — Най-добрите ми хора са убити, а охранителите ни са заловени при най-неочаквана светкавична полицейска акция.

Ин Дзан го погледна.

— Как е могло да се случи? Не мога да повярвам, че не си се подготвил за такава вероятност. Твоите агенти във Вашингтон не те ли

предупредиха?

Кин Шан поклати глава.

— Впоследствие научих, че нападението не е организирано в централното управление на СЕН. То е било импровизирана акция, проведена от местния областен директор, който на своя глава е предприел удар срещу затворническото помещение. Не съм получавал никакво предупреждение от агентите ми в американското правителство.

— Цялата ти северноамериканска операция е компрометирана. Американците вече прекъснаха брънка от веригата, което положително ще ги доведе право до теб.

— Не се безпокой, Ин Дзан — каза спокойно Кин Шан. — Американските следователи нямат доказателства, които да ме свързват пряко с незаконната емиграция. Може да имат жалки и незначителни подозрения, но нищо повече. Другите ми обекти по американското крайбрежие все още действат и могат лесно да поемат бъдещите товари, предназначени за езерото Орион.

— Президентът Лин Лоян и колегите ми министри ще се зарадват да чуят, че държиш всичко под контрол — отбеляза Ин Дзан. — Но аз оставам с известни резерви. Усетят ли веднъж пропукване в операцията ти, американците ще те гонят до дупка.

— Страх ли те е?

— Загрижен съм. Твърде е голям рискът да позволя на човек да е по-заинтересован за печалбата, отколкото за партията ни, чиято цел е да остане на власт.

— Какво предлагаш?

Мъжът го погледна с твърд поглед.

— Ще препоръчам на президента Лин Лоян ти да се оттеглиш от операцията с емигрантите и да бъдеш заменен с друг.

— Ами договорът ми да превозвам огромния китайски товар и пътници?

— Ще бъде анулиран.

Очакваният отговор на изненада и гняв не дойде. Липсваше и най-малък признак на раздразнение. Кин Шан просто сви рамене с безразличие.

— Мислиш, че мога тъй лесно да бъда заменен?

— Вече сме се спрели на човек с висока квалификация като твоята.

— Познавам ли го?

— Един от твоите съперници — Куан Тин, председател на „Чайна & Пасифик лайнс“, се съгласи да седне на стола ти.

— Куан Тин? — Веждите на Кин Шан се повдигнаха с един милиметър. — Та неговите кораби са малко по-добри от ръждясали шлепове.

— Скоро той ще е в състояние да пусне на вода нови кораби. — От думите се подразбираше, че Куан Тин ще бъде финансиран от китайското правителство с благословията и подкрепата на Ин Дзан.

— Оскърбяваш моята интелигентност. Използваш злополучния инцидент в Орион лейк като извинение, за да анулираш отношенията ми с Народна република Китай, за да влезеш в партньорство, изградено на хитрост и коварство, чрез което да се облагодетелстваш.

— Ти не си по-малко алчен, Кин Шан. На мое място би постъпил по същия начин.

— Ами новото ми съоръжение в Луизиана? — попита Кин Шан. — И него ли ще загубя?

— Естествено, ще бъдеш компенсиран с половината от вложенията.

— Естествено — повтори жлъчно Кин Шан, знаейки много добре, че няма да получи нито цент. — Не се и съмнявам, че то ще бъде дадено на приемника ми и на теб, тайния му партньор.

— Това ще бъде моята препоръка на следващото партийно съвещание в Бейджин.

— Мога ли да попитам с кого другиго си обсъждал моето оттегляне?

— Само с Куан Тин — отвърна Ин Дзан. — Сметнах за разумно да държа въпроса в тайна, докато му дойде времето.

В стаята влезе личната секретарка на Кин Шан и се приближи към двамата мъже с изящната походка на индонезийска танцьорка, каквато всъщност беше, когато Кин Шан я нае и обучи. Тя, заедно с още няколкото красиви момичета, работеха като помощнички на Шан. Той вярваше повече на жените, отколкото на мъжете. Нежененият Шан поддържаше над десет любовници — три от тях живееха в апартамента му на покрива — но той следваше политиката никога да

не влиза в интимни отношения с жени, с които работи. Той кимна в знак на благодарност, когато секретарката му постави подноса с две чаши и два чайника на ниската масичка между двамата мъже.

— Зеленият чайник е с вашата специална смеска — каза тя тихо на Кин Шан. — А в синия е жасминов.

— Жасминов! — сви презрително устни Ин Дзан. — Как можеш да пиеш жасминов чай, когато твоята смеска е далеч по-вкусна?

— За разнообразие — усмихна се Кин Шан.

В знак на любезност той лично наля чай в чашите. След това се отпусна назад в креслото, държейки между дланите си димящата чаша. Видя как Ин Дзан изпи набързо чая си и му напълни отново чашата.

— Знаеш, разбира се, че Куан Тин не разполага с пътнически кораби.

— Те могат или да се купят, или да се наемат от други туристически линии — отвърна безцеремонно Ин Дзан. — Нека погледнем нещата в очите. Ти натрупа огромни печалби през последните няколко години. Не си пред фалит. За теб няма да е проблем да прехвърлиш „Кин Шан маритайм лимитед“ на западните пазари. Ти си умен бизнесмен, Кин Шан. Ще оцелееш и без благословията на Китайската народна република.

Ин Дзан остави чашата си и стана.

— Трябва да тръгвам. Самолетът ми ме чака, за да ме върне в Бейджин.

— Разбирам — каза сухо Кин Шан. — Като министър на вътрешните работи ти си зает човек, който трябва да взима много решения.

Ин Дзан долови сарказма му, но нищо не каза. Неприятното му задължение бе изпълнено; той се поклони леко и влезе в асансьора. Щом вратите се затвориха, Кин Шан се върна при бюрото си и нареди по интеркома.

— Изпрати ми Павел Гаврович.

След пет минути от асансьора слезе висок, не много едър мъж със славянски черти на лицето и гъста черна коса, сресана с брилянтин назад. Той прекоси стаята и застана пред бюрото на Кин Шан.

Кин Шан вдигна поглед към главния си езекутор, някогашния най-добър и най-безмилостен таен агент в цяла Русия. На Павел Гаврович — професионален убиец с неколцина равни нему в бойните

изкуства, му бе предложена огромна заплата, за да напусне високия си пост в руското Министерство на отбраната и да дойде да работи за Кин Шан. На Гаврович му трябваше по-малко от минута, за да се съгласи.

— Мой конкурент, който притежава мижгава корабна линия, се кани да ми се изпречи на пътя. Казва се Куан Тин. Моля те, уреди му някакъв нещастен случай.

Гаврович кимна безмълвно, обърна се на пети и влезе отново в чакащия го асансьор, без да отрони звук.

На следващата сутрин, както седеше сам в трапезарията на апартамента си и преглеждаше вестниците — и чужди, и местни, Кин Шан се зарадва, когато попадна на няколко съобщения в хонконгския „Джърнъл“. Първото гласеше:

Куан Тин, председател и управителен директор на „Чайна & Пасифик шипинг лайн“, и съпругата му загинаха снощи, когато лимузината им бе ударена странично от голям товарен камион, превозващ електрически кабели. Господин Куан Тин и съпругата му пътували за вкъщи след вечеря с приятели в хотел „Мандарин“. Шофьорът им също е загинал. Шофьорът на камиона изчезнал от мястото на произшествието и полицията го издирва.

Във второто съобщение във вестника се казваше:

Днес в Бейджин китайското правителство съобщи, че е починал Ин Дзан. Преждевременната смърт на китайския министър на вътрешните работи, който е получил сърдечен удар по време на полет за Бейджин, е внезапна и неочаквана. Макар досега да не се е оплаквал от проблеми със сърцето, всички опити да бъде спасен, били напразни и смъртта му бе оповестена при пристигането му на летището на Бейджин. Очаква се мястото му да заеме заместник-министърът Лей Чау.

Колко жалко, помисли си ехидно Кин Шан. Сигурно специалната ми смеска чай не е допаднала на стомаха на Ин Дзан. Той трябваше да каже на секретарката си да изпрати съболезнователни телеграми на президента Лин Лоян и да му уреди среща с Лей Чау, който бе щедро даряван с необходимите подкупи, и се знаеше, че той не е толкова алчен, колкото предшественика си.

Кин Шан остави настрана вестниците и допи чашата си с кафе. На публични места той пиеше чай, но когато беше сам, предпочиташе приготвеното по южняшки американско кафе с цикория. Тихо позвъняване го предупреди, че секретарката му е на път да влезе в трапезарията. Тя се приближи до него и остави върху ниската масичка папка с кожена подвързия.

— Това е информацията, която поиска от твоя агент от Федералното бюро за разследване.

— Ще изчакаш ли една минута, Су Жон? Искам мнението ти по един въпрос.

Кин Шан отвори папката и започна да изучава съдържанието ѝ. Вдигна една снимка на мъж, застанал до стара кола, класически модел, който гледаше в обектива. Беше облечен с памучни панталони и пуловер за голф под спортно яке. Устните му бяха разтеглени в крива усмивка, лицето му бе набръчкано и обветрено от слънцето. Очите му, с бръчици от усмивка в ъглите, бяха приковани към обектива на фотоапарата и изглеждаха проницателни, сякаш преценяваха всеки, който гледаше снимката. Над тях се виждаха тъмни, гъсти вежди. Снимката беше черно-бяла, така че не можеше да се определи цвета им. Кин Шан погрешно реши, че са сини.

Черната коса на мъжа беше гъста, чуплива и не особено поддържана. Той имаше широки рамене, тънък кръст и ханш. Данните в папката сочеха ръста му сто осемдесет и четири сантиметра и тегло осемдесет и три килограма. Ръцете му приличаха на ръцете на полски работник, дланите му бяха широки, с малки белези и рани по тях, и с дълги пръсти. Очите, както пишеше тук, бяха зелени, а не сини.

— Ти имаш вътрешно чувство за мъжете, Су Жон. Можеш да виждаш неща, които другите като мен не могат. Погледни тази снимка. Вгледай се в мъжа и ми кажи какво виждаш в него.

Су Жон отметна дългата си коса назад от лицето и се наведе да разгледа снимката.

— Той е красив по някакъв начин с грубите си черти. Долавям магнетизъм да лъха от него. Прилича на авантюрист, чиято страст е да проучва неизвестното, особено ако то се намира под водата. Няма пръстени по ръцете си, което говори, че е непретенциозен. Привлича жените, те не го намират за опасен. Той обича компанията им. От него се излъчва доброта и нежност, човек, на когото можеш да се довериш. По всичко личи, че е добър любовник. Сантиментален е към старинни предмети и вероятно ги колекционира. Животът му е посветен на научните постижения. Отвърща на предизвикателства. Това е човек, който не обича да губи, но приема безропотно провалите си. В очите му има студенина и твърдост. Способен е и да убива. Напълно лоялен е към приятелите си. Но за враговете си е опасен. С две думи: необикновен човек, който е трябвало да живее в друго време.

— Под „друго време“ разбираш миналото ли?

Су Жон кимна.

— Да, би се чувствал като у дома си на борда на пиратски кораб, в кръстоносен поход или ако кара дилижанс през пустините на някогашния американски запад.

— Благодаря ти, мила, за изключителното ти прозрение.

— За мен е удоволствие да съм ти от помощ. — Су Жон се поклонил и тихо напуснал стаята, затваряйки вратата след себе си.

Кин Шан оставил снимката и започнал да чете данните в папката. Развеселил се, като установил, че той и въпросното лице бяха родени на една и съща дата в една и съща година. Но приликата свършаваше дотук. Субектът беше син на сенатор Джордж Пит от Калифорния. Моминското фамилно име на майка му Барбара е Нйт. Завършва гимназия в Нюпорт бийч, Калифорния, и Военновъздушната академия в Колорадо с успех над средния — трийсет и шести във випуска. Участва във футболния отбор и е печелил няколко медала по атлетика. След летателното обучение прави забележителна военна кариера към края на Виетнамската война. Достига до чин майор, преди да бъде прехвърлен от Военновъздушните сили в Националната агенция по подводни и морски изследвания. След това бива повишен в чин подполковник.

Колекционер на стари автомобили и самолети, които държи в стар хангар в единия край на националното летище на Вашингтон. Постиженията му като директор на специални проекти в НЮМА, оглавявана от адмирал Джеймс Сандекър, представляват същински приключенски роман. Като се почнеше от ръководенето му на проекта за изваждането на „Титаник“, откриването на отдавна изчезнали самолети, преустановяването на червените приливи в океаните, застрашаващи живота на земята, в продължение на петнайсет години лицето е отговорно за още най-различни операции, в резултат на които или са спасени голям брой хора, или се постигат безценни познания за археологията и околната среда. Списъкът на проектите, които е ръководил до успешен завършек, обхващаше близо два̀сет страници.

Агентът на Кин Шан беше включил също и списък на хората, убити от Пит. Няколко от имената изумиха Кин Шан. Сред обикновените престъпници и професионални убийци имаше заможни и влиятелни хора. Су Жон се оказа права в преценката си — този човек беше изключително опасен враг.

След около половин час Кин Шан остави документите и взе отново снимката. Загледа се във фигурата, застанала до стар автомобил, и се запита какво ли подтикваше да върши всичко това този мъж. След всяка изминала минута му ставаше все по-ясно, че пътищата им ще се пресекат.

— Така значи, господин Пит, ти си виновен за катастрофата край езерото Орион — заговори на глас Кин Шан, гледайки снимката, сякаш Пит стоеше пред него в стаята. — Мотивът ти да разрушиш мястото ми за събиране на емигранти и яхтата ми е все още загадка за мен. Но едно ще ти кажа: ти имаш качества, достойни за уважение, само че краят на кариерата ти се вижда. Следващото допълнение и послеписът в досието ти ще бъде некрологът ти.

[1] Бърз океански лайнер (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Далечноизточен малък речен и пристанищен кораб, снабден с кърмово гребло или ветрило и често в средата има навес от рогозки. (кит.). — Б.пр. ↑

13.

Според пристигналото от Вашингтон нареждане специалният агент Джулия Лий незабавно беше закарана със самолет от Сиатъл в Сан Франциско, където бе настанена в болница за медицинско лечение и наблюдение. Сестрата, която ѝ бе назначена, ахна, когато свали болничната ѝ нощница, за да я прегледа лекарят — почти нямаше квадратен сантиметър по тялото на Джулия, който да не бе синьочерен или кървящ от рани. Погледът на сестрата издаваше също, че лицето на Джулия е все още грозно подуто и изкривено, което затвърди решението на Джулия да не се поглежда в огледало поне още една седмица.

— Знаете ли, че имате три счупени ребра? — попита я докторът, жизнерадостен, закръглен човек с плешива глава и къса сива брада.

— Предположих, защото усещах тъпа болка всеки път когато сядах и ставах от тоалетната чиния — отвърна тя откровено. — Ще ме слагате ли в гипс?

Докторът се засмя.

— Времето на гипсиране при фрактури на ребрата отмина заедно с лечението с пиявици. Сега просто оставяме костите да зараснат от само себе си. Ще чувствате известен дискомфорт при резки движения още няколко седмици, но постепенно болките ще стихват.

— А останалите ми счупвания? Те поправими ли са?

— Вече наместих носа ви, подутините ще спаднат от лечението, а белезите от раните скоро ще изчезнат напълно. Уверявам ви, че следващия месец по това време ще ви изберат за кралица на някой бал.

— Дано всички жени попадат на лекар като вас! — поласка го Джулия.

— Странно — усмихна се той, — жена ми никога не ми е казвала подобно нещо — и стисна окуражително ръката ѝ. — Ако пожелаете, можете да се приберете у дома след два дни. Между другото, от приемната ме уведомиха, че две важни персони от Вашингтон се качват насам, за да ви видят и всеки момент ще слязат от асансьора. В старите филми винаги се предупреждават посетителите да не се

задържат дълго при болните. Но според мен връщането към работата ускорява оздравителния процес. Само не се преуморявайте.

— Много ви благодаря за вниманието.

— За нищо. Ще ви погледна пак довечера.

— Аз да остана ли? — попита го сестрата.

Докторът поклати глава и в това време двама мъже със сериозни лица и с кожени куфарчета в ръце влязоха в стаята.

— Официално правителствено посещение, както разбрах. Сигурно ще искате да разговаряте с госпожица Лий насаме, така ли, господа?

— Точно така, докторе — потвърди шефът на Джулия, Артър Ръсел, директор на областното управление на СЕН в Сан Франциско. Ръсел имаше прошарена коса и тяло, стегнато от всекидневните упражнения в домашния си гимнастически салон. Той се усмихна и погледна Джулия с топли очи, изпълнени със съчувствие.

Другият мъж, с оредяваща руса коса и сиви очи зад очила без рамки, беше непознат на Джулия. В погледа му не се четеше нито капчица съчувствие. Напротив, той я гледаше така, сякаш се готвеше да ѝ продаде застрахователна полица.

— Джулия — заговори я Ръсел, — да ти представя Питър Харпър. Той долетя от Вашингтон, за да те разпита.

— Да, разбира се — отвърна Джулия и се помъчи да седне в леглото, присвивайки очи от болката, пронизала гърдите ѝ. — Вие сте главният комисар, отговарящ за операциите в страната. Приятно ми е да се запозная с вас. Името ви се носи като легенда из Службата.

— Поласкан съм. — Харпър пое протегнатата ръка на Джулия и се изненада от твърдото ѝ ръкостискане. — Доста сте препатили — отбеляза той. — Комисар Монро ви изпраща своите поздравления и благодарности и ме помоли да ви предам, че Службата е горда от вашето изпълнение на задачата.

Каза го така, сякаш са ме повикали на бис на сцената, помисли си Джулия.

— Само че ако не беше един човек, сега нямаше да съм тук, за да приема комплимента.

— Да, и за него ще поговорим по-късно. В момента бих искал да ми разкажете за мисията ви да проникнете в операцията на контрабандистите.

— Нямахме намерение да те впрягаме в работа толкова скоро — намеси се Ръсел с тих глас. — Пълният писмен доклад за свършената ти работа може да почака, докато се възстановиш. Но на първо време ни се иска да ни разкажеш всичко, което си научила за контрабандистите и техните дейности.

— От момента, в който станах Лин Тай и платих на контрабандистите в Бейджин за пътуването ли? — попита Джулия.

— Да, от самото начало — отвърна Харпър, като извади от куфарчето си магнетофон и го постави на леглото. — От влизането ви в Китай. Искаме да чуем и това.

Джулия погледна Харпър и започна:

— Както вече сте разбрали от Артър, заминах за Бейджин, Китай, с група канадски туристи. След като пристигнахме в града, аз се отделих от групата по време на една обиколка из града. Тъй като съм от китайски произход и говоря езика, нямах проблеми да се смеся с тълпите по улиците. Преоблякох се в по-подходящи дрехи и започнах да разпитвам дискретно за емигриране в чужда страна. Оказа се, че вестниците поместваха разкази и реклами, насърчаващи емиграцията извън пределите на Китай. Отговорих на една обява чрез агенция за пътувания в чужбина на име „Джиндзи“. По една случайност офисите ѝ се намираха на третия етаж на едно модерно здание, собственост на „Кин Шан маритайм лимитед“. Сумата за тайно прехвърляне в Съединените щати беше равностойна на трийсет хиляди щатски долара. Опитах да се пазаря, но ми бе заявено категорично или да платя тази сума, или да си вървя. И аз платих.

После Джулия описа ужасните си мъчения след качването си на борда на луксозния на външен вид туристически кораб, който се оказал същински ад вътре. Разказа за нечовешката жестокост, за недостатъчната храна и липса на хигиенни условия, за грубите надзиратели екзекутори, за разпита и побоя ѝ, за прехвърлянето на физически здравите хора на кораби, които ги отвеждали на незнаен бряг, за да работят като роби, а по-заможните ги отпращали в затвора край езерото Орион, където ги държали в килии, докато им измъкнели още пари. Най-младите, възрастните и онези, които физически не били годни за робия, тихомълком били убивани, като ги удавяли в езерото.

Спокойно и без да се вълнува, тя описа до най-малките подробности цялата контрабандна операция и всяка стъпка на кораба-

майка, а после направи и няколко скици на по-малкия плавателен съд, използван като ферибот за превозване на емигрантите до бреговете на Съединените щати. Използвайки разпознавателните си умения, на които бе обучена, тя даде и приблизителни описания на лицевите черти и телосложението на всеки от контрабандистите, с които бе имала контакт, и съобщи всички имена, които бе успяла да научи.

Разказа как тя, заедно с няколко възрастни китайци и едно семейство с две деца, били закарани насила в тясната кабина на черния катамаран, как ги вързали и закачили на краката им железни тежести, а после ги хвърлили през един люк в езерото и как точно тогава, като по чудо, се появил мъж в леководолазен костюм и срязал въжетата им, малко преди да се удавят. След това описа как той извел всички на временно безопасния бряг, настанил ги и ги нахранил в хижата си и им осигурил средство за бягство минути преди да пристигне охраната на контрабандистите. Изтъкна, че този железен мъж убил петима от надзирателите, които били пратени да унищожат избягалите емигранти, и макар че го простреляли в бедрото, той се държал така, сякаш нищо му няма. Не пропусна да спомене, че той взривил кея и завързаната за него яхта, че после били преследвани по реката на път за Грейпвайн, като междувременно тя стреляла и свалила два моноплана; вметна и за невероятната смелост на мъжа зад шурвала на моторницата, който се хвърлил върху децата, за да ги предпази с тялото си от куршумите на преследвачите.

Джулия разказа всичко, на което беше свидетел, откакто бе напуснала Китай. Не можа обаче да обясни как и защо се бе озовал мъжът от НЮМА под катамарана точно в момента, в който тя и групата емигранти били пуснати в студените води на езерото, нито какво го е накарало да направи разузнаване по собствена инициатива на затворническата постройка. Нямала представа за подбудата му. За нея появата на мъжа била като сбъднат сън. Как другояче можело да се обясни присъствието и действията му на езерото Орион? Завърши разказа си, като назова името му и гласът ѝ постепенно заглъхна.

— Дърк Пит, ръководителят на специални проекти в НЮМА ли?! — удиви се Харпър.

Ръсел се обърна към Харпър, който гледаше Джулия с изумление, и доуточни:

— Точно той. Пит е този, който разкри, че имението всъщност е затвор и предаде на хората от областното ни управление в Сиатъл ценна информация, за да извършим внезапното нападение. Без неговата навременна поява и изключителна смелост, агент Лий щеше да е мъртва и масовото убийство в езерото Орион щеше да остане в тайна. Благодарение на него бе разбулена зловеща операция и бе дадена възможност на областното управление в Сиатъл да я пресече.

Харпър погледна Джулия с твърд поглед.

— Значи посред нощ под водата изниква мъж, който не е обучен таен агент, нито член на специалните сили, а морски инженер от Националната агенция за подводни и морски проучвания и сам, без никаква чужда помощ, убива екипажа на смъртоносната лодка, унищожавя яхта и целия пристан. След това ви прекарва през обстрела на контрабандисти, целящи да унищожат група незаконни емигранти от моноплани, преследващи седемдесетгодишен плавателен съд. Невероятна история, меко казано, госпожице Лий.

— И всяка дума в нея е самата истина — допълни категорично Джулия.

— Аз и комисар Монро се срещнахме с адмирал Сандекър от НЮМА само преди няколко вечери, за да го помолим техни хора да ни помогнат да прекратим контрабандната операция на Кин Шан. Не мога да си представя, че са действали толкова бързо.

— Въпреки че нямахме време да сравняваме сведенията си, аз съм сигурна, че Дърк е действал по свое усмотрение, без заповеди от шефа си.

Докато Харпър и Ръсел я обсипваха с въпроси и запълниха общо четири касети, Джулия водеше неравна битка с умората си. Беше пътувала много по-дълго, отколкото налагаше дълга ѝ, и сега не искаше нищо друго, освен да спи. Надяваше се, след като лицето ѝ възвърне нормалния си вид, да се види с родителите си, но не и преди това.

Почти като в транс тя се запита как ли Дърк Пит би описал събитията, ако беше тук. Усмихна се, защото беше почти сигурна, че той щеше да обърне на шега героизма си и да омаловажи постъпките си. Странно, помисли си тя, че мога да предвидя реакциите и мислите му, при положение че го познавам едва от няколко часа.

— Преживяла си много повече от това, което всеки от нас има правото да очаква — отбеляза Ръсел, като видя, че Джулия прави свръхусилия да държи очите си отворени.

— Вие сте чест за службата ни — добави искрено Харпър, изключвайки касетофона. — Чудесен доклад изложихте. Благодарение на вас една важна брънка във веригата на контрабандата с незаконни емигранти е вече в историята.

— Но други ще изскочат отнякъде — каза Джулия, потискайки прозявка.

Ръсел сви рамене.

— Жалко, че нямаме достатъчно доказателства, за да предадем Кин Шан на международен съд.

Джулия изведнъж се ободри.

— Какво казахте? Че няма достатъчно доказателства ли? Аз имам доказателство, че фалшивият туристически кораб, пълен с незаконни чужденци, е регистриран в „Кин Шан маритайм лимитед“. Само това, плюс труповете на дъното на езерото Орион, са достатъчни, за да бъде повдигнато обвинение срещу Кин Шан.

Харпър поклати глава.

— Ние направихме проверка. Корабът е официално регистриран в някакво неизвестно корабно дружество в Корея. И въпреки че представителите на Шан извършват всички сделки с недвижими имуществва, собствеността на имението му в Орион лейк е на името на някакво холдингово дружество във Ванкувър, Канада, с името „Нанчанг инвестмънт“. Офшорните фирми с една подставена корпорация, водеща към друга в различни страни, е често разпространена практика и трудно може да бъде проследена нишката до дружеството майка и неговия собственик или до директорите и акционерите му. Колкото и да е гнила тази работа, няма международен съд, който да подведе под отговорност Кин Шан.

Джулия погледна разсеяно през прозореца. Между двете сгради отсреща различни сивите и зловещи постройките на „Алкатраз“ — вече изоставения някогашен затвор.

— Значи — заговори тя с нотка на възмущение — всичко това: пожертваните невинни хора в езерото, моите изтезания, героичните усилия на Пит, нахлуването в имението е било напразно. Кин Шин

само ще се изсмее и ще продължи дейността си, сякаш е преодолел лека спънка.

— Напротив — увери я Харпър. — Вашата информация е безценна. Но тези неща не стават лесно и изискват време. И все пак, рано или късно, ние ще изхвърлим Кин Шан и хората му от играта.

— Питър е прав — подкрепи го Ръсел и допълни: — Засега спечелихме малка битка във войната, но пък отрязвахме важно пипало на октопода. Освен това проникнахме от друг ъгъл в политиката на незаконната дейност на Китай. Сега, когато знаем кои задни улици да разследваме, работата ни доста се улеснява.

Харпър прибра нещата си в куфарчето и се запъти към вратата.

— Време е да тръгваме и да ви оставим да си починете.

Ръсел я потупа леко по рамото.

— Ще ми се да мога да удължа почивката ти като жест от страна на СЕН, но от главното управление настояват веднага след като се възстановиш, да заминеш във Вашингтон.

— Имам една молба — каза Джулия, спирайки двамата мъже при вратата.

— Слушаме те — каза Ръсел.

— Като изключим краткото посещение при родителите ми в Сан Франциско, бих искала да се върна към задълженията си в началото на другата седмица. Подаде съм официално молба да продължи разследването на Кин Шан.

Ръсел погледна Харпър, който се усмихна.

— Това се подразбира — отвърна Ръсел. — Защо мислиш, че те викат във Вашингтон? Кой друг в СЕН знае повече за незаконната дейност на Шан освен теб?

След като двамата мъже си тръгнаха, Джулия направи последен опит да се пребори с обхващащата я дрямка и вдигна слушалката на телефона до леглото си. Набра цифра за външна линия, след това съответния код и номера на „Справки“ във Вашингтон. След като получи желания номер, се обади в главното управление на НЮМА и попита за Пит.

Свързаха я със секретарката му, която я уведоми, че Пит е все още в отпуска и не е идвал в агенцията. Джулия затвори телефона и облегна глава на възглавницата. Незнайно защо се почувства преобразена. Какво ми стана, помисли си тя, та се държа като нахакана

уличница и преследвам мъж, когото почти не познавам? Защо от всички мъже на света тъкмо Дърк Пит трябваше да влезе в живота ми?

14.

Пит и Джордино изобщо не се прибраха във Вашингтон. Когато отидоха в морската научноизследователска лаборатория на НЮМА в Бремъртън, за да върнат хеликоптера, там ги чакаше адмирал Сандекър. Повечето хора в положението на Сандекър щяха да си седят в уютния си кабинет, да си пият кафето и да карат другите да им идват на крака. Той обаче правеше изключение. Сега стоеше навън в ръмвящия дъжд с ръка над очите си, за да се предпазва от облаците пръски, които се вихреха под перките на витлото на хеликоптера. Остана на място до спирането на витлото и чак тогава се приближи до люка. Изчака търпеливо Гън да отвори вратата и да скочи на земята, последван от Джордино.

— Чакам ви повече от час — измърмори Сандекър.

— Никой не ни е казвал, че сте тук, адмирале — каза Гън. — Когато се чухме последния път, разбрах, че предпочитате да останете във Вашингтон.

— Промених решението си — отвърна рязко Сандекър и като не видя никого в кабината на хеликоптера, погледна към Джордино. — Не водиш ли Пит със себе си?

— Той спа като пън от Грейпвайн дотук — поясни Джордино без обичайната си лека усмивка този път. — Никак не е във форма. Не стига че не беше класически случай на бойна умора, когато е тръгнал за Орион лейк, ами трябваше отново да бъде прострелян.

— Прострелян ли? — Лицето на Сандекър помръкна. — Не са ми съобщавали, че е бил прострелян. Много ли е зле?

— Раната не е сериозна. За щастие куршумът за малко да улучи таза, но е минал отстрани през горната част на дясната му задна половина. Един лекар в Грейпвайн го прегледа и проми раната. Настоя Дърк да не става известно време, но нашият приятел се изсмя и го попита къде е най-близкият бар, заявявайки, че две чашки текила ще го направят като нов.

— И оправиха ли го две чашки текила? — попита язвително Сандекър.

— Две не, а четири — отвърна Джордино и се обърна, като видя Пит да се измъква от хеликоптера.

Сандекър вдигна поглед и се вторачи в мъжа, облечен като горски скитник, мършав и изнемощял, сякаш не е слагал почти нищо друго в устата си освен горски плодове. Косата му стърчеше на всички страни, лицето му изглеждаше изпито и съсухрено, но набръчкано от усмивка до уши, а очите му гледаха с бистър и твърд поглед.

— За бога, адмирале — прогърмя гласът на Пит, — вие сте последният човек, когото очаквах да видя в тоя дъжд.

На Сандекър му се прииска да се засмее, но вместо това събра вежди и заговори като сърдит:

— Реших, че няма да е зле да изразя отношението си към благотворителността и да ти спестя осем хиляди километра път.

— Нима не искате да ме видите зад бюрото ми?

— Не. Ти и Ал продължавате за Манила.

— Манила?! — облещи очи Пит. — Това е във Филипините.

— Не съм чул градът да се е изместил оттам — отбеляза Сандекър.

— Кога?

— До един час.

— До един час? — вторачи се в адмирала Пит.

— Запазил съм ви места в пътнически самолет. Двамата с Ал ще летите с него.

— И какво ще правим, като стигнем в Манила?

— Ако се махнем от този дъжд, преди да сме се удавили, ще научите.

След като на Пит му бе наредено да изпие две кафета, Сандекър събра най-добрия си екип от океански инженери в уединението на една зала с аквариуми. Седнал сред прозрачните съдове, пълни с морски живот от северната част на Тихия океан, изследван от морските биолози на НЮМА, Сандекър разказа накратко на Пит и Джордино за срещата на него и Гън с президента и с висши служители от Службата по емиграция и натурализация.

— Мъжът, чиято криминална дейност си разкрил край езерото Орион, ръководи огромна контрабандна империя, която вкарва незаконни емигранти в почти всички страни на планетата. Това са буквално милиони китайци, които влизат незаконно в Северна

Америка, Европа и Южна Америка. Той тайно е поддържан и често пъти финансиран от китайското правителство. Колкото повече хора може да измъкне от пренаселената страна и да ги постави на влиятелни места отвъд океана, толкова по-голям става потенциалът му да създаде силни международни бази, които да действат под разпореждания от родната страна. Това ще се превърне във всеобхватна конспирация с непредвидими последствия, ако не се попречи на Кин Шан.

— Точно той е отговорен за стотиците трупове на дъното на езерото Орион — каза гневно Пит. — И ми казвате, че не може да бъде обвинен в масови убийства и обесен?

— Да бъде обвинен и да бъде осъден са две различни неща — отвърна Сандекър. — Кин Шан се е обградил с повече корпоративни бариери, отколкото са разбиващите се в брега вълни. Комисарят на СЕН Дънкан Монро ми каза, че той до такава степен се държи настрана от политиката и финансовите операции, че няма пряко доказателство, което да го свързва с масовите убийства в езерото Орион.

— Явно е неуязвим — вметна Гън.

Пит заговори с премерен тон:

— Никой не е неуязвим. Всеки си има ахилесова пета.

— Как да приклещим негодника? — попита без заобикалки Джордино.

Сандекър започна да разказва сбито за двата обекта, които президентът бе наредил на НЮМА да разследва: стария презокеански лайнер „Юнайтед стейтс“ и товарното пристанище на Кин Шан в Сунгари, Луизиана. В заключение допълни:

— Руди ще ръководи специален екип за подводни проби край Сунгари. Дърк и Ал ще изследват някогашния презокеански лайнер.

— Къде да го търсим тоя „Юнайтед стейтс“? — поинтересува се Пит.

— Преди три дни се е намирал в Черно море край Севастопол, където е бил на ремонт. Но според сателитните разузнавателни снимки е напуснал сухия док и е минал през Дарданелите на път за Суецкия канал.

— Това е доста дълга обиколка за петдесетгодишен кораб — отбеляза Джордино.

— Не е чак толкова необичайно — обади се Пит, който беше забил поглед в тавана, сякаш извикваше в паметта си нещо, което бе отдавна запечатано там. — „Юнайтед стейтс“ може да остави след себе си най-добрите кораби. Той надмина „Куин Мери“ в разцвета му в прехода по Атлантическия океан с удивителните десет часа. След първото си пускане на вода постави рекорд между Ню Йорк и Англия, достигайки средна скорост трийсет и пет възела, който още не е счупен.

— Значи толкова бърз бил! — изрази възхищението си Гън. — Това се равнява на близо четирийсет и една мили в час.

Сандекър кимна.

— Той и досега е по-бърз от всеки друг търговски кораб, строен преди и след него.

— Как е сложил ръка на него Кин Шан? — попита Пит. — Доколкото знам, морската администрация на Щатите не би го продала, ако не остане да плава под американски флаг.

— Кин Шан лесно е заобиколил закона, като купил кораба чрез американско дружество, което на свой ред имало право да го продаде на купувач, представляващ приятелска страна. В случая това е турски бизнесмен. Много късно американските власти установили, че под турския купувач на кораба се крие китайски гражданин.

— За какво му е на Кин Шан „Юнайтед стейтс“? — продължи да се интересува Пит, който все още тънеше в неведение.

— Той е в съюз с Китайската народна армия — отвърна Гън. — Сделката, която е сключил с нея, му дава правото да експлоатира кораба и вероятно под маската на туристически кораб превозва незаконни емигранти. Китайските военни имат правото да управляват кораба за техни цели и бързо да го преоборудват за войсков транспортен кораб.

— Човек би си помислил, че нашето Министерство на отбраната трябва да е прозряло това и да е преоборудвало кораба преди години — вметна Джордино. — Той е бил в състояние да превози за по-малко от пет дни цяла дивизия от войски от Щатите до Саудитска Арабия по време на войната в Залива.

Сандекър замислено поглади брадичката си.

— В днешно време за превозване на войски се предпочита въздушният транспорт. Корабите се използват предимно за доставка на

продоволствия и съоръжения. Както и да го погледнеш, на някогашната гордост на презокеанските грейхаунди му е минало времето.

— Тогава в какво ще се състои работата ни? — попита Пит с изчерпано търпение. — Щом президентът иска да предпази „Юнайтед стейтс“ от това да превозва незаконно чужденци за страната ни, защо не поръча атомна подводница, която да му пусне тихомълком две торпеда „Марк XII“.

— И да даде на китайските военни пълното извинение да ни го върнат, като взривят туристически кораб, пълен с американски туристи ли? — каза остро Сандекър. — Това не е решение. Има други, много по-практични и не толкова рисковани начини да се отреже пътят на Кин Шан.

— Като какви например? — попита предпазливо Джордино.

— Отговори! — отвърна му троснато Сандекър. — Има объркващи въпроси, на които трябва да се даде отговор, преди СЕН да предприеме действия.

— Ние не сме специалисти, работещи под прикритие — обади се Пит, който ни най-малко не се трогна. — Какво очаквате от нас да направим? Да си купим билет, да си запазим каюта и тогава да изпратим въпросници до капитана и екипажа ли?

— Усещам, че това не ви вдъхновява — отвърна Сандекър, виждайки, че и Пит, и Джордино гледаха на мисията си с подчертана липса на ентузиазъм, — но аз съм напълно сериозен, като казвам, че информацията, която ще получите, е жизненоважна за бъдещото благосъстояние на страната ни. Незаконните емигранти не могат да продължават да нахлуват като неконтролируем прилив. Влечуги като Кин Шан извършват съвременна версия на търговията с роби. — Сандекър замълча и хвърли поглед към Пит. — От онова, което ми казаха, ти си видял с очите си пример за тяхната безчовечност.

Пит кимна едва забележимо.

— Да, видях този ужас.

— Трябва да има нещо, което правителството да направи, за да спаси тия нещастници от робия — обади се Гън.

— Няма как да се закрилят хора, пребиваващи незаконно в страната ни, в случай че изчезнат и влязат в подземния свят, тъй като са били вкарани контрабандно — поясни Сандекър.

— Не може ли да се сформира отряд със специални задачи, който да ги издирва, да ги освобождава и да ги приобщава към обществото? — настоя на своето Гън.

— СЕН има хиляда и шестстотин следователи в петдесетте щата, без да броим работещите в чужбина, които са извършили над триста хиляди ареста на незаконно пребиваващи чужденци, обвързани с престъпни дейности. Ще са нужни два пъти повече следователи само за да се уравни нещата.

— По колко нелегални влизат в Съединените щати на година? — попита Пит.

— Няма начин да се води точен отчет — отвърна Сандекър. — Но приблизителният брой на нахлулите миналата година само от Китай и Централна Америка възлиза някъде около два милиона.

Пит погледна през прозореца към спокойните води на пролива Пюджът. Дъждът беше спрял и облаците се разпръскваха. Над доковете се бе извила дъга.

— Някой да има представа докъде ще доведе всичко това?

— До адско струпване на хора — отвърна адмиралът. — При последното преброяване населението на Съединените щати възлизаше грубо на двеста и петдесет милиона. С предстоящия прираст на раждаемостта и емиграцията — законна и незаконна — то ще набъбне на триста и шейсет милиона до две хиляди и петдесетата година.

— Нови сто милиона за петдесет години?! — възкликна отчаян Джордино. — Дано не съм жив дотогава.

Гън заговори замислен:

— Трудно ми е да си представя бъдещите промени в страната ни.

— Всяка велика нация или цивилизация или пропада от корупция отвътре, или се променя коренно от чуждата миграция — отбеляза Сандекър.

Лицето на Джордино изразяваше безразличие. Малко го беше грижа за бъдещето. За разлика от Пит, който изпитваше удоволствие от миналото, Джордино живееше само в настоящето. Гън, отдаден на съзерцание както винаги, беше забил поглед в пода и се опитваше да си представи проблемите, които щеше да породи петдесетпроцентното увеличение на населението.

Пит каза сухо:

— Значи президентът, с нескончаемата си мъдрост, очаква от нас да разорем препятствието с пръсти.

— Как трябва да проведем тази акция? — попита Джордино, докато внимателно изваждаше огромна пура от кедрова обвивка и бавно, много бавно завъртя края ѝ над пламъка на запалката си.

Сандекър се загледа в пурата и лицето му почервения, когато разпозна в нея една от своите тайни лични запаси.

— Като кацнете на международното летище на Манила, там ще ви чака един човек на име Джон Смит...

— Какво оригинално име! — измърмори под носа си Джордино. — Винаги съм искал да се запозная с някого, чиито имена седят над моите в мотелските регистри.

Човек, наблюдаващ отстрани разговора на мъжете от НЮМА, щеше да остане с впечатлението, че никой не проявява капка уважение към другия и че над тях е надвиснал облак на враждебност. Но той щеше да е далече от истината. Пит и Джордино не изпитваха нищо друго освен пълно и дълбоко възхищение към адмирала, чувстваха го не по-малко близък от родните им бащи. Без ни най-малко колебание и двамата неведнъж бяха жертвали собствения си живот, за да спасят неговия. Размяната на остри реплики беше игра, която те играеха от дълги години. Апатията беше престорена. Пит и Джордино бяха безкрайно независими, за да приемат инструкции, без да се бунтуват. И двамата бяха известни с това, че мигом скачаха и отдаваха чест, преди да изхвърчат през вратата, за да изпълнят дълга си, и то с неугасим плам. Това беше сцена с кукли, дърпащи конците на кукли с подчертано чувство за хумор.

— Добре, кацаме в Манила и чакаме някой си Джон Смит да ни се представи — заговори отново Пит. — А после? Надявам се да има още нещо към този план.

Сандекър продължи:

— Смит ще ви придружи до пристанищния квартал, откъдето ще се качите на борда на очукан, стар товарен кораб. Рядко срещан плавателен съд, както ще се убедите сами. След като стъпите на палубата, на борда ще бъде качена подводницата „Сий дог II“ на НЮМА. Вашата работа ще бъде, когато изникне удобен случай, да проучите и заснемете корпуса на „Юнайтед стейтс“ под водолинията.

Пит поклати глава, по лицето му беше изписана скептичност.

— Значи потапяме се под вода и изследваме дъното на кораб, чиято дължина е колкото три футболни игрища. Това няма да отнеме повече от четирийсет и осем часа престой. Естествено, охраната на Кин Шан не би помислила да спусне около корпуса датчици само за такова нашествие. — Той погледна към Джордино. — Как ти се струва това?

— Ами като да дадеш биберон на бебе — отвърна нехайно Джордино. — Едно обаче не ми е ясно: как една подводница, развиваща максимална скорост четири възела, ще плава наравно с кораб, който плава със скорост трийсет и пет възела?

Сандекър изгледа продължително Джордино, после отговори на въпроса му.

— Ще извършите подводния оглед, докато корабът е все още в пристанището. Това се подразбира от само себе си.

— Кое пристанище имате предвид? — поиска да узнае Пит.

— Информаторите от ЦРУ в Севастопол съобщават, че корабът ще отплава за Хонконг, където ще бъдат извършени довършителните работи по вътрешността и обзавеждането му, преди да качи пътници за пристанищни градове на Щатите.

— И ЦРУ ли се занимава с това?

— Всяко разузнавателно управление в държавата работи съвместно със СЕН, докато положението бъде овладяно.

— А въпросния товарен кораб — продължи Пит, — кой го притежава и експлоатира?

— Знам какво си мислиш — отвърна Сандекър, — но не прави никаква връзка с някое разузнавателно управление. Плавателният съд е частна собственост, само това мога да ти кажа.

Джордино изпусна голям синкав дим от пурата си към един пълен с риби аквариум.

— Трябва да има хиляди морски мили вода между Манила и Хонконг. Всеки стар трампов параход, който съм виждал, рядко вдига скорост, по-висока от осем-девет възела. Предстои ни близо петдневно плаване. Можем ли да си позволим лукса да отделим толкова време?

— В пристанището на Хонконг вие ще се намирате на по-малко от четвърт миля от „Юнайтед стейтс“ и ще огледате кила му в рамките на четирийсет и осем часа, след като напуснете Филипините — поясни Сандекър.

Джордино вдигна скептично вежди.
— Май ни се очертава интересна задача.

15.

В единайсет часа вечерта филипинско време Пит и Джордино слязоха от пътническият самолет, който бяха взели от Сиатъл, минаха през митническата проверка и влязоха в главното фоайе на терминала на международното летище „Ниной Акино“. Встрани от тълпата видяха един мъж, който държеше надписана с разкривени букви табела. Обикновено посрещачите държат в ръце табели с имената на пристигащите пътници. На тази обаче пишеше само: СМИТ.

Мъжът беше много смотан на вид. Навремето може да е бил олимпийски шампион по вдигане на тежести, но сега тялото му беше занемарено, а коремът му, стигнал размерите на огромен пъпеш, висеше отпуснат над лежасани панталони, пристегнати с кожен колан, по-къс с три номера. По лицето му личаха десетки белези от побоища, а големият му орлов нос явно бе счупван толкова често, че се бе изкривил към лявата му буза. Набола четинеста брада покриваше устните и брадичката му. Трудно беше да се определи дали очите му бяха кървявали от пианство, или от недоспиване. Черната му сплъстена коса обгръщаше черепа му като мазно кече, а зъбите му бяха неравни и пожълтели. Бицепсите и предмишниците му изглеждаха забележително набити и мускулести в сравнение с останалите части на тялото му и бяха целите в татуировки. Носеше мръсно яхтсменско кепе и опърпан работен комбинезон.

— Бог да ме убие, ако това не е самият Черната брада^[1]! — смотолеви под носа си Джордино.

Пит се приближи до окаяния на вид човек и каза:

— Много мило, че ни посрещате, господин Смит.

— Ще ми е приятно да ви видя на борда — отвърна Смит с весела усмивка. — Капитанът ви очаква.

Джордино и Пит имаха само ръчен багаж от две пътнически чанти, натъпкани с малко бельо, тоалетни принадлежности и работни ризи и панталони, които бяха взели с намаление от един склад на едро по пътя от Сиатъл за летището, така че не се налагаше да чакат друг багаж. Те последваха Смит навън от терминала към паркинга. Смит

спря пред микробус „Тойота“, който изглеждаше така, сякаш откакто е бил произведен, е обикалял само из мъчнопроходими пътища на Хималаите. Половината му прозорци бяха счупени и закрити с шперплат. Боята му се беше изтрила до грунда, а на много места ламарината беше изпадала от ръжда. Пит огледа силно изразените шарки на гумите и с любопитство се заслуша в мощния двигател, който заработи веднага след като Смит завъртя ключа за запалването.

Пит и Джордино се настаниха на седалките с износена и разкъсана тапицерия и микробусът потегли. Пит сръга леко с лакът приятеля си и заговори на достатъчно висок глас, за да го чуе и шофьорът.

— Кажете ми господин Джордино, вярно ли е, че сте много наблюдателен човек?

— Да, вярно е — веднага влезе в тона му Джордино. — Нищо не може да убегне от погледа ми. Но какво да кажем за вас, господин Пит? Вие също сте не по-малко известен с вашите способности да познавате и прогнозируете. Искате ли да демонстрирате талантите си?

— О, да.

— Нека ви попитам тогава, какво ще кажете за това превозно средство?

— Ще кажа, че прилича на реквизит от холивудски филм, в който нито едно себеуважаващо хипи не би се качило, но пък гумите му са скъпи, а двигателят му е с четиристотин конски сили. Доста чудат автомобил, съгласен ли сте?

— Много сте проникателен, господин Пит. Точно такъв го определих и аз.

— А какво ви подсказва, господин Джордино, вашето забележително шесто чувство за нашия шофьор бонвиван?

— Той е човек, обладан от шмекерия, мошеничество и заговорничество, с две думи: печен хитрец. — Джордино се почувства в стихията си и беше на път да преиграе. — Забелязахте ли изпъкналото му шкембе?

— Да не би да е лошо поставена възглавница?

— Познахте! — възкликна Джордино така, сякаш и той самият го откриваше едва сега. — Освен това има белези по лицето и сплескан нос.

— Лошо поставен грим? — попита Пит невинно.

— Май вас не може да ви заблуди човек, а?

Грозното лице на шофьора се намръщи в огледалото за задно виждане, но Джордино вече не можеше да бъде спряно.

— Положително сте забелязали, че косата му плува в помада.

— Спор няма.

— А как намирате татуировките?

— Май са направени с писалка и мастило — предположи Пит.

Джордино поклати глава.

— Разочаровахте ме, господин Пит. Ваденки са. Всеки начинаещ ясновидец ще види от пръв поглед, че това са ваденки, залепени върху кожата.

— Заслужавам порицание.

Шофьорът не можа да издържи и подхвърли през рамо:

— Вие двамата там, май се мислите за много умни.

— Стараем се, доколкото можем — подхвърли безгрижно Пит.

След като си свършиха подлата работа и дадоха да се разбере, че не са вчерашни, Пит и Джордино останаха смълчани, докато микробусът не стигна кея на пристанищния терминал. Смит заобиколи огромните кранове и контейнери с товар и накрая спря срещу един отвор в рейлинга, ограждащ кея. Без да каже дума, той слезе от микробуса и тръгна по рампата, водеща към една голяма моторна лодка, вързана за малък плаващ док. Двамата мъже от НЮМА послушно го последваха и се качиха в лодката. Морякът зад румпела на кърмата беше облечен целият в черно: черни панталони, черна тишъртка и черна плетена шапка, нахлузена ниско въпреки тропическата жегла и влага.

Моторницата се оттласна от дървените пилоти и обърна носа си към един кораб, който лежеше закотвен на около километър от терминала. Във водата се отразяваха светлините на корабите около него, чакащи под високите кранове да разтоварят или натоварят стоката си. Въздухът беше прозрачен като стъкло и в другия край на залива Манила разноцветни светлини на рибарски лодки блещукаха на фона на черното небе.

Формата на кораба започна да се очертава в нощта и Пит видя, че това не е обикновен трампов параход, който пори водите на южните морета от остров до остров. Много правилно разпозна в него кораб за превозване на дървен материал с чисти, празни трюмове и без

надстройка в средата. Машинното му отделение се намираше в кърмовата част под жилищните помещения на екипажа. Един-единствен комин се издигаше точно иззад кормилната рубка, а зад него — висока мачта. Втора, по-ниска мачта стърчеше от бака. Пит предположи, че вместимостта му е някъде между четири и пет хиляди регистър-тона, дължината му — малко под деветдесет метра, а широчината — около тринайсет метра. Плавателният съд отдавна бе изпял песента си. Другите кораби от същия клас, превозвали обработен дървен материал, бяха бракувани преди близо петдесет години и бяха заменени с по-съвременни влекачи и шлепове.

— Как се казва? — обърна се Пит към Смит.

— „Орегон“.

— Мога да си представя какви огромни количества дървен материал е пренасял навремето.

Смит се вгледа внимателно в Пит.

— Откъде човек като вас знае такива подробности?

— Като млад баща ми плавал на такъв кораб. Извършил десет прехода между Сан Диего и Портланд, преди да завърши колеж. И досега в кабинета му виси снимка на кораба.

— „Орегон“ плавал от Ванкувър до Сан Франциско близо двайсет и пет години, преди да го извадят от употреба.

— Любопитно ми е кога ли е бил построен.

— Много преди вие и аз да сме били родени — отвърна Смит.

Кърмчията доближи лодката до кораба, чийто корпус някога е бил боядисан в тъмнооранжев цвят, но сега се бе обезцветил от ръждата, както се виждаше на светлината от мачтите и отблясъците от дясната навигационна светлина. Нямаше подвижен мост, само въжена стълба с дървени стъпала.

— След теб, хубавецо — каза Смит и посочи нагоре.

Пит тръгна пръв, следван от Джордино. Докато се изкачваше, Пит прекара пръсти по голямо петно ръжда. Усети, че е гладко, а и не остави никакви следи по пръстите му. Люковете на палубата бяха затворени, товарните стрели — сгънати надолу. Няколко големи дървени сандъци, подредени върху палубата, изглеждаха като завързани от необучени шимпанзета. По всичко личеше, че екипажът на кораба си гледаше работата, както се казва, през куп за грош. Не се виждаше никой от членовете му — палубите бяха напълно безлюдни.

Единственият признак за живот идваше от мелодия на валс от Щраус по радио. Музиката беше в пълен разрез с цялостния вид на кораба. Пит си помисли, че ода, възхваляваща бунище, щеше да е по-подходяща в случая. Той не видя и следа от „Сий дог II“.

— Подводницата ни пристигна ли?

— Тя е в онзи огромен контейнер на носа, точно зад бака.

— Как се стига до кабината на капитана?

Мърлявият им водач повдигна един капак на палубата, под който се разкриваше стълба, спускаща се към нещо като товарен отсек.

— Ще го намериш там долу.

— Обикновено капитаните на кораби не обитават потайни отсеци. — Пит вдигна поглед към кърмовата надстройка. — На всеки кораб, на който съм се качвал, каютата на капитана се намира под кормилната рубка.

— Там долу е, хубавецо — повтори Смит.

— Къде, по дяволите, ни прати Сандекър! — измърмори Джордино подозрително, когато обърна гръб на Пит и инстинктивно приклепна в бойна поза.

Спокойно, сякаш вършеше най-естественото нещо на света, Пит остави пътната си чанта на палубата, отвори ципа на единия ѝ джоб и извади стар 45-милиметров колт. Преди Смит да разбере какво става, дулото подпря брадичката му.

— Прости ми, че забравих да ти спомена, но пръснах черепа на последната мижитурка, която ме нарече „хубавец“.

— Добре, друже — рече Смит без капчица страх. — Познавам оръжието още щом го видя. Това не е ново-новеничко, но явно, много работа е вършило. Ако обичаш, насочи го в друга посока. Не искаш да пострадаш, нали?

— Не мисля, че аз съм този, който ще пострада — отвърна Пит кротко.

— Не е лошо да се огледаш наоколо.

Това беше един от най-старите трикове, но Пит не се поколеба. Той огледа палубата и тогава видя мъжете, които излязоха от сянката. Не бяха двама, не бяха трима, а цяла група от шест души, всеки не по-малко изпаднал от Смит, до един с автоматично оръжие в ръка, насочено към Пит и Джордино. Яки, безмълвни мъже, облечени дрипаво като Смит.

Пит дръпна назад петлето и притисна с още един милиметър колта в брадичката на Смит.

— Ще има ли значение, ако кажа, че ако аз свърша, и ти ще свършиш заедно с мен?

— И ще оставиш приятеля си също да бъде убит? — попита Смит с противна усмивка. — От малкото, което знам за теб, Пит, ти не си чак толкова глупав.

— А какво точно знаеш за мен?

— Свали пистолета и ще поговорим.

— Мога да те чувам съвсем ясно и от това положение.

— Спокойно, момчета — обърна се Смит към хората си. — Трябва да покажем известна класа и да се отнесем с уважение към нашите гости.

Колкото и невероятно да беше, мъжете от екипажа на „Орегон“ свалиха оръжията си и се разсмяха.

— Така ти са пада, шкипер — подхвърли единият от тях. — Нали каза, че те сигурно са двама смотаняци от НЮМА, които пият мляко и ядат броколи.

Джордино се намеси в действието със спокоен глас:

— Ей, момчета, да ви се намира бира в това корито?

— И то десет различни марки — обади се един от тях и го потупа по гърба. — Радваме се, че имаме на борда куражливи пътници.

— Съжалявам, че ви създаваме неудобство — каза Смит сърдечно, — но не можем да свалим гарда си дори за миг. — Той се обърна към хората си и издаде команда: — Вдигайте котва, момчета, и легнете на курс към Хонконг.

— Адмирал Сандекър ни предупреди, че корабът ще бъде доста необичаен — вметна Пит и прибра пистолета си обратно в пътната чанта. — Само че не ни каза нищо за екипажа.

— Ако сме престанали с театралните изпълнения — каза Смит, — ще ви заведе долу. — Той се спусна през тесния люк по стълбата и изчезна от поглед.

Пит и Джордино го последваха и се озоваха в ярко осветен, постлан с пътека коридор, чиито стени бяха боядисани с пастелни цветове. Смит отвори гладко лакирана врата и им направи знак с глава да влязат.

— Можете да се настаните в тази кабина. Разопакувайте си багажа, разположете се удобно, използвайте тоалетната и после ще ви представя на капитана. Неговата кабина е четвъртата врата вляво по посока на кърмата.

Пит прекрачи прага и светна лампата. Това съвсем не беше спартанска кабина в разнебитен товарен кораб. Тя по нищо не отстъпваше на самостоятелна кабина в луксозен туристически кораб. Както беше пишно украсена и елегантно обзаведена, липсваше ѝ само плъзгаща се врата, която да води към самостоятелна веранда. Единствената връзка с външния свят беше илюминатор, боядисан в черно.

— Ама как?! — възкликна Джордино. — Няма ли фруктиера с плодове?!

Пит огледа с възхищение спалното помещение.

— Интересно, дали трябва да се обличаме официално, когато вечеряме с капитана?

Те чуха издрънчаването на извадената от водата котва и почувстваха през пода вибрациите на двигателя под краката им — „Орегон“ потегли по Манилския залив към местоназначението си в Хонконг. Няколко минути по-късно Пит и Джордино почукаха на капитанската врата. Отвътре чува глас:

— Да, моля, влезте!

Ако тяхната кабина минаваше за луксозна, то тази спокойно можеше да съперничи на елегантен апартамент на покрива на небостъргач. Приличаше на изложбена зала за вътрешно оформление на скъпа улица в Бевърли Хилс. Мебелите бяха не само скъпи, но и подбрани с вкус. Стените, или напречните прегради, казано на морски език, бяха или със скъпа ламперия, или покрити със завеси. Килимът беше дебел и пухкав. На две от облицованите стени висяха по няколко оригинални маслени картини. Пит се приближи до една от тях и я огледа. Платното в богато украсена рамка изобразяваше морски пейзаж с чернокож моряк, излегнат на палубата на малък ветроходен кораб със свалена мачта, а около корпуса му се виждаше стадо акули.

— Това е „Гълфстрийм“ на Уинслоу Хоумър — рече Пит. — Мислех, че се намира в нюйоркския музей.

— Да, оригиналът е там — поясни мъжът, застанал до голямо старинно писалище с извит сгъваем капак. — Тези картини тук са

фалшификати. Поради естеството на работата ми никое застрахователно дружество няма да застрахова истински ценности. — Капитанът, хубав мъж със сини очи и ниско подстригана руса коса, пристъпи напред и протегна грижливо поддържана ръка. — Председател Хуан Родригес Кабрийо е на ваше разположение.

— Председател ли? Като председател на управителен съвет?

— Малко отклонение от морската традиция — поясни Кабрийо. — Този кораб е нещо като вид бизнес, като корпорация, ако щете. Персоналът предпочита да носи имената на корпоративните длъжности.

— Но това е... — каза с равен глас Джордино. — Не продължавайте, искам да отгатна: президент е вашият първи офицер.

Кабрийо поклати глава.

— Не, главният ми механик е президент. Първият ми офицер е вицепрезидент.

Джордино повдигна едната си вежда.

— За първи път чувам подобно нещо.

— Ще свикнете — каза толерантно Кабрийо.

— Доколкото си спомням историята на моята Калифорния — намеси се Пит, — вашите предци са я открили в началото на петнайсети век.

Кабрийо се разсмя с глас.

— Баща ми непрекъснато наричаше Кабрийо изследователя праотец, но аз хранех съмнения. Моите баба и дядо преминали границата край Ногалес от Сонора, Мексико, през хиляда деветстотин трийсет и първа година и станали американски граждани пет години по-късно. В чест на моето раждане те настояли майка ми и баща ми да ме кръстят на името на известна историческа личност от Калифорния.

— Мисля, че сме се виждали някъде — рече Пит. — Като например преди двайсет минути. Имитацията ви на крайбрежна отрепка, председател Кабрийо, с псевдоним господин Смит, беше много професионално направена.

Кабрийо се засмя весело.

— Вие, господа, сте първите, които успяха да ме видят през маскировката ми като през стъкло.

За разлика от измисления си персонаж, Кабрийо беше добре сложен и малко по-слаб. Гърбавият нос вече го нямаше, както и

татуировките и огромното шкембе.

— Трябва да си призная, че наистина ме заблудихте, докато не видях микробуса.

— Да, бреговият ни транспорт не е такъв, какъвто изглежда.

— Този кораб — продължи Пит, — фасадата, театърът, който разигравате... за какво е всичко това?

Кабрийо ги покани с жест да седнат на кожения диван, после отиде до барче от тиково дърво.

— По чаша вино?

— Да, благодаря.

— Аз предпочитам бира — каза Джордино.

Кабрийо напълни халба и я подаде на Джордино с думите:

— Филипинска е, „Сан Мигел“. — След това поднесе и чаша вино на Пит. — Шардоне „Уотъл крийк“ от долината Алигзандър, Калифорния.

— Имате изключителен вкус — поздрави го Пит. — Оставам с впечатлението, че той се простира и до кухнята ви.

Кабрийо се усмихна.

— Примамих готвачка от един много скъп ресторант в Брюксел, Белгия. Ще добавя също, че ако получите киселини в стомаха или разстройство, ние разполагаме с великолепна лечебница, обслужвана от висококвалифициран хирург, който е едновременно и зъболекар.

— Любопитен съм, господин Кабрийо, какъв бизнес извършва „Орегон“ и за кого точно работите вие?

— Това е първостепенен кораб за събиране на разузнавателни данни — отвърна, без да се замисля Кабрийо. — Ние сме там, където никой военен кораб на ВМС на Щатите не може да проникне. Влизаме в пристанища, затворени за повечето търговски кораби, и превозваме свръхсекретен товар, без да събуждаме подозрение. Работим за всяка разузнавателна агенция на американското правителство, която се нуждае от нашите уникални и многобройни услуги.

— Значи не сте към ЦРУ.

— Не — поклати глава Кабрийо. — Въпреки че имаме неколцина агенти на разузнаването, „Орегон“ се управлява от елитен екипаж от бивши пенсиониран военноморски служители.

— Не можах да ги видя добре в тъмното. А под какъв флаг плавате?

— Ирански — отвърна Кабрийо с лека усмивка. — Последната страна, която властите на което и да е пристанище биха свързали със Съединените щати.

— Ще сбъркам ли, ако предположа — продължи Пит, — че всички тук сте наемници?

— Мога честно да ви кажа, че сме в бизнеса, за да извличаме полза, да. За различните тайни услуги, които извършваме за нашата страна, ни се плаща изключително добре.

— Кой е собственикът на кораба? — попита Джордино.

— Всеки на борда му е акционер в корпорацията — отвърна Кабрийо. — Някои от нас притежават повече акции от другите, но няма нито един от членовете на екипажа, който да не е вложил най-малко по пет милиона долара в чужди инвестиции.

— Отделът за държавните приходи знае ли за това?

— Правителството има таен фонд за дейности като нашата — поясни Кабрийо. — Имаме споразумение, според което си плащаме данъците чрез мрежа от банки в страни, които не дават сведения на ревизори от ОДП.

Пит отпи глътка вино.

— Чиста работа!

— Но за която се знае, че носи рискове, а понякога и нещастия. „Орегон“ е третият ни кораб. Предишните бяха разрушени от неприятелски сили. За тринайсетте години, откакто си вършим работата, пожертвахме около дваайсет души.

— Чужди агенти ли ви разкриха?

— Още никой не ни е разкривал. Беше в резултат на други обстоятелства.

Кабрийо обаче не поясни какви са били.

— А кой ви възложи това пътуване? — поинтересува се Джордино.

— Казано между нас и най-близката стена, заповедите за отплаване дойдоха от Белия дом.

— По-високо място надали има.

Пит се обърна към капитана.

— Как мислите, ще можете ли да ни закарате възможно най-близо до „Юнайтедстейтс“? Предстои ни да огледаме корпус от кажиречи два акра площ, а времето ни под вода е ограничено до

акумулаторната мощност на „Сий дог“. Ако ще трябва да закотвите „Орегон“ на миля или повече от брега, то почти цялото време ще ни отиде само за да се приближим до лайнера и да се върнем.

Кабрийо го погледна с увереност в погледа.

— Ще ви закарам толкова близо, че ръка да протегнете и ще пипнете комините му. — Той напълни отново чашата си с шардоне и я вдигна. — За успешното ни плаване!

[1] Псевдоним на Едуард Тийч, английски пират и капер, подвизават се в двете Америки, починал през 1718 г. — Б.пр. ↑

16.

Пит излезе на палубата и погледна към светлината на мачтата, която се полюшваше на фона на Млечния път. Докато „Орегон“ напускаше Манилския залив, той облегна ръце на леерното ограждане и отпрати поглед над водите към остров Корегидор. В нощта се издигаше неясната черна маса, която охраняваше входа за залива сред гробна тишина. Във вътрешността на острова проблясваха няколко светлини, наред с червена предупредителна светлина от предавателната кула. На Пит му беше трудно да си представи смъртта и разрухата, която е вилняла по този скален излаз над повърхността през годините на войни. Броят на мъжете, загинали тук — американци през 1942 г., японци през 1945 г. — възлизаше на хиляди. Близо до гниещия кей се виждаше малко селище с колиби, откъдето генерал Дъглас Макартър се е качил на борда на торпедната лодка на командир Бъкли, предприемайки първия етап от пътуването си до Австралия и обратно.

Пит подуши острия мирис на дим от пура и се обърна. До него застана един мъж от екипажа. На слабата светлина Пит предположи, че е на възраст към шейсет години и разпозна в него Макс Ханли, който им бе представен малко преди да отплават не като главен механик или първи офицер, а като корпоративен вицепрезидент, отговарящ за експлоатационните системи.

След като излязоха в открито море, Ханли, както и останалите членове на екипажа, се бе превърнал в съвършено различен човек — всекидневното облекло, с което се бе пременил сега, беше подходящо за игра на голф: кецове, къси бели панталони и светлокафява трикотажна блуза с поло яка. В ръката си държеше чаша с кафе. Кожата му беше зачервена, но нямаше тен, кафявите му очи гледаха будно. Носът му беше топчест, а от темето му се спускаше назад само един кичур кестенява коса.

— Много история има в тази стара скала — каза Ханли. — Всеки път когато минаваме оттук, излизам на палубата да я гледам.

— Сега е толкова спокойна — отбеляза Пит.

— Баща ми загина там през четирийсет и втора, когато едно огромно оръдие, което обслужвал, било улучено от японски бомбардировач.

— Много мъже са загинали заедно с него.

— Така е. — Ханли погледна Пит в очите. — Аз ще ръководя спускането във водата и изваждането на подводницата ви. Имате ли нужда от помощ по отношение на съоръженията и електрониката ви, аз и моите инженери сме насреща.

— Едно нещо ме смущава.

— Кажете го.

— Възможно ли е вашите хора да пребоядисат набързо „Сий дог II“? На плитчините тюркоазният цвят на НЮМА се забелязва отдалече.

— Какъв да бъде цветът?

— Зелен — отвърна Пит, — в нюанс, който да се слива с водата в пристанището.

— Веднага ще наредя на момчетата. — Ханли се обърна, облегна се с гръб на леерното ограждане и се загледа в стълба дим, който се издигаше от комина на кораба. — Според мен може би щеше да е по-просто да използвате подводен робот.

— Или автономен подводен апарат — усмихна се Пит. — Нищо не е по-ефикасно от подводница, управлявана от човек, за оглеждане дъното на корпус с големината на „Юнайтед стейтс“. Манипулаторната ръка на подводницата може също да бъде от полза. Има проекти, в които човешкият поглед е за предпочитане пред видеокамерите. Този именно е един от тях.

Ханли погледна циферблата на стария си джобен часовник, чиято верижка бе закачена за колана на панталоните му.

— Време е да програмирам двигателя и навигационните системи. Сега, след като сме вече в открито море, капитанът ще иска да утроим скоростта.

— В момента май плаваме с девет-десет възела — предположи Пит с нарастващо любопитство.

— Чист театър! — призна Ханли. — Докато старият „Орегон“ е в ползрението на любопитни очи от пристанището или други кораби, които минават покрай нас, искаме да създаваме впечатлението, че старите машини и гребни винтове едва го придвижват. Само така може

да мине за грохнало корито. Истината е, че сменените му два винта са задвижвани от два дизелови турбинни двигателя, които вдигат скорост над четирийсет възела.

— Но с пълен товар корпусът му хлътва ниско във водата и причинява силно съпротивление.

Ханли посочи с брадичка към товарните люкове и дървените сандъци, вързани за палубата.

— Всичко там е празно. Сега потапянето ни е по-дълбоко, защото сме напълнили специално монтирани баластни танкове, за да може отстрани да изглежда, че сме натоварени догоре. Изпомпаме ли ги веднъж, корабът ще се повдигне с близо два метра и ще заплава четири пъти по-бързо, отколкото дори когато е бил построен.

— Маскирана лисица.

— При това с необходимите зъби. Накарайте председателя Кабрийо да ви покаже как хапем, ако бъдем нападнати.

— Обезателно.

— Лека нощ, господин Пит!

— Лека нощ, господин Ханли!

Не минаха и десет минути, и Пит почувства как корабът се оживи, когато вибрациите от двигателите се увеличиха драстично. Дирята му, от бяла разширяваща се драскотина, заприлича на огромен врящ казан. Кърмата потъна с близо метър, с толкова се издигна пък носовата част и разпени водата до бяло. Корабът запрепуска напред като пометен с огромна метла. Морето блещукаше под навеса от звезди, които очертаваха струпващи се гръмотевични облаци на хоризонта. Гледката приличаше на пощенска картичка, изобразяваща Южнокитайското море вечер с оранжево обагрено небе на запад.

Два дни по-късно по залез-слънце „Орегон“ навлезе във външните води на хонконгското пристанище. Беше извършил прехода от Манила дотук за забележително кратко време. На два пъти при разминаване с други товарни кораби през деня Кабрийо издаваше команди за намаляване на скоростта. Неколцина от екипажа бързо се преобличаха в опърпаните си работни комбинезони, струпваха се на палубата и се вторачваха над водното пространство между разминаващите се плавателни съдове с празни погледи, разигравайки,

както го наричаше Кабрййо, „театър с тъпащи“. По неписана морска традиция екипажите на разминаващите се или застигащи се в открито море кораби изобщо не показваха въодушевление. Само очите им се въртяха и мигаха. Пътниците помахваха с ръце, но моряците на търговски кораби винаги се чувстваха неловко да зяпат екипажа на друг кораб. Обикновено те помахваха сковано по един път с ръка, провесена над рейлинга, и бързо се прибираха. След като чуждият плавателен съд се отдалечи на безопасно разстояние от килватера на „Орегон“, Кабрййо даде команда за възстановяване на бързата крайцерска скорост.

Пит и Джордино бяха разведени из забележителния кораб. Кормилната рубка над задното помещение, или надстройката, се държеше в запуснато и мръсно състояние, за да подвежда пристанищните власти, качващи се на борда, и пристанищните лоцмани. Неизползваните жилищни помещения за офицерите и моряците под кормилната рубка също се поддържаха умишлено занемарени, за да не събуждат подозрение. По никакъв начин обаче не можеше да се замаскира машинното отделение така, че да изглежда купчина от метални отпадъци. Вицепрезидентът Ханли не даваше и дума да се изрече за подобно нещо. Той така бе оплескал един от коридорите с мръсно машинно масло, а пода и напречните прегради с тинеста утайка, че и най-ревностният пазител на реда от представителите на митническите или пристанищните власти се отказваше да влезе там. Никой не можеше да предположи, че люкът в дъното на този вонящ от мръсотия коридор се отваря към машинно отделение, в което цареше безупречна чистота като в хирургическо отделение на болница. Действителните каюти на офицерите и моряците бяха скрити под трюмовете. За отбрана „Орегон“ разполагаше с доста бойна техника. Подобно на немските рейдери от двете войни и английските кораби Q от Първата световна война, чиито части от бордовете им се спускаха така, че разкриваха сто петдесет и два милиметрови оръдия и зловещи торпедни апарати, в корпуса на „Орегон“ бяха скрити пускови установки за ракети клас „кораб-кораб“ и „кораб-въздух“. Корабът беше съвършено различен от всички други, на чиито палуби бе стъпвал Пит. Беше истинско майсторско творение на измамата и фалшификацията. Пит се съмняваше, че по моретата плава друг като него.

Вечеряха рано с Джордино, преди да отидат в кормилната рубка за съвещание с Кабрийо. Представиха ги на корабната главна готвачка — Мари дю Гар, от Белгия. Тя имаше такива качества, че всеки собственик на ресторант или хотел беше готов да падне на колене, за да я моли да работи за него като „шеф дьо кюизин“^[1]. Беше на борда на „Орегон“, защото Кабрийо ѝ направил такова предложение, което тя не могла да откаже. Чрез разумни инвестиции от значителното ѝ възнаграждение като главен готвач, тя смятала след още две тайни операции да си отвори собствен ресторант в Манхатън.

Менюто беше нещо изключително. Тъй като нямаше особено отношение към яденето, Джордино си поръча „бьоф а ла мод“ — задушено говеждо, покрито с аспик, с гарнитура от желирани зеленчуци. Пит си избра момичи в тъмен маслен сос, които се поднасяха с печени цели гъби, пълнени с месо на морски раци и гарнирани с варен артишок с холандски сос. Остави на готвачката да му препоръча виното — „Ферари-Карано Сиена“ от областта Сонома, реколта 1992 г. Пит не можеше да се похвали, че е ял по-вкусна храна, още по-малко на кораб като „Орегон“.

След като си изпиха еспресо кафетата, двамата с Джордино тръгнаха по един междинен коридор към кормилната рубка. Тук тръбите и фитингите тънеха в ръжда. Боята от напречните прегради и прозореца се лющеше. Подът беше прогнил и със стари следи от загасени в него цигари. Съвсем малко от съоръженията изглеждаха съвременни. Само месинговите повърхности на компасната кутия и телеграфът блестяха на светлината на шейсетватови крушки, завинтени в старовремски фасунги.

Председателят Кабрийо стоеше на крилото на мостика с лула, здраво захапана между зъбите. Корабът навлизаше в канала на Уест Лама, който водеше към пристанището на Хонконг. Трафикът беше много натоварен и Кабрийо нареди на екипажа да намали скоростта и да се приготви за посрещането на борда на пристанищния лоцман. С напълнени отново баластни танкове, на разстояние двайсет мили от брега, „Орегон“ по нищо не се отличаваше от стотиците стари товарни кораби с пълни трюмове, които влизаха в оживеното пристанище. Рубинените светлини на телевизионните и микровълнови антени на върха на планината Виктория светваха и угасваха като предупреждение за нисколетящи самолети. Хилядите светлини,

украсяващи разкошния плаващ ресторант „Джъмбо“ край Абърдийн на остров Хонг Конг, осейваха водата като облаци от светулки.

Ако имаше някакви рискове и опасности, свързани с планираната дейност под прикритие, моряците и офицерите, събрани в кормилната рубка, изразяваха пълно равнодушие към тях. Стаята за морски карти и палубата около румпела се бяха превърнали в корпоративна заседателна зала. Обсъждаха се резултатите от различните азиатски стокови борси и ценни книжа. Мъжете тук бяха печени инвеститори и интересът, с който следяха пазара, бе видимо по-голям, отколкото интереса им към предстоящата шпионска задача на борда на „Юнайтед стейтс“.

Като забеляза Пит и Джордино, Кабрियो напусна крилото на мостика и се приближи до тях.

— Моите приятели в Хонконг ме уведомиха, че „Юнайтед стейтс“ е закотвен в дока на терминала на „Кин Шан маритайм“ край Куай Чун, северно от Коулун. Съответните пристанищни власти са подкупени и са ни дали котвено място в канала на около петстотин метра от лайнера.

— Коего се равнява на хиляда метра отиване и връщане — каза Пит и изчисли наум престоя на подводницата.

— Акумулаторите на „Сий дог II“... колко време можете да ги използвате? — попита Кабрियो.

— Петнайсет часа, ако ги щадим — отвърна Джордино.

— Можете ли да бъдете влачени зад моторната лодка, докато сте под водата и никой не ви вижда?

Пит кимна.

— Ако бъдем влачени дотам и обратно, ще спечелим един час повече под корпуса на лайнера. Трябва да ви предупредя обаче, че подводницата не е лека. Подводното ѝ съпротивление ще затрудни малка моторница.

Кабрियो се усмихна леко.

— Не знаете с какъв тип двигатели се движат нашите брегови моторници и спасителни лодки.

— Нямам и намерение да питам — отвърна Пит. — Но предполагам, че могат да спечелят златна купа в състезание.

— Дадохме ви толкова информация за техническите тайни на „Орегон“, че спокойно можете да напишете книга за тях. — Кабрियो

се обърна и се загледа през прозореца на командния мостик към лоцманската лодка, която се зададе от пристанището, направи 180-градусов завой и се плъзна покрай кораба им. Стълбата бе спусната и лоцманът се прехвърли на нея от лодката си и се качи на палубата, докато двата плавателни съда все още бяха в движение. Лоцманът се запъти право към командния мостик, поздрави Кабрийо и пое кормилното колело.

Пит излезе на крилото на командния мостик и се загледа в невероятния пъстроцветен карнавал от светлините на Коулун и Хонг Конг, докато корабът се плъзгаше по канала към определеното му котвено място на север от централното пристанище. Небостъргачите покрай крайбрежната ивица на пристанище „Виктория“ бяха осветени като гора от огромни коледни дървета. На външен вид градът малко се бе променил, откакто през 1997 година мина в ръцете на Народна република Китай. За повечето жители животът им протичаше както преди. Богатите, заедно с голяма част от гигантските корпорации бяха тези, които се преместиха главно на западния бряг на Съединените щати.

Корабът се приближаваше до дока на Кин Шан, когато Джордино се присъедини към Пит. Насреща им, увеличавайки размера си, се появи презокеанският лайнер, някогашната гордост на морския флот на Америка.

По време на полета им до Манила Пит и Джордино бяха изучили дълъг доклад за „Юнайтед стейтс“. Продукт на мисълта на известния корабен конструктор Уилям Франсис Гибс, той бил пуснат на вода през 1950 година. За морското инженерство и конструкция високо талантливият Гибс бил това, което е Франк Лойд Райт за архитектурата. Мечтата му била да създаде най-бързия и най-красивия пътнически лайнер, строен някога. Той осъществил мечтата си и творението му станало гордостта и връхната точка на Америка в ерата на големите лайнери. Корабът наистина станал последната дума на елегантността и скоростта.

Гибс бил фанатик по отношение на теглото и огнеустойчивостта му. Той настоял да се използва доколкото е възможно само алуминий. От 1.2 милиона нитове, забити в корпуса ѝ, до спасителните лодки и веслата им, както и мебелировката в каютите, принадлежностите за баня, бебешките високи столчета, дори закачалките и рамките за

картини трябвало да бъдат от алуминий. Единственото дърво на борда на кораба било огнеустойчивото пиано „Стейнуей“ и дъската за обработка на месо на готвача. Към края на работата Гибс намалил теглото на надстройката с 2 500 тона. В резултат корабът се оказал изключително стабилен.

Считан за огромен и тогава, и сега, с обща вместимост 53 329 тона, дължина 301 метра и широчина 30 метра, той все пак не се е наредил сред най-големите кораби в света. По времето на строежа му „Куин Мери“ го превъзхождал по тегло с над 30 000 тона, а „Куин Елизабет“ бил по-дълъг с 12 метра. Последните два кораба на дружеството „Кюнард“ може и да са били по-богато украсени в бароков стил, но липсата на облицовки от скъпо дърво и претрупана украса на американския кораб за сметка на съдържан вкус, както и скоростта и безопасността му, са елементите, които разграничавали „Юнайтед стейтс“ от неговите съвременници. За разлика от чуждите съпернически лайнери, „Големият Ю“, както го наричал гальовно екипажът му, предоставял на пътниците си 694 необикновено просторни каюти и климатична инсталация. Деветнайсет асансьора превозвали пътниците между палубите. Освен обичайните сувенирни магазини, те имали на разположение три библиотеки, два киносалона и един параклис, в който да се молят.

Но двете му най-големи придобивки били военна тайна по време на строежа и експлоатацията му. Едва преди няколко години станало известно, че той е можел да бъде преоборудван във военен транспортен кораб, в състояние да превози 14 000 войници в продължение на няколко седмици. Задвижван от осем масивни котли, произвеждащи свръхгореща пара, неговите четири турбини „Уестингхаус“ развивали мощност 240 000 конски сили — по 60 000 за всеки от неговите четири гребни вала, и го пришпорвали по водата със скорост малко под осемдесет километра в час. За времето си той бил един от малкото лайнери, които можели да се промъкнат през Панамския канал, да прекосят Тихия океан до Сингапур и обратно до Сан Франциско без допълнително зареждане с гориво. През 1952 година „Юнайтед стейтс“ спечелил престижната награда „Синята лента“, която се дава за най-висока скорост при прекосяване на Атлантическия океан. Оттогава друг лайнер не я е печелил.

Десетилетие след пускането му на вода той се превърнал в анахронизъм. Търговските самолети вече започнали да конкурират известните морски грейхаунди. През 1969 година, с увеличаване разносните по експлоатацията му и желанието на хората да се придвижват по-бързо до местоназначението им по въздуха, дошъл краят на плаванията на най-големия американски океански лайнер. Той е изваден от употреба и престоява трийсет години в Норфолк, Вирджиния, преди да поеме по пътя си към Китай.

Пит взе един бинокъл и огледа през него от борда на „Орегон“ огромния кораб. Корпусът му все още беше боядисан в черно, надстройката му — в бяло, двата му големи великолепни комина — в червено, бяло и синьо. Външният му вид беше пак тъй великолепен както в деня, когато е счупил презатлантическия рекорд.

Пит се удиви, като видя, че целият кораб е потънал в светлина. Шумове от разни дейности долитаха над водата. Изненада го, че кораборемонтната група на Кин Шан работеше по него на смени, при това не тайно. После, за негово голямо учудване, всички работни звуци и шумове изведнъж секнаха.

Лоцманът кимна на Кабрийо, който предаде по телеграфа команда „Стоп машини!“. Пилотът не можеше да знае, че телеграфът не работеше и Кабрийо смънка командата по малко радио в ръката си. Вибрациите стихнаха и в „Орегон“ настана гробна тишина, докато той бавно се движеше напред по инерция. Тогава бе дадена команда за „Бавен назад!“, последвана след малко от „Пълен стоп!“.

Кабрийо нареди да бъде спусната котвата; веригата издрънча и падна с шумен плисък във водата. После, след като подписа обичайните документи, той се ръкува с лоцмана. Изчака пилотът да се качи на лодката си и тогава направи знак с ръка на Пит и Джордино:

— Елате с мен в стаята за морски карти, за да прегледаме утрешната програма.

— Защо да чакаме двайсет и четири часа? — попита Джордино.

Кабрийо поклати глава.

— Утре по тъмно не е толкова далече. Все още имаме да уреждаме и митнически проверки на борда. Няма смисъл да пораждаме подозрения.

Пит каза:

— Мисля, че имаме срив в свързките.

Кабрийо го погледна учуден.

— Проблем ли виждате?

— Трябва да направим огледа през деня. Нощно време нямаме видимост.

— Не може ли да използвате подводно осветление?

— В черната вода всяка ярка светлина се вижда като фар. Ще бъдем разкрити десет секунди след като пуснем прожекторите си.

— Под кила никой няма да ни види — добави Джордино. — Но когато инспектираме корпуса отстрани под водолинията, има опасност да бъдем забелязани отгоре.

— Добре де, ами тъмнината от сянката на корпуса? — попита Кабрийо. — Или ако подводната видимост е слаба? Тогава какво?

— Тогава ще разчитаме на изкуствена светлина, която обаче ще бъде незабележима за всеки, който гледа откъм дока, при положение че над главата му грее слънце.

Кабрийо кимна:

— Разбирам. В романтичните приключенски романи се казва, че е най-тъмно преди зори. Ще ви спуснем заедно с подводницата ви зад борда и ще ви теглим на разстояние един хвърлей от „Юнайтед стейтс“, като ви закараме на мястото преди изгрев-слънце.

— Звучи ми разумно — каза Пит.

— Мога ли да ви попитам нещо, господин председател? — обърна се към него Джордино.

— Давайте.

— Щом не превозвате никакъв товар, как тогава оправдавате влизането и излизането си от пристанището?

Кабрийо го погледна лукаво.

— Празните дървени сандъци, които виждате на палубата, и онези в трюмовете над нашите замаскирани каюти и камбуза са реквизит. Те ще бъдат разтоварени на дока, после ще бъдат предадени на агент, който работи за мен, и закарани в склада. След съответното време сандъците се маркират отново с различни описания, връщат се на дока и се товарят отново на борда. За пред китайците ние сваляме един вид товар и качваме друг.

— Вашата операция непрекъснато смайва — отбеляза Пит.

— Нали ви разведоха в компютърния отсек в носовата част на кораба — каза Кабрийо. — Така че сте разбрали, че деветдесет

процента от операцията на „Орегон“ се управлява от компютризирани автоматични системи. Минаваме на ръчно управление само когато влизаме и излизаме от пристанище.

Пит подаде бинокъла на Кабрийо.

— Вие сте изпечен професионалист в тайните и подмолни дейности. Не ви ли се струва странно, че Кин Шан преоборудва „Юнайтед стейтс“ в първокласен контрабанден транспортен кораб направо пред погледа на всеки, който го види? Пред екипажите на другите товарни кораби, пред пътниците на фериботите и туристическите кораби?

— Наистина изглежда странно — призна Кабрийо и свали бинокъла, замисляйки се за миг, после дръпна от лулата си и отново погледна през стъклата. — Странно е също, че привидно работата по кораба спря. Не се вижда и строга охрана.

— Това говори ли ви нещо? — попита Джордино.

— Според мен или Кин Шан е необикновено безгрижен, или известните ни разузнавателни агенции са били надхитрени от него — отвърна тихо Кабрийо.

— Ще разберем, след като проверим дъното на кораба — каза Пит. — Ако той смята да вкарва незаконни емигранти в чужди страни под носа на техните емиграционни власти, трябва да има техника за незабелязаното им сваляне от кораба. Това може само да значи някакъв херметически затварящ се проход под водолинията, извеждащ на брега, или вероятно подводница.

Кабрийо почука лулата си върху рейлинга, наблюдавайки как пепелта се спусна спираловидно към водите на пристанището. После погледна замислен към някогашната гордост на американския пътнически флот, надстройката ѝ и двата ѝ спретнати комина, ярко осветени като филмов декор. Когато заговори, произнасяше думите бавно и мрачно.

— Напълно разбирате, че ако нещо се провали в случай на малка грешка или на недогледана подробност, и ви хванат, ще бъдете обвинени в шпионска дейност срещу Народна република Китай. С вас ще се отнесат като с шпиони.

— Ще бъдем измъчвани и застреляни — вметна Джордино.

Кабрийо кимна.

— И то без никой от нашето правителство да си мръдне пръста, за да спре изпълнението на екзекуцията.

— Двамата с Ал напълно съзнаваме последствията — каза Пит. — Но вие се поставяте в рисковано положение, като излагате на опасност живота на екипажа и кораба ви. Няма да ви обвиня ни най-малко, ако само ни хвърлите в залива и си продължите по пътя по залез-слънце.

Кабрийо го погледна и се усмихна дяволито.

— Сериозно ли говорите? Да ви изоставим? И през ума не ми е минавало. Но не и заради огромната сума, която определен таен правителствен фонд плаща на мен и на екипажа. Колкото до мен, това е далеч по-малко рисковано, отколкото да се обере банка.

— Сумата надвишава ли седем цифри? — любопитства Пит.

— По-скоро осем — отвърна Кабрийо, намеквайки за възнаграждение на стойност над десет милиона долара.

Джордино погледна тъжно Пит.

— Като си помисля какво добавя към жалките ни месечни стипендии НЮМА, не мога да не запитам къде сгрехихме.

[1] Chef de cuisine — главен готвач (фр.). — Б.пр. ↑

17.

Под прикритието на тъмнината преди зори подводницата „Сий дог II“, заедно с Пит и Джордино в нея, бе вдигната от контейнера си с кран, чиято стрела се завъртя над единия борд на кораба и бавно я спусна във водата. Застаналият върху подводницата моряк откачи въжето, след което бе изтеглен на борда на кораба. После бреговата моторна лодка на „Орегон“ се плъзна покрай корпуса и влекателното ѝ въже бе закачено за подводницата. Джордино стоеше в отворения люк, който се издигаше на близо метър над водата, докато Пит продължаваше да проверява уредите и апаратурата.

— Кажете когато сте готови — подвижна Макс Ханли от моторната лодка.

— Ще се спуснем на три метра дълбочина — съобщи Джордино.
— Когато стигнем това ниво, вие можете да потеглите.

— Разбрано.

Джордино затвори люка и се просна до Пит на палубата на подводницата, която приличаше на дебела сиамска пура с къси криле от двете страни, чиито краища се извиваха отвесно нагоре. Подводният плавателен съд, дълъг шест метра и тежащ близо тон и половина, може и да изглеждаше тромав на повърхността, но под водата се спускаше и завърташе с изяществото на новородено китче. Той се придвижваше чрез три тласкащи устройства в двойната опасна секция, които изтласкваха водата през предното смукателно устройство и я изхвърляха през задното. С леко докосване на двете ръкохватки, едната от които регулираше надлъжното клатене и спускането, а другата наклона и завоите и на лоста за скоростта, „Сий дог II“ можеше да се плъзга гладко на около метър под повърхността или да се потапя до дълбочина шестстотин метра в порядъка на минути. Лоцманите, които лежаха проснати по корем с глава и рамене в единичната носова част от прозрачно стъкло, имаха много по-голям обхват на видимост, отколкото предоставяха повечето подводници, снабдени само с малки отвори за наблюдение.

Видимостта под повърхността беше нулева. Водата обгръщаше подводницата като дебела памуклийка. Поглеждайки нагоре и напред, Пит и Джордино едва различаваха очертанията на моторната лодка. След малко до слуха им долетя приглушено боботене — Кабрийо беше увеличил оборотите на мощния 539-кубиков двигател „Родек“, с 1500 конски сили, който придвижваше голямата моторна лодка. Гребният винт разпени водата, кърмата се заби надолу и плавателният съд потегли напред заедно с тежката подводница, закачена за него. Като дизелов локомотив, теглец дълга влакова композиция нагоре по наклон, моторната лодка се напрегна да набере инерция, после бързо започна да увеличава скоростта си и достигна забележителните осем възела, влачейки инертната маса под водата. Пит и Джордино не знаеха, че Кабрийо използваше само една трета от мощността на двигателя.

По време на краткото пътуване от „Орегон“ до „Юнайтед стейтс“ Пит програмира бордния компютърен анализатор, който автоматично настройваше и контролираше нивото на кислорода, електрониката и системите за отчитане на дълбочината. Джордино задейства ръката на манипулатора и я изпробва в няколко различни положения.

— Вдигната ли е антената за свързка? — попита го Пит.

Легналият до него Джордино кимна леко.

— Още щом се потопихме, пуснах кабела до максималната му дължина от осемнайсет метра. Влачи се зад нас на повърхността.

— Как си я замаскирал?

Джордино сви рамене.

— Използвах поредния хитър номер на великия Алберт Джордино. Издълбах вътрешността на един пъпеш и я пъхнах вътре.

— Не се съмнявам, че си го свил от главната готвачка.

Джордино му хвърли обиден поглед.

— Както се казва, пести, за да имаш. Той беше презрял и тя така или иначе щеше да го хвърли в кофата за боклук.

Пит заговори в мъничкия микрофон:

— Председател Кабрийо, чувате ли ме?

— Сякаш седите до мен, господин Пит — отвърна веднага Кабрийо. Както той, така и останалите мъже в моторницата, бяха облечени като местни рибари.

— Веднага щом стигнем района за спускане, ще освободя антената за свързка, за да поддържаме контакт, след като се върнете на „Орегон“. Когато пусна антената, въжето ѝ с тежести ще легне в дънната утайка и ще играе ролята на буй.

— Какъв е обхватът ви?

— Под вода можем да предаваме и приемаме до хиляда и петстотин метра.

— Разбрано — потвърди Кабрийо. — Бъдете в готовност, ние не сме далече от кърмата на лайнера. Но няма да мога да се доближа по-близо от петдесет метра.

— Някакви признаци за охранителен отряд?

— Целият кораб и кеят са пусти като крипта през зимата. В готовност сме.

Кабрийо направи повече, отколкото бе обещал. Той намали хода на моторната лодка почти до неподвижно положение и я доближи съвсем под кърмата на „Юнайтед стейтс“. Слънцето вече изгряваше, когато един леководолаз се прехвърли зад борда и се спусна по влекателното въже до подводницата.

— Водолазът се гмурна — съобщи Кабрийо.

— Виждаме го — отвърна Пит, гледайки през прозрачната носова част. Той видя как водолазът освободи свързващия механизъм в горната част на подводницата между двете тръби и даде знак „готово“ с едната си ръка, преди да изчезне нагоре по въжето. — Освободени сме.

— Направете завой от четирийсет градуса на ваше дясно — упъти ги Кабрийо. — Намирате се само на двайсет и пет метра западно от кърмата.

Джордино вдигна ръка през мътните дълбини към огромната сянка, създаваща впечатлението, че минава над тях. Безкрайната на вид форма се подчертаваше още повече от слънчевата светлина, която се процеждаше между кея и гигантския корпус.

— Стигнахме до него.

— Сега сме сами. Срещата ни ще бъде в четири и половина. Ще осигуря водолаз да ви чака при въжето на антената ви.

— Благодаря ти, Хуан — непринудено му заговори на „ти“ Пит. — Нямаше да се справим без теб и твоя опитен екипаж.

— Не бих могъл да постъпя по друг начин — отвърна бодро Кабрийо.

Джордино загледа с благоговение чудовищно голямото перо на кормилото, което изникна над тях, и натисна лоста, за да спусне котвата на антената в дънната утайка. От тяхното място корпусът като че ли се губеше в безкрайността.

— Страхотно нещо! Спомняш ли си колко е газенето му?

— Не, мога да направя само смело предположение. Някъде около дванайсет метра плюс-минус.

— Съдейки по вида му, предположението ти е най-малко минус метър и половина.

Пит изпълни дадената от Кабрийо корекция на курса и потопа носа на „Сий дог II“ в по-дълбоки води.

— Я да внимавам, че да не си джаснем главите.

Пит и Джордино работеха открай време като екип по време на безбройните гмуркания в морските бездни и бяха управлявали не една подводница при изпълнение на различни проекти на НЮМА.

Без никакви уговорки всеки от тях спонтанно пое своите задължения. Пит действаше като лоцман, а Джордино наблюдаваше мониторите на системите, работеше с видеокамерата и ръката на манипулатора.

Пит леко отмести напред лоста за дроселите и започна да направлява движението на подводницата със съответните уреди. Като някаква нощна летяща машина подводницата се плъзна покрай трилопатните бронзови гребни винтове, които завъртяха водния мрак като големи, красиво извити ветрила. „Сий дог II“ продължи безшумно да пори водата, която доби призрачен матовозелен цвят.

Дъното приличаше на далечна суша в мъглата. От корабите се изхвърляха различни боклуци и с годините докът отчасти лежеше в тинята. Подводницата мина над ръждясалата решетка от палуба, която се бе превърнала в убежище за малко стадо сепии, които се стрелваха навътре и навън от успоредните ѝ редици от правоъгълни отвори. Пит предположи, че решетката е била изхвърлена от докерите доста отдавна. Той изключи тласкащите устройства и настани подводния съд в мекото дъно под кърмата на лайнера. Малък облак тиня се издигна нагоре и настрани като кафява пара и за миг закри гледката им през предния стъклен капак на носовата част.

Над тях корпусът на „Юнайтед стейтс“ се простираше в тъмната вода като черен злокобен покрив. Пустото дъно усилваше чувството за самота. Истинският свят над тях престана да съществува.

— Мисля, че е най-добре да си отдъхнем няколко минути и да обмислим нещата — предложи Пит.

— Не ме питай защо — рече Джордино, — но изведнъж се сетих за една тъпа шега от детството ми.

— Каква шега?

— За златната рибка, която се изчервила, когато погледнала отдолу дъното на „Куин Мери“.

Пит направи кисела физиономия.

— Прости неща, родени от прости умове. Трябва да е гнил в чистилицето, за да възкресиш онова старо корито.

Джордино се направи, че не го е чул.

— Не че искам да променя дразнещата тема на разговор, но се питам дали на тия клоуни не им е хрумнало да поставят подслушвателни устройства около корпуса.

— Докато не се блъснем в някое, което ще задрънчи от дока, няма как да разберем.

— Все още е достатъчно тъмно, за да различим някоя подробност.

— Мисля си, че можем да включим фенерчетата си и да ги насочим към най-ниския край, за да почнем с огледа на кила. Шансовете ни да бъдем забелязани на такава дълбочина под корпуса са нулеви.

— А после, когато слънцето се издигне по-високо, ще можем да огледаме корпуса нагоре към водолинията.

Пит кимна.

— Едва ли е блестящ план, но при тези обстоятелства друго не можем да направим.

— Тогава да се залавяме за работа — предложи Джордино, — ако не искаме да ни свърши кислородът.

Пит задейства тласкачите и подводницата бавно се издигна от утайката до метър и двайсет под кила. Той съсредоточи вниманието си върху поддържането на „Сий дог II“ на равна плоскост, като през няколко секунди поглеждаше монитора си, който го направляваше по прав път. Джордино пък се взираше нагоре и търсеше с поглед нещо

необичайно, което да подсказва за входен или изходен люк, занитен в дъното на корпуса, и записваше на видеокамера всяко подозрително място или майсторски замаскирана изработка. След няколко минути Пит реши, че ще действа по-бързо, ако се откаже от монитора и просто следва през прозрачния носов капак хоризонталните шевове между обшивките на корпуса.

От повърхността слънчевите лъчи пронизваха дълбините и увеличаваха видимостта. Пит изключи вътрешното осветление на подводницата. Стоманените обшивки, черни в мрака допреди малко, сега станаха матовочервени, тъй като боята срещу замърсяване изпъкна повече. От започващия отлив се почувства слабо водно течение, но Пит поддържаше подводницата в неподвижно състояние, докато продължаваше огледа си. През следващите два часа двамата се плъзгаха с подводницата напред-назад, като че ли косяха ливада, всеки необичайно смълчан и съсредоточен в работата си.

Изведнъж гласът на Кабрийо наруши тишината.

— Искате ли да докладвате как вървят нещата, господа?

— Нямаме какво да докладваме — отговори Пит. — Още едно обследване и приключваме с дъното на корпуса. После започваме бордовете нагоре към водолинията.

— Да се надяваме, че новата боя ще попречи да бъдете забелязани от повърхността.

— Макс Ханли и екипът му са я направили малко потъмнозелена, отколкото имах предвид — поясни Пит. — Но ако никой не се вгледа надолу във водата, всичко ще бъде наред.

— Корабът продължава да изглежда пуст.

— Радвам се да го чуя.

— Ще се видим след два часа и осемнайсет минути — весело заключи Кабрийо. — Постарайте се да не закъснеете.

— Ще бъдем точни — обеща Пит. — Двамата с Ал нямаме намерение да се мотаем тук по-дълго от необходимото.

— Чакаме ви и край засега.

Пит наклони глава към Джордино, без да го поглежда.

— Как сме с кислорода? — попита той.

— Сносно — отвърна кратко Джордино. — Акумулаторната мощност продължава да е стабилна, но бавно пълзи към червената чертичка.

Те свършиха с огледа на последната част от кила. Пит насочи подводния съд покрай секцията на корпуса, която извиваше нагоре към водолинията. Следващият час мина мъчително бавно и нищо необикновено не бе открито. Започна приливът и докара по-чиста вода, което увеличи видимостта до близо девет метра. Те заобиколиха носовата част и започнаха да оглеждат десния борд, който се намираше откъм дока, стърчащ на три метра над повърхността.

— Колко време ни остава? — поинтересува се Пит, без да си прави труда да вдига ръка, за да погледне часовника си „Докса“.

— Петдесет и седем минути до срещата с моторницата на „Орегон“ — отвърна Джордино.

— Напразно беше това идване дотук. Ако Кин Шан качва и сваля тайно чужденци от борда на „Юнайтед стейтс“, не го прави чрез подводен проход или подводен тип средство.

— Не ми се струва да ги вкарва отгоре, над повърхността — каза Джордино. — Или поне не такъв брой, който да си струва парите. Емиграционните служители ще надушат операцията десет минути след като корабът влезе в пристанището.

— Няма какво повече да правим тук. Да си вдигаме партакешите и да изчезваме.

— Това може да се окаже проблематично.

Пит стрелна косо с поглед Джордино.

— Защо?

Джордино посочи с брадичка към прозрачния нос.

— Идват ни гости.

От зелените дълбини пред подводницата се появиха трима леководолази, които плуваха към тях и приличаха на зли демони с черните си неопренови подводни облекла.

— Каква според теб е глобата за нарушаване на границата на владение по тези места?

— Не знам, но се обзалагам, че е повече от някой шамар по бузата.

Джордино огледа водолазите, които се приближиха — един в средата, другите двама — малко зад него от двете му страни.

— Най-странното е, че не са ни забелязали по-рано, много преди да извършим последния оглед под водолинията.

— Някой трябва да е погледнал зад борда и да е съобщил за странно зелено чудовище — подхвърли шеговито Пит.

— Говоря сериозно. Те като че ли са ни наблюдавали през цялото време до последната минута.

— На луди ли ти приличат?

— Не, но идват с цветя и бонбони, нали?

— А с оръжия ли?

— Приличат ми на подводните пушки „Мозби“.

„Мозби“ беше опасно оръжие, което изстрелваше през водата ракета с малка взривна глава. Макар да беше пагубно за човешката плът, Пит не вярваше да нанесе сериозни повреди на подводния съд, способен да издържи на налягането на дълбочините.

— Най-лошото, което можем да очакваме, е да издраска боята и да направи няколко вдлъбнатини по корпуса ни.

— Не се перчи толкова — предупреди го Джордино, взирац се в приближаващите се водолази като лекар, разчитащ рентгенова снимка.

— Тия приятелчета ще извършат координиран удар. Шлемовете им сигурно съдържат миниатюрни радиопредаватели. Корпусът ни може и да поеме няколко здрави удара, но едно щастливо попадение в смукателните тръби на тласкачите ни, и отиваме по дяволите.

— Можем да им се изплъзнем — заяви уверено Пит и наклони „Сий дог II“ за остър завой, включи тласкащите устройства до крайно положение и се насочи към кърмата на лайнера. — Нашата лодка може да плава с цели шест възела по-бързо от който и да е леководолаз, обременен с бутилки под налягане.

— Животът не е честен — смънка Джордино под носа си повече от яд, отколкото от страх, когато най-неочаквано се натъкнаха на още седем леководолаза, които плаваха в полукръг под огромните гребни винтове на кораба и им препречваха пътя за бягство. — Изглежда, богинята на случайно откритите ценни предмети ни е обърнала гръб.

Пит включи микрофона си и повика по радиото Кабрийо.

— Тук „Сий дог II“. Обградени сме от десет негодняка.

— Чувам ви, „Сий дог“, и ще предприема съответните действия. Не е нужно да се свързвате повече с мен. Край.

— Това е лошо — отвърна мрачно Пит. — Можем да се изплъзнем покрай двама-трима, но останалите ще се доближат

достатъчно, за да ни навредят сериозно. — В този момент нещо привлече вниманието му. — Освен ако...

— Освен ако какво?

Пит не отговори. Боравейки с превключвателите, той спусна „Сий дог II“ към дъното, после я изравни успоредно на трийсетина сантиметра от дъното, предприе претърсвателна обиколка и след десет секунди откри това, което търсеше. Палубната решетка, която бе видял преди това, се появи пред него в утайката.

— Може ли да извадиш от тинята с манипулаторна ръка онази там решетка? — попита той Джордино.

— Ръката може да издържи тежестта, но за изсмукването нямам представа, зависи колко дълбоко е заровена.

— Опитай!

Джордино кимна мълчаливо и веднага се пресегна над топчестите регулатори към механичната ръка. С леко движение, наподобяващо местене на мишката на компютър, завъртя регулаторите и изпъна навън ръката на манипулатора, която бе свързана шарнирно в лакътя и китката като човешките стави. После я нагласи над решетката и стегна трите ѝ подвижни пръста.

— Решетката е хваната — съобщи Джордино. — Сега издигни подводницата рязко нагоре.

Пит тъкмо избута тласкачите нагоре с последната им останала акумулаторна мощност, и видя, че водолазите от охраната на Кин Шан са на пет-шест метра от тях. В следващите няколко мъчителни секунди не се случи нищо. После решетката бавно започна да се измъква от утайката и когато подводницата я издърпа докрай, тя вдигна голям облак тиня след себе си.

— Завърти ръката, докато решетката заеме хоризонтално положение — нареди Пит, — после я задръж пред смукателните отвори на тласкачите.

— Но ония все още имат възможност да изстрелят взрив в опашката ни.

— Само ако имат локатор за проникване през кал — отвърна Пит и върна назад тласкащите устройства докрай, от което изпуснатите към дъното струи вдигнаха огромни вихрушки от утайка. — Така ту ни виждат, ту не ни виждат.

Джордино кимна одобрително.

— Бронирана защитна преграда, изкуствено предизвикана димна завеса — какво повече ни трябва! Сега давай да се измитаме оттук.

Пит нямаше нужда от втора покана. Той потегли, накланяйки подводницата с опашката надолу, за да разбърква утайката. Макар да се движеше напълно слепешката като водолазите, но не толкова объркан като тях, той имаше предимството на акустичната система, която да го отведе до антенния буй. Не бяха изминали много, и подводницата бе разтърсена от силен удар.

— Улучиха ли ни? — попита Пит.

Джордино поклати глава.

— Не, но мисля, че можеш да зачеркнеш един от нападателите ни като жертва на пътна злополука. Едва не откъсна главата му с дясното крило.

— Той няма да е единствената жертва, ако те се изпозастрелят взаимно по погрешка в...

Пит спря наред изречението — взрив с тъп звук разлюля „Сий дог II“. Последваха още два в бърза последователност. Скоростта на подводницата намаля с една трета.

— Това е щастливото попадение, за което ти споменах — отбеляза прозаично Джордино. — Сигурно са успели да изстрелят снаряд през решетката.

Пит погледна към уредите за управление.

— Засегнали са лявото тласкащо устройство.

Джордино постави ръка върху прозрачния нос, по чиято външна повърхност имаше няколко малки пукнатини и драскотини.

— Те надупчиха и прозрачния ни капак.

— Къде улучи третата им ракета?

— Не е възможно да се види през този облак, но предполагам, че вертикалният стабилизатор на дясното крило е отнесен.

— И аз тъй мисля — отвърна Пит, — защото се накланяме наляво.

Двамата не можеха да знаят, че групата от десет водолази беше намаляла с четирима. Освен единия, в който се бе блъснала подводницата, другите, стреляйки напосоки през кафявата завеса, бяха улучили и убили трима от съекипниците си. В бързината да стрелят и презареждат подводните си пушки с нови разривни заряди, водолазите гледаха през пръсти на опасността да се унищожат един друг. По пътя

си подводницата блъсна един от тях, но той все пак стреля право в целта.

— Пак ни улучиха — докладва Джордино, като се извърна назад в тясното пространство и погледна към десния корпус на подводницата. — Този път засегнаха акумулаторния кожух.

— Тия бойни глави „Мозби“ се оказаха по-мощни, отколкото предполагам.

Джордино се обърна и погледна встрани, когато нов взрив пръсна рамката между десния корпус и носовата прозрачна част. От мястото, където метал и стъкло се сблъскаха, бликна вода.

— И правят по-големи поразии от драскотини по боята и вдлъбнатини по корпуса — подметна Джордино.

— Губим мощност на тласкачите — долетя гласът на Пит, в който се долавяше ясна нотка на хладнокръвие. — Вероятно последният удар е причинил късо в системата. Изхвърли решетката. Прекалено увеличава съпротивлението.

Джордино се подчини и освободи решетката от механичната ръка. През тинестия облак видя, че на няколко места ръждясалите метални парчета на решетката бяха разкъсани от взривовете. Той проследи с поглед как отново се плъзна надолу към дънната утайка.

— Сбогом, стара дружке, свърши ни голяма работа!

Пит хвърли бърз поглед на малкия навигационен монитор.

— Остават ни двеста метра до антената. Възнамерявам да минем под гребните винтове на лайнера.

— През последната минута нямаше никакви атаки — отбеляза Джордино. — Сигурно сме оставили нашите разгневени приятелчета далеч зад нас в мъглата. Предлагам да затвориш до минимум дроселите, за да спестиш колкото мощност е останала.

— Не е останало нищо за пестене — отвърна Пит и посочи уреда, отчитащ акумулаторната мощност. — Скоростта ни спадна до един възел и стрелката сочи червената чертичка.

Джордино се усмихна със стиснати устни.

— Ще празнувам, ако водолазите на Шан се изгубят и се откажат да ни преследват.

— Скоро ще разберем. Сега тръгвам нагоре и щом навлезем в бистри води, погледни назад и ми кажи какво виждаш.

— Ако все още се навъртат наоколо и забележат, че кретае със скорост половин възел, ще ни нападнат като разярени оси.

Пит не каза нищо, когато „Сий дог II“ излезе от вихрещата се утайка. Присви очи и се вгледа в кадифено зелената вода, за да открие възето на антената и водолаза на Кабрийо. Неясен силует, трепкащ на двайсет — двайсет и пет метра пред него и леко наляво, бавно доби поясни очертания на дъното на моторната лодка, която се поклащаше от вълните, движещи се към пристанището.

— Почти се прибрахме! — възкликна Пит с повишен дух.

— Ама че упорити малки дяволи! — обади се навъсен Джордино. — Петима от тях плуват като акули зад опашката ни.

— Сече им пипето, щом схванаха толкова бързо намеренията ни. Вероятно са оставили някой в бистрите води като наблюдател и той, като ни е видял да излизаме от мътната лепкава маса, веднага ги е уведомил по радиопредавателя.

Заряд се взриви в един от опасните стабилизатори на „Сий дог II“ и го откъсна. Втори заряд мина на косъм покрай полусферичната носова част. Пит се мъчеше да запази управлението и да поддържа прав курс на подводницата към моторната лодка. В мига, в който видя с крайчеца на окото си един от водолазите на Шан да се задава отстрани на подводницата, разбра, че всичко е свършено. Без достатъчно мощност и помощ от страна на Кабрийо, път за спасение нямаше.

— Да сме толкова близо и в същото време толкова далече — измърмори Джордино, гледайки към кила на моторницата, докато чакаше безпомощен, но невъзмутим неминуемия последен удар.

Тогава най-неочаквано няколко последователни сътресения разбуниха водата около подводницата. Пит и Джордино се замяха във вътрешността на плавателния съд като плъхове във въртяща се тръба. Водата около тях изригна в огромна маса от пяна и мехурчета, които се развилняха във всички посоки, преди да се издигнат към повърхността. Водолазите, намиращи се близо до „Сий дог II“, загинаха мигновено и телата им се превърнаха в пихтия. Двамата мъже в подводницата онемяха и оглушаха от подводните детонации. От сериозни наранявания ги спаси непроницаемият ѝ корпус.

На Пит му бяха нужни няколко минути, за да проумее, че Кабрийо, предупреден за преследването, е изчакал подводницата и

нападателите ѝ да се приближат достатъчно близо до моторната лодка на „Орегон“, за да хвърли гранати във водата. През бученето в ушите си Пит чу, че някой го вика по радиото.

— Ей, момчета, добре ли сте? — долетя очакваният глас на Кабрийо.

— Бъбреците ми никога вече няма да са каквито бяха — отвърна Пит, — но иначе и двамата се държим.

— А самоволните терористи?

— Те като че ли са излезли от желирана торта — отвърна Джордино.

— Щом нас атакуваха под водата — изрази предположението си Пит, — положително ще погнат и вас на повърхността.

— Много навреме го каза — отвърна безгрижно Кабрийо. — В момента малък катер е на път към нас. Но не е нещо, с което да не можем да се справим, разбира се. Вие кротувайте. Щом посрещнем нашите гости, ще пратя водолаз да ви закачи за влекателното въже.

— Вие кротувайте! — повтори язвително Джордино. — Вече нямаме мощност, наред водата сме. Той сигурно си мисли, че се намираме в подводен увеселителен парк!

— Прави го за наше добро — въздъхна Пит, чувствайки, че напрежението в подводницата намалява. Той лежеше отпуснат, с ръце върху вече недействащите превключватели и гледаше през прозрачния носов капак към дъното на моторната лодка, питайки се каква ли карта ще изиграе Кабрийо.

— Тия не се шегуват — каза Кабрийо на Еди Сенг, бившия агент на ЦРУ, който беше техен човек в Бейджин в продължение на двайсет години, преди да бъде принуден да се върне внезапно в Щатите и да се пенсионира. Кабрийо се вгледа през малкия телескоп към бързо приближаващия се моторен катер. На външен вид му заприлича на спасителна лодка на бреговата охрана на САЩ, само дето този не се занимаваше със спасяването на човешки живот. — Разбрали са играта, когато са открили подводницата, но не могат да бъдат сигурни, че ние имаме нещо общо, докато не се качат на борда и разследват.

— Колко души са? — попита Сенг.

— Около петима и всички са въоръжени освен кърмчията.

— Катерът им снабден ли е с по-големички оръжия?

— Засега не виждам никакви. Те са тръгнали на риболов и не си търсят белята. Ще оставят двама души да ни прикриват, а другите трима ще се качат на борда. — Кабрийо се обърна към Сенг. — Кажете на Пит Джеймс и Боб Медоус да се измъкнат през ненаблюдавания борд на моторницата. И двамата са добри плувци. Когато катерът се приближи, кажете им да се гмурнат под вода и да останат под нашия кораб, между двата корпуса. Ако планът ми е добър, двамата охранители зад техния катер инстинктивно ще реагират на неочаквана ситуация. Ще трябва да пленим и петимата без нито един изстрел. Не бива да вдигаме шум. На дока и на кораба ще има прекалено много любопитни очи. Ще трябва да се справим, без да бием тъпани и да надуваме рогове.

Джеймс и Медоус се спуснаха зад борда под един насмолен брезент и зачакаха във водата сигнал кога да се гмурнат под моторната лодка. Останалите от хората на Кабрийо се излегнаха по палубите, правейки се, че дремят. Един-двама седнаха на кърмата, уж че ловят риба.

Кабрийо вече ясно видя, че охранителите на Кин Шан бяха облечени с парадни тъмнокафяви униформи, които изглеждаха по-подходящи за някоя оперета. Четирима от тях стискаха в ръка автоматични пистолети — според Кабрийо бяха последен модел китайско производство. По лицето на капитана на катера се четеше неразгадаемият, суров израз на представляващ властта китаец.

— Останете на местата си! — извика той на мандарински език. — Качваме се на борда ви.

— Какво искате? — провикна се Сенг.

— Ние сме от охраната на корабостроителницата. Искаме да проверим кораба ви.

— Вие не сте от пристанищния патрул — отвърна с възмущение Сенг, — така че нямате това право.

— Даваме ви трийсет секунди да отстъпите, или ще стреляме — настоя с леден тон капитанът.

— Ще застреляте невинни рибари? — попита язвително Сенг. — Да не сте полудели? — Той се обърна към спътниците си и сви рамене. — По-добре е да се подчиним. Те са толкова луди, че като нищо ще изпълнят закана си. — И отново заговори на капитана по охраната на

„Кин Шан маритайм“: — Добре, качете се, но не се надявайте, че няма да докладвам за вас на пристанищните власти на Китайската народна република.

Кабрийо, нахлупил ниско на главата си сламена шапка, за да прикрива западняшките си очи, се наведе над щурвала и небрежно хвърли няколко монети зад борда като сигнал за Джеймс и Медоус да се гмурнат под моторната лодка. Едната му ръка бавно и крадешком хвана лоста за дросела. После, точно когато капитанът на охранителния катер и хората му отскочиха над тясното пространство между двата плавателни съда, той избута лоста напред и веднага го върна обратно, с което разшири пространството, разделящо двата кораба.

Като в комедиен филм капитанът и двама от помощниците му цопнаха във водата. Действайки импулсивно, както бе предположил Кабрийо, другите двама, останали на борда на катера, мигом пуснаха оръжията си, паднаха на колене и протегнаха ръце, за да издърпат шефа си от водата. Опитът им се оказа безуспешен, тъй като в това време два чифта ръце се подадоха от водата, сграбчиха двамата за вратовете и ги събориха зад борда. После Джеймс и Медоус ги хванаха за краката и ги завлякоха под моторната лодка. След като получиха по един доста сериозен удар по тила и изпаднаха в безсъзнание, те бяха издърпани на борда на моторницата и грубо натикани в един малък трюм.

Кабрийо огледа кърмата на „Юнайтед стейтс“ и края на дока, за да види дали има свидетели. Преброи не повече от трима-четирима работници от корабостроителницата, които бяха преустановили работата си и наблюдаваха двата плавателни съда. Никой не изглеждаше разтревожен. Кабината на моторния охранителен катер им закриваше почти целия изглед към лайнера. От разстоянието, от което гледаха, всичко приличаше на обикновена проверка, извършвана от охранителния отряд. Виждаха и как една част от екипажа на Кабрийо продължава да дреме на палубите, а друга — да лови риба на кърмата на моторната лодка. След малко работниците се заловиха отново с работата си, без да дават никакви признаци на паника.

Джеймс и Медоус се качиха обратно на борда и заедно с Еди Сенг бързо съблякоха капитана на катера и двамата му помощници.

След минути и тримата се появиха на палубата в униформите на охранителите.

— Не ми стои лошо — подметна Еди на Кабрийо, оправяйки току-що облечената униформа, — като се има предвид, че цялата е подгизнала.

— Моята е с четири номера по-малка — измърмори Медоус, който беше едър човек.

— Вижте пък моята — каза Джеймс и протегна ръце, за да покаже, че ръкавите му едва закриваха лактите му.

— Е, няма да ги демонстрирате на модно ревю, я! — рече Кабрийо, докато изтегляше моторната лодка до охранителния катер. — Скачайте вътре и хващайте щурвала. Щом вземете подводницата на буксир, следвайте ни по килватера, все едно че ескортирате лайнера до дока на пристанищния патрул. Веднъж изчезнем ли от погледа на корабостроителницата на Кин Шан, ще се мотаме наоколо до мръкване. После ще се отправим към „Орегон“ и ще пробием охранителния катер, за да го потопим.

— А какво ще правим с петимата в трюма? — попита Сенг. Кабрийо извърна глава и се захили.

— Ще имаме щастието да видим изражението на лицата им, когато се събудят и установят, че се намират изоставени на забутан филипински остров.

Тъй като нямаше достатъчно кислород, за да остане под вода, „Сий дог II“ беше изтеглена на повърхността с отчасти отворен люк. Пит и Джордино останаха вътре и следяха за нечий поглед от минаващ кораб или от брега. След половин час подводницата бързо бе качена на палубата на „Орегон“. Кабрийо чакаше там, за да помогне на Пит и Джордино да излязат от нея. Двамата с благодарност приеха помощта му, тъй като мускулите им бяха схванати и изтръпнали от дългите часове, прекарани в тясното пространство.

— Моля да ме извините, че се наложи да чакате толкова дълго, но се натъкнахме на пречка.

— И се справихте отлично — похвали го Пит.

— И вие свършихте доста добра работа, като отблъснахте лошите момчета.

— Но още щяхме да сме на дъното, ако вие не бяхте хвърлили гранатите.

— Какво открихте? — попита Кабрийо.

Пит поклати уморено глава.

— Нищо, абсолютно нищо. Корпусът под водолинията е чист, няма никакви промени по него, никакви тайни люкове и херметически врати. Дъното е било ожулено и пребоядисано, но изглежда така, както в деня, в който корабът е бил пуснат на вода. Ако Кин Шан използва някакъв хитър метод, за да сваля незаконни емигранти на чужди пристанища, той не е свързан с корпуса под водолинията.

— Тогава какво ни остава?

Пит погледна твърдо Кабрийо.

— Трябва да влезем в самия кораб. Можете ли да го уредите?

— Като местен факир, да, мога. Ще уредя обиколка с екскурзовод за разглеждане на кораба. Но трябва да се вземат предвид няколко неща. Преди всичко разполагаме с може би още два часа, преди да се разкрие изчезването на охранителите, които похитихме. Шефът на охраната на Кин Шан ще събере две и две и ще се досети, че похитителите са от „Орегон“. Няма съмнение, че той вече се чуди и защо десетина от водолазите му ги няма още. Предупреди ли китайските военноморски сили, ония тутакси ще ни погнат. С предимство при старта „Орегон“ може да остави след себе си повечето от корабите на военния флот на Китай. Но ако пуснат самолети след нас, преди да сме излезли от техните териториални води, с нас ще е свършено.

— Но вие сте добре въоръжени — вметна Джордино.

Кабрийо стисна устни.

— Но не сме имунизирани срещу военни кораби с тежка артилерия и самолети с ракети. Колкото по-скоро си вдигнем чукалата от Хонконг и излезем в открито море, толкова по-безопасно ще е за нас.

— Значи смятате да вдигнете котва и да се измъкнете оттук — предположи Пит.

— Не съм казал такова нещо. — Кабрийо отмести поглед към Сенг, който с облекчение се бе преоблякъл в сухи дрехи.

— Какво ще кажеш, Еди? Искаш ли отново да си сложиш униформата на китайски охранител и да обикаляш из

корабостроителницата като инспектор в университетско градче?

Сенг се захили.

— Винаги съм искал да се разходя във вътрешността на голям туристически кораб, без да плащам за входен билет.

— В такъв случай всичко е уредено — каза Кабрийо на Пит. — Тръгвайте. Вижте каквото имате да гледате и се връщайте бързо, иначе всички ще съжаляваме, че няма да дочакаме внуци.

18.

— Не мислиш ли, че малко попрекаляваме? — попита Пит един час по-късно.

Сенг сви рамене зад кормилото от дясната страна на колата.

— Кой ще заподозре, че шпиони в ролс-ройс пристигат пред охраняем портал? — подметна той невинно.

— Всеки, който не страда от глаукома или катаракт — обади се Джордино с нотки на умора в гласа.

Като колекционер на класически автомобили Пит оцени майсторската изработка на ролс-ройса.

— Председателят на управителния съвет Кабрийо е удивителен човек.

— Най-добрият муфтаджия в бизнеса — отвърна Сенг, натискайки спирачките пред главния охраняем портал на корабостроителницата на „Кин Шан маритайм“. — Сключи сделка с портиера на най-хубавия хотел пет звезди в Хонконг. Хотелът използва лимузината за посрещане и изпращане на знаменити гости от и до летището.

Слънцето на късния следобед все още беше на хоризонта, когато двамата пазачи излязоха от будката при портала, за да огледат ролс-ройса „Силвър Даун“ от 1955 година. Елегантните линии на каросерията илюстрираха класическия стил „острието на бръснача“, популярен в Англия през 50-те години. Предните калници изящно се спускаха надолу покрай четирите врати към задните калници, повтаряйки полегатата линия на задния покрив и багажника, известна като „френска извивка“, изкопирана от „Кадилак“ в началото на осемдесетте години.

Сенг показва набързо картата за самоличност, която бе взел от капитана на патрулния катер. Въпреки че можеше да мине за негов братовчед, той не даде възможност на пазачите да огледат по-отблизо снимката на документа.

— Хан Уанцу, капитан на бреговата охрана — представи се той на китайски език.

Един от пазачите се наведе и се вгледа през задното стъкло в двамата пътника на задната седалка, облечени в консервативни делови тъмносини костюми на райета. Той леко присви очи.

— Кои са тези с вас?

— Това са Карл Малер и Ерих Гросе, известни морски инженери от германската корабостроителна фирма „Вос и Хайберт“. Идват да инспектират и обсъдят работата на турбинните двигатели на големия океански лайнер.

— Не виждам имената им в списъка за посетители — каза пазачът, сверявайки списъка върху клипборда в ръката си.

— Тези господа идват по лична покана от Кин Шан. Ако нещо ви притеснява, можете да му се обадите. Искате ли да ви дам прекия му личен телефон?

— А, нине, не — запелтечи пазачът. — Щом са с вас, значи всичко е наред.

— И не се свързвайте с никого — нареди Сенг. — Двата мъже идват по спешност и присъствието им тук е строго поверително. Разбрахте ли ме?

Пазачът закима бързо, отстъпи крачка назад, вдигна бариерата и им направи знак да продължат навътре по път, който водеше към доковете. Сенг подкара луксозната кола покрай няколко складови постройки и под високите рамки на подежни кранове, издигащи се над скелети на кораби в строеж. Не му бе трудно да открие „Юнайтедстейтс“ — комините му се извисяваха над близките корабни терминали. Ролсът спря безшумно до един от многото преходни мостици, водещ нагоре към корпуса на кораба. Големият плавателен съд изглеждаше необичайно смълчан. Не се виждаха моряци, нито работници или охрана. Мостиците бяха безлюдни и неохраняеми.

— Странно — измърмори Пит, — всичките му спасителни лодки са свалени.

Джордино погледна нагоре към стълбчетата лек дим, които излизаха от комините.

— А отстрани изглежда така, сякаш е готов да отплава всеки момент.

— Но не може да качва пътници, без да има на борда си лодки.

— Работата загрубява — подхвърли Джордино, оглеждайки притихналия кораб.

Пит кимна в знак на съгласие.

— Съвсем не е това, което очаквахме.

Сенг заобиколи колата и отвори задната врата.

— Аз съм дотук, момчета. Оставям ви. Успех! Ще се върна след половин час.

— След половин час?! — възнегодува Джордино. — Майтапиш ли се?

— Половин час съвсем не е достатъчен, за да се огледа вътрешността на океански лайнер с тези размери — възрази Пит.

— Не зависи от мен. Нарездане от председателя Кабрийо. Колкото по-бързо офейкаме, толкова по-малка е възможността да ни спипат като мошеници. Освен това скоро ще се стъмни.

Пит и Джордино слязоха от колата и тръгнаха по преходния мостик към две отворени врати. Влязоха в отсек, който навремето е служил за приемна на домакина на кораба. Сега той бе странно опразнен от всякакви мебели и по нищо не личеше, че се използва.

— Абе май забравих да ти спомена — каза Джордино, — че не мога да говоря с немски акцент.

Пит го погледна.

— Нали си италианец?

— Баба ми и дядо ми бяха италианци, но каква полза от това?

— Ако се наложи, говори с ръце. Никой няма да забележи разликата.

— А ти?

Пит сви рамене.

— Аз само ще казвам „Я, я“ на всичко, което ме питат.

— Нямаме много време. Ще покрием повече площ, ако се разделим.

— Дадено. Аз ще огледам набързо палубите на каютите, а ти започвай от машинното. Оттам надникни в камбуза.

— В камбуза ли? — почуди се Джордино.

Пит се усмихна на ниския си приятел.

— Кухнята говори много за един дом. — И бързо се изкачи по витата стълба към горната палуба, на която някога са се намидали залата за хранене на пътниците от първа класа, малките барчета за коктейли, магазините за подаръци и кинотеатърът.

Стъклените врати на залата за хранене бяха свалени. Стените и високите извити тавани се издигаха като стражи над празната зала. Навсякъде, където влезе Пит, положението беше същото и стъпките му отекваха по голия под. 352-те седалки на кинотеатъра също бяха махнати. Рафтовете и витрините на магазините за подаръци бяха празни. И двата малки бара приличаха на пещерни кухни. Балната зала, където заможните знаменитости са танцували, докато са прекосявали Атлантическия океан, сега беше изпразнена от всякакви мебели.

Той забърза по един коридор към жилищните помещения на екипажа и кормилната рубка. И тук картината беше същата — в каютите нямаше никаква мебелировка, нито признаци за обитаемост.

— Празна черупка — измърмори под носа си Пит. — Целият кораб представлява огромна празна черупка.

В кормилната рубка обаче положението беше съвсем различно. Стените от пода до тавана бяха запълнени с компютризирана електронна апаратура с многобройни разноцветни лампички и превключватели, повечето от които светеха. Пит се спря и огледа набързо усъвършенстваната автоматична система за управление на кораба. Стори му се странно, че единствената част от оригиналните съоръжения беше щурвалът с месингови ръкохватки.

Той погледна часовника си. Оставаха му само десет минути. Зачуди се, че не вижда никакви работници или моряци. Сякаш корабът се бе превърнал в гробница. Слезе по стълбите към палубата на първа класа и се затича по коридорите, разделящи самостоятелните каюти. И там беше същото. Призрачна пустота лъхаше от помещенията, където навремето пътниците са спели в лукс на път от Ню Йорк до Саутхемптън и обратно. Дори и вратите им бяха свалени. Онова, което още повече изненада Пит, беше липсата на всякакъв боклук. Вътрешността на кораба беше безупречно чиста, сякаш наскоро бе мината с гигантска прахосмукачка.

Когато се върна обратно до входната врата за приемната на корабния домакин, Джордино вече го чакаше там.

— Какво откри? — попита го Пит.

— Почти нищо — отвърна Джордино. — Палубите на каютите и на товарните отсеци са съвсем празни. Машинното отделение изглежда

както в деня, когато корабът е бил пуснат на вода — с достатъчно набрана пара и готов да отплава. Всеки друг отсек е изцяло оголен.

— Провери ли в багажното отделение и предните кардеци, където се товарят автомобилите на пътниците?

Джордино поклати глава.

— Вратите им не само са затворени, ами и запоени. Същото е и с входовете и изходите на жилищните помещения на моряците на долната палуба. Вероятно и те са опразнени напълно.

— И аз се натъкнах на същото — каза Пит. — Случи ли ти се нещо?

— Това е най-странното — че не видях жива душа. Ако някой е работил в машинното, той или е ням, или невидим. А ти срещна ли някого?

— Абсолютно никого.

Изведнъж палубата под краката им започна да трепери. Огромните двигатели на кораба заработиха. Пит и Джордино бързо се отправиха по преходния мостик към чакащия ги ролс-ройс. До отворената задна врата стоеше Еди Сенг.

— Хареса ли ви обиколката? — попита ги той.

— Нямах представа какво загуби — каза Джордино. — Какви деликатеси, каква танцова програма, какви мацки...

Пит посочи към докерите, които откачаха дебелите котвени въжета от стоманените кнекти на пристана. Големите кранове повдигнаха преходните мостици и ги свалиха на пристана.

— Май точно изчислихме времето си. Корабът ще отблъсне всеки момент.

— Как е възможно?! — смънка Джордино. — Та на борда няма жива душа.

— Не е зле и ние да потегляме, докато е време — предложи Сенг, като ги побутна да влязат в колата и затвори задната врата. След това мина бързо покрай емблемата върху радиатора на ролс-ройса и се тръшна на шофьорската седалка зад кормилото.

Този път мина през охраняемия портал само с едно кимване. След като се отдалечи на около три километра от района на корабостроителницата, като междуременно очите му току отскачаха към огледалото за обратно виждане, за да види дали не ги следят, Сенг отби по черен път и отпраши към открита ливада зад едно празно

училище. Насред ливадата беше кацнал необозначен пурпурно сребърен хеликоптер, чиито лопати на носещото витло бавно се въртяха.

— Няма ли да се върнем на „Орегон“ с моторната лодка? — попита Пит.

— Вече е твърде късно — отвърна Сенг. — Председателят Кабрийо реши за по-разумно да вдигне котва и да увеличи колкото се може повече водното пространство между кораба и Хонконг, преди да са започнали „фойерверките“. Вероятно в момента „Орегон“ е напуснал канала Уест Лама и е навлязъл в Китайско море. Затова са ни пратили хеликоптер.

— Кабрийо ли е уредил хеликоптера? — поинтересува се Джордино.

— Приятел на наш приятел извършва чартърни полети с него.

— Но явно не вярва на рекламата — отбеляза Пит, търсейки напразно да види някакво име на опашката на въздухоплавателния апарат.

Устните на Сенг се разтеглиха в широка усмивка.

— Неговите клиенти предпочитат да пътуват инкогнито.

— Ако ние сме включени в клиентелата му, никак не съм изненадан от това.

До ролс-ройса се приближи млад мъж в шофьорска униформа и отвори вратата. Сенг му благодари и пхна някакъв плик в джоба му. После направи знак на Пит и Джордино да го последват в хеликоптера. Още си закопчаваха предпазните колани, когато пилотът издигна машината от земята и след като полетя за малко в хоризонтално положение, се наклони и мина под мрежа от електрически кабели с такава вещина, сякаш правеше това всеки ден. След това пое курс на юг и се извиси над пристанищните води, минавайки над един петролоносач на по-малко от десет метра над комина му.

Пит се загледа с копнеж в отдалечаващата се бивша британска колония. Беше готов да даде какво ли не, само и само да се поразходи по виещите се улички и да влезе в множеството малки магазинчета, предлагащи всичко от чай до резбовани мебели; да вечеря китайска храна в апартамент в хотел „Пенинсула“, с изглед към светлините на пристанището, в компанията на някоя красива жена и бутилка сухо шампанско „Въов Клико-Понсаден“...

Мечтанията му се пръснаха като стъкълца на калейдоскоп, когато изведнъж Джордино възкликна:

— Господи, какво ли не бих дал за една тортила и халба бира!

Слънцето беше залязло и западното небе беше синьо-сиво, когато хеликоптерът настигна „Орегон“ и кацна върху един от капаците на товарните отсеци. Кабрийо ги чакаше в камбуза с чаша вино за Пит и бутилка бира за Джордино.

— Вие двамата май имахте тежък ден — отбеляза той. — Затова нашата готвачка е приготвила нещо специално.

Пит свали взетото назаем яке и охлаби вратовръзката си.

— Не само тежък, но и изключително неплодотворен.

— Открихте ли нещо интересно на борда на „Юнайтед стейтс“? — попита Кабрийо.

— Открихме единствено, че корабът е изкормен от край до край — отвърна Пит. — Вътрешността му представлява вакуум с действащо машинно отделение и кормилна рубка, натъпкана със системи за навигация и управление.

— Корабът вече напусна дока си. Сигурно се обслужва от минимален екипаж.

Пит поклати глава.

— Екипаж изобщо няма. Ако, както казвате, е напуснал пристанището, значи плава без намесата на човешка ръка. Целият кораб се управлява чрез компютър и далечно командване.

— Аз пък твърдя със сигурност, че в камбуза му няма и остатък от храна — добави Джордино. — Да не говорим, че липсва печка, хладилник, дори пукнат нож и вилица няма. Всеки, който е на борда на този кораб, направо ще умре от глад.

— Никой кораб не може да плава по море без екипаж, който да обслужва машинното и да наблюдава навигационните прибори — възрази Кабрийо.

— Чувал съм, че Съединените щати правят опити за плаване на кораб без екипаж — рече Джордино.

— Кораб без екипаж може да прекоси Тихия океан, но на този ще е нужен капитан на борда му, който да наеме лоцман и да плати на

панамските власти за преминаването през Канала, за да навлезе в Карибско море.

— Биха могли да качат временно екипаж и капитан, преди корабът да стигне до Панама... — Пит изведнъж млъкна и погледна Кабрийо. — Откъде знаете, че „Юнайтед стейтс“ пътува за Панамския канал?

— Това е последното съобщение от местния ми източник.

— Добре е да се знае, че имате човек вътре в организацията на Кин Шан, който ни държи в течение за текущите събития — язвително подметна Джордино. — Жалко, че той не си е направил труда да ни уведоми по-рано, че корабът е превърнат в играчка с далечно командване. Щеше да ни спести сума ти неприятности.

— Нямам човек в организацията — поясни Кабрийо. — Ще ми се да имам. Информацията получих от хонконгски агент, работещ в „Кин Шан мари тайм лимитед“. Пристигането и заминаването на търговските кораби не е дълбока тайна.

— Кое е крайното местоназначение на „Юнайтед стейтс“? — попита Пит.

— Пристанището на Кин Шан в Сунгари.

Пит се загледа мълчаливо в чашата си с вино, после заговори бавно:

— С каква цел? Защо Кин Шан изпраща по океана напълно роботизиран океански лайнер с изкормена вътрешност до някакво странно товарно пристанище в Луизиана? Какво ли си е наумил?

Джордино довърши бирата си и потопаи залък тортила в купа със салца.

— Той може да преобрази кораба някъде другаде.

— Възможно е. Но не е в състояние да скрие кораб с такива размери. Веднага ще бъде проследен от разузнавателните спътници.

— Предполагате ли, че намеренията му са корабът да бъде напълнен с взривно вещество и да взриви нещо... като да речем Панамския канал? — поинтересува се Кабрийо.

— Положително не и Панамския канал или някое пристанищно съоръжение — отвърна Пит. — Така сам ще пререже гърлото си. Корабите му имат нужда от достъп до пристанища на двата океана като корабите на всяко друго товарно дружество. Не, Кин Шан трябва

да има предвид нещо друго, някакъв друг мотив, такъв, който е много опасен и смъртоносен.

19.

С леко поклащане корабът се носеше плавно по вълните под небе, тъй ярко осветено от пълната луна, че човек спокойно можеше да чете вестник на светлината ѝ. Гледката беше измамно спокойна. Кабрийо не бе издал команда за пълна крайсерска скорост, така че морският съд се отдалечаваше от китайската суша със скорост не повече от осем възела. Шепотът, който издаваше носовата част, порейки водата, и мирисът на току-що изпечен хляб, идващ от камбуза, можеха да приспят екипажа на всеки друг товарен кораб, плаващ по Китайско море, но не и висококвалифицираните мъже на борда на „Орегон“.

Пит и Джордино се намираха в командното помещение за наблюдение и мерки за противодействие в носовата надстройка, където изпълняваха стриктно ролята си на наблюдатели, докато Кабрийо и техническите му специалисти бяха съсредоточили вниманието си върху системите за радиолокационно откриване и разпознаване на цел.

— Онзи там никак не бърза — отбеляза анализаторката на данните от наблюдението Линда Рос, седнала пред един от компютърните монитори, който показваше триизмерното изображение на военен кораб. Рос беше поредният „трофей“ на Кабрийо от експедициите му за набиране на персонал от ненадминати специалисти. Тя беше началник по управление на огъня на борда на крайцер с насочващи ракети на ВМС на САЩ, преди да попадне в плен на магията на Кабрийо и предложението му от невероятна компенсация, надхвърляща многократно парите, които получаваше във военноморския флот. — С максималната си скорост от трийсет и пет възела ще ни настигне в рамките на половин час.

— Какви данни можеш да дадеш за него? — попита я Кабрийо.

— Конфигурацията му сочи, че е един от големите есминци-ракетоносачи тип „Луху“, клас 052, пуснати на вода в края на деветдесетте години. Вместимост четири хиляди и двеста тона. Два газотурбинни двигателя с петдесет и пет хиляди конски сили. На

кърмата си носи два хеликоптера „Харбин“. Пълният му екипаж се състои от двеста и трийсет души, от които четирийсет са офицери.

— Ракетите?

— Осем плъзгащи се по морската повърхност от класа „земя-земя“ и една стартова уредба „земя-въздух“.

— Ако аз бях капитанът му, нямаше да се подготвя да нанесе ракетен удар срещу безпомощна на вид стара гемия като „Орегон“. Оръдия?

— Две стомилиметрови зенитноартилерийски системи в оръдейния купол на носа и осем седеммилиметрови, монтирани по двойки — докладва анализаторката. — Освен това е снабден и с общо шест торпеда в два апарата и дванайсет противолодъчни минохвъргачки.

Кабрийо избърса челото си с носна кърпа.

— Според китайските стандарти това е внушителен военен кораб.

— Откъде идва? — попита Пит.

— От лошия ни късмет — отвърна Кабрийо. — Пресича пътя ни, след като е била вдигната тревога и пристанищните власти са уведомили техния военноморски флот. Изчислих времето на тръгването ни така, че да плаваме в килватера на един австралийски товарен кораб и един боливийски за превозване на руда, за да объркаме китайския радиолокатор. Вероятно първите два са били спрени и претърсени от патрулен катер за бърза атака, преди да им бъде разрешено да продължат към местоназначението им. Ние имахме нещастieto да привлечем вниманието на тежък есминец-ракетоносач.

— Кин Шан има дълга ръка, щом е успял да получи такъв вид съдействие от правителството си.

— Да можех и аз да имам същото влияние над нашия Конгрес.

— Не противоречи ли на международните закони, когато военните на дадена страна спират и претърсват чужди кораби извън нейните териториални води?

— От деветдесет и шеста насам, вече не. Това стана, когато Бейджин си извоюва правото да разшири границата на териториалните води на Китай от дванайсет на двеста мили.

— Което сега ни поставя в техни води.

— Да, навлезли сме на около сто и четирийсет мили в тяхна територия — уточни Кабрийо.

— Щом и вие имате ракети — каза Пит, — защо не разрушите есминеца, преди да сме се озовали в обсега на техните оръдия?

— Макар че носим малка и по-стара версия на ракета „земя-земя“ с взривна мощност, достатъчна да взриви лек щурмови плавателен съд или патрулен катер, пак ще ни трябва невероятен късмет с първия ни пуск, за да извадим от строя четири хиляди и двеста тонен есминец-ракетоносач, който, както е въоръжен до зъби, е способен да потопи цял флот. В неизгодното положение се намираме ние. Първите ни ракети могат да обезвредят техните стартови уредби. Можем също да забием две торпеда „Марк 46“ в корпуса му. Но той ще остане с достатъчен брой трийсет и седем и сто милиметрови оръдия, които на бърза ръка ще ни пратят в най-близкия склад за корабни отпадъци.

Пит погледна Кабрийо с твърд поглед.

— Много хора са на път да загинат в следващия един час. Няма ли начин да предотвратим клането?

— Не можем да изпързалиме никоя абордажна група — отвърна мрачно Кабрийо. — Те ще прозрат камуфлажа ни две минути след като стъпят на борда. Изглежда, забравяте, господин Пит, че що се отнася до китайците, вие, аз и всички останали на борда на този кораб, сме шпиони. И като такива на часа можем да бъдем екзекутирани. Освен това сложат ли веднъж ръка на „Орегон“ и неговата технология и разберат ли потенциала ѝ, те няма да се поколебаят да го използват за разузнавателни цели спрямо други страни. Още щом първият моряк се качи на палубата ни, зарът ще е хвърлен. Така че или ще се борим, или с нас е свършено.

— В такъв случай нашият избор е изненадата.

— Ключът е в това, че ние не представляваме заплаха в очите на капитана на китайския есминец — сопна се Кабрийо. — Ако бяхте на негово място и ни наблюдавахте през очила за нощно виждане от мостика си, щяха ли да ви се разтреперят краката от това, което виждате? Съмнявам се. Той може и да насочи стомилиметровите си оръдия в мостика ни или пък някоя двойка от трийсет и седем милиметровите си във всеки моряк, появил се на палубата ни. Но види ли, че неговите моряци са се качили на борда и са превзели кораба ни,

тогава ще се успокои и ще отмени тревогата, при положение че изобщо си направи труда да даде такава.

— Думите ви звучат така, сякаш говорите за обикновен бой със снежни топки — позволи си да вметне Джордино.

Кабрийо му хвърли уморен поглед.

— Какви снежни топки?

— Извинете малко странното чувство за хумор на Ал — намеси се Пит. — Той става душевно неуравновесен, когато нещата не се подреждат така, както той ги вижда.

— Големи особняци сте вие двамата — свъси вежди към Пит Кабрийо. — Нищо ли не може да ви развълнува?

— Приемете го като ответ на едно тежко за нас положение — възрази Пит с умерен тон. — Вие и вашият екипаж сте обучени и готови за бой. Докато ние сме просто едни безпомощни странични наблюдатели.

— Ще ни е нужна всякаква помощ от всеки мъж и жена на борда, преди да се е изнизала нощта.

Пит изучи изображението на монитора над рамото на Линда Рос.

— Разрешете ми да ви попитам как точно възнамерявате да разпердушините такъв грамаден ескадрен миноносец?

— Планът ми е съвсем прост: „Орегон“ спира да се движи след подадена команда. После ще последва искане за качване на борда ни и инспекция. Веднъж допуснем ли го на един хвърлей разстояние, ще се държим като невинни, зле възпитани моряци, докато те ни наблюдават отблизо. Щом китайската група се качи на борда, ние ще приспим още по-дълбоко вниманието на капитана, като свалим иранския си флаг и вдигнем флага на Китайската народна република.

— Нима имате китайски флаг? — удиви се Джордино.

— Разполагаме с флаговете на всички морски държави в света — отвърна Кабрийо.

— След като разиграете театър, че се предавате, после какво? — поинтересува се Пит.

— Ще нападнем кораба с всичко, което имаме в наличност, и ще се молим, след като приключим, да не му е останало нищо, което да хвърли срещу нас.

— Така ще излезем победители от дуел с ракети, който иначе не бихме могли да спечелим — вметна Макс Ханли, който седеше на стол

до един от електронните специалисти, обслужващ устройство за обработка на тактическите данни.

Подобно на футболен тренинг в съблекалнята преди началото на мач Кабрийо изложи подробно пред „играчите“ си плана на действие. Нищо непредвидено не бе пропуснато да се обсъди, никаква подробност не бе недогледана, нищо не бе оставено на случайността. Не се чувстваше никакво напрежение. Мъжете и жените на борда на „Орегон“ се подготвиха да се заловят за работа така, сякаш за тях това беше първият ден на поредната работна седмица в големия град. Очите им бяха ясни и съсредоточени, в тях не се долавяше страхът на преследваните хора.

Когато Кабрийо приключи с наставленията си, попита:

— Има ли въпроси? — Гласът му беше дълбок и нисък, с лек испански акцент и въпреки че беше твърде опитен и прозорлив, за да не признава страх, от такъв нямаше и следа по лицето и начина му на държане. След като никой от екипажа му не се обади, той кимна и заключи: — Добре тогава, това е всичко. Желая ви успех! И когато тази малка свада приключи, ще дам най-голямото празненство, което помни „Орегон“.

Пит вдигна ръка.

— Казахте, че ви е нужен всеки на борда. С какво можем да ви помогнем ние с Джордино?

Кабрийо отвърна:

— Онази вечер вие двамата показахте, че не ви е страх от битки. Идете да си вземете по чифт автоматично оръжие от арсенала. Ще ви е нужна по-голяма огнева мощ от вашите петдесет и пет калиброви пистолети. Също така си изберете и предпазни жилетки. После се отбийте да си вземете нещо вехто и раздърпано от гардероба с маскарадни костюми. След това се присъединете към палубната команда. Проявете талантите си във възпирането на китайските моряци, когато се качат на борда. За посрещането им мога да отделя само неколцина мъже — останалите ще ми трябват за по-важни задачи, тъй че китайците ще ви превъзхождат малко по численост. Вероятно няма да са повече от десетина, което едва ли ще е от значение, защото вашето предимство ще бъде изненадата. Ако се справите, а аз разчитам на това, можете да помогнете при огледа за щетите. Бъдете сигурни, че ще има големи щети.

— Абсолютно необходимо ли е да стреляме по абордажната група без предупреждение? — попита Линда Рос.

— Имайте предвид — обърна се безцеремонно към нея Кабрийо, — че тия хора по никакъв начин няма да оставят някого от борда на кораба ни да стигне до пристанище. Защото те несъмнено са наясно, че имаме връзка с подводното претърсване на „Юнайтед стейтс“, така че възнамеряват да ни пуснат да спим при рибите още преди да е пукнала зората.

Пит потърси в погледа на Кабрийо следи от съжаление, знак, че му минава през ума, че са на път да извършат колосална грешка, но не видя нищо подобно.

— Не ви ли притеснява, че може би грешим относно намеренията им и вероятно ще предизвикаме война?

Кабрийо извади от малкото си джобче лулата си и остърга чашката ѝ. После отвърна:

— Нямам нищо против да призная, че съм обезпокоен донякъде за това, но не може да избягаме от техните военновъздушни сили, тъй че не ни остава друг избор, освен да блъфираме и ако не успеем, ще се наложи да воюваме.

Като сив призрак, плъзгащ се по черната водна повърхност, нашарена от отраженията на месечината, големият китайски есминец-ракетоносач настигна бавнодвижещия се „Орегон“ със злобата на кит убиец, преследващ дружелюбна морска крава. Но с отблъскващата си бойна премяна от навигационни системи и устройства за търсене и откриване на цели на повърхността и във въздуха и за мерки за противодействие, стърчащи над грозни кули, корабът изглеждаше така, сякаш беше сглобен от дете, което не е знаело коя част къде да залепи.

Хали Касим, вицепрезидентът на „Орегон“, отговарящ за свръзките, повика по високоговорителя на мостика Кабрийо, който наблюдаваше есминеца през очила за нощно виждане.

— Господин Кабрийо, наредиха ни да застанем на дрейф.

— На какъв език?

— На английски — отвърна Кейсим.

— Аматорски опит да ни накарат да паднем в капана. Отговорете им на арабски.

Настъпи кратка пауза.

— Те ни изобличиха, сър. На борда си имат човек, който говори арабски.

— Опитайте да ги позалъжете още малко. Не искам да създаваме впечатлението, че нещо ни безпокои. Попитайте ги защо трябва да изпълняваме нарежданията им, след като сме в международни води?

Кабрийо запали лулата си и зачака. Погледна надолу към палубата, където се бяха събрали Пит, Джордино и трима от екипажа, до един въоръжени за бой.

— Не се хващат на въдицата — долетя отново гласът на Хали Касим. — Казаха, че ако не спрем веднага, ще ни потопят.

— Мислите ли, че ни заглушават, за да не можем да изпратим сигнал за бедствие?

— Бъдете сигурен в това. Всяко наше съобщение, изпратено в района на непосредствена близост, ще бъде получено изопачено.

— Каква е вероятността наблизко да минава някой приятелски кораб, като ядрена подводница например?

— Никаква — разнесе се гласът на Линда Рос от помещението за наблюдение и мерки за противодействия. — Единственият плавателен съд в радиус от сто мили е японски транспортър за превоз на автомобили.

— Добре — въздъхна Кабрийо. — Сигнализирайте на китайците, че ще отстъпим и ще легнем на дрейф. Но ги уведомете също, че ще изразим протест пред международните инстанции по морски транспорт срещу това посегателство.

Кабрийо вече не можеше да направи нищо, освен да чака и наблюдава в сумрака приближаването на китайския есминец. Освен немигащите му очи към големия военен кораб бяха насочени две прикрити ракети „Харпун“, монтирани в средата на корпуса на „Орегон“, две торпеда „Марк 46“ в подводните им апарати и дулата на сдвоена 30-милиметрова артилерийска система „Оерликон“, всяко от което можеше да бълва по седемстотин снаряда в минута.

Всички необходими подготвителни работи приключиха. Кабрийо беше горд от съвместните усилия на екипажа си. Дори и някъде да беше възникнала трудност, никой не се оплака. Отстрани всеки изглеждаше твърдо решен и доволен, че е на път да атакува неприятелски кораб двойно по-голям от техния, и да воюва докрай.

Нямаше да се налага да си подават и другата буза, защото те първи щяха да ударят.

Есминецът намали ход и задрейфува на не повече от двеста метра от „Орегон“. През очилата си за нощно виждане Кабрийо прочете големите бели числа, изписани близо до вълнореза.

— Можете ли да ми дадете сведения за китайски есминец номер сто и шестнайсет? Повтарям: номер сто и шестнайсет — каза той на Рос.

Докато изчакваше отговора, той наблюдаваше как от лодбалките в средната част на есминеца бе спусната на вода една лодка. Без да се бави, абордажната група зае местата си в нея, след което лодката бе отблъсната от есминеца и се отправи по водното пространство между двата спрели плавателни съда. След около дванайсет минути вече се плъзна покрай корпуса на обикновения на вид, стар товарен кораб. Кабрийо със задоволство забеляза, че единствено носовите сдвоени стомилметрови оръдия бяха насочени към „Орегон“. Ракетните стартови уредби изглеждаха празни и закрити. Дулата на трийсет и седем милиметровите оръдия сочеха назад към кърмата.

— Сдобих се с данните му — отвърна междувременно Рос. — Номер сто и шестнайсет се нарича „Чендо“. Това е най-големият и най-добър кораб на Китайските военноморски сили. Командва се от капитан трети ранг Ю Тиен. Трябва ми известно време, за да ви дам биографията му.

— Благодаря ви, Рос, не си правете този труд. Винаги е от полза да знаем поне името на врага. Моля ви, наредете всички оръжия да са в готовност за стрелба.

— Вече са готови и чакат команда, господин председател — отвърна Рос със спокоен и невъзмутим глас.

През единия борд бе спусната абордажната стълба и китайските моряци, водени от един лейтенант и един капитан от военноморския контингент, бързо се качиха по нея на палубата на „Орегон“. От цялата група лъхаше празнично настроение — мъжете приличаха повече на бойскаути, тръгнали на излет, отколкото на сурови мъже, изпълняващи бойна задача.

— По дяволите! — изруга Кабрийо.

По численост групата беше двойно по-голяма, отколкото бе предполагал и всеки бе въоръжен до зъби. Обезпокои го мисълта, че

нямаше да може да отдели достатъчно от хората си за предстоящата битка на главната палуба. Погледна към Пит Джеймс и Боб Медоус, леководолази и бивши „тюлени“ от ВМС, и Еди Сенг. И тримата стояха до леерното ограждане с картечни пистолети под якетата си. После зърна Пит и Джордино, изправени право пред китайските офицери, с ръце вдигнати високо във въздуха.

Кабрийо мигом се изпълни с гняв. Щом като Пит и Джордино се предадоха без бой, другите трима в никакъв случай нямаше да могат да отблъснат двайсетината обучени за битки моряци. Китайците щяха на бърза ръка да ги отблъснат настрана и за минути щяха да превземат кораба.

— Ей, вие, страхливци такива! — размаха той юмрук към Пит и Джордино. — Долни предатели!

— Колко преброи? — обърна се Пит към Джордино, когато и последният китайски моряк се прехвърли през леерното ограждане.

— Двайсет и един — отвърна самодоволно Джордино. — Четирима на един срещу нас. Е, не бих го нарекъл „малко числено превъзходство“.

— И аз установих същото неравенство.

Непохватни на вид с дългите си зимни палта и с ръце, вдигнати високо над главите, Пит и Джордино създаваха впечатлението, че се предават безпрекословно. Еди Сенг, Джеймс и Медоус гледаха мрачно китайците, като раздразнени моряци, чиято нормална работа по кораба е била прекъсната. Ефектът беше точно такъв, какъвто го бе предвидил Пит. Виждайки как са посрещнати, китайците се успокоиха и отпуснаха ръце върху оръжията си, тъй като вече не очакваха никакво съпротивление от страна на неугледния екипаж на това старо корито.

Военноморският офицер, надменно и с неприкрито отвращение към несвойствено облечения екипаж, който го посрещна, се приближи с наперена походка към Пит и поиска да узнае на английски език къде може да намери капитана на кораба.

Без ни най-малък израз на злоба, докато местеше поглед от лейтенанта към морския капитан, Пит любезно попита:

— Кой от вас двамата е Крачун и кой Малчо?

— Какво казахте? — попита лейтенантът. — Слушайте, ако не искате да получите един куршум в черепа, ме заведете при капитана.

Лицето на Пит моментално доби израз на уплаха.

— А? Искате капитана? Защо не казахте веднага. — Той се обърна леко и кимна към Кабрियो, който стоеше на крилото на мостика и бълваше огън и жулел от гняв.

По рефлекс всички глави и погледи се обърнаха едновременно в посоката към сипещия ругатни мъж, когото им посочи Пит.

В същия миг Кабрियो изведнъж разбра номера на двамата представители на НЮМА и загледа като хипнотизиран кървавата битка, която избухна пред очите му. Облещи очи, като видя как Пит и Джордино извадиха по още един чифт ръце изпод палтата си, всяка сграбчила по един картечен пистолет с пръст върху спусъка, и предприеха смъртоносен откос по китайските моряци, които се стъписаха от изумление. Двамата офицери бяха покосени първи, последвани от шестимата мъже непосредствено зад тях. Никой от китайците не беше подготвен за такова яростно клане, особено от страна на мъже, които изглеждаха изплашени и непохватни. За част от секундата ненадейното нападение намали неравенството от четирима до двама срещу един. Дръзката конфронтация бързо се превърна в кървав хаос.

Сенг, Джеймс и Медоус, които знаеха предварително за измамата с изкуствените ръце, мигом насочиха оръжията си и откриха огън секунди след Пит и Джордино. Настана пълна бъркотия. Мъже падаха ранени или убити или се нахвърляха един върху друг в юмручен бой. Китайските моряци се биеха професионално и показваха изключителна смелост. Бързо се възстановяваха и без да отстъпват от позициите си на палубата, вече осеяна с победените им другари, отвърщаха със стрелба. Пълнителите на всяко оръжие се изпразниха почти едновременно. Сенг бе улучен от куршум и се свлече на колене. Медоус бе ранен в рамото, но продължи да размахва пистолета си като тояга. Пит и Джордино нямаха време да презаредят и се впуснаха в яростен ръкопашен бой. Но дори и по време на тази яростна суматоха, в която враждуващите мъже се вкопчваха един в друг и сипеха ругатни и юмруци, Пит чу Кабрियो да крещи от мостика:

— Огън! За бога, огън!

Една секция от корпуса на „Орегон“ тутакси се отвори и две ракети „Харпун“ излетяха от стартовите си уредби почти едновременно с изстреляните от апаратите си торпеда „Марк 46“. След секунди сдвоените 30-милиметрови оръдия бяха заредени, насочени към целта и задействани след команда, подадена от корабния команден център за управление на бойните действия. Градушка от снаряди се посипа върху ракетните стартови уредби на „Чендо“ и извади от строя системите им още преди те да открият огън срещу небронирания товарен кораб. Времето спря, когато първата ракета, изстреляна от „Орегон“, се вряза в корпуса на есминеца под големия му комин и се взриви в машинното отделение. Втората „Харпун“ улучи кулата със съобщителните системи на „Чендо“ и прекъсна всякакви предавания към флотското му командване.

По-бавнодвижещите се торпеда избухнаха след тях почти едновременно на не повече от девет метра едно от друго и причиниха изригването на два огромни гейзера досами „Чендо“. Есминецът силно се заклати напречно, после застина за миг в хоризонтално положение, преди да започне да се накланя на десния си борд поради водата, която нахлу през двете пробойни с големината на оборски врати.

Капитанът на „Чендо“ Ю Тиен, който обикновено беше предпазлив човек, този път се хвана на измамата, докато наблюдаваше през бинокъл невинния на вид стар кораб. Видя как моряците му се качиха на борда, без да им бъде оказано никакво съпротивление, а иранският национален флаг в зелено, бяло и червено бе спуснат и на негово място бе издигнат червеният флаг с пет златни звезди на Народна република Китай. В следващия момент капитанът се вцепени от изумление. Непобедимият му есминец уж спокойно застигна някакъв си ръждясал трампов кораб, а ето че в следващия момент същото това безпомощно старо корито нанесе със съвършена точност огромни щети на плавателния му съд. Улучен едновременно от ракети, торпеда и градушка от снаряди, корабът му само за минути бе фатално разбит. На Ю Тиен му беше трудно да повярва, че един невинен търговски кораб може да притежава такава огромна огнева мощ.

Ю Тиен изтръпна, когато видя как смъртта и разрухата изпълзват от вентилаторите, люковете и стълбите, водещи към вътрешността на кораба му. Първоначалните бели облачета и оранжеви искри бързо се превърнаха в буйни червени огньовете с черен дим,

излизащ от машинното отделение, което сега се бе превърнало в крематориум за безпомощните в него мъже.

— Огън! — изкрещя той. — Унищожете тези гадни мръсни псета!

— Презаредете! — разнесе се високо гласът на Кабрийо през съобщителната система. — Бързо презаредете...

Командите му бяха прекъснати от невъобразим грохот, последван от силно сътресение на целия му кораб. Големите оръдия на незасегнатата носова част на есминеца заляха с порой от снаряди „Орегон“.

Първият снаряд изсвистя между товарните кранове, избухна в основата на задната мачта и я изтръгна от основата ѝ, пръсвайки я на нажежени парчета, които се затъркаляха във всички посоки по товарната палуба. На няколко места лумнаха малки пламъци, без обаче да причинят сериозни щети. Вторият снаряд се заби във ветрилообразното ребро на кърмата на „Орегон“ и го разкъса, оставяйки зееща дупка над рудерпоста. Разрушението беше сериозно, но не и критично.

Кабрийо с неохота трябваше да се наведе, когато градушка от трийсет и седем милиметрови снаряди от „Чендо“ започна да обстрелва странично „Орегон“ от бака до разбитата кърма.

Почти веднага след това долетя гласът на Рос, която също управляваше системите за бойни действия.

— Сър, китайците избиха пусковите механизми на ракетните стартови уредби. Не ми се иска да съм приносител на лоши вести, но трябва да се простим с тях.

— Какво е положението с торпедата?

— След три минути ще бъдат готови за изстрелване.

— Кажете на момчетата, зареждащи апаратите, да ги изстрелят непосредствено едно след друго.

— Ханли! — извика Кабрийо в машинното по високоговорителя.

— Тук съм, Хуан — отговори Ханли с удивително спокойствие.

— Някакви повреди в машините?

— Една-две тръби протекоха, но не е нещо, с което да не можем да се справим.

— Дай пълен напред. Трябва да изчезнем оттук час по-скоро, преди есминецът да ни е разпердушинил.

— Разбрано.

Тъкмо тогава на Кабрийо му направи впечатление, че неговите 30-милиметрови оръдия мълчат. Той застана неподвижен и загледа сдвоените оръдия, които стояха неми в средата на огромен дървен сандък, чиито четири стени бяха свалени. Дулата сочеха безмълвно есминеца, сякаш бяха изоставени, автоматичните им електронни регулатори бяха избити от 37-милиметрови снаряди. И той мигом разбра, че без тяхното огнево прикритие шансовете им да оцелеят намаляват с всяка изминала минута. Твърде късно почувства как, докато Ханли пришпорваше огромните двигатели, кърмата на „Орегон“ започна да потъва, а носовата част — да се издига все по-отвесно. За първи път го обзе страх и безнадеждност, когато видя двете гърла на стомилиметровите оръдия на есминеца да рушат обречения му кораб заедно с екипажа.

Забравяйки за миг за битката, която вилнееше на палубата наред с разрушенията, той премигна и сведе поглед надолу. Видя окървавени тела, скупчени едно върху друго или пръснати на всички страни като разпилян на улицата боклук. Злъч се надигна в гърлото му. Потресаващата касапница не бе траяла повече от две минути — кървава битка, която не бе оставила никой оцелял без рани. Или поне така му се струваше.

После за миг му се мерна някаква фигура, която с олюляване се изправи на крака и се запрепъва по палубата към артилерийската система на „Орегон“.

Въпреки че носеха предпазни жилетки, Джеймс и Медоус пак бяха ранени — и двамата в краката. Сенг пък имаше два куршума, заседнали в дясната му ръка. Както се бе облегал на леерното ограждане, той скъса единия ръкав на ризата си, сгъна го на няколко ката и го притисна в раните си, за да спре кръвотечението. До него легеше Джордино, почти в безсъзнание. Един от китайските моряци го бе фраснал по главата с приклада на автоматичната си пушка в същия миг, в който Джордино бе забил юмрук в стомаха на противника си, и то така яростно, че едва ли не го промуши чак до гръбнака му. И двамата се бяха свлекли едновременно на палубата — морякът, гърчейки се от болка с изкаран въздух, а Джордино, на прага да изпадне в несвят.

Като видя, че приятелят му не е сериозно ранен, Пит захвърли палтото си с изкуствените ръце и закуцука едва-едва към смълчаните оръдия, мърморейки под носа си:

— Два пъти! Да не повярва човек, че ме улучват два пъти на едно и също място! — Той притискаше ръка върху новата си рана, само с два сантиметра по-горе от все още превързаната дупка в хълбока му от куршума, който бе получил край езерото Орион. В другата си ръка стискаше китайски картечен пистолет, който бе задигнал от един от мъртвите моряци.

От удобното си за наблюдение място Кабрийо стоеше като вкоренен в пода и не можеше да повярва на очите си, когато видя как Пит презрително прочистваше с ръка въздуха, изпълнен с бясното свистене на урагана от трийсет и седем милиметровите снаряди от оръдията на „Чендо“, който бушуваше върху товарната палуба на „Орегон“. Снарядите се сипеха около него като дъжд и унищожаваша огромните дървени сандъци, подредени на палубата. Той чуваше свистенето и усещаше вилнеещия вятър, бръснец на милиметри лицето и врата му. Като по чудо никой снаряд не го улучи по време на адското придвижване до оръдията.

Лицето на Пит не представляваше приятна гледка. В очите на Кабрийо то наподобяваше маска от безбожен гняв, а зелените му очи святкаха с невиджана решителност. Кабрийо никога нямаше да забрави това лице. За първи път виждаше човек с такова сатанинско презрение към смъртта.

Най-накрая, след като постигна невъзможното, Пит вдигна картечния пистолет и стреля в разкъсаните останки от кабела, водещ към помещението за управление на огъня, като по този начин предостави възможност на двете дула да се движат свободно. После застана зад двете оръдия и пое ръчното управление, хващайки с дясната си ръка скобата на спусъка, неизползван до този момент. „Орегон“ се съживи отново — като проснат на ринга боксьор, който се надига след броене до девет и продължава мача. Целта на Пит не съвпадна с предположенията на Кабрийо. Вместо да обстрелва командния мостик и лафетите на трийсет и седем милиметровите оръдия на „Чендо“, той отприщи комбинираната огнева мощ на вдвоените оръдия, изстрелващи по 1 400 снаряда в минута, срещу

оръдейния купол, чиито стомилиметрови оръдия бяха насочени към товарния кораб с намерението да го унищожат.

Въпреки че действията му изглеждаха безполезни и дръзки — защото изстрелваните малки снаряди просто се удряха и отскачаха от тежко бронирания купол, Кабрийо разбра какво се опитва да направи Пит. Направо е луд за връзване, помисли си той, щом се напъва да постигне невъзможното. Дори и да имаше солидна опора за цевта на автомата си, при това клатене на кораба върху вълните само отличен професионален стрелец можеше да вкара куршум в някое от дулата на оръдията в купола. Но Кабрийо явно бе пренебрегнал внушителната огнева мощ на оръдията си под управлението на Пит. Три снаряда непосредствено един след друг попаднаха в дулния спирач на средното оръдие, спуснаха се стремглаво надолу по цевта и удряйки се с токущо заредения снаряд в затвора, детонираха бойната му глава почти в мига, в който тя бе възпламенена.

След един миг, откраднат от ада, големият стомилиметров снаряд избухна вътре в оръдието и пръсна купола, превръщайки го в назъбени метални отломъци. После, като по даден знак, последните две торпеда на „Орегон“ се врязаха в корпуса на „Чендо“, а едното по чудо влезе през пробойната, направена от изстреляното преди това торпедо. От вътрешността на есминеца се разнесе силен грохот, корпусът му се разтресе и почти изскочи от водата. От него изригна огнено кълбо, след което, като огромно, смъртоносно ранено животно корабът потръпна и притихна. Не минаха и три минути и той се загуби от поглед сред съскащ звук и стълб от черен дим, който се изви нагоре към нощното небе, закривайки звездите.

От ударната вълна и последвалите талази от потъващия есминец „Орегон“ се разклати като сграда при силно земетресение. От мостика Кабрийо не можа да види предсмъртната агония на „Чендо“. Само секунди преди хитро насоченият от Пит огън да превърне есминеца в пушещи отломъци, леките му оръдия бяха съсредоточили стрелбата си в мостика и го направиха на пух и прах, сякаш хиляди тежки чукове го бяха удряли. Кабрийо усети как въздухът около него се раздира от експлозии. Миг след това той бе улучен от снаряд и се изгъркаля заднешком от мостика в кормилната рубка. Падна на пода и стисна здраво очи, но успя да обвие ръце около месинговата компасна кутия и да се задържи. Снарядът бе минал през левия му крак под коляното, но

той не усещаше никаква болка. После чу невъобразим шум от взрив и почувства как го блъсна въздушна вълна, последвана от неземна тишина.

На долната палуба Пит се отдалечи от оръдието и тръгна по обратния път през отломъците, пръснати по товарната палуба. Доближи се до Джордино и му помогна да се изправи на крака. Джордино обви ръка около кръста на Пит, но бързо я отдръпна, когато усети и видя кръв по нея.

— Ама и ти май кървиш.

Пит му хвърли усмивка през стиснати устни.

— Дано не забравя да запуша дупката си с пръст.

Като се увери, че раната на Пит не е сериозна, Джордино посочи по посока на Сенг и другите:

— Ония момчета обаче са тежко ранени. Трябва да им помогнем.

— Виж какво можеш да направиш за тях, докато корабният хирург се заеме с лечението им — каза Пит, както оглеждаше разрушения до основи някогашен мостик. — Аз пък ще потърся Кабрийо и ще се опитам да му помогна, ако е все още жив.

Стълбата, свързваща товарната палуба с крилото на мостика, представляваше кълбо желязо и Пит се принуди да се покатери по надупчената от снаряди, усукана маса стомана, в която се бе превърнала надстройката, за да стигне до кормилната рубка. В разбитата ѝ вътрешност цареше гробна тишина. Единствените звуци идваха от туптенето на двигателите и плисъка на водата около корпуса на силно повредения кораб, който стремглаво напускаше полесражението. Пит влезе и предпазливо запристъпва върху купчината отломки.

В кормилната рубка нямаше и следа от кърмчия или първи офицер — всички операции на системите за управление на огъня се извършваха от командния център, разположен под бака. Кабрийо беше наблюдавал и ръководил сражението сам от рядко използвания мостик. Беше на път да изпадне в безсъзнание, когато зърна една неясна фигура да се приближава и разчиства останките от вратата. С големи усилия се надигна до седнало положение. Чувстваше само единия си крак. Мислите му се губеха в мъгла. Смътно усети, че някой приклепна до него.

— Кракът ви е пострадал сериозно — каза Пит, докато разпаряше от ризата си парче, с което завърза стегнато мястото над раната, за да спре кръвотечението. — Някакви други оплаквания имате ли?

— Негодниците съсипаха най-хубавата ми лула.

— Извадили сте късмет, че не са улучили главата ви.

Кабрийо се пресегна и сграбчи ръката на Пит.

— Вие се справихте. А пък аз си мислех, че ще си намерите гроба.

— Никой ли не ви е казал — усмихна се Пит, — че аз съм непобедим благодарение предимно на предпазната жилетка, която ме накарахте да си сложа?

— Какво стана с „Чендо“?

— Вече се е настанил на дъното на Китайско море.

— Има ли оцелели от есминеца?

— Ханли така е настъпил педала докрай, че едва ли ще е склонен да намали ход, да обърне и да се върне, за да провери.

— Много ли са пораженията ни? — попита Кабрийо, чувствайки, че очите му започват да възвръщат фокуса си.

— Освен че сме като прегазени от годзила, няма такава повреда, която кораборемонтната работилница да не може да оправи за няколко седмици.

— Жертви има ли?

— С вас само петима или шестима ранени — отвърна Пит. — Поне аз не знам да има мъртви или още ранени под палубите.

— Искам да ви благодаря — каза Кабрийо. Той вече чувстваше, че ще припадне поради загуба на кръв и бързаше да довърши мисълта си. — Вие подлъгахте и мен, и китайската абордажна група с номера си с изкуствените ръце. Ако не ги бяхте извадили навреме, сега изходът щеше да е съвсем друг.

— Имах и помощта на още четирима мъже — отвърна Пит и завърза турникета за крака на Кабрийо.

— Необходима е много смелост, за да се премине по палуба, обсипвана с град от снаряди, и да се стигне до оръдията.

След като направи каквото може, за да закара Кабрийо до корабната лечебница, Пит седна и погледна председателя на управителния съвет.

— Предполагам, че това се нарича „временна лудост“.

— И все пак — продължи Кабрийо с отпаднал глас — вие спасихте и кораба, и екипажа.

Пит го погледна уморено и се усмихна.

— Дали на следващото си заседание управителният съвет на корпорацията ще гласува да ми бъде изпратено някакво възнаграждение?

Кабрийо понечи да каже нещо, но не издържа и припадна. В този момент Джордино, следван от двама мъже и една жена, влезе в порутената кормилна рубка.

— Много ли е зле? — поинтересува се той.

— Пищялът му виси на парче кожа от коляното — отвърна Пит. — Ако и корабният хирург е толкова опитен, колкото е всеки друг на този кораб, сигурен съм, че ще може да възстанови крака му.

Джордино погледна към кръвта, която се просмукваше от хълбока на Пит.

— Не си ли мислил някога да си нарисуваш център на мишена на задника си?

— Защо бе, братко? — намигна му Пит. — Те тъй или иначе, пак ще ме улучат.

20.

Повечето от посетителите на Хонконг не подозират за съществуването на отдалечените острови край него — 235 на брой. Като се вземе предвид другото лице на оживения търговски район отгатак Коулун, старите рибарски селища и спокойните открити околности са изпъстрени с живописни ферми и древни храмове. Повечето от тези острови са по-трудно достъпни от островите Чюн Чау, Лама и Лантау, чието население е между 8 000 и 25 000 души, и затова много от тях са все още необитаеми.

На около шест километра югозападно от островния град Абърдийн в залива Рипълс от водите на канала Ийст Лама се издига остров Тиа Нан. Площта му е малка — не повече от километър и половина в диаметър. На върха му, стърчащ от носа на шейсет метра над водата, се извисява един истински паметник на богатството и властта, израз на върховна егоцентричност.

Някогашен таоистки манастир, построен през 1789 година в чест на Хо Хси Ку, един от безсмъртните последователи на таоизма, главният храм и трите принадлежащи към него по-малки храмове са изоставени през 1949 година. През 1990 година Кин Шан купува имота с мисълта да изгради разкошно имение, което да стане обект на завист от страна на всеки влиятелен бизнесмен и политик в югоизточен Китай.

Защитени от високи стени и силно охранявани портали, затворените градини са артистично оформени и засадени с най-редките дървета и цветя в света. Майстори художници сътворяват точни копия на древни мотиви. Занаятчийци от всички краища на Китай са доведени тук, за да преобразуват манастира и го превърнат в забележителност на китайската култура. Архитектурната хармония е запазена и подсилена, за да излезе на показ огромната колекция от художествени ценности на Кин Шан. В продължение на трийсет години в мрежите му се хваща плячка от предмети на изкуството от праисторията на Китай до края на династията Мин през 1644 година. Той моли, предумва и подкупва бюрократите в Народна република

Китай да му продадат безценни антики и художествени произведения и всякакви културни ценности, които си е набелязал.

Агентите му сноват из всички големи аукционни къщи в Европа и Америка или търсят изящни китайски предмети сред всяка частна колекция на всеки континент. Кин Шан купува ли, купува с фанатизъм, който удивлява малкото му приятели и съдружници в бизнеса. След добре пресметнат период от време онова, което не е могъл да купи, бива откраднато и внесено тайно в имението му. Предметите, които не могат да бъдат изложени поради липса на място, или защото са документирани като откраднати, той струпва в складове в Сингапур, а не в Хонконг, тъй като няма вяра на бюрократите в правителството на Китай, които могат да решат някой ден да конфискуват съкровищата му за себе си.

За разлика от много негови свръхбогати съвременници Кин Шан никога не заживя „живота на богатите и известните“. От деня, в който припечели по нечестен начин първата си монета, до натрупването на третия си милиард, той не спираше да работи за разширяването на процъфтяващата дейност на търговския си флот, нито потисна маниакалния си безкраен стремеж да колекционира културни богатства на Китай.

След като купи манастира, първият проект на Кин Шан беше да разшири и павира виещата се тясна пътека, водеща към храмовете от малко пристанище, за да може строителните материали, а по-късно и художествените му произведения и мебели да бъдат превозвани по стръмния хълм с товарни коли. Той искаше нещо повече — да възстанови и преустрои храмовете. Искаше да произведе такъв ефект, какъвто никога не е постиган от частна резиденция или която и да е сграда, определена да съхранява художествени ценности, събирани от частно лице, с изключение може би на замъка Хърст в Сан Симон, Калифорния.

Бяха нужни пет години от започването до завършването на преустройството на манастира, преди площите между високите зидове да избуят и декорът вътре в храмовете да бъде завършен. Минаха още шест месеца за подреждането на произведенията на изкуството и мебелите. Главният храм стана резиденция на Кин Шан и място за развлечение, което включваше богато украсена билиардна зала и просторен отоплен плувен басейн, който криволичеше в кръг с

дължина над сто метра. Комплексът предоставяше също и два тенискорта и малък терен за голф с шест дупки. Другите три по-малки храма бяха превърнати в пищни жилища за гости. Накрая Кин Шан нарече имението си „Къщата на Тин Хау“ — покровителката и богинята на мореплавателите.

Кин Шан беше перфекционист, когато трябваше да изпипа нещата докрай. Той никога не преставаше да доизкусурява по нещо в любимите си храмове. В комплекса като че ли вечно се извършваше някаква дейност, свързана с промяна или добавка на някои детайли. Разноските бяха огромни, но той имаше повече от достатъчно пари, за да задоволява страстта си. Неговите хиляда и четиристотин предмета на изкуството предизвикваха завистта на всички музеи в света. Непрекъснато беше обсипван с предложения от галерии и други колекционери, но той само купуваше. Никога не продаваше.

Когато бе завършена, „Къщата на Тин Хау“, огромна и великолепна, се издигаше над морето като призрак, охраняващ тайните на Шан.

Поканата за гостуване в „Къщата на Тин Хау“ винаги се приемаше с огромно удоволствие от азиатски и европейски кралски особи, световни лидери, хора от висшето общество, финансови магнати и филмови звезди. Гостите, които обикновено пристигаха на международното летище на Хонконг, веднага биваха прехвърляни на огромен служебен хеликоптер, който ги сваляше направо на летателната площадка, намираща се в непосредствена близост до външната страна на високия зид, опасващ комплекса от храмове. Високопоставените държавни служители и по-подбрани хора от елита биваха превозвани по вода с невероятното двестаметрово плаващо имение на Кин Шан — с действителните размери на малък туристически кораб, проектирано и построено в собствената му корабостроителница. При пристигането си гостите биваха посрещани от цял щаб прислужници. Те ги настаняваха в луксозни автомобили, за да бъдат закарани до близките спални помещения. Там ги очакваха специално назначените им лични камериерки и камериери, които да ги обслужват по време на престоя им. След като ги уведомяха за графика за хранене, те ги питаха дали предпочитат нещо по-специално за ядене или определена марка вино.

Удивени от простора и великолепието на обновените храмове, гостите си почиваха в градините, излежаваха се в шезлонгите край плувния басейн или се отдаваха на работа в библиотеките, обслужвани от високопрофесионални секретарки. На разположение бяха последните издания, компютърни и съобщителни системи за гостуващите бизнесмени и правителствените служители, за да не прекъсват връзките си с различните си фирми и кантори.

Вечерите винаги бяха официални. Гостите се събираха в огромно преддверие, представляващо пищна тропическа градина с водопади, гладки като огледала изкуствени езера, пълни с ярко оцветени сладководни риби, и обгърнато от лека парфюмирана мъгла, която се процеждаше от малки отвори в тавана. За да запазят прическите си, жените сядаха под изящно изрисувани копринени чадъри. След коктейлите всички се отправяха към голямата зала на храма, която служеше за трапезария, и сядаха на масивни столове, с екзотично резбовани крака на дракон и с облегалки за ръцете. Приборите за хранене бяха по избор — дървени клечки за азиатските гости и позлатени прибори за западняците. Вместо традиционната продълговата маса, на чието челно място сядаше домакинята, Кин Шан бе предпочел огромна кръгла маса с достатъчно място между столовете за удобство на гостите. В едната част на масата беше изрязана тясна пролука, за да могат прелестните и грациозни китайки в красиви копринени рокли, подчертаващи извивките на телата им и цепнати от ханша надолу, да сервират по-лесно от вътрешността на масата многобройните национални ястия. За съзидателния ум на Кин Шан този начин беше по-практичен от утвърдения метод за сервиране над рамото на госта.

След като всички заемеха местата си, Кин Шан се появяваше от асансьор, който излизаше от пода. Обикновено той носеше скъпа копринена роба на мандарин и сядаше на дървен трон, поставен на подиум, издигащ се с пет сантиметра над нивото на столовете на гостите. Без да зачита положението или националността на гостите си, Кин Шан се държеше така, сякаш всяко ястие е церемониално, а той е император.

Не беше изненада, че високопоставените гости се възхищаваха на всеки миг от стилно организираната вечеря, която в действителност се превръщаше в празненство. След вечерята Кин Шан отвеждаше

гостите си в разкошния кинотеатър, където им прожектираше някои от най-нашумелите филми от цял свят. Те сядоха на меки плюшени кресла и си слагаха наушни слушалки, по които диалогът им се превеждаше на родния им език. Краят на програмата завършваше към полунощ. Тогава се поднасяха леки закуски и гостите се смесваха и разговаряха помежду си, а Кин Шан изчезваше в частната си всекидневна с един-двама избрани гости, за да обсъди с тях положението на световните пазари или да преговаря за търговски сделки.

Тази вечер Кин Шан беше поканил Жу Куан, седемдесетгодишния учен и най-уважавания историк в Китай. Куан беше дребен човек с усмихнато лице и малки кафяви очи с тежки клепачи. Кин Шан му посочи да седне на дървен стол с дебели възглавници, резбован с лъвски изображения. Поднесоха му кайсиево бренди в малка порцеланова чаша от династията Мин.

Кин Шан заговори усмихнат:

— Искам да ви благодаря, че дойдохте, Жу Куан.

— И аз съм ви признателен за поканата — отвърна любезно историкът. — За мен е чест да гостувам във великолепия ви дом.

— Вие сте най-големият познавач на древната китайска история и култура в страната. Пожелах да дойдете, защото исках да се запозная с вас и да ви предложа евентуална съвместна работа.

— Да разбирам ли, че искате от мен да направя някои проучвания?

— Да — кимна Кин Шан.

— Как мога да ви бъда полезен?

— Нали разгледахте отблизо някои от моите съкровища?

— О, да — отвърна Жу Куан. — Рядко удоволствие е за един историк да изучава най-великите произведения на изкуството на страната ни от първа ръка. Нямах представа, че толкова много предмети от миналото ни все още съществуват. Много от тях се считаха за изгубени. А тези великолепни бронзови съдове за кадене, инкрустирани със злато и скъпоценни камъни от времето на династията Дзъ, бронзовата колесница с кочияш в човешки ръст и четири коня от времето на династията Хан...

— Те са фалшификати, копия! — прекъсна го рязко Кин Шан и лицето му мигом доби мрачен израз. — Художествените произведения,

които смятате за шедьоври, оставени от нашите предци, са пресъздадени от снимки на оригиналите.

Жу Куан се почувства едновременно смаян и разочарован.

— Но те изглеждат толкова свършени, че направо ме заблудиха.

— Нямаше да стане така, ако бяхте имали време да ги изучите при лабораторни условия.

— В такъв случай вашите занаятчии са забележителни. По вещина те спокойно могат да се мерят с онези, които са творили преди хиляди години. На днешния пазар художествените ви ценности положително ще струват цяло състояние.

Кин Шан седна тежко на стола срещу Жу Куан.

— Така е, но репродукциите не са безценни като оригиналите. Затова се радвам, че приехте поканата ми. Това, което искам от вас, е да ми съставите списък на произведения на изкуството, за които се знае, че са съществували преди хиляда деветстотин четирийсет и осма година и са изчезнали оттогава.

Жу Куан го погледна твърдо в очите.

— Готов ли сте да платите огромна сума за такъв списък?

— Да, готов съм.

— Тогава считайте, че до края на седмицата ще разполагате с опис на всички ценни предмети, изчезнали преди последните петдесет-шейсет години. Къде искате да ви бъде доставен, тук или в кантората ви в Хонконг?

Кин Шан го гледаше озадачен.

— Но това е просто невероятно. Наистина ли ще можете да изпълните молбата ми за такъв кратък срок?

— От трийсет години насам събирам подробни описания на такива ценности — поясни Жу Куан. — Направих си този приятен труд за мое собствено удоволствие. Нужни са ми само няколко дни, за да ги класифицирам. Тогава ще имате списъка безплатно.

— Това е много щедро от ваша страна, но аз не съм човек, който иска услуга без компенсация.

— Пари няма да приема, но имам едно условие.

— Готов съм да го чуя.

— Покорно ви моля да използвате огромните си ресурси за откриване на загубените ценности, които след това да бъдат върнати на народа на Китай.

Кин Шан кимна важно.

— Обещавам ви да използвам всеки източник на мое подчинение. Макар че аз отдадох само петнайсет от вашите трийсет години за проучване, със съжаление трябва да кажа, че не постигнах много. Една от големите загадки е изчезването на костите на пекинския праисторически човек^[1].

— Дори и никакви следи ли не сте открили? — попита Жу Куан.

— Единственият ключ на вероятната загадка, на който се натъкнаха моите агенти, се оказа един кораб на име „Принсес Доу Уан“.

— О, помня го много добре. Като малък веднъж пътувах с него за Сингапур заедно с родителите си. Чудесен кораб за времето си. Доколкото си спомням, беше притежание на Кантонските параходни линии. Преди няколко години аз също търсех никакви следи от него след изчезването му. Но каква връзка има той с изгубените произведения на изкуството?

— Малко след като Чанкайши плякоса националните музеи и ограби частните колекции от художествени ценности от нашите предци, „Принсес Доу Уан“ отплавал в неизвестна посока. Но така и не стигнал никъде. Агентите ми не успяха да открият никакъв очевиден. Изглежда, мнозина от тях също са изчезнали при загадъчни обстоятелства. Няма съмнение, че корабът лежи в незнаен гроб благодарение на Чанкайши, който се е постарал комунистите да не узнаят никоя от тайните на кораба.

— Смятате, че Чанкайши се е опитал да изнесе контрабандно съкровищата от „Принсес Доу Уан“?

— Съвпадението и странните събития ме карат да мисля така.

— Това би отговорило на много въпроси. Единствените сведения, които успях да намеря за „Принсес Доу Уан“, ме наведоха на мисълта, че корабът е изчезнал, докато е пътувал за склада за корабни отпадъци в Сингапур.

— Всъщност следите му свършват някъде във водите на запад от Чили, откъдето е бил подаден сигнал за бедствие от кораб, представил се като „Принсес Доу Уан“, преди да потъне по време на силна буря.

— Добре сте се справили, Кин Шан — отбеляза Жу Куан. — Може би сега ще можете да разрешите загадката.

Кин Шан поклати глава в знак на възражение.

— Лесно е да се каже. Корабът може да е потънал навсякъде в район с радиус от четиристотин квадратни морски мили. Един американец би казал, че това е равносилно да се търси игла в купа сено.

— Подобно издирване не е чак толкова трудно, че да се откаже човек. То трябва да продължи. Нашите най-безценни национални съкровища трябва да бъдат намерени.

— Съгласен съм. И именно за тази цел построих специален изследователски кораб. От шест месеца спасителният ми екип кръстосва въпросния район, но не е видял никакви признаци за потънал кораб на морското дъно, който да съвпада с размерите и описанието на „Принсес Доу Уан“.

— Моля ви да не се отказвате — настоя със сериозен глас Жу Куан. — Ако откриете и предадете артефактите на музеите и галериите в страната, вие ще станете безсмъртен.

— Тази е причината да ви поканя тук. Ще ми се да положите всички усилия, за да намерите някаква следа, която да ви отведе до последното местонахождение на кораба. Ще ви плащам много добре за всяка нова информация.

— Голям патриот сте вие, Кин Шан.

Но очакванията на Жу Куан, че Кин Шан извършва благородно търсене на ценностите заради народа на Китай, бързо се изпариха, когато Кин Шан продължи с усмивка:

— Вече съм постигнал огромно състояние и могъщество в живота си. Не правя всичко това, за да остана безсмъртен. Правя го, защото не мога да умра неудовлетворен напълно. Никога няма да почивам в мир, докато съкровищата не бъдат намерени.

Булото, обгръщащо подмолните намерения на Кин Шан, се разкъса. Милиардерът не притежаваше никакъв морал. Ако имаше късмета да намери потъналия кораб и безценния му товар, той щеше да го задържи за себе си. Всеки предмет, колкото и мъничък да беше, щеше да стане част от скритата колекция, на която се радваше единствено той.

Кин Шан лежеше в леглото и изучаваше финансовите справки на обширната си търговска империя, когато телефонът до него тихичко

извън. За разлика от повечето неженени мъже в неговото положение, той обикновено спеше сам. Възхищаваше се на жените и понякога, когато пожелаеше, повикваше някоя, но голямата му страст си оставаха бизнесът и финансите. За него пушенето и пиенето бяха губене на време, както и задоволяването на плътските желания. Беше прекалено дисциплиниран за поддържане на общоприета интимна връзка. Изпитваше презрение към мъже с власт и богатство, които се похабяваха от разгулен и развратен живот.

Той вдигна телефона.

— Да?

— Настояхте да ви се обадя при необходимост по всяко време на нощта — долетя от слушалката гласът на секретарката му Су Жон.

— Да, да — потвърди той нетърпеливо, след като ходът на мислите му беше прекъснат. — Какви са последните новини за „Юнайтед стейтс“?

— Напуснал е дока в седем часа тази сутрин. Всички автоматизирани системи функционират нормално. Ако се размине със силна буря в открито море, ще стигне за рекордно време в Панама.

— Има ли екипаж в готовност да се качи на борда и да го преведе през канала?

— И за това е помислено — отвърна Су Жон. — Влезе ли веднъж корабът в Карибско море, екипажът ще пусне отново в ход автоматизираните системи за пътуването му до Сунгари и ще напусне кораба.

— Някакви вести за нашествениците в корабостроителницата?

— Само това, че операцията е била извършена съвсем професионално и е бил използван технически усъвършенстван подводен апарат.

— А екипа му за подводна охрана?

— Телата им са намерени. Никой не е оцелял. Изглежда, че повечето са починали от сътресение на мозъка. Патрулният катер е намерен край кея на пристанищните власти, но от екипажа няма и следа.

— На борда на товарния кораб с иранска регистрация, закотвен близо до корабостроителницата, качи ли се наша група, за да го провери?

— Името му е „Орегон“. Потеглил е малко преди „Юнайтед стейтс“. Според нашите източници във военноморското командване, той е бил превзет по ваше настояване от капитан на крайцера „Чендо“ Ю Тиен. В последното му съобщение се казва, че е заставил товарния кораб да легне на дрейф и е пратил абордажна група от моряци да го инспектира.

— Няма ли друго съобщение от капитан Ю Тиен оттогава? — поинтересува се Кин Шан.

— Не, никакво.

— Може би абордажната му група е открила нарушение и той е превзел кораба и се е отървал от екипажа му при строга тайна.

— Няма съмнение, че нещата стоят точно така — съгласи се Су Жон.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

— Вашите агенти разпитват пазача на главния портал, който твърдял, че трима мъже, единият от които с униформа на охранител, представили откраднати пропуски и влезли в корабостроителницата с ролс-ройс. Предполага се, че се насочили право към „Юнайтед стейтс“, но това не може да бъде потвърдено, тъй като на нашата охрана е било наредено да напусне дока, преди отплаването на кораба ни.

— Искам отговори на въпроси! — извика гневно Кин Шан. — Искам да знам коя организация стои зад шпионирането на операциите ми. Искам да знам кой е отговорен за това нахлуване и за смъртта на охранителите ми.

— Желаете ли Павел Гаврович да оглави разследването? — попита Су Жон.

Кин Шан се замисли за миг.

— Не, нека той се залови с премахването на Дърк Пит.

— По последни сведения Пит е в Манила.

— На Филипините? — Кин Шан вече загуби присъствие на духа. — Пит е на Филипините?! На два часа път по въздуха от Хонконг?! Защо никой не ме е уведомил за това?

— Съобщението дойде от Гаврович едва преди час. Той проследил Пит до дока в Манила, където той и партньорът му Албърт Джордино били видени да се качват на борда на ирански товарен кораб.

Гласът на Кин Шан стана тих и злобен.

— Да не би да е същият ирански кораб, който е бил спрян от „Юнайтед стейтс“?

— Още нямаме такова потвърждение — отвърна Су Жон. — Но всички външни белези говорят, че това е същият кораб.

— Пит е замесен по някакъв начин в тази работа. Като ръководител на специални проекти в Националната агенция по морски и подводни изследвания, е близко до ума, че той може да пилотира подводно средство. Но какъв интерес може да има НЮМА към моите операции?

— По всяка вероятност намесата му в събитията край езерото Орион са чиста случайност — каза Су Жон. — Но може би сега работи за някоя друга американска разузнавателна служба, като СЕН или ЦРУ.

— Твърде е възможно — отвърна Кин Шан и в гласа му се прокраднаха нотки на враждебност. — Този дявол се оказа с много по-разрушителни способности, отколкото предполагах. — Минаха няколко секунди в пълно мълчание. След това продължи: — В такъв случай уведоми Гаврович, че му давам пълна власт и неограничен бюджет, за да разкрие и пресече всякаква прикрита операция срещу „Кин Шан маритайм“.

— А Дърк Пит?

— Кажи му да отложи убийството на Пит до завръщането му.

— В Манила ли?

Кин Шан дишаше учестено, устните му бяха образували тънка бяла черта.

— Не, във Вашингтон.

— Откъде сте сигурен, че ще се върне направо в американската столица?

— За разлика от теб, Су Жон, която гадаеш за хората по снимки, аз изучих основно биографията на този човек от деня, в който се е родил, до деня, в който осуети операцията ми край езерото Орион. Затова ми вярвай, като ти казвам, че той ще се върне у дома при първа възможност.

Су Жон сви леко рамене, знаейки какво щеше да последва.

— Имате предвид самолетния хангар, където той живее с колекцията си от стари автомобили?

— Точно така — изсъска като змия Кин Шан. — Пит ще наблюдава с ужас как ценните му автомобили се обвиват в пламъци. Може дори да поизчакам малко и да го видя как и той ще изгори заедно с тях.

— В графика ви не е предвидено пътуване до Вашингтон следващата седмица. За тогава са насрочени заседания с директорите на дружеството ви в Хонконг и с правителствени служители в Пекин.

— Отмени ги — махна равнодушно с ръка Кин Шан. — Уреди ми срещи с моите приятели от Конгреса. Отделно ми уговори среща и с президента. Време е да загладя всички недоразумения, които биха могли да имат относно Сунгари. — Той замълча и разтегли устни в зловеща усмивка. — Освен това мисля, че е уместно да бъде на разположение, когато Сунгари стане главно товарно пристанище в Северна Америка.

[1] Вкаменени останки на маймуночовек, намерени в пещера край Пекин, за които се смята, че са в по-напреднал стадий в прехода между маймуна и човек от скелета, намерен на остров Ява през 1891 г. — Б.пр. ↑

21.

Когато слънцето изгря, „Орегон“ плаваше по спокойно море и под ясно небе със скорост трийсет възела. Тъй като баластните му танкове бяха изпомпани докрай, за да повдигнат корпуса и по този начин да намалят съпротивлението, той представляваше странна гледка — кърмата му затъваше дълбоко във водата, разпенвана до бяло от бясно въртящите се гребни винтове, а носовата му част щръкваше почти цялата над браздите, преди да се вреже в гребена на следващата вълна. През нощта товарната палуба беше разчистена от разрушенията, докато корабният хирург работеше неспирно, за да превързва рани и да оперира по-тежко пострадалите. „Орегон“ беше загубил само един човек, който бе имал нещастieto да бъде улучен по главата от парчета стомилиметров снаряд, пръснал се при удара си в горната секция на кърмата. От останалите на борда никой не бе ранен фатално. Хирургът успя да спаси всички, с изключение на шестима от китайските моряци. Двата им офицери загинаха и бяха изхвърлени зад борда заедно с подчинените им, които не оживяха от раните си.

Жените, които служеха на „Орегон“, на бърза ръка се превърнаха в ангели на милосърдието, като асистираха на хирурга и се грижеха за ранените. Пит не извади късмет в това отношение. Не му се падна някоя хубавица да превързва раната в хълбока му, ами самата интендантка на кораба (действителната ѝ длъжност в корпоративната структура на Кабрийо беше координатор по снабдяването и материално-техническото обезпечение), висока метър и осемдесет и три и тежка най-малко деветдесет килограма. Казваше се Моника Крабтрий и беше извънредно жизнерадостна и остроумна.

След като го превърза, тя потупа Пит по оголените му задни части.

— Готово! И мога ли да ви кажа, че имате чудесно дупе?

— Чудна работа! — възкликна Пит, докато дърпаше нагоре боксерките си. — Защо жените вечно напират да се възползват от мен?!

— Защото сме достатъчно умни, за да прозрем през тази ваша стоманена обвивка, че под нея пулсира сърце на сантиментален човек.

Пит се вторачи в нея.

— Гледате ли на ръка... или по-точно на дупе?

— Не, но съм спец по картите таро. — Крабтрий замълча и му хвърли подкупваща усмивка. — Наминете към кабината ми някой път и ще ви хвърля карти.

Само това ми липсва, помисли си той и отвърна:

— Съжалявам, но от предсказване на бъдещето ми стомахът ми се разстройва.

Пит влезе куцукайки през отворената врата в каютата на Кабрийо. Тя не бе обзаведена с обичайното корабно легло. Председателят на управителния съвет лежеше в двуперсонно легло с табла с индонезийска дърворезба, покрито с чисти зелени чаршафи. Прозрачни течности в банки, висящи на стойка, се вливаха в тялото му през дълги маркучи. Като се имаше предвид какво бе преживял, Кабрийо изглеждаше доста добре. Подпрян с възглавници, той четеше сведенията за щетите и пушеше лула. Но сърцето на Пит се сви от мъка, като видя, че пищялът на единия му крак липсва. Ампутираният му крайник беше повдигнат върху възглавница, превръзката му бе обагрена в червено.

— Съжалявам за крака ви — каза Пит. — Надявах се, че хирургът ще успее някак си да го спаси.

— Лъгали сте се — отвърна Кабрийо с невероятно бодър дух. — Костта беше прекалено раздробена, за да може хирургът да я „залепи“ отново.

— Струва ми се, че няма смисъл да ви питам как се чувствате. По всичко личи, че физиката ви работи на пълни обороти.

Кабрийо посочи с брадичка отрязания си крак.

— Не е толкова зле. Пак добре, че е до коляното. Как ме виждате с дървен крак?

Пит сви рамене.

— Някак си не мога да си ви представя да потропвате по палубата като някой развратен морски разбойник.

— Защо? Ами аз съм точно такъв.

— Явно, че не се нуждаете от съчувствие — усмихна се Пит.

— Онова, от което се нуждая, е една бутилка хубаво „Божоле“, което да замести изтеклата ми кръв.

Пит се настани на стола до леглото.

— Чух, че сте получили нареждане да подминете Филипините.

Кабрийо кимна.

— Правилно сте чули. Представям си какъв ад ще настане, когато китайците научат, че сме потопили техни крайцер заедно с екипажа му. Навлезем ли в Манилския залив, те ще използват всички най-драстични дипломатически средства, за да ни арестуват и да задържат кораба ни.

— Тогава накъде плаваме?

— Към Гуам — отвърна Кабрийо. — На американска територия ще бъдем в безопасност.

— Дълбоко съжалявам за дадената жертва и ранените от екипажа ви, както и за повредите на кораба — каза искрено Пит. — Вината нося аз. Ако не бях настоял да забавите тръгването ви от Хонконг, за да претърсим лайнера отвътре, „Орегон“ можеше да се измъкне невредим.

— Вина ли? — остро възкликна Кабрийо. — Да не мислите, че вие сте причината за всичко, което се случи? Не си придавайте толкова важност. Не от Дърк Пит получих заповед да претърся тайно „Юнайтед стейтс“. Подписал съм договор с американското правителство да изпълня мисия. Всички решения, свързани с претърсването, бяха мои и само мои.

— Но вие и екипажът ви платихте висока цена.

— Може и да е така, но корпорацията е адски добре възнаградена за това. Всъщност вече ни са гарантирани тлъсти суми.

— И все пак...

— Никакво „и все пак“! Мисията щеше да рухне, ако вие и Джордино не бяхте научили каквото трябва. За някого някъде в празните коридори на разузнавателните ни агенции тази информация ще бъде оценена като жизненоважна за националните интереси.

— Ние научихме само, че един някогашен океански лайнер, претърпан с какви ли не ненужни апаратури и притежаван от закоравял престъпник, плава без екипаж към едно пристанище в Съединените щати, собственост на същия този закоравял престъпник — уточни Пит.

— Това е цяла камара информация по моему.

— Но какво ни грее тя, щом тепърва ще трябва да разберем каква е мотивацията за всичко това.

— Уверен съм, че ще откриете отговора, когато се върнете в Щатите.

— Може и да не разберем нищо съществено, докато Кин Шан дава подкупи на доверените си хора.

Кабрийо остави лулата си в пепелника; умората започна да му личи.

— Моята теория, че „Юнайтед стейтс“ ще взриви Панамския канал, можеше да се окаже вярна, ако вие бяхте намерили утробата му пълна със силни взривни вещества.

— Като онзи есминец по време на диверсанта акция в Сен Назер, Франция, през Втората световна война — вметна Пит.

— Да, сецам се, казваше се „Камбълтаун“. Англичаните го бяха натъпкали с няколко тона взривни вещества и го забиха в големия сух док на корабостроителницата на Сен Назер, за да попречат на нацистите да го използват за преоборудването на „Тирпиц“. С помощта на датчик за време той се пръсна на парчета няколко часа по-късно, като разруши сухия док и уби на място над сто нацисти, които бяха дошли да го оглеждат.

— Ще са ви нужни няколко товарни влакови композиции с взрив, за да унищожите кораб с размерите на „Юнайтед стейтс“ и всичко в радиус от километър и половина от него.

— Кин Шан е способен на какво ли не. Възможно ли е да е сложил ръка и на ядрена бомба?

— Да предположим, че е възможно — рече Пит. — Но какво ще е отмъщението му? Кой ще вземе да прахосва една ядрена бомба, ако няма мишена с подобаваща величина. Какво ще спечели той, като изравни със земята Сан Франциско, Ню Йорк или Бостън? Защо да пръска милиони, за да преустройва тристаметров океански лайнер в носител на бомби, когато може да използва за тази цел всеки един от хилядите стари, излезли от употреба кораби? Не, Кин Шан не е фанатичен терорист с определена кауза. Религията му се свежда до доминиране и алчност. Каквото и да е огромният му план, той трябва да е непредсказуем и брилянтен, такъв, какъвто ние не бихме могли да измислим и за милион години.

— Прав сте — въздъхна Кабрийо. — Разрушаване на град и унищожаване на хиляди хора не е печелившо разрешение за състоятелен човек като него. Особено като се има предвид, че следите на подобен носител на бомби могат да доведат до „Кин Шан маритайм“.

— Освен ако...

— Освен ако какво?

Пит погледна разсеяно Кабрийо.

— Освен ако планът не включва минимално количество взривно вещество.

— С каква цел?

— Да потопи „Юнайтед стейтс“, като взриви дъното му.

— Виж, това е възможност. — Клепачите на Кабрийо започнаха да се притварят. — Убеден съм, че сте на правилен път.

— Това обяснява защо всички врати към жилищните помещения на екипажите и долните товарни отсеци, които откри Ал, са били запоеени.

— Сега ви трябва само едно кристално кълбо, за да предвидите къде Кин Шан смята да потопи кораба си — довърши почти шепнешком Кабрийо; гласът му се загуби и той заспа.

Пит понечи да каже нещо, но разбра, че ще говори на себе си, затова тихо излезе от каютата на Кабрийо и затвори безшумно вратата.

Три дни по-късно „Орегон“ взе на борда си лоцмана, мина през корабния канал и продължи покрай дока на търговския терминал на Гуам. С изключение на пъна, останал от отнесената задна мачта, и стритата на прах кърма, корабът изглеждаше почти невредим.

Подредени на кея линейки чакаха, за да приемат ранените и да ги закарат в болницата на военновъздушната база на острова. Първи бяха свалени китайските моряци, след тях — корабният екипаж. Кабрийо беше последният от ранените, който напусна кораба. След като се сбогуваха с екипажа, Пит и Джордино разбутаха носачите на носилката му и сами я понесоха по подвижния мост към линейката.

— Чувствам се като султана на Багдад — пошегува се Кабрийо.

— Ще ви пратим сметката по пощата — не му остана дължен Джордино.

Мъжете от НЮМА внимателно свалиха носилката на кея до линейката, преди да я поставят на рамката с колелца. Пит клекна до Кабрийо и го погледна в очите.

— За мен беше чест да се запозная с вас, господин председател.

— А за мен пък — привилегия да работя с вас, господин директор на специални проекти. Ако някой ден решите да напуснете НЮМА и пожелаете работа, свързана с плаване по седемте морета до екзотични пристанища, изпратете ми ваша кратка биография.

— Не че искам да критикувам, но не мога да кажа, че плаването на борда на вашия кораб се отразява добре на здравето ми. — Пит замълча и вдигна поглед към ръждясалия корпус на „Орегон“. — И все пак, колкото и странно да прозвучи, това старо корито ще ми липсва.

— И на мен — добави Кабрийо. Пит го погледна въпросително.

— Но вие ще се оправите и ще се върнете на борда съвсем скоро.

— Не и след това пътуване — поклати глава Кабрийо. — Оттук „Орегон“ потегля към склада за корабни отпадъци.

— Защо? — намеси се Джордино. — Пепелниците ли са препълнени?

— Дотук беше полезният му живот.

— Не разбирам — обади се Пит. — Той изглежда съвсем здрав.

— Но вече е „компрометиран“, както се казва на шпионски жаргон — поясни Кабрийо. — Китайците добре познават фасадата му. В порядъка на дни всяка разузнавателна служба в света ще бъде нащрек за него. Не, опасявам се, че дните му на маскиран събирач на поверителни сведения свършиха.

— Значи ли това, че ликвидирате корпорацията?

Кабрийо седна в носилката, очите му заблестяха.

— Съвсем не. Признателното ни правителство вече предложи нов кораб, оборудван с последната дума на техниката, по-голям, с мощни двигатели и с по-тежко въоръжение. Може би ще са нужни няколко мисии, за да се изплати ипотеката, но акционерите и аз нямаме намерение да прекратяваме дейността си.

Пит протегна ръка към председателя.

— Желая ви успех! Може би някой ден ще повторим операцията.

— О, боже, само това не! — изви очи Кабрийо.

Джордино извади една от великолепните си пури и я пусна в джоба на ризата на Кабрийо.

— Нещо дребно, в случай че ви дотегне от вашата миризлива лула.

Пит и Джордино изчакаха санитарите да качат носилката с Кабрийо в линейката. После вратата се затвори и превозното средство се отдалечи по кея. Докато гледаха след линейката, която зави по една улица с палми от двете страни и се загуби от поглед, зад тях застана един мъж.

— Господин Пит и господин Джордино?

Пит се обърна.

— Същите.

Мъжът, на възраст над шейсет и пет, с прошарена коса и брада, показва поставените в кожена калъфка карта за самоличност и значка. Беше облечен с бели къси панталони, риза на цветя и сандали.

— Началството ме изпрати да ви закарам до летището. Там ви чака самолет за Вашингтон.

— Не сте ли малко старичък за ролята на таен агент? — подметна Джордино, изучавайки картата на непознатия.

— Ние, старите, но опитни, по-често минаваме незабелязани там, където вие, по-младите, не можете.

— Къде е колата ви? — попита разговорливо Пит.

Възрастният човек посочи малък микробус „Тойота“, боядисан в яркия цвят на местните таксита.

— Каляската ви чака.

— Нямах представа, че ЦРУ ви е орязал толкова много бюджета — присмя се язвително Джордино.

— Вършим си работата с каквото разполагаме.

Пит и Джордино се качиха в микробуса и след двацет минути заеха местата си във военен товарен реактивен самолет. Докато машината набираше скорост по пистата на военновъздушната база на Гуам, Пит погледна през прозореца и видя възрастния разузнавач да стои облегат на микробуса, сякаш искаше да се увери, че Пит и Джордино наистина напускат острова. След минута самолетът се извиси над често подминавания островен рай на Тихия океан с вулканичните си планини, водопади в гъста джунгла и километри плажна ивица с бял пясък, обточена с полюшващи се кокосови палми. Японци изпълваха хотелите и плажовете на Гуам, докато американци почти не се срещаха. Пит продължи да гледа през прозореца, докато

самолетът мина над тюркоазните води навътре край рифовете, заобикалящи острова, и се отправи над открито море.

Джордино вече дремеше, а Пит върна мислите си към „Юнайтедстейтс“, който плаваше някъде по океана под него. Имаше нещо ужасяващо в цялата работа, някаква заплаха, която само един-единствен човек на земята можеше да я предотврати. Но Пит знаеше с абсолютна сигурност, че нищо, освен може би ненавременна смърт щеше да осуети намеренията на Кин Шан.

Светът можеше и да е място, където рядко се срещат честни политици, бели бизони, незамърсени реки, светци и чудеса, но той беше типичен покварен злодей. Някои, като серийните убийци, могат да убият двайсет или сто невинни жертви. Но при осигурени финансови средства те могат да убият и много повече. Такива като Кин Шан, които имат огромно влияние, си позволяват да поставят себе си над закона и да наемат убийци кретени, които да вършат мръсната работа вместо тях. Поквареният милиардер не можеше да се сравни с генерала, който чувства угризение, когато загуби хиляди войници в битка, за да постигне целта си. Кин Шан беше хладнокръвен социопат — убиец, който е способен да изпие чаша шампанско и да се нахрани обилно, след като е обрекъл стотици незаконни емигранти, много от тях жени и деца, на ужасна смърт в ледените води на езерото Орион.

Пит беше решен да спре Кин Шан, независимо от последствията, независимо от цената, дори да го убиеше, ако му се удадеше такава възможност. Беше се въвлякъл прекалено дълбоко в тази работа, за да спре на ръба. Започна да си фантазира как ли ще постъпи, ако срещне този човек. И при какви обстоятелства? Какво ли би казал на този масов убиец?

Дълго време Пит седеше загледан в тавана на самолета. Не намираше никакъв смисъл в нищо от това. Каквото и да беше планът на Кин Шан, той най-малкото беше налудничав. А сега и самият Пит беше на път да побеснее. Няма какво друго да правя, помисли си той, освен да опитам да поспя и да се надявам, че ще видя нещата по-трезво, когато пристигна във Вашингтон.

ТРЕТА ЧАСТ
ВОДЕН ПЪТ ЗА НИКЪДЕ

22.

23 април 2000 г.

Река Ачафалайа, Луизиана

Една от най-големите реки в света, Нил още от древни времена омайва с романтично очарование, Амазонка извиква в съзнанието картини на смели приключения и дебнещи опасности, а Яндзъ изпълва душата със загадките на Ориента. Човек си представя фараони, излежали се в големи императорски лодки, карани от стотици гребци... Испански завоеватели, които се бият и загиват в зеления ад... Китайски джонки и сампани, сновящи по жълтеникавокафявата вода. Но реката, която истински пленява въображението, е Мисисипи.

Благодарение на повествованията на Марк Твен за големите колесни речни кораби, които надуват свирки при разминаването си със сала, на който са Хък Фин и Том Сойер, както и битките по реката между броненосците на Федералния съюз и Конфедерацията по време на Гражданската война, миналото на Мисисипи изглежда толкова близко, че човек трябва само да се взре през тънкото було, за да се потопи в него.

„Бащата на реките“, както я наричат индианците, Мисисипи е единствената река в Северна Америка, която се нарежда сред десетте най-големи реки в света. Трета по големина, трета по оттичане, пета по обем, общата ѝ дължина от извора на притоците ѝ в Монтана, наред с най-дългия ѝ приток Мисури, до вливането ѝ в Мексиканския залив достига 5607 километра.

Течаща тежко като живак, търсейки непрекъснато пътя на най-малкото съпротивление, Мисисипи многократно е променяла коритото си през последните пет хиляди години, и особено след като най-накрая водите ѝ достигат настоящото си ниво в края на последния ледников период. Между 1900 и 700 година преди новата ера коритото ѝ е било с близо 65 километра по на запад от сегашното. Реката неуморно се измества в една или друга посока на територията на Луизиана, оставяйки след себе си канал след канал. Почти половината от почвата

на щата е образувана от натрупаните огромни количества дънна утайка и глина от Мисисипи, донесени чак от Минесота и Монтана на север.

— Водата изглежда доста спокойна днес — отбеляза мъжът на повдигнатата по-високо седалка, който гледаше от лоцманската кабина на „Джордж Б. Ларсон“ — хидрографски кораб на армейския инженерен корпус.

Застаналият до пулта за управление капитан на кораба Лукас Жиро само кимна, докато прекарваше плавателния съд покрай добитъка, който пасеше върху дигите край река Мисисипи в южната част на Луизиана.

Намираха се в Каджун, последния аванпост на културата на Френска Акадия. Виждаха се товарни камиони, паркирани под разперените корони на дърветата до издигнати върху пилони колиби със стени от насмолена дебела хартия. В близост малки баптистки черкви се издигаха от влажната местност, олющените им от боята дървени стени гледаха към гробища със слегнали се от атмосферните влияния гробове. Избуяли от богатата почва соеви и царевични насаждения се поклащаха между изкуствените езера, където се развъждаше сладководна риба. Малки магазинчета за железария и фураж от едната страна на тесни улички гледаха срещу автомобилни гаражи, около които бяха пръснати ръждясващи счупени коли, полузакрити от зелени храсти, прораснали през счупените им стъкла.

Генерал-майор Франк Монтейн наблюдаваше минаващия покрай тях пейзаж, докато големият хидрографски кораб се плъзгаше по реката, забулена от лека утринна мъгла. Той приближаваше шейсетте и беше облечен със светлосив костюм и синя раирана риза с виненочервена папийонка. Под разкопчаното му сако се виждаше жилетка, украсена с широка златна верижка на часовник, висяща от двете джобчета. Скъпа сламена шапка беше килната предизвикателно върху стоманеносивата му коса, пригладена назад от слепоочията. Веждите бяха успели да се запазят черни и се извиваха над ясните му сиво-сини очи. От външния му вид лъхаше изтънченост, подсилена от суровост, която само се долавяше, но не се забелязваше. Върху скута му лежеше „търговската му марка“ — бастун от върбово дърво с дръжка във вид на скачаща жаба.

Монтейн добре познаваше капризната природа на река Мисисипи. За него тя беше чудовище, обречено во веки веков да се

провира през тесен проход. То предимно дремеше, но от време на време така се разяряваше, че преливаше от бреговете си и причиняваше бедствени наводнения. Работата на генерал Монтейн и на армейския инженерен корпус, който той представляваше, беше да озаптява това чудовище и да закриля милионите хора, живеещи покрай бреговете и дигите му.

Като председател на комисията за река Мисисипи, от Монтейн се изискваше веднъж годишно да инспектира проектите по контрол на наводненията с влекач на армейския корпус, оборудван почти като туристически кораб. По време на тези плавания го придружаваше група високопоставени офицери от армията, както и цивилният му персонал. При спирането край градовете и пристанищата на реката той даваше пресконференции за местните жители, за да чуе за техния принос в поддържането на реката, както и оплакванията им за влиянието на реката върху живота им.

Монтейн не обичаше гуляите, които местните власти даваха по този повод. Предпочиташе да извършва непредизвестени инспекции с най-обикновен работен кораб, на борда на който да са само той, капитан Жиро и екипажа му. Без някой да го разсейва, той можеше да проучи от първа ръка устойчивостта на подпорните стени покрай дигите, изградени с цел да намалят ерозията, да огледа състоянието на самите диги, каменните вълноломи и плавателните шлюзове, отвеждащи към и от реката.

Защо именно армейският инженерен корпус води безкрайна война срещу наводненията? Техният щурм за укротяването на река Мисисипи води началото си от първите години на осемнайсетия век. След построяването на укрепления покрай реката по време на войната от 1812 година, които да отблъснат британските военни сили, корпусът преценил за благоразумно да приложи опита си в граждански обекти, а Военната академия в Уест Пойнт имала само едно училище за инженери в страната. Днес организацията изглежда почти архаична, когато човек вземе предвид, че цивилните, които работят за корпуса, превъзхождат по численост армията със сто и четирийсет на един.

Франк (чието име в акта му за раждане е Франсоа) е роден каджунец от енорията Плакмайн под Ню Орлиънс и прекарал детството си в света на Френска Акадия, на юг от Луизиана. Баща му, рибар, или по-точно ловец на омари, построил с двете си ръце плаваща

къща в блатото и с течение на годините натрупал сума ти пари, като закарвал и директно продавал улова си на ресторантите в Ню Орлиънс. И като повечето каджуни, той не харчел парите си и умрял много богат.

Монтейн говорел френски, преди да научи английски, и съучениците му в Академията го наричали Потпури, защото непрекъснато бъркал двата езика в разговор. След забележителна кариера като военен инженер във Виетнам и войната в Залива, Монтейн бързо се издигнал, след като получил няколко академични степени в свободното си време, включително доктор по хидрология. На петдесет и пет години е назначен за командир на цялата мисисипска долина край Сейнт Луис. Той се оказва роден за тази работа. Монтейн обичаше реката почти толкова, колкото обичаше жена си, също каджунка — сестра на най-добрия му приятел от детските години — и трите си дъщери. Но наред с любовта си към течащи води, той изпитваше и страх, че един ден майката природа ще се развилнее и ще помете всичките му усилия, като надигне бушуващата Мисисипи над дигите и залее милионите акри земя, докато си прокарва нов канал към Мексиканския залив.

По-рано същата сутрин, малко преди да пукне зората, „Ларсон“, наречен на името на отдавна споминал се военен инженер от армейския корпус, навлезе в плавателните шлюзове, построени от корпуса за регулиране на водата и за предпазване водите на Ачафалайа да се влеят в Мисисипи. Огромните контролни съоръжения, които в основата си представляват язовири с преливници, се намираха на осемдесет километра над Батън Руж, край един стар завой на реката, където преди сто и седемдесет години Ред Ривър някога се е вливала в Мисисипи, а Ачафалайа е изтичала оттам. После, през 1831 година, един търговец на парни кораби — капитан Хенри Шрив, прокопал канал през извивката на завоя. Сега Ред Ривър минава покрай Мисисипи и тече през останките от завоя, станали впоследствие известни като Олд Ривър. Подобно на сирена, подмамваща лековерен моряк, Ачафалайа, с дължината си от едва 227 километра до Мексиканския залив по посока на Мисисипи, подканва главната река в разтворените си прегръдки.

Монтейн беше излязъл на палубата, когато вратите се затвориха и пресякоха пътя на водите на Мисисипи. Той наблюдаваше стените на

шлюза, които като че ли се издигаха към небето, докато хидрографският кораб се спускаше към Ачафалайа. Той помахна на дежурния на шлюза, който също вдигна ръка за поздрав. Водите на Ачафалайа течаха с четири метра по-ниско от тези на Мисисипи, но бяха нужни само десет минути, преди западните врати да се отворят и „Ларсон“ да навлезе в канала, водещ на юг към Морган Сити и Мексиканския залив отатък него.

— По кое време изчислихте, че ще се срещнем с научноизследователския кораб на НЮМА под Сунгари? — попита той капитана на „Ларсон“.

— Някъде около три часа — отговори Жиро без колебание.

Монтейн впери поглед към един голям тласкач, буташц дълга редица от шлепове надолу по реката.

— Май превозват дървен материал — отбеляза той.

— Сигурно са на път за новото промишлено съоръжение близо до Мелвил.

С орловите си френски черти и с дългите си черни мустаци Жиро приличаше на един от тримата мускетари. И той като Монтейн бе израснал в земята на каджуните, само че никога не я беше напускал. Едър мъж с корем, който рядко не беше пълен с бира „Дикси“, той имаше язвително чувство за хумор, познато нагоре и надолу по реката.

Монтейн наблюдаваше как една бърза лодка с четирима младежи препускаше безразсъдно около кораба им и пресече на метри пред шлеповете, последвана от други техни четирима приятели, яхнали чифт скутери.

— Ама че глупави деца — смотолеви Жиро. — Ако на някое от тях загасне двигателят пред шлеповете, влекачът по никакъв начин няма да е в състояние да спре инерцията, с която ги бута.

— И аз правех така с петметровия алуминиев риболовен скиф на баща ми, чийто извънбордов двигател имаше мощност двайсет и пет конски сили, пък ето че останах жив.

— Извинете, че ще ви го кажа, господин генерал, но вие сте бил по-луда глава и от тях.

Монтейн знаеше, че Жиро не го каза от липса на уважение към него. Знаеше също, че лоцманът бе станал свидетел на дяла му в злополука през дългите години, в които бе управлявал кораби и влекачи нагоре-надолу по речната система на Мисисипи. Какво ли не

бе виждал по реката: заседнали кораби, петролни разливи, сблъсъци, пожари и като повечето стари лоцмани беше предпазлив човек. Никой не беше по-наясно от него, че Мисисипи е река, която не прощава.

— Кажи ми, Лукас — каза Монтейн, — мислиш ли, че някой ден Мисисипи ще се влее в Ачафалайа?

— Едно голямо наводнение, и реката ще разкъса дигите и ще се понесе към Ачафалайа — отвърна стоически Жиро. — След една година, след десет или дори след двайсет, но рано или късно реката няма повече да тече покрай Ню Орлиънс. Въпрос е само на време.

— Армейският корпус доста се е потрудил да я държи под контрол.

— Човек не може да нарежда много дълго на природата какво да прави. Само се надявам да доживея да видя това.

— Гледката няма да е приятна — отбеляза Монтейн. — Резултатите от бедствието ще бъдат потресаващи. Смърт, големи наводнения, масово разрушение. Защо искаш да ставаш свидетел на подобна разруха?

Жиро се извърна от кормилното колело и погледна генерала.

— Каналът вече носи водите на реките Ред и Ачафалайа. Само помислете каква огромна река ще потече през южна Луизиана, когато цялата Мисисипи се отприщи и добави водите си към другите две. Такава гледка трябва да се види!

— Да — рече бавно Монтейн, — трябва, но се надявам аз да не доживея да я видя.

23.

В три без пет следобед Лукас Жиро намали притока на гориво към огромните дизелови двигатели „Катърпилър“, докато „Ларсон“ минаваше покрай Морган Сити в долния край на река Ачафалайа. След като прекоси вътрешния воден път и се спусна под пристанището на Сунгари, собственост на „Кин Шан маритайм“, „Ларсон“ навлезе в гладките като стъкло води на езерото Суит Бей, намиращо се на десет километра от Мексиканския залив. Жиро насочи „Ларсон“ към тюркоазния на цвят научноизследователски кораб, на чийто корпус с големи букви бе изписано: НЮМА. Какъв делови вид излъчва, помисли си Жиро. Когато се приближи още повече, той прочете и името му на носа — „Марин Денизен“. Личеше, че плавателният съд е взел своя дял от дългогодишната си служба. Капитанът прецени възрастта му на двацет и пет, ако не и повече години — твърде стар за работен кораб.

Вятърът духаше от югоизток с двацет и четири километра в час и водата беше леко развълнувана. Жиро нареди на един от моряците да спусне зад борда фендерите. После доближи „Ларсон“ до „Марин Денизен“ с лек тъп удар и задържа кораба си допрян до другия, докато пътникът мине по изнесената навън рампа.

На борда на „Денизен“ Руди Гън вдигна очилата си срещу светлината, струяща през илюминатора и присви очи, за да провери дали не са замърсени стъклата им. Не видя никакви петна по тях, сложи си ги отново и намести слушалките си. После се вгледа в триизмерната диорама на товарното пристанище Сунгари, излъчена върху хоризонтална повърхност от прожекционния апарат над главата му. Изображението беше получено от над четирийсет въздушни снимки, направени на ниска височина от хеликоптер на НЮМА.

Построено върху новонапластена почва в блатиста местност покрай двата бряга на река Ачафалайа преди вливането ѝ в Мексиканския залив, пристанището се считаше за най-съвременният и продуктивен корабен терминал в света. Разположено на площ от две хиляди акра и простиращо се на повече от километър и половина по

двата бряга на Ачафалайа, плавателната му дълбочина достигаше до десет метра. Пристанището на Сунгари разполагаше със складова площ от над 92 000 квадратни метра, терминал за течен товар с капацитет 600 000 варела и три терминала за други товари, предоставящи възможност за товарене и разтоварване на двайсет контейнеровози едновременно. Облицованите със стомана пристани от двете страни на речния канал осигуряваха котвено място с необходимата дълбочина, която позволяваше закотвянето на всякакви кораби освен тежко натоварени супертанкери.

Онова, което различаваше Сунгари от повечето пристанищни съоръжения, беше архитектурата му. Тя не включваше познатите сиви бетонни сгради със строги правоъгълни форми. Складовете и административните сгради бяха построени във вид на пирамиди, целите покрити с галванизирани със злато плоскости, които светеха при слънце като огънове. Ефектът беше поразителен, особено за самолетите, прелитащи над тях, а сиянието им се виждаше от кораби, плаващи до 60 километра навътре в залива.

На вратата зад Гън се почука леко. Той прекоси корабната заседателна зала, използвана за съвещания между корабните учени и техници, и отвори вратата. Генерал Франк Монтейн стоеше в коридора, елегантен със сивия си костюм с жилетка и подпрян на бастуна си.

— Благодаря ви, че дойдохте, генерале. Аз съм Руди Гън.

— Командир Гън — отвърна вежливо генерал Монтейн, — с нетърпение чаках да се срещна с вас. След кратките си разговори с Белия дом и СЕН, се радвам, че не съм единственият, който вярва, че Кин Шан представлява изключително голяма заплаха.

— Явно, че членовете на този „клуб“ се увеличават.

Гън покани генерала да влезе и му посочи да седне на стол до триизмерното изображение на Сунгари. Монтейн се наведе над прожектираната диорама, подпирайки ръка и брадичка на дръжката на бастуна си.

— Както виждам, НЮМА също използва холографно изображение, за да демонстрира техните морски проекти.

— Чух, че и армейският инженерен корпус се възползва от същата технология.

— Удобен начин да убедим Конгреса да увеличи бюджета ни. Единствената разлика е, че нашата апаратура е предназначена да

показва движение на течности. Когато запознаваме различните комисии във Вашингтон, искаме да привлечем вниманието им с демонстрация на ужасите от бедствено наводнение.

— Какво е мнението ви за Сунгари? — попита Гън.

Монтейн като че ли се бе вгълбил в изображението.

— Все едно че извънземна култура е дошла от космоса и е построила град наред пустинята Гоби. Всичко е толкова безсмислено и ненужно. Напомня ми на стара поговорка: „Нагиздила се момата, а няма къде да отиде“.

— Значи не сте във възторг от съоръжението.

— Като корабен терминал го намирам за толкова полезен, колкото втори пъп на челото ми.

— Трудно е за вярване, че Кин Шан е получил необходимото одобрение и разрешение за построяването на такъв широкообхватен проект без доходоносно бъдеще — отбеляза Гън.

— Той представи подробен план, който бе одобрен от щатското законодателно тяло. Естествено, политиците приветстват всяко индустриално развитие, което според тях ще увеличи работната ръка и приходите в държавата, без да бърка в джобовете на данъкоплатците. И без очевидна скрита страна, кой би ги обвинил? Армейският корпус също одобри разрешителните им за драгиране, тъй като не видя никаква намеса в естественото течение на река Ачафалайа. Естествено, защитниците на околната среда надигнаха вой поради фактическото разрушаване на обширна площ влажна почва. Но техните възражения и тези на моите инженери, засягащи бъдещото изместване на делтата на Ачафалайа, бързо бяха отхвърлени, когато лобистите на Кин Шан продумаха Конгреса да одобри проекта в цялостния им вид. Аз тепърва имам да се срещам с някой финансов ревизор или пристанищен комисар, които не са смятали, че Сунгари е провал, преди плановете му да излязат от компютрите.

— И все пак всички разрешителни са одобрени — вметна Гън.

— Благословията беше дадена от високопоставени служители във Вашингтон, между които и президента Уолас, който смаза колелото — призна Монтейн. — До голяма степен приемането на проекта се основава на новите ни търговски взаимоотношения с Китай. Конгресът не искаше да обърка плановете на китайски търговски представители, когато Сунгари започне да действа за техни цели. А за по-сигурно

„Кин Шан маритайм“ е дало големи суми под масата на не един служител.

Гън заобиколи триизмерната проекция и погледна през илюминатора към действителния пристанищен комплекс, отстоящ на три километра нагоре по реката от „Марин Денизен“. Златистите сгради блестяха в оранжево от залязващото слънце. Но освен двата кораба, дългите докове бяха празни.

— Ние не си имаме работа с човек, който залага на кон с малка вероятност да спечели. Трябва да има причина за лудостта на Шан да пръсне над милиард долари, за да построи терминал за презокеанска търговия в такова непрактично място.

— Ще ми се някой да ме осветли за какво е всичко това — рече Монтейн подигравателно, — защото аз нямам представа.

— И все пак Сунгари има достъп до щатската магистрала номер деветдесет и Южнотихоокеанската железопътна линия — изтъкна Гън.

— Грешите — възрази Монтейн. — Засега няма никакъв достъп дотам. Кин Шан отказа да построи мост към главния железен път и павирана артерия до магистралата. Каза, че бил направил достатъчно. Настоя, че било работа на щата и федералното правителство да построи достъп до транспортната му мрежа. Но поради вълнения на гласоподаватели и ограничен нов бюджет, щатските бюрократи си правят оглушки.

Гън се обърна и изгледа смаяно Монтейн.

— Нима няма никакви средства за наземен транспорт от и извън Сунгари?! Но това е безумие!

Монтейн кимна към холографското изображение.

— Вгледайте се по-внимателно във вашето странно изображение. Виждате ли една пътна артерия, която да върви на север към магистрала номер деветдесет или до железопътен възел, свързващ южнотихоокеанските линии? Вътрешният воден път минава на няколко километра на север, но се използва предимно за увеселителни корабчета и ограничено движение на шлепове.

Гън се взря в изображението и видя, че единственият достъп за превоз на товари по река Ачафалайя в посока север е за шлепове. Цялото пристанище беше заобиколено от мочурища.

— Но това е лудост. Как е могъл да построи такъв огромен комплекс, без да е превозвал строителните материали по суша или

релси?

— Никакъв строителен материал не е излязъл от Щатите. В действителност всичко, което виждате, е превозено по море с кораби на „Кин Шан маритайм“. Строителните материали и товарните коли идват от Китай, както и инженерите, контролните органи и работниците. Нито един американец, японец или европеец няма пръст в строежа на Сунгари. Единственият материал, който не е от Китай, е земната пръст от изкопни работи, извършени на стотина километра нагоре по река Ачафалайа.

— Не е ли могъл да намери пръст по-близо до строежа? — попита Гън.

— Това е загадка — отговори Монтейн. — Строителите на „Кин Шан“ пренесоха с шлепове милиони кубически метра пръст, изкопана от канал, минаващ през мочурищата и отиващ наникъде.

Гън въздъхна от гняв.

— Как е възможно той да очаква печалба от такова място?

— Засега товарите на няколко китайски търговски кораба, акостирали в Сунгари, бяха пренесени навътре в страната с шлепове и влекачи — поясни Монтейн. — Дори и да е склонил и да е построил транспортна мрежа от и за мечтаното му пристанище, кой друг би дошъл освен китайци? Терминалните съоръжения по Мисисипи имат далече по-голям достъп до главни пътища, железопътни възли и международни летища. Никое корабно дружество с половин мозък няма да отклони плавателни съдове от своя търговски флот от Ню Орлиънс към Сунгари.

— Възможно ли е той да пренася с шлепове товари нагоре-надолу по реките Ачафалайа и Ред до някой транспортен център по на север?

— Би било пълна загуба — отвърна Монтейн. — Ачафалайа може и да е плавателен воден път, но тя няма и половината от водния обем на Мисисипи. Смята се за плитководна артерия и шлеповият трафик по нея е ограничен, за разлика от Мисисипи, която може да поеме големи влекачи с мощност от хиляди конски сили, бутащи до петдесет шлепа, навързани в редица като маршируваща колона с дължина близо петстотин метра. Ачафалайа е коварна река. Може и да изглежда кротка и спокойна, но това е маска, криеща истинското ѝ грозно лице. Тя дебне като алигатор, подал над водата само очите и

ноздрите си, готов да се нахвърли върху всеки лековерен речен лоцман или капитан на увеселително корабче, излязъл на разходка в почивните дни. Ако Кин Шан си е мислил, че може да изгради търговска империя за воден товарен транспорт по река Ачафалайа или по вътрешния воден път, той дълбоко е сгрешил. Никой от каналите не е пригоден да поеме тежкия шлепов трафик.

— Белият дом и Службата по емиграция подозират, че главната цел, която се крие зад строежа на Сунгари, е съоръжението да играе ролята на разпределителен пункт за незаконно вкарване на емигранти, наркотици и оръжие.

Монтейн сви рамене.

— И на мен ми казаха така. Но защо е трябвало да се хвърлят тонове пари за съоръжение, способно да поеме стотици милиони тонове корабен товар, а после да се използва за контрабанда на емигранти. Не схващам логиката.

— В самата незаконна търговия има огромни пари — отбеляза Гън. — Хиляда незаконни емигранти, докарани с един-единствен кораб и вкарани в страната за по трийсет хиляди долара на човек, си е наистина пара.

— Добре, но ако Сунгари наистина е параван за вкарване на чужденци — каза Монтейн, — ще ми е любопитно да узная как Кин Шан ще прекара емигранти и стоки от точка А до точка Б без някаква подземна транспортна мрежа. Американските митнически и емиграционни власти претърсват всеки кораб, акостирал в Сунгари. Целият трафик на шлепове във вътрешността на страната се наблюдава внимателно. Ще бъде невъзможно за чужденци без документи да се изплъзнат между пръстите им.

— Това е причината за идването на НЮМА тук. — Гън взе една метална показалка и потупа с върха ѝ изображението на река Ачафалайа, която разделяше Сунгари-изток и Сунгари-запад. — Тъй като той няма как да вкара хора и наркотовар по суша и вода, трябва да ги превози под повърхността.

Монтейн изправи гръб и се вгледа в скептичните очи на Гън.

— С подводница?

— Подводниците, имащи способността да превозят голям брой пътници и товар, са възможност, която не бива да пренебрегваме.

— Извинете, че ще ви възразя, но няма начин в река Ачафалайа да плават подводници. Плитчините и завоите са същински кошмар за неопитните речни лоцмани. Плаването под повърхността срещу течението е немислимо.

— В такъв случай инженерите на Шан са измислили тайна подводна система за преминаване, за която ние не знаем.

Монтейн поклати глава в знак на несъгласие.

— Не е възможно да са прокопали мрежа от тунели, без това да се забележи. Правителствените строителни експерти гледаха като през лупа всеки квадратен сантиметър от обекта по време на строежа, за да са сигурни, че плановете се следват точно сантиметър по сантиметър. Предприемачите на Кин Шан се оказаха невероятно отзивчиви: или се съгласяваха с всяка наша забележка, или приемаха с готовност всяка предложена от нас промяна без никакви възражения. Накрая излезе, че едва ли не и ние сме участвали в проектирането на обекта. Ако Кин Шан е прокопал тунел под носа на мъжете и жените, които за мен са най-добрите инженери и строителни инспектори в Юга, може да се кандидатира за папа.

Гън вдигна една глинена кана и стъклена чаша.

— Мога ли да ви изкуша с чаша студен чай?

— А да ви се намира случайно някоя бутилка бърбън?

Гън се усмихна.

— Адмирал Сандекър спазва военноморската традиция и не допуска алкохол на борда на плавателен съд на НЮМА. Във ваша чест обаче мисля, че поне една бутилка „Джак Даниълс“ сигурно се е промъкнала тайно на борда.

— Вие, господине, сте светец! — възкликна Монтейн и очите му заблестяха от очакване.

Гън му наля чаша уиски.

— Лед?

— В никакъв случай! — Монтейн вдигна чашата и огледа кехлибарената течност, после вдъхна аромата ѝ, сякаш беше изискано вино, и отпи глътка. — Тъй като нищо подозрително не бе забелязано над земята, казаха ми, че вие ще опитате късмета си с подводно търсене.

Гън кимна.

— Да, още утре сутринта изпращам автономен подводен плавателен съд за предварително проучване. Ако камерата запише нещо съмнително, на място ще се спуснат леководолази.

— Водата е мътна и пълна с дънна утайка, така че се съмнявам да видите кой знае колко.

— Нашата камера има висока разделителна способност и може да различи обекти в мътна вода на разстояние до шест метра. Притеснява ме единствено подводната охрана на Кин Шан.

Монтейн се разсмя.

— Ако има такова нещо като подводна охрана около пристанището — рече той през кикот, — забравете го. Около периметъра минава триметрова ограда с една-единствена врата, водеща за никъде в блатото и е неохраняема. Всеки преминаващ плавателен съд, особено риболовните кораби, излизаци от Морган Сити, са добре дошли да вържат въжета за пристана. Освен това има една великолепна летателна площадка за хеликоптери с малък терминал в северния край. Не съм чувал досега охраната на Шан да е подгонила някого, който се е приземил там, за да разгледа съоръжението. Те са направили така, че мястото да е достъпно за всекиго.

— Като пристанище — продължи Гън — Сунгари сигурно има канцеларии за митничарите и емиграционните служители.

Монтейн пак се разсмя.

— О, те са може би най-самотните хора в града.

— По дяволите! — избухна неочаквано Гън. — Това трябва да е някаква грандиозна заблуда. Готов съм да се обзаложа на всичко, че Кин Шан е построил Сунгари за престъпна дейност.

— Ако бях на негово място и имах за цел да провеждам незаконни операции, никога нямаше да построя пристанище, което да прилича на казино в Лас Вегас.

— Нито пък аз — каза Гън.

— Като се размислих сега — заговори бавно Монтейн, — имаше някаква част от строежа, която беше удивила инспекторите.

— Каква част?

— Предприемачът на Шан построи горното ниво на доковете с цели десет метра по-високо от необходимото над водната повърхност.

Вместо човек да слезе по хоризонтален подвижен мост от палубата на кораба до кея, той всъщност трябва да върви по лек наклон.

— Възможно ли е да е направено с цел застраховка срещу ураганни приливи или преливане на реката?

— Да, но те са преувеличили опасността — поясни Монтейн. — Е, разбира се, имало е периоди, когато Мисисипи е увеличавала нивото си, но не и Ачафалайа. Земното ниво на Сунгари бе издигнато до ниво далеч надхвърлящо нивото, което природата би направила.

— Кин Шан нямаше да е достигнал до сегашното си положение, ако е поемал рискове с природните стихии.

— Предполагам, че сте прав. — Монтейн допи уискито си и посочи с ръка изображението на Сунгари. — Ето, погледнете, мъдри се там една грандиозна постройка, задоволила егото на един-единствен човек. И какво? Само два кораба в пристанище, построено за стотици. Нима това е начин да се върти изгодна търговия?

— Не, доколкото разбирам.

Генералът се изправи на крака.

— Трябва да тръгвам. Скоро ще се стъмни. Най-добре да наредя на лоцмана си да продължи до Морган Сити и да закотви кораба ни там за през нощта, а утре да се отправим обратно към Ню Орлиънс.

— Благодаря ви, генерале, че отделихте време да се срещнем — рече искрено Гън. — Винаги сте добре дошъл тук.

— С удоволствие — отвърна весело Монтейн. — Сега, като знам къде мога да гаврътна безплатно чаша уиски, бъдете сигурен, че пак ще ви навестя. И успех с вашите разследвания! Всеки път, когато имате нужда от услугите на корпуса, само ми се обадете.

— Обезателно, благодаря ви.

След като генерал Монтейн си тръгна, Гън още дълго продължи да се вглежда в холографското изображение на Сунгари, а умът му търсеше отговори, които все не идваха.

— Ако се безпокоиш, че охраната им ще ни прогони — каза Франк Стюарт, капитанът на „Марин Денизен“, — можем да проведем обследването си от някое място в средата на реката. Те може и да притежават сградите и земята край двата бряга на Ачафалайа, но

свободното преминаване между залива и Морган Сити е гарантирано от мореплавателния закон.

Стюарт, с ниско подстригана кестенява коса, сресана на път от едната страна, беше мореплавател от старата школа. Той и досега измерваше височината на слънцето със секстант и изчисляваше ширината и дължината по старомоден начин, въпреки че едно бързо сканиране по геофизическата му система за определяне на местоположението можеше да му посочи с точност до метър къде се намира. Слаб и висок, с хлътнали сини очи, той нямаше съпруга и негова любима се явяваше морето.

Гън стоеше зад щурвала и гледаше безлюдното пристанище през прозорците на кормилната рубка.

— Ако хвърлим котва в реката между техните докове и складове, ще се набиваме в очи като брадавица на носа на филмова звезда. Генерал Монтейн каза, че охраната около Сунгари не е по-засилена от всяко друго пристанище по източния и западния бряг. Ако е прав, не виждам защо да си играем на криеница. Защо просто не се обадим на пристанищния началник и да поискаме доково място, за да извършим ремонт.

Стюарт кимна и се обади на началника на пристанището по сателитния телефон, който беше заместител на радио за връзка кораб-бряг.

— Тук научноизследователски кораб „Марин Денизен“ на НЮМА. Нуждаем се от доково място за ремонт на перото на кормилото.

Началникът на пристанището откликна съвсем дружелюбно. Представи се с името Хенри Пан и с охота даде разрешение.

— Разбира се. Останете на мястото си, ще ви изпратя лодка да ви заведе до пристан номер седемнайсет, където можете да вържете кораба си. Ако имаме нещо в изобилие, то това са свободни котвени места.

— Благодаря ви, господин Пан — каза Стюарт.

— Вие, момчета, да не би да търсите някой рядък вид риба? — попита Пан.

— Не, изследваме водните течения на залива. Но ударихме на немаркирана плитчина и повредихме кормилото. То откликва на щурвала, но не докрай.

— Приятен престой — каза учтиво Пан. — Ако ви трябва корабен механик или някоя част, моля, уведовете ме.

— Благодаря ви — отвърна Стюарт. — В очакване сме на лодката ви.

— Генерал Монтейн се оказа прав — отбеляза Гън. — Дотук с предположението за строга охрана!

През нощта на няколко пъти ту се извиваше, ту спираше дъждовна буря и на сутринта доковете заблестяха от изгрыващото слънце. Двама от екипажа на Стюарт се спуснаха върху малка платформа до кормилото и се престориха, че се залавят с ремонта му. Този театър се оказа почти ненужен. Доковете и крановете пустееха като футболен стадион в делничен ден. И двата китайски товарни кораба, които Гън бе наблюдавал предишния ден, се бяха изнизали през нощта. Сега „Марин Денизен“ разполагаше с цялото пристанище.

Във вътрешността на средната секция на корпуса на „Денизен“ имаше пещерообразен отсек, наричан „лунният басейн“. Две плъзгащи се разделителни прегради се отваряха като врати на асансьор и позволяваха на водата да напълни лунния басейн до ниво метър и осемдесет. Това беше сърцето на научноизследователския плавателен съд — оттук леководолазите можеха спокойно да се спускат във водата, без да бъдат подмятани от вълните, оттук подводните апарати се потапяха, за да проучат дълбочините и пак оттук научната апаратура, която контролираше и улавяше морския свят, можеше да бъде изваждана за изследвания в корабните лаборатории.

Отпуснати от гробовната атмосфера на Сунгари, екипажът и научните работници закусваха лениво, преди да се съберат около спусковите беседки в лунния басейн. Автономният подводен апарат „Бентос“ висеше в люлката си над водата. Апаратът беше три пъти по-малък от компактния автономен подводен апарат, използван от Пит в езерото Орион. Солиден, с аеродинамична форма, с две хоризонтални тласкащи устройства, апаратът можеше да развива скорост до пет възела. Състоеше се от видеокамера „Бентос“ с ниска светлинна чувствителност и висока разделителна способност. АПА също така се отличаваше с цифрова неподвижна камера и радиолокатор за подземно наблюдение, която можеше да засече празнина под почвата през

стоманените кожуси и да изобрази проход. Леководолаз с мокро подводно облекло, колкото да го предпазва от медузи, лениво плаваше по гръб, докато чакаше АПА да бъде спуснат.

Стюарт погледна през вратата към Гън, който седеше пред компютърен монитор, монтиран зад голям видеоекран.

— Кажи, когато си готов, Руди.

— Можете да го спускате — отвърна Гън, давайки знак с ръка.

Лебедката на люлката зажува и АПА бавно се загуби под вечния мрак на реката. Водолазът откачи люлката, доплува до една стълба и се покатери в спусковата беседка.

Стюарт влезе в малкия отсек, пълен догоре с електронна апаратура. Седна до Гън, който управляваше АПА от компютърна програма и в същото време гледаше във видеомонитора. Единственото, което се изобразяваше, беше дълга сива стена на стоманен кожух, която се изгубваше във водния мрак.

— Откровено казано, това ми се струва като много шум за нищо.

— Няма да ти възразя — каза Гън. — Нарездането да изследваме Сунгари под повърхността дойде направо от Белия дом.

— Те наистина ли смятат, че Кин Шан ще провежда контрабандните си операции през подводни коридори, свързани с корпусите на корабите му?

— Изглежда, някоя голяма клечка във Вашингтон смята така. Затова сме тук.

— Искаш ли да изпратя някого да ни донесе кафе от камбуза? — предложи Стюарт.

— Бих изпил една чаша — отвърна Гън, без да отмества поглед от монитора.

След малко помощник-готвачът донесе поднос с чаши и пълен кафеник. Три часа по-късно кафеникът и чашите бяха празни. Нищо не се изобразяваше на монитора освен безкрайна стена на стоманен кожух, забита дълбоко в дънната утайка, за да служи за бариера срещу наноса, който от своя страна играеше ролята на основа за дока и терминалните постройки. Най-накрая, малко преди пладне, Гън се обърна към Стюарт.

— Толкова за западната страна на пристанището — въздъхна той уморено и потърка очи, за да облекчи напрежението в тях. — Страшно доскучава да гледаш с часове сива безформена ограда.

— Да виждаш някаква врата, водеща към проход?

— Не виждам нищо подобно.

— Можем да преместим АПА през речния канал и с малко късмет да довършим огледа на източната страна, преди да се стъмни — подхвърли Стюарт.

— Колкото по-скоро приключим, толкова по-добре. — Гън подаде команда чрез клавиатурата, с която изпрати АПА от другата страна на пристанището. После се облегна назад и се отпусна на стола.

— Сигурен ли си, че не искаш да хапнеш сандвич? — попита го Стюарт.

Гън поклати глава.

— Ще изчакам да напълня стомаха си чак на вечеря.

За десет минути АПА пресече реката и стигна до източната страна на пристанището. Тогава Гън програмира регулаторите на подводния апарат да започнат обхождането от края на стоманената стена в посока от север на юг. АПА едва покри двеста метра, и телефонът до Гън звънна.

— Би ли го вдигнал? — помоли Гън Стюарт.

Шкиперът на „Марин Денизен“ вдигна слушалката и след като чу кой се обажда, я подаде на Гън.

— Дърк Пит.

— Пит?! — Гън обърна глава от монитора и вдигна вежди от почуда, пое слушалката и заговори: — Дърк?

— Здравей, Руди! — долетя познатият глас на Пит. — Обаждам се от самолет, прелитащ в момента някъде над пустинята в Невада.

— Как мина подводното ти претърсване за „Юнайтед стейтс“?

— Малко рисковано, но с Ал не открихме нищо друго освен гладък корпус и кил без никакви отвори.

— Ако до няколко часа и ние тук не открием нищо, ще ви последваме.

— Хидростат ли използваш? — попита Пит.

— Не е нужно — отвърна Гън. — АПА върши чудесна работа.

— Тогава го дръж здраво за каишката, иначе подводната охрана на Кин Шан може да ти го свие под носа. Не знаеш откъде ще ти се появят.

Гън замълча за миг, замисляйки се над думите на Пит. Тъкмо щеше да го попита как да ги разбира, когато Пит рече:

— Сервират обяда, Гън. Ще говорим пак, след като пристигнем във Вашингтон. Успех и поздрави от мен Франк Стюарт. — После връзката прекъсна.

— Как е Дърк? — поинтересува се Стюарт. — Не съм го виждал, откакто преди няколко години работихме заедно в издирването на туристическия кораб „Лейди Фламбъро“ край Тиера дел Фуего.

— На педал както винаги. Но ми отправи странно предупреждение.

— Предупреждение ли?

— Каза, че подводната охрана на Кин Шан можела да открадне АПА — отвърна Гън, явно смутен.

— Каква ти подводна охрана? — подхвърли саркастично Стюарт.

Гън не отговори. Изведнъж очите му се разшириха и той посочи към видеомонитора.

— Боже мой, виж!

Стюарт проследи с поглед протегнатата напред ръка на Гън и се вцепени.

Лице с водолазна маска изпълваше екрана на монитора. Стюарт и Гън гледаха като онемели как водолазът свали маската си и разкри напълно китайски черти на лицето си. След това се усмихна до уши и помахаше като дете за довиждане.

После изображението потъмня и бе заменено с назъбени сиви и бели черти. Гън трескаво подаде команда на АПА за връщането му на „Марин Денизен“, но отклик нямаше. АПА бе изчезнал, сякаш никога не е съществувал.

24.

Пит разбра, че нещо не е наред още в мига, когато шофьорът спря колата на НЮМА. Мъничка, мъчно определима сигнална система загъделичка мозъка му и пропълзя до тила му. Нещо не беше както трябва.

Застрашаваща живота му ситуация беше последното нещо, което би минало през ума му по време на пътуването му от военновъздушната база „Андрюс“, където бе кацнал реактивният самолет на НЮМА, до дома му в най-отдалечения край на Вашингтонското национално летище. Вечерният мрак се бе спуснал над града, но той не обърна внимание на океана от светлини, огряващи сградите. Опита да се отпусне и да остави съзнанието си да рее на воля, но то непрекъснато се връщаше към събитията край Орион Лейк. Струваше му се странно, че те още не бяха отразени в медиите.

Гледан отстрани, бившият хангар за поддръжка на самолети, построен през 1937 година — годината, в която изчезна Амелия Еърхарт^[1], изглеждаше западнал и пуст. Плевели бяха обрасли по ръждясалите стени от гофрирана ламарина, чиято боя, излагана десетки години на крайностите на вашингтонските атмосферни влияния, отдавна се бе излющила. Пит обаче беше видял скрит потенциал в грозния на вид и определен за събаряне хангар. В последната минута той успя да осуети намеренията на бюрократите, като спечели битката за вписване на постройката в националния регистър за исторически забележителности. След като предотврати разрушаването на хангара, той го купи заедно с прилежащия около него акър земя и се залови с вътрешността му, преобразувайки го в комбинация от жилищни помещения и склад за колекцията му от класически автомобили и самолети.

Дядото на Пит бе натрупал малко богатство с покупко-продажби на недвижими имоти в Южна Каролина. След смъртта си остави на внука си значително наследство. След като плати данъците за имотите, Пит предпочете да вложи парите в класически автомобили и самолети,

отколкото в акции и ценни книжа. За двайсет години той бе събрал колекция, считана за уникална.

Вместо да освети хангара с батарея от прожектори, Пит умишлено го остави да изглежда запустял и празен отвън. Една малка лампа на върха на електрически стълб, хвърляща слаба жълта светлина, беше цялото осветление на непавирания път, който се задънваше в хангара. Той се обърна да погледне през прозореца върха на стълба. Една червена лампа, която трябваше да свети от скрита охранителна камера, сега беше тъмна.

За него това беше сигурен знак, че има нещо много нередно.

Алармената система на Пит беше проектирана и монтирана от негов приятел от разузнавателна агенция, считан за изключителен експерт в работата си. Никой освен опитен професионалист не би могъл да открие кода и да го използва. Той огледа безлюдната местност и забеляза сянката на закрит микробус, който едва се виждаше от петдесетина метра на отразените светлини на града оттатък река Потомак. На Пит не му беше нужно допитване до медиум, за да разбере, че някой или повече хора са проникнали в хангара и чакат да го посрещнат вътре.

— Как е името ти? — обърна се Пит към шофьора.

— Сам Грийнбърг.

— Сам, имаш ли у себе си сателитен телефон?

— Да, господине, имам — отвърна Грийнбърг.

— Свържи се с адмирал Сандекър и му кажи, че имам неканени гости у дома и го моля да изпрати час по-скоро охранителен екип тук.

Грийнбърг беше млад човек, не повече от двайсетгодишен, студент по океанография в местния университет и си изкарваше допълнителни пари чрез участие в морска образователна програма на НЮМА, създадена от адмирал Сандекър.

— Не трябва ли да се обадя в полицията?

Умно момче, помисли си Пит, веднага схвана положението.

— Не е работа на местните изпълнителни органи. Моля те, обади се веднага щом се отдалечиш от хангара. Адмиралът ще разбере за какво става дума.

— Сам ли ще влезете вътре? — попита студентът, когато Пит слезе от колата и извади доста износения си продълговат брезентов сак от багажника.

Пит погледна младежа и се усмихна.

— Добрият домакин трябва да умее да забавлява гостите си. — Той изчака колата на НЮМА да потегли и я проследи с поглед, докато задните ѝ светлини се загубиха в облака прах, който се вдигна зад задната броня. После се наведе, отвори ципа на дълбокия сак и извади от него стария си 45-калибров колт. Едва тогава се сети, че забрави да се снабди поне с един-два куршума, след като Джулия бе изпразнила оръжието му в моноплана при гонитбата по река Орион.

— Празен! — процеди той през зъби и както стоеше сам в нощта, започна да се пита дали умът му вечно ще е някъде другаде. Не му оставаше нищо друго, освен да се направи на глупак и да влезе в хангара, сякаш не подозира нищо, а после да се опита да стигне до един от автомобилите си, в който държеше пушка, скрита в едно отделение от орехово дърво, чието първоначално предназначение е било определено за чадър.

Той извади от джоба си малък предавател с далечно командване и изсвири с уста няколко такта от стара бойна песничка. Разпознаващият звуци сигнал изключи по електронен път алармените системи и отключи една мръсна странична врата, която изглеждаше така, сякаш не е била отваряна от 1945 година насам. Зелена светлина на дистанционното устройство присветна три пъти. А трябваше да присветне четири пъти, помисли си той. Някой, който е спец по неутрализиране на алармени системи, е открил кода му. Той затвори очи, спря се за миг и си пое дълбоко въздух. Когато вратата изскърца при отварянето, той се снижи на четири крака на пода, заопипва стената до рамката и включи осветлението в хангара.

Вътрешните стени, подът и заобленият таван бяха боядисани с лъскава бяла боя, която подчертаваше спектъра от ярки цветове, проблясващи от трийсетте автомобила, изпълващи помещението. Визуалният ефект беше ослепителен, а Пит точно на това разчиташе — да заслепи този или тези, които му бяха устроили засада и го чакаха в тъмната вътрешност. Той си напомни, че боядисаният в оранжево седан „Дюзенбърг“ от 1929 година, с подвижен покрив, където се намираще пушката, беше третата кола от вратата.

Нашествениците не бяха дошли на посещение на добра воля. Подозренията му изведнъж се потвърдиха, когато чу звук от поредица приглушени пукоти и по-скоро предположи, отколкото почувства, че

вратата е подложена на градушка от куршуми. Заглушителите на оръжията променяха звука от изстрелите по такъв начин, че те трудно можеха да се определят като пушечни. Убийците използваха заглушители дори когато наоколо в радиус от километър и половина нямаше друга жива душа. Той отново се пресегна към ключа до вратата и загаси осветлението. После се промъкна като змия под пороя от куршуми и пропъзля под първите два автомобила — един „Стъц“ от 1932-ра и един „Корд L-29“ от 1931-ва, благославяйки и двете, че стоят толкова високо от земята. След като стигна невредим до дюзенбърга, той се прехвърли над страничната врата и се просна на пода пред задната седалка. Почти едновременно с това движение той завъртя дръжката на дървеното отделение зад предната седалка и отвори капака. Извади отвътре 12-калибров пушка „Булдог“, модел „Асерма“, в която имаше единайсет патрона. То беше едно от четирите оръжия, които Пит държеше тайно в хангара тъкмо за такива случаи.

Във вътрешността на хангара беше тъмно като в дълбока пещера. Ако нашествениците бяха професионалисти, размишляваше Пит, а почти сигурно беше, че са много добре обучени, те щяха да използват оптични уреди за нощно виждане и инфрачервени лазерни мерници. Преценявайки траекторията на куршумите, свистящи през вратата, Пит предположи, че убийците са двама и вероятно са въоръжени с напълно автоматични картечни пистолети. Единият се намираше някъде на пода, а другият — на балкона на жилищните му помещения, на девет метра над единия ъгъл на хангара. Който и да го искаше мъртъв, се беше застраховал да има и помощник в случай на неточно попадение.

Никой от двамата убийци не се спусна към вратата. Те знаеха, че Пит е вътре в хангара и е някъде на пода. Съзнавайки, че очакваната им плячка умишлено бе влязла в капана, те бяха неспокойни и бдителни.

Тъй като нямаше къде да ходи, Пит затвори безшумно двете задни врати на дюзенбърга, взря се в тъмнината и зачака убийците му да предприемат следващия си ход.

Той се опита да забави дишането си, за да долови шум от прокрадващи се стъпки, но единственото, което чуваше, бяха ударите на сърцето си. Не беше обзет от неопикуемо чувство на ужас или на безнадеждност, но естествено, изпитваше известен страх. Нямаше да е

човек, ако никак не се страхуваше, че е мишена на двама професионални убийци. Но той се намираще на своя територия, докато за онези обкръжението им беше чуждо. Ако трябваше да изпълнят мисията си и да го убият, те трябваше да открият мишената си в тъмнината сред трийсетте автомобили и самолети. Каквото и предимство да са имали, преди Пит да влезе в хангара, то вече им бе отнето. И онова, което не знаеха, беше, че Пит е въоръжен и опасен. Засега той нямаше какво друго да прави, освен да стои полуизлегнат на откритата задна седалка на дюзенбърга и да чака убийците му да направят грешка.

Започна да се пита кои са те и кой ги е изпратил. Единственият враг, който му дойде наум и когото той ненавиждаше през последните няколко седмици и беше все още сред живите, не можеше да бъде друг освен Кин Шан. Не се сещаше за никой друг, който желаше смъртта му. Очевидно китайският милиардер имаше склонност към отмъщение.

Пит постави пушката върху гърдите си, сложи длани зад ушите си и се ослуша. Хангарът беше тих като крипта в полунощ. Тия момчета си ги биваше. Не се долавяха стъпки по чорапи или на бос крак, но всъщност и да имаше такива, те нямаше да се чуят по циментовия под, ако стъпваха предпазливо. Вероятно ония печелеха време и също се ослушваха. Той се въздържа да използва изтъркания номер от филмите — да хвърли нещо по някоя от стените, за да ги предизвика да стрелят. Опитните убийци са твърде схватливи, за да издадат така наивно местата си, като започнат да стрелят напосоки.

Измина една минута, две, три — а сякаш бяха минали много повече. Времето сякаш течеше като река от меласа. Пит погледна нагоре и видя как лъч на червена лампа пробяга по предното стъкло на дюзенбърга и отмина. Беше готов да се обзаложи, че убийците му са започнали да се питат да не би да се е измъкнал от хангара и да е отгървал капана. Той нямаше как да узнае кога адмирал Сандекър, подпомогнат от екип от федерални полицаи, ще пристигне тук. Но Пит беше готов да чака цяла нощ, ако се наложеше, докато не чуеше звук или не видеше сянка, издаващи някакво движение.

В ума му започна да се оформя план. Обикновено той имаше навика да сваля акумулаторите от автомобилите от колекцията си от страх да не стане пожар в случай на късо съединение. Но тъй като

имаше намерение да покара дюзенбърга, след като се върнеше от Орион Лейк, Пит се беше уговорил с главния механик по поддръжка на превозните средства на НЮМА да влезе в хангара, да зареди акумулатора и да го постави в колата. Сега му хрумна идеята, че ако му се предостави възможност, той ще може да използва фаровете на дюзенбърга, за да освети пода на складовото помещение.

Наблюдавайки благоразумно лазерните лъчи, които пробягваха из хангара като мънички светлинки от наблюдателна кула в стар затворнически филм, той безшумно се прехвърли над облегалката на предната седалка и зае хоризонтално положение. Поемайки добре обмислен риск, той насочи прожектора върху външния обтекател нагоре, докато стъклото не застана с лице към балкона на жилището му. После вдигна пушката над горната рамка на предното стъкло и включи светлината.

Яркийт лъч блесна нагоре и освети фигура в черен костюм нинджа с качулка, покриваща главата и лицето, клекнала до парапета и стискаща тактически картечен пистолет в ръце.

Едната ръка на убиеца инстинктивно отхвъркна нагоре, за да закрие очите си от неочакваната ослепителна светлина. Пит едва успя да се прицели, преди да изстреля два куршума и мигом след това да изключи светлината. Хангарът отново потъна в мрак. Двата изстрела от пушката му проехтяха като топовен гърмеж в оградения от метални стени хангар. Прилив на задоволство го обля, когато в следващия миг чу глухо тупване на тяло върху циментовия под. Предполагайки, че вторият убиец ще го изчака да се скрие, като се хвърли под колата, Пит се просна с цялата си дължина върху широката платформа и зачака да чуе начало на стрелба.

Такава не последва.

Вторият убиец не успя да реагира, защото търсеше Пит в стария железопътен вагон „Пулман“, паркиран в единия край на хангара върху чифт релси. Вагонът някога е бил част от експресна влакова композиция, наречена „Манхатън лимитид“, пътуваща между Ню Йорк и Квебек, Канада, в годините от 1912 до 1914. Пит се беше сдобил със стария вагон, след като го откри в една пещера.

Убиецът още не бе успял да възприеме краткотрайната светлина през един от стъклените прозорци на пулмана, когато чу гърмежа от изстрелите. Тъкмо се втурна към задната част на вагона и хангарът

отново потъна в мрак. Закъсня, за да чуе тупването на тялото на съучастника си и да разбере коя мишена е била на прицел. Той клекна до един масивен кабриолет „Даймлер“ и обходи с поглед през очилата си за нощно виждане около и под лабиринта от паркирани коли. Както се визираше, тъмната като в рог вътрешност на хангара внезапно се окъпа в зелена светлина, която отличи заобикалящите го предмети. На около шест метра пред себе си той забеляза тялото на съучастника си, свито върху студения твърд под и малка локва кръв до главата му. Всяко недоумение за това, защо плячката им доброволно и съзнателно бе влязла в капана, се изпари. Сега му стана ясно, че по някакъв начин Пит се бе сдобил с оръжие. Бяха ги предупредили, че мишената им е опасен човек и въпреки това те го бяха подценили.

За Пит беше от значение да се движи, докато има предимство, при това да се движи възможно най-бързо, преди другият убиец да открие местонахождението му. Той не направи никакъв опит да се промъкне крадешком. Бързината беше основен фактор в случая. Залази покрай предниците на автомобилите към входната врата, като използваше гумите, за да прикрива движенията си от оптичния уред, през който противникът му оглеждаше пода под колите. После Пит се промъкна покрай стената на хангара и се сви на кълбо до една от гумите на мерцедес-бенц седан 540-К от 1939 година.

Постъпката му беше безразсъдно смела и дръзка, но Пит плати малка цена за нея. Чувстваше как кръвта се стича по лявата му ръка над китката, където парче плът бе отнесено от куршум. Ако другият убиец разполагаше с още пет дълги секунди, за да предвиди намерението на Пит, той никога нямаше да се втурне право към вратата със сигурността, че плячката му се опитва да избяга от хангара.

Пит чу леките стъпки от меки гумени подметки по цимента. После на слабата светлина, идваща от електрическия стълб навън, в рамката на вратата се очерта фигура, облечена от главата до петите в черно. В любовта и във войната всичко е позволено, помисли си Пит и натисна спусъка. Изстрелът от пушката му улучи убиеца в гърба, малко под дясното рамо.

Мъжът отхвърли ръце нагоре и настрани, тактическият му картечен пистолет издрънча на пътеката пред хангара. Убиецът застина за миг на място, свали очилата си за нощно виждане и бавно се обърна.

Изгледа с почуда лицето на преследвания Пит, който се приближаваше до преследвача си, и видя цевта на пушката му, насочена в гърдите му. Осъзнавайки огромната си грешка, благодарение на която сега го деляха секунди от смъртта, вече откритите му очи се изпълниха повече с гняв, отколкото със страх. По тялото на Пит преминаха ледени тръпки — това не беше изражение на човек, който се е изплашил, че ще умре, а на човек, отчаян от мисълта, че не е изпълнил мисията си. Мъжът тръгна олюлявайки се към Пит с безнадеждна решителност. Устните му, които едва се виждаха през отвора на черната му качулка, бяха изкривени от злоба.

Пит не стреля втори път в тялото на убиеца. Нито използва пушката си като палка. Пристъпи напред и изпълвайки рязко крак напред, скрита мъжа в ходилата, прекатурвайки го на земята.

Пит вдигна оръжието на убиеца, но не видя веднага, че е китайско производство; вниманието му бе привлечено преди всичко от усъвършенстваните нововъведения: пластмасова рамка с интегрална електрооптика, петдесетпатронен пълнител, съответстващ на калибъра, и телескопични патронни гилзи с балистика на снаряд на пушка. Това беше ръчно оръдие на двайсет и първия век.

Пит влезе отново в хангара и включи осветлението. Въпреки болката в ръката си Пит се чувстваше напълно невредим. Той тръгна по пътеката, разделяща автомобилите, и застана под балкона на жилището си. Погледна към лежащото на пода тяло на другия убиец. Партньорът на мъжа, когото той просна пред входната врата, беше мъртъв като отровен плъх. Един от куршумите, изстреляни от Пит, не го беше улучил, но другият беше отнесъл горната част на главата му. Не беше гледка, за която да си спомни човек по време на вечеря.

Пит изкачи уморено витата метална стълба и влезе в апартамента си. Нямахме смисъл да се обажда на телефон 911. Очакваше всеки момент появата на федералните полицаи. Влезе в кухнята, изплакна една стъклена чаша, изтръска я от водата и топна ръба ѝ в купа със сол. После сложи на дъното ѝ счукан лед, резен лимон и наля отгоре две дози от бутилка текила „Дон Хулио“. Отпусна се на кожения диван и отпи от питието като жаден бедуин, попаднал в оазис сред пустинята.

След пет минути и втора чаша текила пристигна адмирал Сандекър заедно с екип от полицаи. Пит слезе от апартамента си и ги посрещна с чашата в ръка.

— Добър вечер, адмирале! Винаги се радвам, като ви виждам.

Сандекър изръмжа нещо подобаващо, после посочи с брадичка към тялото, лежащо под апартамента.

— Ти наистина трябва да се научиш как да се грижиш за себе си.

— Гласът му беше язвителен, но очите му издаваха загриженост.

Пит се усмихна и сви рамене.

— Светът има нужда от убийци така, както има нужда от рак.

Сандекър видя кръвта по ръката на Пит.

— Ранен си.

— Едно парче анкерпласт ще свърши работа.

— Разкажи какво се случи — подкани го Сандекър, приключвайки с встъпителните разговори. — Откъде изникнаха тия?

— Нямам представа. Заварих ги да ме чакат.

— Цяло чудо е, че не са те убили.

— Те не бяха планирали да дойда на купона подготвен. Разбрах го, след като установих, че в алармената ми система е бърникано.

Сандекър изгледа Пит.

— Можеше да почакаш, докато дойда с полицаите.

Пит посочи през отворената врата към пътя и голата местност извън хангара.

— Ако бях побягнал, те щяха да ме проснат мъртъв на земята, преди да съм се отдалечил на петдесет метра. По-разумното беше да мина в настъпление. Съзнавах, че шансът ми е да направя нещо бързо и да ги изкарам от равновесие.

Адмиралът гледаше проницателно Пит. Знаеше, че неговият ръководител на специални проекти не би предприел нещо без основателна причина. Той отмести поглед към направената на решето от куршумите входна врата и отбеляза:

— Надявам се да имаш добър майстор за вратата.

В този момент към тях се приближи един мъж с всекидневен облекло и анорак върху предпазна жилетка и с револвер „Смит & Уесън“, модел 442, калибър 38, пъхнат в кобур, висящ от рамото му. В едната си ръка държеше качулка с маска за лицето, която беше носил убиецът, когото Пит бе проснал пред входната врата.

— Няма да е лесно да ги идентифицираме. Вероятно са ги вкарали специално за убийството.

Сандекър представи мъжа.

— Пит, това е господин Питър Харпър, комисар в Службата за емиграция и натурализация, отговарящ за операции по места.

Харпър разтърси ръката на Пит.

— Приятно ми е да се запозная с вас, господин Пит. Както виждам, имали сте нечакани гости при завръщането си у дома.

— Подозрителна изненада, която не очаквах. — Пит не беше сигурен, че Харпър ще му стане симпатичен. Според него комисарят от СЕН като че ли прекарваше свободното си време в разрешаване на алгебрични проблеми. Независимо че носеше оръжие, Харпър изглеждаше благ и ограничен човек. — Недалече от хангара има паркиран микробус.

— Вече го проверихме — отвърна Харпър. — Принадлежи на агенция за даване коли под наем. Името в договора е фиктивно.

— Кого подозираш, че стои зад тази работа? — попита Сандекър.

— Идва ми наум името Кин Шан — отвърна Пит. — Казаха ми, че бил отмъстителен по природа.

— Личи си — съгласи се Сандекър.

— Никак няма да се зарадва, като научи, че убийците му са се провалили — отбеляза Харпър.

По лицето на Сандекър се изписа лукав израз.

— Мисля, че няма да е зле Дърк да му го каже направо в очите.

Пит поклати глава.

— Не смятам идеята за разумна. Аз съм персонa нон грата в Хонконг.

Сандекър и Харпър си размениха погледи. После адмиралът рече:

— Кин Шан ти спести пътуването дотам. От няколко дни е във Вашингтон, за да разчисти пътя си от всякаква връзка с езерото Орион. Всъщност в момента той дава прием в резиденцията си в Чеве Чейс, за да усмири гнева на конгресмените и техния персонал. Ако побързаш да се облечеш, може и да успееш да отидеш навреме там.

Пит гледаше като цапардосан с мокър парцал.

— Сигурно се занасяте.

— Не помня да съм говорил по-сериозно.

— Мисля, че адмиралът е прав — намеси се Харпър. — Вие наистина трябва да се срещнете лице с лице с Кин Шан.

— Защо? За да може той да ме опише точно как изглеждам на следващия си екип, който ще изпрати, за да ме вкара в гроба ли?

— Не — отвърна сериозно Харпър. — За да дадете на Кин Шан да разбере, че независимо от богатството и властта му, той не може да стои по-горе от американското правителство. Появата ви сигурно ще го поразтърси, но той едва ли ще повярва, че сте жив, докато не се изправите пред него. Шокът положително ще го вбеси дотолкова, че да направи някоя грешна стъпка встрани. И тъкмо тогава ще се намесим ние.

— С други думи, искате от мен да направя пукнатина в бронята му.

— Точно така — кимна Харпър.

— Предполагам, разбирате — продължи Пит, — че тази ваша идея ще обърка бъдещите ми задачи, свързани с разследването на незаконните му дейности.

— Погледни на себе си като на обект за отвличане на вниманието — вметна Сандекър. — Колкото повече Кин Шан се съсредоточи върху теб като заплаха за операциите си, толкова по-лесно СЕН и другите разузнавателни агенции ще могат да го разпънат на кръст.

— Дрън-дрън! По-скоро искате да го примамя в клопка.

— Не врат, а шия — сви рамене Харпър.

Пит се направи, че се притеснява от предложението, въпреки че в действителност бе заинтригуван. Сети се за труповете, осеяли дъното на езерото Орион, и гневът му се надигна като неподвластно наводнение.

— Добре, ще направя всичко необходимо, за да окача на бесилото този мръсен убиец.

Харпър въздъхна от облекчение, но Сандекър за миг се усъмни в примиреността на Пит. Той не помнеше някога Пит да е отхвърлял тъй лесно предизвикателство, колкото и невъзможно да беше то. Някои хора са безразлични, безстрастни, трудно е да се каже какво мислят. Но не и Пит. Сандекър го разбираше както никой друг освен Ал Джордино. За жените Пит беше загадка, мъж, когото те можеха да докоснат, но не и да обуздаят. Знаеше, че в Дърк Пит има двама души: единият е нежен, разумен и забавен, а другият — студен и безмилостен като зимна виелица. Надарен с бляскав ум, той беше способен да възприема събития и хора по безпогрешен начин. Пит никога не

допускаше грешка по невнимание. Някак отръки му идеше да вземе правилното решение дори при невероятно трудни обстоятелства.

На Харпър му беше невъзможно да разбере що за човек е Пит. Той виждаше в него само морският инженер, който по необясним начин се бе справил с двама професионални убийци, дошли да го убият.

— Значи ще го направите.

— Да, ще се срещна с Кин Шан, но искам някой да ми каже как ще вляза без покана на приема му.

— Всичко е уредено — поясни Харпър. — Добрият агент винаги има връзки с фирмата, която печата поканите.

— Много сте бил сигурен, че ще приема.

— Напротив, признавам, че изобщо не бях сигурен, но адмиралът ме увери, че вие никога не се отказвате от безплатно ядене и пиене.

Пит хвърли на Сандекър убийствен поглед.

— Дори си позволих да ви уредя компания — продължи Харпър. — Една много привлекателна дама ще ви пази гърба в случай на нещо непредвидено.

— Охо, и бавачка ли ще имам! — смънка Пит и извъртя очи нагоре. — За да подсиля оптимизма си, следва да попитам дали тя някога е помирисвала битка?

— Казаха ми, че е свалила два моноплана и е спасила кожата ви по река Орион.

— Джулия Лий?!

— Същата.

По лицето на Пит се разля широка усмивка.

— По всичко изглежда, че в крайна сметка няма да си проваля вечерта.

[1] Американска пилотка, първата жена, прекосила сама Атлантическия океан през 1932 г. и изчезнала пет години по-късно над Тихия океан при опита си да направи обиколка на земното кълбо. — Б.пр. ↑

25.

Пит почука на вратата на адреса, който му бе дал Питър Харпър. След малко вратата отвори Джулия Лий. Беше ослепителна в бялата си копринена рокля, едва покриваща коленете ѝ, която разкриваше раменете и почти целия ѝ гръб и се държеше само на една презрамка около врата. Черната ѝ коса бе прибрана назад и навита на висок кок. Единствените ѝ бижута бяха тънък златен колан на талията и златна верижка на врата ѝ. Беше обула златисти рязани обувки на бос крак.

Тя отвори широко очи и промълви:

— Дърк! Дърк Пит!

— Май не бъркаш — отвърна той с дяволита усмивка.

След първоначалния шок, че вижда Пит да стои пред нея, ослепителен в смокинга си с жилетка, от чието джобче висеше златна верижка, Джулия се съвзе и се хвърли към него, обвиняйки ръце около врата му. Той толкова се изненада, че за малко не залитна назад по стълбите. Тя пламенно долепи устни до неговите. Сега Пит на свой ред отвори широко очи. Не беше очаквал такова спонтанно посрещане.

— Мисля, че аз бях този, който обеща да те целуне право в устата, когато се видим следващия път. — Той с неохота хвана ръцете на Джулия и нежно ги свали от врата си. — Винаги ли така посрещаш непредизвестените си кавалери?

Тя изведнъж сведе гълъбовосивите си очи към земята.

— Не знам какво ми стана. Най-малко теб очаквах да видя и това ми подейства като шок. Не ми казаха кого ще придружавам на приема на Кин Шан. Питър Харпър спомена само, че един висок, тъмнокос мъж ще пази гърба ми.

— Хитрата лисица пък ми каза, че ти ще бъдеш мой гръб. Явно го бива за театрален режисьор! Бас ловя, че сега точи лиги в очакване на реакцията на Кин Шан, като види двамата души, които осуетиха операцията му в Орион Лейк, да се появяват неканени на приема му.

— Надявам се да не си разочарован, че трябва да придружаваш именно мен. Без грим все още изглеждам ужасно.

Той леко повдигна брадичката, за да погледне в замъглените ѝ очи. Можеше да изрече нещо остроумно, но реши, че сега не е моментът.

— Толкова съм разочарован, колкото човек, открил диамантена мина!

— Не знаех, че можеш да говориш красиви неща на една жена.

— О, нямаш представа какви тълпи от жени е изкусил меденият ми език.

— Лъжец! — изрече тя тихо и се усмихна.

— Хайде стига сладки приказки — каза той и се освободи от прегръдката ѝ. — Време е да тръгваме, докато гостите не са омели масите с храна.

След като Джулия влезе за малко, за да си вземе чантата и палтото, Пит я поведе към блестящата и величествена машина, паркирана на тротоара пред градската къща, която Джулия делеше с една възрастна сестра от университетския религиозен женски клуб. Тя не скри удивлението си от огромната кола с големи колела с хромови спици и широки гуми, боядисани в бяло от външната страна.

— Боже господи! — възкликна тя. — Що за кола е това?

— Дюзенбърг от хиляда деветстотин дващест и девета година — отвърна Пит. — Щом ще ходим без покана на прием, даван от най-богатия мъж на света, реших, че единствено тя е подходяща, за да покажем стил.

— Никога не съм се возила в такава огромна кола — отбеляза с възхищение Джулия, докато се настаняваше на меката седалка, тапицирана с кафява кожа. После опули очи, като видя капака на двигателя, дълъг едва ли не половин пряка. — И изобщо не съм чувала за такава марка кола — добави тя, след като Пит затвори вратата ѝ и заобиколи от другата страна, за да седне зад волана.

— Дюзенбъргите, модел J, бяха най-изящните образци на американската автомобилна промишленост — поясни Пит. — Произведени в годините от дващест и осма до трийсет и шеста, и днес мнозина познавачи на автомобили ги считат за най-красивите коли, строени някога. Едва около четристотин и осемдесет шасита и двигатели излезли от завода и били продадени на най-добрите

майстори на купета в страната, които направили великолепни дизайни. Купето на тази кола е направена по поръчка от дружеството „Уолтър М. Мърфи“ в Пасадена, Калифорния, и конструирано като седан кабриолет. Съвсем не са били евтини тези автомобили, продавали се за двайсет хиляди долара, когато „Форд“, модел А, вървял около четиристотин. Притежателите им били предимно заможни знаменитости за времето си, най-вече от Холивуд, които купували дюзенбъргите, за да демонстрират гордост и престиж. Страхотно е усещането, когато караш някоя „дюзи“.

— Много е красива — отбеляза Джулия, оглеждайки артистично извитите линии. — Сигурно е и много бърза.

— Двигателят ѝ е копиран от състезателните двигатели „Дюзенбърг“. Той е едноредов, осемцилиндров, с обем две хиляди шестстотин и деветдесет кубически сантиметра и мощност двеста шейсет и пет конски сили, докато повечето двигатели по онова време са имали не повече от седемдесет. Макар че този двигател няма компресор, какъвто се монтира на по-новите модели, аз направих някои модификации, когато възстановявах колата. При подходящи условия тя може да вдигне до двеста и двайсет километра в час.

— Вярвам ти, така че не е нужно да ми демонстрираш.

— Жалко, че сега не мога да карам със свален покрив, но тази вечер е студена, а трябва и да пазя прическата на моята милейди.

— Жените обичат внимателните мъже.

— Винаги се старая да се харесам.

Джулия огледа плоското предно стъкло и забеляза малка дупка в единия му ъгъл и тънки пукнатини около нея.

— Това да не е дупка от куршум?

— Спомен от двама лакеи на Кин Шан.

— Да не би да е пратил хора да те убият? — попита тя, гледайки изумено дупката. — Къде стана това?

— Заварих ги преди няколко часа в самолетния хангар, където живея — подметна с равен глас Пит.

— И какво стана?

— Те не се оказаха особено дружелюбни, затова ги разкарах от пътя си.

Пит завъртя стартера и големият двигател заработи с тихо мъркане, а когато след малко осемте цилиндъра загряха, от големия

ауспух се разнесе добродушен рев. Ниските предавки издаваха приглушено бръмчене, когато Пит ги включи последователно от първа до трета. Великолепната луксозна кола, която не е имала равна на себе си, се движеше по улиците на Вашингтон царствено и величествено.

Джулия реши, че е безполезно да се опитва да извлече повече информация от Пит. Отпусна се на широката кожена седалка, за да се наслаждава на пътуването и на погледите, отправени към тях от другите коли и пешеходците по тротоарите.

Малко след като излязоха по Уисконсин авеню извън окръг Колумбия, Пит сви по криволичеща улица с навес от короните на огромни дървета с напъпили нови пролетни листа, и продължи до портала на алеята за коли, отвеждаща към имението на Кин Шан в Чеви Чейс. Порталът беше направен от ковано желязо с фигури на китайски дракони, увити около решетките. Двама китайци от охраната, облечени в пищни униформи, опулиха очи в огромната кола, после се приближиха и поискаха да видят поканите. Пит им ги подаде през отворения прозорец и изчака, докато пазачите проверят имената им в списъка на гостите. След като ги откриха, те се поклониха и единият натисна бутона на дистанционно устройство и крилата на портала се разтвориха. Пит им помаха с ръка и подкара дюзенбърга по дългата алея. Спря под навеса над входа на къщата, осветен ярко отвън като футболен стадион.

— Да не забравя да поздравя Харпър — подметна той на Джулия, — задето не само ни снабди с покани, ами е успял по някакъв начин да вмъкне и имената ни в списъка за гости.

Лицето на Джулия имаше прехласнатото изражение на малко момиченце, застанало пред Тадж Махал.

— Никога не съм присъствала на такъв елитен прием във Вашингтон. Дано не те притесня с нещо.

— Няма — увери я Пит. — Просто си повтаряй, че това е само един светски театър. Могъщият вашингтонски елит дава елегантни приеми, когато трябва да продаде нещо. Всичко се свежда до хора, които се разхождат нагоре-надолу, наливат се с алкохол, придават си вид на влиятелни и си разменят клюки, смесени с ясно формулирана информация.

— Ти като че ли и друг път си бил на такъв прием.

— Нали ти казах на пристанището край залива Грейпвайн, че баща ми е сенатор. В бонвиванските си дни на младежките ми години обичах да се лепвам за някоя любовница на конгресмен и се опитвах да я свалям.

— И успяваше ли?

— Почти никога.

Дълга лимузина изхвърли неколцина гости на Кин Шан, които се спряха и загледаха с открито възхищение дюзенбърга. Прислужници, паркиращи колите, се появиха като по даден сигнал. На тия момчета лимузините и скъпите коли отдавна не им правеха впечатление, но тази явно им взе ума. Почти с благоговение те отвориха вратите ѝ.

Пит мерна един мъж, който стоеше отстрани до входа и отделяше специално внимание на новодошлите и транспорта им. После се обърна и забърза навътре в къщата. Няма съмнение, помисли си Пит, отива да предупреди шефа си за пристигането на гости, които не се вписват в обичайната схема.

Докато минаваха през главния вход, хванати за ръка, Джулия прошепна на Пит:

— Дано като видя този гаден убиец, не се изпусна и се изплюя в лицето му.

— Достатъчно е да му кажеш, че много приятно си пътувала с неговия кораб и с какво нетърпение очакваш следващото такова пътуване.

Сивите ѝ очи засвяткаха от възбуда.

— Като нищо ще му го кажа!

— А сега не забравяй, че като агент на СЕН си тук по работа.

— А ти?

Пит се засмя.

— Аз дойдох за самата разходка.

— Как е възможно да си толкова нехаен? Ще се считаме късметлии, ако излезем оттук с главите на раменете си.

— Докато сме сред тълпата, всичко ще е наред. Проблемът ни ще дойде, като си тръгнем.

— Не се безпокой — увери го тя. — Питър е уредил екип от охранители да чакат навън в готовност, в случай че загазим.

— А ако Кин Шан ни притисне в ъгъла, как ще ги уведоим, със сигнални ракети ли?

— Ще поддържаме с тях непрекъснатата връзка. В чантата ми има радиостанция.

Пит изгледа скептично мъничката ѝ чанта.

— И пистолет ли?

— Не — поклати глава тя. — Без пистолет съм. — После се усмихна плахо. — Забравяш, че съм те виждала в действие. Затова разчитам на теб да ме закриляш.

— О, мила, тогава си в голяма беда.

Двамата минаха през фоайето и се озоваха в широк коридор, изпълнен с китайски произведения на изкуството. На централно място бе поставена висока около два метра бронзова кадилница, инкрустирана със злато. Горната ѝ част изобразяваше пламъци, извиващи се нагоре към небето. Облаци ароматен тамян обгръщаше на талози пламъците и миризмата му изпълваше цялата къща. Пит се доближи до бронзовия шедьовър, за да разгледа отблизо инкрустираното злато, украсяващо основата на кадилницата.

— Красива е, нали? — отбеляза Джулия.

— Да — отвърна тихо Пит. — Изработката е направо уникална.

— Баща ми има подобна, но много по-малка и не толкова старинна.

— Само дето миризмата идва малко в повече.

— Но не и за мен. Отраснах, заобиколена от китайска култура.

Пит хвана Джулия за ръка и я поведе към огромна зала, пълна с богатите и могъщите във Вашингтон. Гледката му напомни на римски банкет от филм на Сесил Б. Демил^[1]: стройни, елегантни жени, конгресмени, сенатори и най-изтъкнатите адвокати, лобисти и брокери в града, като всички се опитваха да изглеждат изтънчени в обносните си и да се отличават едни от други в официалните си вечерни облекла. Такъв океан от платове стоеше между гостите и мебелите, че залата беше някак неестествено смълчана, независимо от стотиците гласове, говорещи едновременно.

Ако мебелите струваха по-малко от двайсет милиона долара, значи Кин Шан ги е купил на разпродажба в Ню Джърси. Стените и тавана бяха облицовани със секвоено дърво, резбовано в сложни плетеници. Само за изтъкването на килима вероятно е бил нужен половината от живота на двайсет подрастващи девойки. Той преливаше в синьо и златно като океан при залез-слънце, а дължината

на мъха му създаваше впечатлението, че човек едва ли не нагазва до глезени в него. Пердетата направо можеха да засрамят тези на Бъкинггамския дворец. Джулия никога не беше виждала толкова много коприна на едно място. Разкошно тапицираните столове и малки канапета като че ли щяха да се чувстват по-удобно в някой музей.

Най-малко два̀сет сервитьори стояха зад редица от маси, отрупани с планини от омари, раци и други морски деликатеси, които сигурно се равняваха на целия улов на една риболовна флотилия. Наред с висококачествените вина, чиито етикети не носеха дата, по-късна от 1950 година, се сервираха само най-изискани марки френско шампанско. В единия ъгъл на пищната зала струнен оркестър изпълняваше мелодии от филми. Макар Джулия да произхождаше от заможно семейство от Сан Франциско, не беше виждала нищо, което можеше да се сравни с този лукс. Тя стоеше и оглеждаше залата с неприкрито благоговение. Най-накрая се съвзе и успя да изрече:

— Сега разбирам какво имаше предвид Питър, като ми каза, че покана за прием на Кин Шан е най-желаната след тази от Белия дом.

— Откровено казано, аз предпочитам обстановката на приемите във френското посолство. По-елегантна е, по-изтънчена...

— Аз... аз се чувствам толкова обикновена сред тези красиво облечени жени.

Пит я погледна с очи, пълни с обожание, и обгърна с ръка талията ѝ.

— Я не се подценявай! Ти си жена от класа. Трябва да си сляпа, за да не забелязваш, че всеки мъж в залата те попива с очи.

Джулия се изчерви от комплимента, но пък я накара да установи, че е прав. Мъжете наистина я оглеждаха открито, както и немалко от жените. Освен това видя и няколко невероятно красиви китайки, облечени в прави, тесни копринени рокли, в компанията на мъже.

— Май не съм единствената тук с китайски произход.

Пит хвърли бегъл, високомерен поглед към жените, за които говореше Джулия.

— Дъщери на насладата.

— Моля?

— Това са леки жени.

— Откъде знаеш?

— Кин Шан ги наема за мъжете, дошли без съпругите си. Може да се нарече тайна форма на политически патронаж. За всяко влияние, което може да купи, той се отблагодарява през задната врата чрез сексуални услуги.

По лицето на Джулия се изписа изумление.

— Явно, имам още много да уча за правителственото лобиране.

— Но са невероятни, нали? Добре че съм с жена, която може да ги забие в земята, иначе като нищо щяха да ме изкушат.

— Ти нямаш нищо от това, което иска Кин Шан — отбеляза кисело Джулия. — Не е лошо да идем да го намерим и да му се представим.

Пит я изгледа смаян.

— Какво?! И да пропуснем цялото това безплатно ядене и пиене? Никога! Всяко нещо по реда си. Дай да идем първо на бара за по чаша шампанско, а после ще се нахвърлим на масите. И чак след като завършим с коняк, ще идем да се представим на най-големия злодей на Ориента.

Джулия му каза:

— Ти си най-лудият, най-неразгадаемият и най-безразсъдният мъж, когото познавам.

— Пропусна да включиш най-чаровният и най-лакомият.

— Не мога да си представя, че някоя жена ще издържи с теб повече от двайсет и четири часа.

— Да ме познаваш, значи да ме обичаш. — Веселите бръчици около очите му се открийа ярко и той й посочи с глава към бара. — Ожаднявам от такива разговори.

Те си пробиха път до бара през претъпканата зала и нехайно отпиха от поднесените им чаши с шампанско. После се отправиха към масите с блюдата и напълниха чиниите си. Пит беше дълбоко изненадан, когато откри огромно плато с пържени морски охлюви — ракообразно мекотело с черупка, което беше на изчезване. След това мерна една празна маса до камината и бързо я превзе.

Джулия не можеше да престане да оглежда стълпотворението от гости в залата.

— Виждам неколцина китайци, но не знам кой от тях е Кин Шан. Питър не успя да ми го опише как изглежда.

— За следовател — заговори Пит с пълна с хапки от омар уста — наблюдателните ти способности липсват тревожно.

— Значи ти знаеш как изглежда.

— Никога не съм го виждал. Но ако погледнеш през вратата в западната стена, пазена от великан, облечен в традиционно китайско облекло, ще видиш, че там се намира стаята за частни разговори на Кин Шан с някои от гостите. Моето предположение е, че сега той е там.

Джулия се надигна от стола си.

— Тогава да вървим да си свършим работата.

Пит я хвана за ръката и я задържа.

— Недей да бързаш толкова. Още не съм си изпил полагащия ми се след вечерята коняк.

— Невъзможен си!

— Жените често ми го казват.

Един сервитьор вдигна празните им чинии и Пит на минутата остави Джулия, за да иде до бара. След малко се върна с две тумбести кристални чаши с петдесетгодишен коняк. Бавно, много бавно, сякаш нямаше никакви грижи, той вдъхна ароматната течност. Тъкмо поднесе чашата към устата си, и видя един мъж, отразен в кристала, да се приближава до масата им.

— Добър вечер! — поздрави ги той с тих глас. — Надявам се, че се забавлявате. Аз съм вашият домакин.

Джулия замръзна на мястото си, вторачвайки се в усмихнатото лице на Кин Шан. Той нямаше нищо общо с представата, която въображението ѝ бе изградило за него. Не беше предполагала, че е висок и як. Лицето му не беше лице на жесток, хладнокръвен убиец с огромна власт. Зад приятелския тон в гласа му нямаше и нотка надменност и въпреки това тя долови подчертана студенина. Той стоеше пред тях в безупречно ушития си смокинг с избродирани златни тигри.

— Да, благодаря — отвърна Джулия, едва успявайки да запази учтивия тон. — Великолепен прием наистина.

Пит се изправи бавно на крака със съзнателното усилие да изрази снизхождение.

— Да ви представя госпожица Джулия Лий.

— А вие, господине? — попита Кин Шан.

— Казвам се Дърк Пит.

Това беше. Никакви фойерверки, никакви фанфари. Мъжът имаше стил, не можеше да не му го признае Пит. Усмивката му остана на мястото си. Ако се беше изненадал, че вижда Пит жив и здрав, Кин Шан с нищо не го показва. Единственият видим отклик беше лекото му изместване на очите. За няколко продължителни секунди нефритенозелените очи се заковаха в матовозелените и никой от мъжете нямаше намерение да ги отмести настрани. Пит много добре знаеше, че това е глупаво — да накараш другия да извърне поглед не е нищо друго освен егоистично удовлетворение от страна на победителя. Постепенно погледът му се вдигна към веждите на Кин Шан, после към челото, задържа се за миг и се отмести още нагоре към косата. След това очите на Пит се разшириха за част от секундата, сякаш беше видял нещо, и устните му се разтеглиха в лека усмивка.

Номерът му мина. Концентрацията на Кин Шан бе нарушена. Той неохотно отмести поглед нагоре.

— Мога ли да ви попитам какво ви е толкова забавно, господин Пит?

— Ами просто се запитах кой стилист поддържа косата ви — отвърна невинно Пит.

— Тя е жена, китайка, която ме посещава веднъж на ден. Ще ѝ дам името ви, но знайте, че тя е от личния ми персонал.

— Блазе ви! Моят бръснар е откачен унгарец с паралитично треперене на ръцете.

Последва кратък миг на размяна на студени погледи.

— Снимката на досието ви не показва добрите ви страни.

— Аплодирам човека, който си е написал домашното.

— Мога ли да поговоря с вас насаме, господин Пит?

Пит кимна към Джулия.

— Само ако и госпожица Лий присъства.

— Опасявам се, че разговорът ни може да не представлява интерес за прекрасната дама.

Пит разбра, че Кин Шан не знаеше коя е Джулия.

— Напротив. Колко неучтиво от моя страна, че пропуснах да спомена, че госпожица Лий е агент от Службата за емиграция и натурализация. Тя също така беше и пътничка в един от вашите кораби за добитък и е имала нещастieto да се радва на вашето

гостоприемство по езерото Орион. Вие несъмнено знаете езерото Орион. То се намира в щата Вашингтон.

За миг в изумрудените очи на Кин Шан проблесна червена отсянка, която изчезна също тъй бързо, както се бе появила. Кин Шан запази непроницаемия си като мрамор израз. Гласът му прозвуча равен и спокоен.

— Бихте ли ме последвали и двамата? — Той се обърна и закричи напред, знаейки със сигурност, че Пит и Джулия ще го настигнат.

— Мисля, че моментът настъпи — каза Пит, докато помагаше на Джулия да стане от стола.

— Ама че си хитрец — измърмори тя. — През цялото време си знаел, че той ще ни потърси.

— Шан нямаше да стигне там, където е, ако не притежаваше солидна доза любопитство.

Двамата покорно тръгнаха след Кин Шан през движещото се насам-натам множество. Той спря да ги изчака до великана, който му отвори вратата. Влязоха в стая, различна от отрупаната с мебели и пищно украсена зала, от която идваха. Тук обстановката беше скромна и строга. Стените бяха боядисани в пастелносиньо. Единствените мебели бяха едно канапе, два стола и писалище, върху което имаше само един телефонен апарат. Кин Шан им посочи да седнат на канапето, а той се настани на стола зад писалището. Пит се развесели, когато забеляза, че и писалището, и столът бяха поставени малко по-нависоко, така че Кин Шан да гледа отгоре посетителите си.

— Простете, че не мога да се въздържа — заговори безцеремонно Пит, — но бронзовата кадилница при главния вход е от времето на династията Лиао, нали?

— О, да, познахте.

— Предполагам, знаете, че е фалшификат.

— Много сте наблюдателен, господин Пит — отбеляза Кин Шан, без да се обижда. — Само че творението не е фалшификат, а умело изработено копие. Оригиналът е загубен през четирийсет и осма година по време на войната, в която Народната армия на Мао Дзедун разби войските на Чанкайши.

— Значи кадилницата е все още в Китай?

— Не, тя и още много други древни съкровища, които Чанкайши открадна от родината ми, потъна заедно с един кораб.

— Не се ли знае мястото, където е потънал корабът?

— Не, това е загадка, която от много години се опитвам да разкрия. Да открия кораба и неговия товар, е най-страстното желание в живота ми.

— От личен опит знам, че останки от кораби никога не могат да бъдат открити, ако те не искат да бъдат открити.

— Колко поетично! — отбеляза Кин Шан и погледна часовника си. — Трябва да се връщам при гостите си, затова ще бъда кратък, преди да наредя на охраната ми да ви изпроводи до вратата. Кажете ми, моля, каква е целта на вашето неканено присъствие тук?

— Мисля, че целта ни е съвсем прозрачна — отвърна Пит разговорливо. — Дватама с госпожица Лий искахме да се срещнем с човека, когото ще качим на бесилото.

— Колко кратък и ясен сте, господин Пит. Ценя това качество у противника си. Но вие ли ще бъдете жертвата във войната?

— В каква война?

— В икономическата война между Народна република Китай и Съединените щати. Война, която ще донесе изключителна власт и богатство на победителя.

— Нямам подобни амбиции по тази точка.

— О! Аз обаче имам. Това е разликата между нас и между нашите сънародници. Като по-голямата част от простолюдието в Америка, и на вас ви липсва решителност и плам.

Пит сви рамене.

— Ако алчността е вашият бог, значи вие притежавате много малко от истинските ценности.

— Мислите ме за алчен човек? — попита любезно Кин Шан.

— Видях малко от начина ви на живот, което ме убеждава в това.

— Всички велики мъже от историята са били водени от амбиция. Тя върви ръка за ръка с властта. Противно на общественото мнение, светът не се дели на добри и лоши, а на такива, които умеят, и на такива, които не умеят, на мечтатели и слепци, на реалисти и романтици. Светът не се крепи на добри дела и чувства, господин Пит, а на постижения.

— Какво в крайна сметка се надявате да постигнете освен претенциозна постройка над гроба си?

— Грешно ме разбрахте. Моята цел е да помогна на Китай да стане най-великата нация в света.

— Докато натрупате още по-порочно богатство от сегашното ви, нали? Къде виждате края на всичко това, господин Шан?

— Няма край, господин Пит.

— Доста зор ще видите, ако си мислите, че Китай може да постигне превъзходство над Съединените щати.

— Но стореното е сторено — заяви сухо Кин Шан. — Вашата страна умира бавно като световна сила, докато моята е във възхода си. Ние вече надминахме Съединените щати в това да станат най-голямата икономическа сила в историята, вече надминахме и търговския ви дефицит с Япония. Вашето правителство е безсилно, независимо от ядрения си арсенал. Скоро ще бъде немислимо за вашите държавни ръководители да се намесват, когато ние поемем контрола над Тайван и останалите азиатски страни.

— И какво значение има това? — попита Пит. — Вие и през следващите сто години пак ще гоните нашия стандарт на живот.

— Времето е на наша страна. Ние не само ще подкопаем Америка отвън, но с помощта на народа ни накрая ще я накараме да се срине отвътре. Ако не друго, то поне бъдещите разногласия и вътрешните расови войни ще решат съдбата ви като велика нация.

Пит започна да разбира накъде бие Кин Шан.

— Подпомагани и насърчавани от вашата доктрина на незаконна емиграция, нали?

Кин Шан се обърна към Джулия.

— Според вашата Служба за емиграция и натурализация близо милион китайци влизат в Америка и Канада легално и нелегално всяка година. В действителност цифрата е по-близо до два милиона. Докато вие се съсредоточавате да не пускате влизането на ваши съседни от юг, ние вкарваме масово наши сънародници по море и през бреговата ви ивица. Един ден, който ще е по-скоро, отколкото предполагате, вашите крайбрежни щати и канадски провинции ще станат придатък на Китай.

Подобно схващане беше немислимо за Пит.

— Пиша ви отличен за самозалъгването ви и слаб за практическото осъществяване.

— Не е толкова нелепо, колкото си мислите — рече спокойно Кин Шан. — Вземете предвид как се промениха границите на Европа през последните сто години. Миграцията през вековете разби някогашните империи и изгради нови, колкото да ги принуди да рухнат отново от новите миграционни вълни.

— Интересна теория — отбеляза Пит. — Но все пак е само теория. Единственият начин да осъществите сценария си е американският народ да легне и да се направи на умрял.

— Вашите сънародници спят от началото на деветдесетте години — отвърна Кин Шан със зловна, дори заплашителна нотка в гласа си. — Когато най-сетне се събудят, ще са закъснели с цяло десетилетие.

— Рисувате много мрачна картина за човечеството — намеси се Джулия, видимо трепереща.

Пит мълчеше. Нямаше отговор, нито беше Нострадамус. Умът му подсказваше, че пророчеството на Кин Шан може наистина да се сбъдне, но сърцето му отказваше да отхвърли надеждата. Той стана от мястото си и кимна на Джулия.

— Мисля, че чухме достатъчно от безсмислиците на господин Шан. Не е трудно да се разбере, че той е човек, който обича да слуша собствения си глас. Хайде да изчезваме от тази архитектурна уродливост и фалшивия ѝ декор и да задишахме отново чист въздух.

Кин Шан скочи на крака.

— Как се осмелявате да ми се подигравате! — озъби се той.

Пит отиде до писалището и се наведе над него дотолкова, че лицето му се приближи на сантиметри от лицето на Кин Шан.

— Да ви се подигравам ли, господин Шан? Това е много меко казано. По-скоро бих предпочел да получа като коледен подарък кравешко говно, отколкото да слушам назадничавата ви философия за бъдещето. — Той хвана Джулия за ръката. — Хайде да се пръждосваме оттук.

Джулия не помръдна, изглеждаше като замаяна. Пит трябваше да я издърпа и завлачи след себе си. На вратата той се спря и погледна назад.

— Благодаря ви, господин Шан, за тази тъй провокативна вечер. Много ми хареса шампанското ви и морските деликатеси, особено морските охлюви.

Лицето на китаеца беше изопнато и студено, с изкривени от злоба устни.

— Никой не си позволява да говори на Кин Шан по този начин.

— Мъчно ми е за вас, Шан. На повърхността вие сте баснословно богат и могъщ, но под нея сте само един обикновен човек, който въздига в култ създателя си.

Кин Шан успя да овладее чувствата си. Когато заговори, гласът му проехтя като през полярна мъгла.

— Направихте фатална грешка, господин Пит.

Пит се усмихна леко.

— Тъкмо щях да кажа същото за двамата кретени, които бяхте пратили да ме убият по-рано тази вечер.

— Някой друг път, на някое друго място може и да не се окажете такъв късметлия.

Пит заговори със студен глас:

— По този повод, моля да имате предвид, че съм наел екип от професионални убийци да ви очистят, господин Шан. С малко късмет, ние с вас никога повече няма да се видим.

Преди Кин Шан да отговори, Пит и Джулия се запътиха между гостите към главния вход. Джулия дискретно отвори чантата си, доближи я до лицето си, уж че бърка за пудрата си и заговори в малката радиостанция.

— Тук Дракон. Ние излизаме.

— Дракон ли? — вметна Пит. — Това ли е кодовото име, за което винаги си мечтала?

Гълъбовосивите очи се вгледаха в него, сякаш го виждаше за първи път.

— Напълно подходящо е — отвърна простичко тя.

Ако платените убийци на Кин Шан имаха план да последват дюзенбърга и да застрелят пътниците му още на първия светофар, то те бързо бяха отстранени, когато два необозначени микробуса се подредиха като конвой след голямата кола.

— Надявам се да са от нашите — подхвърли Пит.

— Питър Харпър е много усърден. Службата ни закриля служителите си с външни специалисти. Хората в микробусите са от малко известни сили за охрана, които предоставят екипи от телохранители при поискване.

— Колко жалко.

Джулия го погледна изненадана.

— Защо мислиш така?

— Ами с всички тия въоръжени придружители, които наблюдават всяка наша стъпка, не мога да те заведа у дома за по едно питие.

— Наистина ли единствено мисълта за питие се върти в главата ти? — попита тя с разгорещен глас.

Пит отдели едната си ръка от кормилото и я потупа по коляното.

— Жените винаги са загадка за мен. Надявах се да си забравила, че си правителствен агент и да си хвърлила предпазливостта си на вятъра.

Тя се измести на кожената седалка, за да се притисне възможно най-плътно до него и обви ръце около неговата. Приглушеният рев на двигателя и миризмата на кожа от седалките ѝ подействаха възбуждащо.

— Освободих се от задълженията си в мига, в който напуснахме къщата на онзи злодей — рече тя нежно. — Моето време ти принадлежи.

— А как ще се отървем от твоите приятели?

— Няма да се отърваваме. Те ще останат с нас, докогато е нужно.

— В такъв случай смяташ ли, че ще имат нещо против, ако направя едно отклонение?

— Твърде е възможно, но съм сигурна, че ти така или иначе ще го направиш.

Пит замълча, смени предавката и се вля в автомобилното движение, наблюдавайки с известна гордост в огледалото за обратно виждане как микробусите се мъчеха да не изостават от дюзенбърга.

— Надявам се да не стрелят в гумите ми. Те никак не са евтини за кола като тази.

— Сериозно ли говореше, като каза на Кин Шан, че си поръчал на екип от наемници да го убият?

Пит се усмихна лукаво.

— Това беше голям тлъст блъф, но той не го знае. Изпитвам огромно удовлетворение да измъчвам типове като Кин Шан, които са свикнали хората да играят по свирката им. Затова накарай такъв като

него да гледа в тавана нощем и да се пита дали някой не го дебне навън, за да му прати един куршум в главата.

— А за какво отклонение говореше?

— Ами мисля, че открих пукнатина в бронята на Кин Шан. Открих ахилесовата му пета, ако ме извиниш за този изтърган израз. Въпреки привидно непревземаемата стена, която е издигнал около живота си, той има уязвима пукнатина, която може да се отвори до километър.

Джулия загърна плътно палтото си около босите си крака, за да пропъди студа от късната вечер.

— Вероятно си предугадил нещо от думите му, което ми е убегнало.

— Доколкото си спомням, той се изрази така: „Най-страстното желание в живота ми“.

Тя го погледна с любопитство в очите, които не се отместваха от пътя пред него.

— Да, каза го по повод огромния товар от китайски произведения на изкуството, които потънали на някакъв кораб.

— Точно така.

— Но той притежава повече богатство и китайски антики от всеки друг в света. Защо проявява такъв голям интерес към кораб с няколко исторически ценности?

— Това не е просто интерес, прелестно създание. Кин Шан е обсебен от идея фикс като всички хора от векове насам, които търсят изгубени съкровища. Той няма да умре щастлив, независимо колко богатство и власт е натрупал, докато не замести всяко свое художествено копие с истинското произведение. Да притежава нещо, което никоя жена или мъж на света не могат да притежават, е единственият стремеж на Кин Шан. Познавам хора като него. Той ще използва користоно трийсет години от живота си, за да открие кораба и съкровищата в него.

— Но как може човек да тръгне да търси кораб, потънал преди петдесет години?

— Като започне с почукване на една врата на пет-шест пресечки по тази улица.

[\[1\]](#) Американски филмов продуцент и режисьор (1881 — 1959).
— Б.пр. ↑

26.

Пит отби огромния дюзенбург по тясна пътека за коли между две къщи с тухлени стени, обвити целите с бръшлян. Спря колата пред просторна бивша постройка за каляски, пред която се простираше огромен двор, сега покрит с навес.

— Кой живее тук? — полюбопитства Джулия.

— Един изключително интересен екземпляр — отвърна Пит и посочи голямото бронзово чукало на входната врата, излято във формата на ветроходен кораб. — Иди да почукаш, стига да можеш.

— Стига да мога ли? — Тя колебливо се пресегна към чукалото. — Да няма някакъв трик?

— Не е това, което си мислиш. Хайде, давай, опитай да го повдигнеш!

Но преди Джулия да докосне чукалото, вратата се отвори широко. На прага застана огромен шишко, облечен с виненочервена копринена пижама с индийски десен в комплект с подобен халат. Джулия ахна от изненада и отстъпи крачка назад, блъскайки се в Пит, който се разсмя.

— Той никога не закъснява.

— За какво да закъснявам? — попита дебелият мъж.

— Да отвориш вратата, преди гостенинът ти да почука.

— А, това ли било. — Огромният мъж махна с ръка. — Една камбанка вътре ме предупреждава, когато някой се движи по алеята за коли.

— Сейнт Джулиан — продължи Пит, — извинявай за късното посещение.

— Глупости! — избоботи мъжът, който сигурно тежеше сто и осемдесет килограма. — Ти си добре дошъл по всяко време на деня или нощта. Коя е тази прекрасна млада дама?

— Джулия Лий, да ти представя Сейнт Джулиан Пърлмутър, голям гастроном, колекционер на хубави вина и притежател на най-голямата библиотека за потънали кораби в света.

Пърлмутър се поклони и целуна ръка на Джулия.

— За мен е винаги удоволствие да се запознавам с приятелите на Дърк. — Той отстъпи настрани и ги покани с жест на ръката, от което копирения ръкав се развя като знаме от лек бриз. — Цяла нощ ли ще стоим тук! Хайде влизайте, влизайте! Тъкмо се канех да отворя бутилка четирийсетгодишно порто „Барос“. Ще ми е приятно да ми правите компания.

Джулия пристъпи навътре от покрития двор, където някога са се впрягали коне към красиви каляски, и стаи дъх, като видя хилядите книги, заели всеки сантиметър свободно пространство в някогашната постройка, приютявала каляски. Повечето бяха прилежно подредени върху безкрайни лавици, други стояха натрупани покрай стените, по стълбите и по вътрешните балкони. Спалните, баните, килерите, дори кухнята и трапезарията също бяха претъпкани от книги. Те присъстваха и по коридора и оставяха малко място за минаване.

За повече от петдесет години Сейнт Джулиан Пърлмутър бе събрал на едно място най-добрата и най-скъпата колекция от литература за исторически кораби. Библиотеката му пораждаше завистта на всеки морски архив в света и нямаше равна на себе си. Онези книги и корабни дневници, които не можеше да притежава, той най-старателно фотокопираше.

Пърлмутър с охота предоставяше колекцията си на всеки, който почукаше на вратата, за да търси информация за някой потънал кораб, без да иска никакви пари. Доколкото знаеше Пит, той никога не бе връщал някого, който е поискал да се възползва от неограничените му знания.

Ако смайващият склад на книги не беше колосална гледка, то самият Пърлмутър беше. Джулия го гледаше с широко отворени очи. Лицето му, станало моравочервено от дългогодишно попрекаляване с хубава храна и напитки, едва се виждаше от къдравата сива коса и гъста брада. Носът под небесносините му очи приличаше на малка червена топка. Устните му се криеха под дълги и извити в краищата мустаци. Той наистина беше много пълен, но нямаше отпуснати тлъстини и плът. Беше набит като огромна дървена скулптура. Повечето хора, които го виждаха за първи път, предполагаха, че е помлад, отколкото изглеждаше. Но Сейнт Джулиан Пърлмутър беше прехвърлил с една година седемдесетте и си оставаше неизменно весел.

Близък приятел на бащата на Пит, сенатор Джордж Пит, Пърлмутър познаваше Дърк почти от бебе. С годините двамата се превързаха един към друг дотолкова, че Пърлмутър му стана нещо като любим чичо.

Той настани Пит и Джулия около огромен капак на люк във форма на решетка, който след леко преправяне бе лакиран до блясък и служеше като маса за хранене. Постави пред тях кристални чаши, които навремето са красили залата за хранене в първа класа на италианския луксозен лайнер „Андреа Дориа“.

Джулия разгледа гравираното изображение на кораба върху чашата си, докато Пърлмутър наливаше отлежалия портвайн.

— Мислех, че „Андреа Дориа“ лежи на дъното на морето.

— И все още е там — отвърна Пърлмутър и засука единия край на сивите си мустаци. — Преди пет години Дърк се гмурна до останките му и извади цяла дървена цедилка с винени чаши, които беше тъй любезен да ми подари. Моля ви, кажете ми как намирате портото.

Джулия се почувства поласкана, че един гастроном като него иска мнението ѝ. Тя отпи от рубинената течност и по лицето ѝ се изписа израз на одобрение.

— Прекрасно е.

— Радвам се, радвам се. — Той хвърли на Пит поглед, запазен за някой изваден от дъното кораб. — Теб няма да те питам, защото твоят вкус е доста посредствен.

Пит се престори на обиден.

— Не можеш да знаеш дали едно порто е добро, след като се наливаш с него. Докато аз, ако искаш да знаеш, пия за наслада.

— Винаги се ненавиждам, когато те пусна да прекрачиш прага ми — оплака се престорено Пърлмутър.

Джулия разбра шарадата им.

— Вие двамата все така ли си говорите?

— Само когато се видим — каза Пит през смях.

— Какво те води насам тази вечер, Дърк? — попита Пърлмутър и намигна на Джулия. — Не вярвам да са моите остроумия.

— Не — призна Пит. — Дойдох да проверя дали си чувал за кораб, който отплавал от Китай някъде около четирийсет и осма

година, натоварен с исторически китайски художествени произведения и след това изчезнал безследно.

Пърлмутър вдигна чашата си на нивото на очите си и я завъртя. В очите му се появи замислен израз, докато енциклопедическият му ум дълбаеше мозъчните му клетки.

— Май си спомням, че името на този кораб беше „Принсес Доу Уан“. Той изчезна заедно с целия екипаж някъде навътре от бреговете на Централна Америка. До ден-днешен не са намерени никакви следи от кораба или от екипажа.

— Има ли някакъв опис на товара му?

Пърлмутър поклати глава.

— Вестта, че е носел на борда си скъп товар от антични предмети, е дошла само от непотвърдени съобщения. Или по-точно от мъгляви слухове. Няма никакво доказателство, което да предполага, че това е истина.

— Как би определил подобно нещо? — попита Пит.

— Като поредната загадка на морето. Много малко мога да ти кажа за този случай, освен че „Принсес Доу Уан“ е бил пътнически кораб, изживял дните си, и е бил включен в списъка за бракуване. Хубав кораб, който в разцвета си е минавал за краля на Китайско море.

— Как тогава е намерил края си край Централна Америка?

Пърлмутър сви рамене.

— Нали ти казах: поредната морска загадка.

Пит отривисто поклати глава.

— Не съм съгласен. Ако има някаква загадка, то тя е човешка. Един кораб не може току-тъй да изчезне на пет хиляди морски мили от мястото, където се предполага, че се е намирал.

— Чакай да се поразровя из архива за „Принсес“. Мисля, че е в една книга под пианото. — Той надигна туловището си от стола и бавно излезе от трапезарията. След по-малко от две минути гласът му прогърмя през коридора от друга стая. — А, ето го!

— Нима при толкова много книги той знае къде точно да намери търсената справка? — попита Джулия удивена.

— Той може да ти каже заглавието на всяка книга в тази къща — заяви категорично Пит, — както и точното ѝ местонахождение и коя поред е от горе надолу или от дясно наляво на лавицата.

Пит още не бе довършил изречението, и Пърлмутър се появи в стаята, остъргвайки последователно лакти в касата на вратата. В ръце държеше дебела книга в кожена подвързия. Заглавието ѝ, напечатано със златни букви, се четеше: „История на корабните линии на Ориента“.

— Това е единственият официален документ за „Принсес Доу Уан“, на който съм се натъквал и който дава подробности за годините му по вода.

Пърлмутър седна до масата, отвори книгата и започна да чете на глас:

— „Построен и пуснат на вода същата година — хиляда деветстотин и тринайсета — от корабостроителите Харланд и Уолф от Белфаст по поръчка на Сингапурските тихоокеански параходни линии. Първоначалното му име било «Ланай». С общ тонаж малко под единайсет хиляди тона, цялостна дължина сто петдесет и един метра, широчина осемнайсет метра, той бил много красив кораб за времето си.“ — Пърлмутър млъкна, да покаже снимка на кораба, плаващ по гладко море със стълб дим, виещ се нагоре от единствения му комин. Снимката беше цветна и разкриваше традиционно черния корпус с бяла надстройка, от която излизаше висок зелен комин. — „Побирал е петстотин и десет пътника, петдесет и пет от които в първа класа — продължи домакинът. — Първоначално използвал въглища, но през двайсета година бил преустроен за течено гориво. Най-високата му скорост достигала до седемнайсет възела. Първото му плаване станало през декември деветстотин и тринайсета година, когато напуснал Саутхемптън на път за Сингапур. До трийсет и първа година повечето от рейсовете му били между Сингапур и Хонолулу.“

— Сигурно е било много приятно преживяване да се плава по Южно море в онези дни — вметна Джулия.

— Преди осемдесет години пътниците не са бързали и не са били толкова заети като днес — съгласи се Пит и погледна към стария си приятел. — Кога „Ланай“ е преименуван на „Принсес Доу Уан“?

— През трийсет и първа е продаден на Кантонските параходни линии в Шанхай — отвърна Пърлмутър. — Оттогава до войната превозвал пътници и товар до пристанищата на Южнокитайско море. По време на войната служил като австралийски кораб за превозване на войски. През четирийсет и втора, докато войските му дебаркират със

снаряженията си на брега на Нова Гвинея, той е нападнат от японски самолет и е сериозно повреден, но се връща в Сидни на собствен ход за ремонт и преоборудване. Военните му подвизи са доста внушителни. В годините от четирийсета до четирийсет и пета той е превозил над осемдесет хиляди войници до и от военните зони, изплъзвайки се от вражески самолети, подводници и бойни кораби, но претърпявайки сериозни щети по време на седем различни нападения.

— Пет години плаване през води, гъмжащи от японци! — възкликна Пит. — Цяло чудо е, че не е бил потопен.

— Когато войната свършва, „Принсес Доу Уан“ е върнат на Кантонските линии и преоборудван отново в пътнически кораб. След това започнал да обслужва линията Хонконг-Шанхай. През късната есен на четирийсет и осма година той е изваден от строя и изпратен в Сингапур за бракуване.

— За бракуване? — повтори като ехо Пит. — Нали каза, че потънал край Централна Америка.

— Съдбата му става неясна — поясни Пърлмутър, прелиствайки напред няколко страници от книгата. — Натрупах колкото можах да открия информация и я събрах в кратко изложение. Това, което се знае със сигурност, е, че той не е стигнал до склада за бракуване. Последното сведение идва от радиста на военноморска база във Валпарайзо, Чили. Според думите му кораб, представил се за „Принсес Доу Уан“, изпратил няколко последователни сигнала за бедствие, уточняващи, че корпусът му се пълни с вода и се накланя опасно под напора на силна буря на двеста мили на запад. Неколкократните запитвания останали без отговор. После корабното радио замлъкнало и за кораба не се чуло нищо повече. Претърсването не довело до никакви следи от него.

— Възможно ли е да има друг кораб с името „Принсес Доу Уан“? — попита Джулия.

Пърлмутър поклати глава.

— В Международния корабен регистър фигурира само един кораб „Принсес Доу Уан“ за времето от хиляда осемстотин и петдесета година досега. Сигналът вероятно е бил изпратен като заблуждаваща следа от друг китайски плавателен съд.

— Откъде тръгва слухът, че на борда му има китайски антични предмети? — поинтересува се Пит.

Пърлмутър вдигна ръце с длани към него в знак, че няма представа.

— Морето е пълно с митове и легенди. Единствените източници, които знам, са били докери и китайски войници националисти, които са товарели кораба, но на тях едва ли може да се вярва. По-късно те били заловени и разпитвани от комунистите. Един от тях твърдял, че един от сандъците се бил разцепил, докато го вдигали на борда, и от него се показал изправен на задните си крака бронзов кон с действителни размери.

— Как сте успели да откриете цялата тази информация? — попита Джулия, смаяна от познанията на Пърлмутър за морските бедствия.

Той се усмихна.

— От един колега изследовател в Китай. Имам източници по целия свят, на които разчитам да ми изпращат всякакви книги и информация, свързани с корабкруширали плавателни съдове. Те знаят, че плащам добри пари за сведения, съдържащи нови и неизвестни факти. Историята на „Принсес Доу Уан“ дойде от стар приятел, най-известния историк и изследовател в Китай, на име Жу Куан. Ние от години си кореспондираме с него и си разменяме морска информация. Именно той ми спомена за легендата, с която е обвит въпросният кораб със съкровища.

— Може ли този Жу Куан да ти даде опис на съкровищата? — попита Пит.

— Не, той ми писа само, че неговите разследвания са го накарали да повярва, че преди войските на Мао да нахлуят в Сингапур, Чанкайши изпразнил всички музеи, галерии и частни колекции от китайски старинни предмети. Описи на художествени и морски предмети отпреди Втората световна война в Китай почти няма. Добре известно е, че след идването на комунистите на власт малко такива антики са могли да бъдат открити. Всичко, което днес може да се види в Китай, е било намерено и изкопано от четирийсет и осма година насам.

— И нито едно от потъналите съкровища не е било открито?

— Доколкото знам, не — призна Пърлмутър. — Жу Куан също не ми казва нещо по-различно.

Пит изпи последната си глътка от четирийсетгодишното порто.

— Значи голяма част от наследството на Китай може би лежи на дъното на морето.

По лицето на Джулия се появи израз на любопитство.

— Това е много интересно, но не можах да разбера какво общо има всичко това с незаконното вкарване на емигранти от страна на Кин Шан.

Пит взе ръката ѝ и я стисна.

— Твоята Служба за емиграция и натурализация, Централното разузнавателно управление и Федералното бюро за разследване могат да нанесат удари отпред и от двете страни на Кин Шан и неговата гнила империя. Но неговата фиксидея за потънали антични предмети от Китай отваря вратата на Националната агенция за подводни и морски изследвания, за да го удари там, където той най-малко очаква. Сейнт Джулиан и аз ще трябва да играем на „изпревари другите“. Но ние сме много добри в това, което вършим. Заедно можем да станем по-добър екип за издирване от всеки екип, събран от Кин Шан. — Пит замълча и лицето му просветна. — Сега единственият трик, който трябва да приложим, е да открием „Принсес Доу Уан“ преди Кин Шан.

27.

Нощта едва започваше, когато Пит и Джулия напуснаха дома на Джулиан Пърлмутър. Пит обърна дюзенбърга на алеята за коли и спря, преди да се влее в движението. Двата микробуса „Форд“, шофирани от специалните телохранители, наети от Питър Харпър от охранителна фирма, не бяха паркирали, трябваше да чакат търпеливо до тротоара. Но Пит и Джулия не ги видяха.

— Май са ни изоставили — отбеляза Пит, натиснал докрай спирачката на колата.

Джулия изглеждаше изненадана.

— Не разбирам. Не виждам причина да ни изоставят.

— Може би са решили, че сме скучни и са отпрашили към някоя спортна зала да гледат баскетбол.

— Не е смешно — каза Джулия с помръкнало лице.

— Тогава отново сме във вече познатото положение — заключи Пит с измамно спокойствие, после се наклони над Джулия, за да бръкне в страничния джоб на вратата, откъдето извади стария 45-калибров колт и ѝ го подаде. — Надявам се, не си забравила как да общуваш с него след бягството ни по река Орион.

Тя отривисто поклати глава.

— Преувеличаваш опасността.

— Не, никак не я преувеличавам — възрази той. — Тук става нещо много съмнително. Вземи пистолета и ако се наложи, използвай го.

— Трябва да има някакво обяснение за изчезването на микробусите.

— Още едно предсказание от предчувствието на Пит! Джобовете на Службата за емиграция и натурализация не са толкова пълни, колкото джобовете на „Кин Шан маритайм лимитед“. Подозирам, че на частните охранители на Харпър им е било платено двойно, за да си вдигнат партакешите и да си вървят у дома.

Джулия бързо извади радиото от чантата си.

— Тук Дракон. Обадете се, Сянка, и ми кажете местоположението си. — Тя търпеливо зачака, но в отговор получи само атмосферни смущения. Повтори съобщението четири пъти, но резултатът беше един и същ. — Това е непростимо! — ядоса се Джулия.

— Не можеш ли да се свържеш с някого другиго? — попита Пит.

— Не, обхватът му е до три километра.

— В такъв случай време е да... — Пит не довърши изречението, защото в този момент видя двата микробуса, които завиха от ъгъла и спряха до тротоара от двете страни на дюзенбърга, който все още се намираше на алеята за коли. Те едва оставяха място на голямата кола да се промуши между тях. Не бяха включили фаровете, само светлините за паркиране. Хората вътре се виждаха като размазани силуети през тъмните стъкла.

— Знаех си, че нищо лошо не се е случило. — Джулия хвърли всезнаещ поглед към Пит и отново заговори в радиопредавателя: — Сянка, тук Дракон, защо напуснахте позициите си до къщата?

Този път почти веднага отговори глас.

— Извинявай, Дракон, решихме, че няма да е зле да направим една обиколка наоколо, за да проверим за съмнителни превозни средства. Ако сте готови да тръгвате, моля, кажи ни местоназначението ви.

— Не на мен тия! — рече Пит, оглеждайки разстоянието между калниците на двата микробуса, като същевременно преценяваше автомобилното движение по улицата. — Поне единият микробус е трябвало да остане на мястото си, докато другият прави обиколката. Ти си агент, аз ли да ти казвам тия неща!

— Питър не би наел безотговорни хора — възрази твърдо Джулия. — Той не работи така.

— Недей да им отговаряш още! — каза рязко Пит. В мозъка му като червена предупредителна лампичка започна да присветва мисъл за опасност. — Ние сме предадени. Обзалагам се, че тия не са същите мъже, наети от Харпър.

За първи път очите на Джулия се изпълниха с нарастващо лошо предчувствие.

— Ако си прав, какво да им кажа тогава?

Дори да смяташе, че животът им е в огромна опасност, Пит с нищо не се издаде. Лицето му остана студено, умът му трескаво работеше.

— Кажи им, че отиваме у дома, на Вашингтонското национално летище.

— Живееш на летище? — изуми се Джулия, но после се сети: — О, да, нали ми спомена. И откога?

— Кажи-речи, от двайсет години. Всъщност живея в периферията му.

Джулия сви рамене от почуда и даде наставления на мъжете в микробусите. В това време Пит се пресегна под седалката и извади клетъчен телефон.

— Сега се свържи с Харпър, обясни му положението и му кажи, че тръгваме към мемориала Линкълн. Кажи му още, че аз ще се опитам да забавя пристигането си, за да му дам възможност да ги засече.

Джулия набра номера и зачака някой от другия край на линията да се обади. След като се представи, я свързаха с Питър Харпър, който се беше прибрал вкъщи и си почиваше сред семейството си. Джулия му предаде съобщението от Пит, послуша безмълвно известно време, след това изключи телефона и погледна безизразно Пит.

— Подкреплението е на път. Питър каза да ти предам, че имайки предвид какво се е случило в хангара ти тази вечер, съжالياва, че не е предвидил евентуални по-нататъшни действия.

— Ще изпрати ли полицейски отряди към Мемориала, за да пресрещнат ония?

— В момента се свързва с тях. Ти не ми каза какво се е случило в хангара ти.

— Не сега.

Джулия понечи да каже нещо, но размисли и каза друго:

— Защо да не изчакаме подкреплението точно тук?

Пит огледа микробусите, стоящи безшумно и застрашително до тротоара.

— Не мога да се задържам дълго тук, сякаш чакам движението да намалее, защото нашите приятелчета ще започнат да се усещат, че сме ги разкрили. Веднъж стигнем ли Масачузетс авеню и влеем ли се в главния поток от коли, ще бъдем до голяма степен в безопасност. Те

няма да рискуват да се издадат, като ни нападнат пред очите на стотици свидетели.

— Можеш да се обадиш на деветстотин и единайсет по клетъчния телефон и да ги помолиш да пратят патрулна кола, обикаляща района.

— Ако си диспечер, ще повярваш ли на някаква странна история и ще поемеш ли отговорността да наредиш на група патрулни коли да поемат към мемориала Линкълн и да търсят дюзенбърг в оранжево и кафяво от двайсет и девета година, преследван от убийци?

— Е, сигурно не — призна Джулия.

— Най-добре е да оставим Харпър да повика полицейските отряди.

Той превключи дългия лост на пода на първа скорост и подавайки малко газ, излезе на уличното платно, завивайки наляво, така че микробусите да загубят време, докато правят обратен завой, за да го последват. Беше изминал стотина метра, преди да бъде осветен от фаровете на водещия микробус. След две пресечки тежкият дюзенбърг зави по Масачузетс авеню и започна да се промъква между нощното движение на булеварда.

Джулия се напрегна, когато погледна през волана и видя как стрелката на скоростомера се издига нагоре и потрепва при скоростта от 115 километра в час.

— Тази кола няма предпазни колани.

— През двайсет и девета година не са вярвали в тях.

— Страшно бързо караш.

— Не виждам по-добър начин да привлека вниманието, освен да превиша максималната скорост на седемдесетгодишна кола, тежаща близо четири тона.

— Надявам се спирачките ѝ да са в ред. — Джулия се предаде на гонитбата, без обаче да се отпусне.

— Те не са толкова чувствителни като днешните спирачки, но натисна ли ги, ще свършат добра работа.

Джулия хвана здраво автоматичния колт, но не си направи труда да освободи предпазителя или да го държи насочен. Трудно ѝ беше да приеме уверението на Пит, че животът им е в опасност, както и че телохранителите им са се обърнали срещу тях.

— Защо все на мен...? — изстена Пит, докато направляваше чудовищната кола по площад „Маунт Върнън“, а големите гуми свиреха от възмущение и караха минувачите да се спират и да я зяпат с отворени уста. — Ще повярваш ли, че за втори път тази година се налага да бягам заедно с красива жена, от акули, които ни преследват по улиците на Вашингтон?

Тя се обърна да го изгледа.

— Значи и друг път ти се е случвало.

— Само че тогава бях със спортна кола и имах много по-голяма преднина.

Пит насочи лъскавата предница на колата към Ню Джърси авеню, после зави надясно по Първа улица и натисна газта в посока Капитолия и пешеходната му зона. Подавайки предупредителни звукови сигнали с огромните свирки, монтирани под фаровете, той принуждаваше колите уплашено да се отдръпват настрани. Въртеше силно дебелия обръч на кормилото, докато се провираше стремително между плътните автомобилни колони.

Микробусите все още бяха по петите му. Поради по-бързото им ускорение те се бяха приближили дотолкова, че отраженията на фаровете им изпълваха огледалото за обратно виждане, закачено в средата на горния ръб на предното стъкло. Въпреки че дюзенбъргът беше в състояние да дръпне много напред на дълга права отсечка, все пак не беше кола, която можеше да постави рекорд на задръстено от коли улично платно. Пит превключваше предимно от втора на трета и скоростната кутия всеки път надаваше вой като горски дух, вещаещ смърт.

Огромният двигател се въртеше с лекота на високи обороти. Движението отпред започваше да оредява и Пит вече имаше възможност да увеличи скоростта, доколкото му позволяваше дюзенбъргът. Той навлезе в кръговото движение около Паметника на мира зад сградата на Капитолия. После, след рязко извиване на волана, дюзи заобиколи на четирите си колела паметника на Гарфийлд^[1], мина покрай декоративното езеро и отпраши по Мериленд авеню.

Зад колата, сред грохота от ауспуха ѝ, Пит и Джулия чуха кратко стакато от стрелба. Страничното огледало, закачено върху кожуха на резервната гума в левия преден калник, изведнъж се разби на парченца. Стрелецът отзад бързо се прицели отново и потокът от

куршуми сцели горната рамка на предното стъкло, което също се натроши и се посипа върху капака на двигателя. Пит се свлече надолу зад волана, а с дясната ръка хвана Джулия за косата и я дръпна силно, за да я наведе хоризонтално на кожената седалка.

— С това приключи развлекателната част от програмата — измърмори Пит. — Край на плахите маневри.

— О, боже, ти се оказа прав! — извика в ухото му Джулия. — Те наистина искат да ни убият.

— Ще карам по права линия, за да можеш да отвърнеш на огъня им.

— А, не, в това движение и по тия улици, не! — категорично възрази Джулия. — Никога няма да си простя, ако улуча някое невинно дете.

Докато говореше, тя рязко се наклони настрани, когато колата се стрелна косо по Трета улица. Вместо да завие заедно с другите коли, Пит пресече диагонално паважа, мина през бордюра и продължи по тревната площ на пешеходната зона край Капитолия. Огромните гуми с размер 750×17 цола прескочиха високия циментов бордюр с толкова леко раздрусване, че почти не се усети. Парче чим бе изтръгнато от земята от въртящите се задни колела и се пръсна настрани и под калниците като шрапнел.

Джулия реагира така, както всяка жена на нейно място — изпищя и после проплака:

— Не можеш да караш наред пешеходната зона!

— Като едното нищо мога и то дотогава, докато не оживеем, за да го разказваме после! — изкрещя ѝ в отговор Пит.

Привидно безумната му и напълно неочаквана маневра даде желания резултат. Шофьорът на водещия микробус неотстъпно следваше дюзенбърга, но като мина през бордюра, спуска едновременно и четирите си гуми. Те се удариха с такава сила в циментовата бариера, че експлодираха в бърза последователност със силен пукот. Много по-малките и по-съвременни гуми на микробусите не можеха да минат през такъв висок бордюр с лекотата на големите и широки гуми на дюзенбърга.

Шофьорът на втория микробус прояви благоразумие, като навреме натисна спирачките, за да намали скоростта си, и бавно премина през бордюра, без да повреди гумите си.

Мъжете в първия микробус — бяха двама — като обезумели скочиха от него и се втурнаха към отворената странична врата на втория микробус. И преследването бе възобновено отново. Те догониха дюзенбърга в средата на главната пешеходна алея за удивление на стотиците зяпачи, които се разотиваха след концерта на оркестъра на Морската пехота, проведен на открито край Военноморския мемориал. Изразите по лицата им варираха от пълно недоумение до удивление при вида на огромната кола с артистично извити линии, която се носеше като хала по пешеходната зона между Музея на въздухоплаването и космонавтиката и Националната художествена галерия. Групи от хора, които се разхождаха или тичаха за здраве по алеите, изведнъж се включиха в преследването и се втурнаха след летящите коли, сигурни, че ще станат свидетели на злополука.

Дюзенбъргът продължаваше да набира скорост с крака на Пит, натискащ педала на газта до пода. Дългата кола заблестя, когато се устреми по силно осветената Седма улица, промушвайки се между движещите се коли. Пит въртеше решително волана. Огромната кола откликваше с невероятна лекота. Колкото по-висока беше скоростта, толкова по-силно бе чувството за стабилност. Сега вече не му оставаше друго, освен да насочва колата натам, накъдето той искаше, и тя му се подчиняваше безотказно. Изпусна лека въздишка на облекчение, като видя, че няма движение по следващата напречна Четиринайсета улица отгъток пешеходната зона. Тъй като и двете огледала за обратно виждане бяха разбити на парченца, той не можеше да види дали преследващият го микробус се е приближил отново до разстояние, удобно за точна стрелба.

— Хвърли един поглед назад и виж на какво разстояние са — извика той на Джулия.

Междувременно тя беше освободила предпазителя на колта и беше насочила оръжието над задната облегалка на седалката си.

— Намалиха скоростта, когато минаха над бордюрите на последните две пресечни улици — отвърна тя, — но сега скъсяват разстоянието. Вече почти виждам бялото на очите на шофьора.

— В такъв случай можеш да почнеш да стреляш.

— Това не ти е дивото място край река Орион. Из цялата пешеходна зона има хора. Мога да улуча някого със заблуден куршум.

— Тогава изчакай, докато си сигурна, че ще улучиш целта.

Мъжете, стрелящи от страничните прозорци на микробуса, не бяха толкова предпазливи. Те започнаха нова стрелба по дюзенбърга и пробиха големия багажник отзад. Пит въртеше отчаяно кормилото, избягвайки куршумите, които свистяха покрай дясната страна на колата.

— Тия момчета нямат твоята чувствителност спрямо другите хора — каза той, доволен, че успя да заобиколи без произшествие всяка кола, която му се изпречеше на пътя.

Както си мислеше защо няма магическа пръчка, с която да спре движението, той отби по Петнайсета улица и за малко не се блъсна в един товарен автомобил за разнасяне на вестници и на косъм се размина с един черен форд седан „Краун Виктория“, колата, която бе заменила повечето от правителствените лимузини. Мимоходом се запита кого ли вози в момента правителствената кола. Изведнъж го обля радостна вълна, когато разбра, че микробусът трябваше да намали скорост, за да се справи с бордюрите.

Високият паметник на Джордж Вашингтон се извиси насреща по пътя на колата. Пит мина покрай обляния в светлина обелиск и отпраши по лекия наклон на отсрещната страна. Джулия все още не беше в състояние да отправи чист изстрел, докато Пит се бе съсредоточил да заобиколи паметника, без да загуби контрол върху колата по хлъзгавата трева. Оттам те се отправиха към мемориала на Линкълн в края на пешеходната зона.

Секунди по-късно Пит излезе на Седемнайсета улица. За негово облекчение имаше пролука в средата на движението и той премина в другото платно, без да застрашава минаващите коли. Въпреки бясното преследване по булевардите на Вашингтон и пешеходните алеи, той нито видя мигащи червени светлини, нито чу вой на сирени на преследващи ги полицейски коли. Ако при други обстоятелства беше предприел безразсъдно преминаване през пешеходната зона, още след първите сто метра щеше да бъде спрял и задържан за неразумно шофиране.

Пит за миг стаи дъх, когато профучаха между декоративното езеро и Конститушън гардънс. Почти право пред тях изникна ослепително осветеният мемориал на Линкълн и река Потомак зад него. Фаровете на микробуса бяха вече толкова близо, че той можеше да чете вестник на светлината им. Състезанието беше твърде неравно.

Въпреки че дюзенбъргът му беше великолепен автомобил, по който всички други се мереха, в случая той се явяваше нещо като ловец на диви животни в превозно средство за труднопроходим терен. Ако пресечеше и завиеше надясно към Конститушън авеню, преследвачите му лесно можеха да му отрежат пътя. Отляво дългото декоративно езеро се простираше почти до грамадния бял мраморен мемориал. Водната бариера изглеждаше непреодолима. Но дали е така?

Той грубо избута Джулия от седалката на пода.

— Легни долу и се дръж здраво!

— Какво ще правиш?

— Ще поплуваме малко.

— Ти не само си се побъркал, ами те гони и дива ярост.

— Рядка комбинация, нали? — отвърна спокойно Пит.

Чертите на лицето му бяха замръзнали в пълна съсредоточеност, очите му блестяха като на ястреб, кръжащ над плячката си. В очите на Джулия, която го гледаше от пода изпод арматурното табло, той излъчваше неумолимата непоколебимост на вълна, устремена към брега. После го видя как изви кормилото наляво, от което колата поднесе странично в тревата със скорост близо сто и десет километра в час, задните колела забуксуваха бясно, изхвърляйки туфи трева като огромни месомелачки, минавайки на косъм от големите дървета, разположени на пет-шест метра едно от друго покрай езерото.

После, като че ли след цяла вечност, гумите зацепиха, стъпиха здраво върху меката почва и отхвърлиха колата напред, без възможност за връщане назад. Огромната ѝ маса се понесе към декоративното езеро.

Подети от цялата сила на мощния двигател, тежкото стоманено шаси и алуминиевата каросерия цопнаха във водата, изхвърляйки отпред и отстрани огромни бели водни завеси. Силният удар разклати дюзенбърга от броня до броня, докато огромната ѝ тежест потъваше, теглейки издутите ѝ като балон гуми към циментовото дъно. Грапавата им повърхност зацепи в него и отхвърли колата напред като кит, порещ морето след разгонена женска.

Водата плисна върху капака на двигателя и нахлувайки през счупеното предно стъкло, намокри Пит и почти заля свитата на пода Джулия. Тя още не бе разбрала намеренията на Пит и се ужаси, когато изведнъж се озова под поройна вода. Пит, който пое цялата сила на

сблъсъка с водата, изпита чувството, че кара сред бурни морски вълни, които могат да доставят удоволствие само на сърфист. На дъното на изкуственото езеро нямаше никаква растителност. То редовно се пресушаваше и почистваше от службата по поддържане на парка. Разстоянието между повърхността на водата и ръба на езерото беше само двайсет сантиметра. Дъното имаше лек наклон, чиято дълбочина в периферията беше трийсет сантиметра и стигаше до максимална дълбочина осемдесет сантиметра в средата. Височината на стените на езерото беше общо петдесет сантиметра.

Пит се молеше двигателят да не се наводни и да замлъкне. Знаеше, че разпределителят се намира на метър и двайсет от земята и не се безпокоеше за него. За карбураторите — също, тъй като те пък бяха на близо метър височина. Притесняваха го преди всичко свещите. Те бяха разположени между двата горни разпределителни вала в носовата част на височина деветдесет сантиметра.

Широчината на езерото беше точно 50 метра. Изглеждаше невъзможно за дюзенбърга да преодолее такова препятствие. Но колата си проправяше път през водата, двигателят ѝ смело въртеше задните колела, без да се задави. Оставаха само десетина метра до отсрещната страна на езерото, когато изведнъж водата наоколо закипя от малки гейзери.

— Мръсни гадове! — измърмори Пит под носа си и стисна здраво кормилото.

Преследващият ги микробус беше спрял на ръба на езерото, мъжете бяха слезли от него и стреляха по голямата кола, която пердашеше през водата. Отначало те така се изумиха от гледката, че близо минута стояха като онемели, което даде време на Пит да прекоси почти цялото езеро. Когато се съвзеха и осъзнаха, че това е последната им възможност, преследвачите им откриха стрелба, оставяйки глухи и слепи за сирените и мигащите лампи, които се носеха стремително към тях откъм Двайсет и трета улица и Конститушън авеню. Твърде късно разбраха опасното положение, в което изпаднаха. Ако не последваха Пит през езерото — все едно да си закачат крила и да полетят на луната (имайки предвид по-малките колела и гуми на колата им) — не им оставаше друго, освен да се изплъзнат от бързо приближаващите патрулни полицейски коли. Без да губят ценно време за обсъждане на положението, те светкавично се качиха отново в

микробуса, направиха 180-градусов завой и отпрашиха обратно през пешеходната зона към паметника на Джордж Вашингтон.

Дюзенбъргът вече изкачваше наклона към ръба на езерото. Пит намали скоростта, преценявайки внимателно височината на стената спрямо размера на предните гуми. Той превключи на първа скорост. Зъбните предавки в трискоростната несинхронизираща предавателна кутия изстенаха, преди да зацепят. После, на три метра пред стената, Пит натисна докрай педала за газта, възползвайки се от нагорния наклон на езерото, за да повдигне предницата на колата.

— Хайде, давай! — подкани той дюзенбърга. — Прехвърли стената!

Старият дюзенбърг като че ли имаше механичен мозък и сърце, защото откликна на командите му и повдигна предницата, едва откривайки бронята над ръба на езерото. Предните гуми прехвърлиха ръба и стъпиха върху равната тревна площ.

Клиренсът на дюзенбърга беше почти трийсет сантиметра, но тази височина не беше достатъчна за дъното на шасито да мине безпрепятствено над ръба. Колата се наклони силно. Последва трясък, след което неземан звук от стържене и разкъсване на метал разцепи въздуха. За миг колата като че ли увисна, после инерцията я избута напред, тя подскочи и тупна с четирите си колела върху тревата.

И тъкмо в този момент двигателят започна да пропуска такт. Почти като хрътка, излизаща от водата с птица в устата си, дюзенбъргът потрепери, изтръска водата, изпълваща каросерията му, и немощно продължи още малко напред. Само след стотина метра вентилаторът зад радиатора и отоплението от двигателя заработиха в унисон и издухаха водата, която бе плиснала върху свещите и бе причинила късо съединение на четири от тях. След малко тя отново набра скорост с осемте си цилиндъра.

Джулия се измъкна от пода, като плюеше вода и се взираше назад към микробуса, който се опитваше да се измъкне от преследващите го четири полицейски коли. Тя изстиска водата от подгъва на роклята си и прекара пръсти през косата си в напразен опит да подобри външния си вид.

— Виж на какво приличам. Роклята и палтото ми не стават вече за нищо. — Тя погледна Пит с неприкрит гняв. После изражението ѝ

се смекчи. — Ако не спасяваше живота ми за втори път, щях да те накарам да ми купиш нов тоалет.

Той се обърна към нея и се усмихна, докато караше по Индипендънс авеню, за да мине по моста Мемориал и да продължи към Вашингтонското национално летище и хангара си.

— Знаеш ли какво, ако си послушна, ще те закарам у дома, ще изсуша дрехите ти и ще те стопля с чаша кафе.

Сивите ѝ очи гледаха нежно, без да мигат. Тя сложи ръка върху неговата и смънка:

— А ако не съм послушна?

Пит се засмя, отчасти от облекчение, че се отърваха от още една смъртоносна клопка, отчасти, че вижда мърлявия вид на Джулия и отчасти, защото тя се опитваше да прикрие онези части от тялото си, които се виждаха през мократа ѝ рокля.

— Продължавай да говориш в този дух, и ще минеш без кафе.

[1] Джеймс Абрам Г. (1831 — 1881), 20-ят президент на Съединените щати. — Б.пр. ↑

28.

Слънчевата светлина пълзеше над первазите на таванския прозорец, когато Джулия пропъди мъглата на съня. Чувстваше тялото си напълно безтегловно, сякаш плуваше. Отвори очи, събра мислите си и се огледа наоколо. Видя, че лежи сама в двуперсонното легло, разположено в средата на стаята, която приличаше на капитанска каюта в стар ветроходен кораб, с махагонова ламперия на стените и малка камина. Мебелите, включително тоалетката и шкафовете, бяха морски антики.

Като повечето жени Джулия също проявяваше любопитство и интерес към ергенските квартири. Чувстваше, че обстановката им говори много за характера на представителите на противоположния пол. Според наблюденията ѝ някои мъже живееха като плъхове и никога не разчистваха след себе си, с което развъждаха странни живи организми в баните и хладилниците си. Това, да си оправят леглото, за тях беше нещо съвършено непознато. Пералните им машини, отрупани с мръсни дрехи, нито веднъж не бяха използвани.

Но имаше и такива, които бяха другата крайност — манияци на тема чистота. Техните жилища можеха да се харесат само на някой научен работник по обеззаразяването. Там прахта, трохите от храна и капки от зъбна паста биваха мигом атакувани и енергично отстранявани. Всяка мебел, всеки предмет за украса, веднъж разположени на точно определени места, не се преместваха дори със сантиметър. Кухнята можеше да спечели одобрението на най-строгия инспектор по хигиенно-санитарен контрол.

Апартаментът на Пит се нареждаше някъде по средата на двете крайности. Спретнат и чист, той излъчваше мъжка небрежност, която привличаше жените, идващи тук по-скоро рядко, отколкото често. Джулия стигна до заключението, че Пит предпочита да живее с миналото. В целия му апартамент нямаше нищо съвременно. Дори батериите на чешмите в банята и кухнята като че ли бяха свалени от някой стар пътнически лайнер, кръстосвал някога моретата.

Тя се обърна настрана и се загледа през вратата в дневната, където полиците на две от стените бяха запълнени с изящно изработени модели на потънали кораби, които Пит, заедно с екип от НЮМА, бе открил и проучил на дъното. На другите две стени се виждаха половината от моделите, излезли от корабостроителниците, и четири картини с морски пейзажи от Ричард Деросет — съвременен американски художник с предпочитания към параходите от деветнайсети век. Апартаментът излъчваше уют, липсваше официалната и претенциозна атмосфера, която обикновено създаваха архитектите по вътрешно обзавеждане.

Джулия скоро осъзна, че домът на Пит не очакваше да бъде пипнат от женска ръка. Той представляваше убежище на сам мъж, който обожаваше и се възхищаваше на жените, но никога не би се оставил да бъде напълно завладян от тях. Пит беше от типа мъже, които привличаха жените, впускаха се в щури авантюри и любовни връзки, но никога не мислеха за женитба.

Тя подуши аромата на кафе, идващ от кухнята, но не видя и следа от Пит. Седна и спусна босите си крака на пода. Роклята и бельото ѝ бяха прилежно окачени в отворения гардероб — сухи и изгладени. Тя тръгна по дъсчения под към банята, и се усмихна на образа си в огледалото, когато видя табличка с пакетирана чисто нова четка за зъби, кремове за лице, гел за баня, балсам за тяло и комплект гримове и четки за коса. Джулия не можа да не си помисли колко ли жени преди нея са стояли и оглеждали в същото това огледало. Тя си взе душ, избърса се с хавлиена кърпа и подсуши косата си със сешоар. След като се облече, влезе в празната кухня, наля си чаша кафе и излезе на балкона.

Пит беше долу, облечен в работен комбинезон, и сменяше разбитото предно стъкло на дюзенбърга. Преди да му се обади, Джулия обходи с поглед лъскавите машини върху просторния под.

Тя разглеждаше, без да разпознава моделите на класическите автомобили, подредени в стройни редици, нито на тримоторния самолет „Форд“ или на реактивния „Месершмит“ 262, поставени един до друг в единия край на хангара. Отделно, на част от чифт релси, стоеше старомоден вагон „Пулман“, а зад него, в малка вана за баня, върху къса платформа се виждаше странен на вид плавателен съд, който приличаше на горната половина на ветроход, вързан за гумена

лодка. В средата му се издигаше мачта с нещо като платно от сплетени палмови листа.

— Добро утро! — извика тя.

Той вдигна поглед и ѝ хвърли очарователна усмивка.

— Радвам се да те видя, сънливке.

— Можех да остана цял ден в леглото.

— Нямах да имаш тази възможност — отвърна той. — Докато ти беше в страната на сънищата, се обади адмирал Сандекър. Искан след един час да сме се замъкнали в заседателната зала.

— В коя, във вашата или в нашата? — попита закачливо Джулия.

— Във вашата, в главното управление на СЕН.

— Как почисти и изглади копирената ми рокля?

— Накиснах я в студена вода, след като ти заспа дълбоко снощи и я сложих на закачалка да изсъхне. Сутринта я пригладих леко през памучна кърпа. Доколкото разбирам, станала е като нова.

— Голяма работа си, Дърк Пит! За пръв път срещам толкова грижовен и оригинален мъж. Всички ли жени, които преспиват тук, обслужваш по този начин?

— Само екзотичните жени от китайски произход — отвърна той.

— Да направя ли закуска?

— Звучи чудесно. Ще намериш каквото ти трябва в хладилника и върху шкафа вдясно от теб. За кафето аз се погрижих.

Тя погледа още малко как Пит започна да сваля счупеното странично огледало върху кожуха на резервната гума.

— Много жалко за колата — рече тя искрено.

Пит сви рамене.

— Не е повреда, която да не мога да поправя.

— Прекрасна кола, наистина.

— За щастие куршумите не са засегнали никаква важна част.

— Като заговорихме за главорезите на Кин Шан...

— Не се безпокой. Навън патрулират наети охранители, достатъчно на брой да нанесат удар на някоя страна от третия свят.

— Но съм притеснена.

Пит вдигна глава към Джулия, наведена над парапета на балкона и видя, че по лицето ѝ наистина е изписана тревога.

— Защо?

— Ами шефовете и колегите ми в СЕН не може да не са разбрали къде съм прекарала нощта и вероятно сега си шушукат зад гърба ми.

Пит се усмихна.

— Ще кажа на всеки, който пита, че докато ти спеше, аз цяла нощ работих по задницата.

— Не е смешно — укори го тя.

— Извинявай, грешно се изразих, исках да кажа по диференциала.

— Така може — отвърна Джулия и отмятайки назад абаносовочерната си коса, се запъти към кухнята с приятно чувство от шегата на Пит.

Придружени от двама телохранители в брониран седан, Пит и Джулия бяха откарани до апартамента на Джулия и я изчакаха да се преоблече в дрехи, подходящи за правителствен служител. После продължиха към обикновеното на вид здание, където се помещаваше главното управление на Службата по емиграция и натурализация. Влязоха откъм паркинга в бежовата седеметажна сграда със затъмнени прозорци и бяха отведени до асансьора за етажа на следователския отдел. Там ги посрещна секретарката на Харпър и ги покани да влязат в заседателната зала.

В залата вече се бяха разположили шестима мъже: адмирал Сандекър, главният комисар Дънкан Мънро и Питър Харпър от СЕН, Уилбър Хил — директор на Централното разузнавателно управление, Чарлс Дейвис — специален помощник на директора на Федералното бюро за разследване и Ал Джордино. Всички станаха, когато Пит и Джулия влязоха в залата. Или по-точно всички, с изключение на Джордино, който само кимна и хвърли на Джулия заразителна усмивка. Представянето им стана бързо, след което всеки зае мястото си около дългата дъбова маса.

— И така — обърна се Мънро към Пит, — както разбрах, вие и госпожица Лий сте имали интересна вечер. — Тонът в гласа му издаваше подчертано двояк смисъл.

— „Мъчителна“ е по-близо до истината — побърза да го поправи Джулия, спретната в бялата си блуза и син делови костюм с пола,

малко над заоблените ѝ колене.

Пит погледна равнодушно към Харпър.

— Нещата можеха да минат по-гладко, ако нашите наети телохранители не се бяха опитали да ни пратят в моргата.

— Дълбоко съжалявам за инцидента — отвърна със сериозно лице Харпър. — Но обстоятелствата излязоха извън моя контрол.

Пит забеляза, че Харпър далеч не изглеждаше смутен.

— Любопитно ми е да узная какви са били тези обстоятелства — рече той студено.

— Четиримата мъже, които Питър нае да закрилят вас и госпожица Лий, бяха убити — разкри Дейвис от ФБР; той беше висок мъж, който стърчеше с половин глава над останалите насядали около масата мъже, с очи като на санбернар, попаднал случайно на кофа за отпадъци зад ресторант за скара.

— О, боже! — възкликна тихо Джулия. — И четиримата?!

— Тъй като вниманието им е било съсредоточено върху наблюдението на жилището на господин Пърлмутър, те са станали уязвими за нападение.

— Съжалявам за смъртта им — рече Пит. — Но ако е така, значи не са действали като истински професионалисти.

Мънро се изкашля.

— Естествено, в момента тече пълно разследване. Първоначалните анализи говорят, че те са били убити от хора на Кин Шан, които се приближили до тях и, представяйки се за полицейски служители, ги попитали дали не са забелязали подозрителни лица наоколо.

— Имате ли свидетели?

Дейвис кимна.

— Да. Един от съседите срещу дома на господин Пърлмутър видял как една патрулна кола и четирима униформени полицаи влезли в микробусите и ги подкарали нанякъде.

— След като застреляли телохранителите със заглушени оръжия — вметна Харпър.

Пит се обърна към него.

— Можете ли да разпознаете мъжете, които ме нападнаха в хангара?

Харпър погледна към Дейвис, който разпери ръце в знак на обезсърчение.

— Изглежда, че труповете им са изчезнали на път за моргата.

— Как е възможно? — избухна Сандекър.

— И ще ми разправяте, че се провеждало разследване! — подхвърли със саркастичен тон Джордино.

— Това се подразбира — отвърна Дейвис. — Единственото, което знаем, е, че те са изчезнали, след като са били свалени от линейката в моргата. Имаме късмет обаче, че получихме описание на един от вашите убийци, когато един от парамедиците му свалил ръкавицата, за да напипа пулса. Ръката на трупа лежала с длан, опряна на чистия под на хангара ви и оставила отпечатъци от три пръста. Руснаците ни идентифицираха убиеца като Павел Гаврович, бивш високопоставен агент от Министерството на отбраната и убиец. Това, господин Пит, че морски инженер от НЮМА е извадил от играта високопрофесионален наемен убиец, който е убил най-малко двайсет и двама души, доколкото знаем, е изключително постижение.

— Професионално или не — отвърна спокойно Пит, — Гаврович направи грешка, като подцени жертвата си.

— Според мен е невероятно, че Кин Шан може с такава лекота да направи за смях цялото правителство на Съединените щати — вметна язвително Сандекър.

Пит се облегна назад и заби поглед в заседателната маса, сякаш виждаше нещо под повърхността ѝ.

— Не, не би могъл. Освен ако не получи помощ от Министерството на правосъдието и други ведомства на федералното правителство.

Уилбър Хил от ЦРУ заговори за първи път. Той имаше руса коса и мустаци и бледосини, доста раздалечени очи, сякаш можеше да наблюдава движения от двете си страни едновременно.

— С риск да си навлека беля с това, което ще кажа, ние имаме сериозни подозрения, че влиянието на Кин Шан стига до Белия дом.

— Или както ние се изразяваме — допълни Дейвис, — една конгресна комисия и прокурори от Министерството на правосъдието гледат към десет милиона долара от Народна република Китай, вкарани от Кин Шан в бъдещата президентска кампания.

— Когато се срещнахме с президента — обади се Сандекър, — ние говорихме така, сякаш китайците са най-голямата напаст за страната от Гражданската война насам. А сега вие ми разправяте, че пръстите му бъркат в портфейла на Кин Шан.

— Просто няма разбиране за морала на един политик — сви презрително устни Джордино.

— И така да е — каза с мрачно лице Мънро. — Политическата етика не е работа на СЕН. Нашата главна грижа в момента е огромният брой китайци, които се вкарват незаконно в страната от „Кин Шан маритайм лимитед“, преди да бъдат убити или поробени от криминалните синдикати.

— Комисар Мънро е свършено прав — подкрепи го Харпър. — Задължението на СЕН е да пресече потока, а не да съди убийците.

— Не мога да говоря за господин Хил и ЦРУ — каза Дейвис, — но от три години нашето Бюро се занимава с разследването на вътрешните престъпления на Кин Шан срещу американски граждани.

— Нашите проучвания пък са съсредоточени предимно върху задокеански операции — поясни Хил от ЦРУ.

— Трудна битка по всички фронтове — каза замислен Пит. — Ако Шан има хора сред нашето правителство, възпиращи усилията ви, това още повече ще затрудни работата ви.

— Никой тук не мисли, че всичко ще върви като по мед и масло — вметна Мънро.

Джулия се намеси:

— Не пропускаме ли факта, че освен международен контрабандист на човешки тела, Кин Шан е и масов убиец? Аз изпитах на гърба си неговата безпощадност. Неизброим е броят на невинните хора и деца, които са мъртви поради алчността му. Зверствата, които неговите палачи извършват под негово ръководство, са ужасяващи и чудовищни. Той се занимава с престъпления срещу човечеството. Ние трябва да сложим край на това масово клане, и то час по-скоро.

Дълго време никой не проговори. Всеки знаеше за ужасите, на които е била свидетел и лично бе изтърпяла Джулия. Най-накрая Мънро наруши мълчанието.

— Всички ние разбираме вашите чувства, госпожице Лий, но всеки от нас работи според закони и разпоредби, които трябва да се спазват. Уверявам ви, че се правят всякакви усилия да пресечем тази

дейност на Кин Шан. Докато съм на кормилото на СЕН, ние няма да седим спокойно, преди да осуетим неговите операции, а него да арестуваме и подведем под отговорност.

— Мога със сигурност да заявя, че това се отнася и за господин Хил и мен — добави Дейвис.

— Не е достатъчно — обади се Пит и всички глави се обърнаха към него.

— Нима се съмнявате в крайния ни резултат? — попита обиден Мънро.

— Не, просто напълно отхвърлям вашите методи.

— Правителствената политика диктува действията ни — поясни Дейвис. — Всички ние трябва да работим според линията, начертана от американската правосъдна система.

Лицето на Пит стана мрачно като среднощно небе.

— Видях с очите си покритото с мъртвци дъно на езерото Орион. Видях нещастниците, затворени в килии. Други четирима души загиват, докато пазят Джулия и мен...

— Разбирам накъде биете, господин Пит — прекъсна го Дейвис. — Само че ние нямаме никакви доказателства, които да свързват Кин Шан с тези престъпления. Или поне не достатъчни, за да повдигнем обвинение срещу него.

— Този човек е хитрец — добави Харпър. — Той се пази от пряко участие. Без солидно доказателство, че по някакъв начин е отговорен за всичко това, не можем да го притиснем до стената.

— Щом се присмива в лицето ви след всяка своя стъпка — продължи Пит, — не мислете, че той изведнъж ще оглупее и ще падне в ръцете ви.

— Никой не може до безкрайност да не зачита следователските възможности на нашето правителство — обади се Хил. — Уверявам ви, че той ще бъде подведен под отговорност и осъден в най-скоро време.

— Но той е чужд гражданин — възрази Сандекър. — Арестувате ли го някъде из Съединените щати, китайското правителство веднага ще надигне вой срещу Белия дом и Държавния департамент. Ще започнат бойкоти, санкции върху търговски стоки и какво ли не още. Няма начин те да допуснат да извадите от редиците им техен доверен човек.

— Както аз виждам нещата, господин Хил — намеси се Джордино, — просто съберете една от вашите групи за бързо реагиране и елиминирайте Шан тихо и чисто. И проблемът ще бъде разрешен.

— Независимо какво мислят мнозина, ЦРУ не извършва убийства — отвърна троснато Хил.

— Но това е лудост — смънка под носа си Пит. — Да предположим, че наемните убийци на Шан бяха убили Джулия и мен снощи. И вие ще продължавате да седите тук и да заявявате, че нямате достатъчно убедителни доказателства да повдигнете обвинение срещу човека, поръчал нашите убийства?!

— За съжаление няма друг начин — каза Мънро.

— Но Кин Шан няма да спре дотук — възрази пламенно Джулия. — Той има твърдото намерение да убие Дърк. Сам го каза недвусмислено на приема снощи.

— А пък аз го уведомих, че ще е честно само ако играем по едни и същи правила — допълни Пит. — Сега той си мисли, че съм наел убийци да го очистят.

— Заплашили сте Кин Шан право в лицето?! — Харпър не вярваше на ушите си. — Как тъй сте се осмелили?

— Много лесно — отвърна нехайно Пит. — Въпреки богатството и властта му, той все още обува панталоните си на един крак като мен. Реших, че няма да е лошо да го накарам да поглежда през рамо, както правят останалите от набелязаните му жертви.

— Сигурно се шегувате — подметна Мънро с презрение в гласа. — Не вярвам наистина да готвите убийството на Шан.

Пит отвърна с равен глас:

— О, напротив. Както казват в старите каубойски филми, или той, или аз. Но следващия път възнамерявам аз пръв да стрелям.

По лицето на Мънро се изписа безпокойство. Той погледна към Хил и Дейвис. После закова поглед в Сандекър.

— Адмирале, свиках това съвещание с надеждата да включа господин Пит в нашата операция. Но, както изглежда, той предпочита да действа самостоятелно. Затова, тъй като е на ваше подчинение, най-настойчиво предлагам да му дадете отпуск. Питър ще уреди охраната му в някое сигурно жилище на брега на Мейн.

— Ами Джулия? — попита Пит. — Как смятате да я опазите от по-нататъшни нападения?

— Госпожица Лий е агент на СЕН — отвърна Харпър с официален тон. — Тя ще продължи да работи по случая. Екип от наши агенти ще я охраняват денонощно. Гарантирам, че тя ще бъде в безопасност.

Пит отмести поглед към Сандекър.

— Какво ще кажете, адмирале?

Сандекър поглади островърхата се рижа брадичка. От присъстващите единствено Пит и Джордино забелязаха гневните пламъчета в очите му.

— Явно, че нямаме голям избор по този въпрос. Безопасна квартира е може би най-доброто място за теб, където да кротуваш, докато се приключи с Кин Шан и криминалните му действия.

Пит отвърна сериозно:

— Е, мисля, че няма какво повече да добавя. Щом казвате безопасна квартира, добре.

Сандекър веднага се усъмни в лекотата, с която Пит прие предложението. Той знаеше, че неговият ръководител на специални проекти няма ни най-малкото намерение да напусне тази зала като агънце.

— В такъв случай се разбрахме — рече той и изведнъж се изсмя остро.

— Мога ли да попитам какво ви е толкова смешно, адмирале? — попита раздразнен Мънро.

— Извинете, господин Мънро, но като че ли тежест се смъкна от гърба ми, като разбрах, че нито СЕН, нито ЦРУ, нито ФБР ще имат по-нататъшна нужда от услугите на НЮМА.

— Точно така. След като вашите хора не можах да се справят с подводните си разследвания на съоръженията на „Кин Шан маритайм“ в Хонконг и Сунгари, смятам за безполезно да ангажирам вашата агенция за в бъдеще.

Режещите думи на Мънро не възпроизведоха никакъв гняв, никакво оскърбление, нито надигнаха възмущение. Пит и Джордино седяха най-спокойно на столовете си, лицата им не изразяваха никакви чувства. За да се въздържи да не отвърне на обидните забележки на комисаря, Сандекър стисна юмруци под масата.

Пит стана от мястото си, последван от Джордино.

— Винаги разбирам, когато не съм желан — подхвърли той и се усмихна на Сандекър. — Ще ви чакам в колата. — След това се спря, вдигна внимателно ръката на Джулия и я поднесе до устните си. — Лежала ли си някога на плажа край Масатлан, наблюдавала ли си залеза на слънцето над водите на Кортес? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя огледа смутена лицата около масата и се изчерви.

— Никога не съм била в Мексико.

— Ще отидеш, ще отидеш — увери я Пит, после пусна ръката ѝ и с безгрижна походка напусна заседателната зала, следван от Джордино и Сандекър.

За разлика от повечето директори на американските правителствени агенции, които държат да бъдат разкарвани из Вашингтон в лимузини, адмирал Сандекър предпочиташе да шофира сам. След като напусна сградата на СЕН, той подкара тюркоазния на цвят джип, едно от транспортните средства на НЮМА, покрай източния бряг на река Потомак. След като се спусна на няколко километра под града, той отби от пътя и спря на паркинга до малък пристан. Заклучи колата и се запъти по плаващия дървен пристан към шейсетгодишен двустранен китоловен кораб, служил някога като крайбрежен кораб на адмирал Бъл Халси по време на войната в Тихия океан. Сандекър го бе заварил в окаяно състояние и с много любов го бе възстановил до първоначалния му вид. Докато завърташе ръкохватката, за да приведе в действие четирицилиндровия двигател „Буда“, Пит и Джордино вдигнаха котвените въжета. После се качиха на борда и малкият кораб запухтя по реката.

— Реших да си поговорим малко насаме, преди да се върнем в НЮМА — надвика шума от отработените газове Сандекър, както държеше с една ръка дългата ръкохватка на кормилото в кърмовата част. — Колкото и нелепо да звучи, струва ми се подозрително да водя такива разговори в собствения си кабинет.

— Ами май е така, след като знаем, че Кин Шан може и да е подкупил половината град — отбеляза Пит.

— Този тип има повече пипала от десет октопода, взети заедно — вметна Джордино.

— За разлика от руснаците, които плащаха жалки суми за поверителна информация в периода на студената война — продължи Сандекър, — за Кин Шан милион долара са нищо, за да си купи хора и информация.

— С подкрепата на китайското правителство неговите резерви в брой са несметни.

Джордино седеше на пейка с лице към Сандекър.

— Каква магия сте замислили, адмирале?

— Магия ли?

— Ами доста отдавна съм около вас, за да не разбере, че не сте от хората, които стоят кротко и понасят презрение и глупости. Положително нещо ври в макиавелския ви ум.

Пит се усмихна.

— Подозирам, че адмиралът и аз сме настроени на една и съща вълна. Нямаме намерение да оставим НЮМА настрани от обесването на Кин Шан на най-близкото дърво.

Устните на Сандекър се изкривиха в неестествена усмивка, докато насочваше кораба да опише широка дъга, за да се размине на безопасно разстояние с един ветроход, плаващ в обратната посока.

— Много мразя, когато наемната работна ръка се опитва да ме преметне.

— Сунгари ли имате предвид? — попита Пит.

Сандекър кимна.

— Пратил съм Руди Гън и „Марин Денизен“ да държат позиции на няколко мили под пристанищното съоръжение на „Кин Шан маритайм“ по река Ачафалайа. Искам вие двамата да отлетите дотам и да се присъедините към тях. След това изчакайте „Юнайтед стейтс“ да се появи.

— Той къде е сега? — попита Джордино.

— По последни сведения — на двеста мили от брега на Коста Рика.

— Което значи, че ще доближи пристана на Сунгари след три дни — пресметна Пит.

— Беше прав за екипажа, който се качил на борда, за да прекара през Панамския канал.

— И останал ли е на борда?

Сандекър поклати глава.

— След транзитното преминаване по Канала, те слезли на брега. „Юнайтед стейтс“ продължава към Луизиана чрез далечно командване.

— Кораб робот — смънка Джордино. — Не мога да си представя как един кораб с размерите на „Юнайтед стейтс“ кръстосва моретата без жива душа на борда си.

— Военноморските сили от десет години разработват проект за кораб робот — поясни Сандекър. — Корабните конструктори и инженери вече са построили арсенален кораб, който по същество представлява плаваща ракетна площадка, способна да изстреля не по-малко от петстотин ракети чрез далечно командване от друг кораб, самолет или съоръжение, намиращо се на хиляди мили разстояние. Има огромно различие от сегашните самолетоносачи, които изискват екипаж от пет хиляди души. Това е най-новата концепция на военноморските сили след ядрената подводница с балистични ракети.

— Каквото и да си е наумил Кин Шан — каза Джордино, — „Юнайтед стейтс“ не е ракетна площадка. Дърк и аз го проучихме от машинното отделение до кормилната рубка. Не видяхме никакви ракетни установки.

— Четох доклада ви — каза Сандекър. — Не сте открили и никакви признаци, подсказващи, че би могъл да се използва за превозване на незаконни емигранти.

— Така е — потвърди Пит. — При обследване операциите на Шан на пръв поглед те създават впечатлението, че са сътворени от гений с нюх за магьосничество, но махнеш ли лустрото, ще откриеш логическо упражнение. Той има добре обоснована функция за кораба, бъдете сигурни в това.

Сандекър отмести леко лоста за дросела и увеличи скоростта на китоловния кораб.

— Значи не сме по-близо до разрешението, отколкото бяхме преди две седмици.

— С изключение на личната ми теория, че Шан възнамерява да го потопа — каза Пит.

Сандекър го изглежда със съмнение в погледа.

— Защо ще потопява отличен океански лайнер, след като е дал милиони, за да го преоборудва?

— Нямам отговор на този въпрос — призна Пит.

— Затова искам от вас да го откриете. Погрижете се за непосредствените си задачи и изискайте един от реактивните самолети на НЮМА да ви закара до Морган Сити. Аз ще се обадя на Руди да му кажа, че тръгвате за там.

— Сега, след като работим без подкрепа от СЕН и другите разузнавателни управления, колко далеч можем да стигнем с тази работа? — поинтересува се Пит.

— Правете каквото е нужно, само се пазете да не бъдете убити — отвърна твърдо Сандекър. — Аз ще бъда отговорен за вашите действия, когато Мънро и Харпър се усетят, че ние не сме се объркали в мъглата и не сме се прибрали у дома като послушни момчета.

Пит огледа лицето на Сандекър.

— Защо го правите, адмирале? Защо застрашавате работата си като шеф на НЮМА. За да възпрете Кин Шан?

Сандекър прониза Пит с поглед.

— Ти и Ал ще застанете зад мен и ще продължите да преследвате Кин Шан, прав ли съм?

Джордино сви рамене.

— Да, мисля, че сте прав.

— В мига, в който ти, Дърк, се направи на страхлив лъв и плахо прие предложението на Монро да отидеш в някое безопасно жилище, разбрах, че се каниш да скочиш на кораба. Аз се кланям единствено на неизбежното.

Пит отдавна бе станал проникателен познавач на характера на Сандекър, затова отвърна:

— Не и вие, адмирале. Знам, че никога няма да се кланяте на нещо или на някого.

Огънят в очите на Сандекър пламна за миг и веднага угасна.

— Ако искаш да знаеш, ония привидения около заседателната зала тъй ме вбесиха, че разчитам на вас двамата, на Руди Гън и на всеки от НЮМА да пипне Кин Шан.

— Предстои ни едно доста тежко състезание — подхвърли Пит.

— Може би. — В очите на Сандекър се появи настойчив, заповеднически израз. — Само че „Кин Шан маритайм“ действа на вода, а тъкмо в това е нашето предимство.

След като съвещанието свърши, Харпър съпроводи Джулия до кабинета си и затвори вратата. Тя седна на един стол, а той зае мястото си зад бюрото.

— Джулия, имам тежка задача за теб. На съвършено доброволни начала. Но не съм сигурен, че все още си готова за нея.

Интересът на Джулия се възбуди.

— Няма да ми навреди, ако ме поизтощиш малко.

Харпър ѝ подаде една папка. Тя я отвори и огледа снимката на жена на нейната възраст, която гледаше в обектива с безизразно лице. Ако го нямаше белегът на брадичката, тя и Джулия можеха да минат за сестри.

— Името ѝ е Лин Уан Чу. Отраснала е в провинцията Цзянсу и избягала, когато баща ѝ поискал да я омъжи за мъж на възрастта на дядо ѝ. Намерила си работа в кухнята на един ресторант на пристанището Киндао и след време станала главен готвач в него. Преди три години постъпила като корабен готвач в „Кин Шан маритайм“ и оттогава пътува на контейнеровоза „Сун Лиен стар“.

Джулия разлисти досието на жената и забеляза, че е изготвено от ЦРУ. Започна да чете, а Харпър се облегна назад и я изчака да свърши.

— Приликата наистина е голяма — каза Джулия. — Имаме еднакъв ръст и тегло, само дето аз съм с четири месеца по-възрастна от Лин Чу. — Без да затваря папката в скута си, тя погледна Харпър. — Искаш да заема мястото ѝ, така ли? Тази задача ли имаш предвид?

Той кимна.

— Бях разпозната на кораба „Индиго стар“. Благодарение на един двоен агент, включен и във ведомостта на Кин Шан, охранителите му разполагат с мое досие, дълго цял километър.

— От ФБР имат известни подозрения и са го поставили под наблюдение.

— Не виждам как ще заема мястото на Лин Уан Чу, без да бъде разпозната — намръщи се Джулия. — Особено на дълъг път.

— Нужно е да се представиш за Лин Чу само за четири-пет часа, не повече. Време, достатъчно да навлезеш във всекидневието на кораба и евентуално да откриеш как Кин Шан прекарва незаконен товар от емигранти до суша.

— Със сигурност ли се знае, че на борда на „Сун Лиен стар“ са скрити чужденци?

— Един таен агент от ЦРУ в Киндао съобщи, че видял как над сто мъже, жени и деца и багажът им били стоварени от автобуси в глуха доба и вкарани в един от пристанищните складове в близост до кораба. Два часа по-късно „Сун Лиен стар“ отплавал. На другия ден агентът открил, че складът е празен. Сто и повече хора загадъчно изчезнали.

— И той смята, че са били качени на кораба?

— „Стар“ е голям контейнеровоз с капацитет да скрие най-малко сто живи тела и местоназначението му е пристанището Сунгари в Луизиана. Почти няма съмнение, че той е още един от плавателните съдове на Кин Шан за незаконно вкарване на емигранти.

— Разкрият ли ме този път — каза Джулия съвсем сериозно, — аз ще стана храна на акулите още преди да съм успяла да съобщя нещо.

— Рискът не е чак толкова голям, колкото си мислиш — увери я Харпър. — Този път няма да работиш сама, както на „Индиго стар“. Ще носиш със себе си скрито радио и ще можеш да приемаш и предаваш всяка минута. Подкреплението ти ще се намира на не по-малко от километър и половина.

Когато ставаше дума да се впуска в неизвестното, Джулия беше безстрашна като повечето мъже. Адреналинът ѝ вече се покачваше при мисълта, че ѝ предстои да ходи по въже.

— Но има един проблем — каза тя тихо.

— Какъв е той?

Хубавите ѝ червени устни се изкривиха в гримаса.

— Вкъщи ме научиха да готвя вкусно. Но никога не съм приготвяла храна в огромно количество.

29.

Беше ясно утро с високо чисто небе, изпъстрено тук-там с малки пухкави облачета, наподобяващи пръснати върху син килим пуканки. Пит наклони малкия водосамолет „Скайфокс“ до хоризонтално положение и прелетя над постройките и доковете на терминала Сунгари. След това зави и направи още няколко кръга, плъзгайки се на по-малко от трийсет метра над върховете на високите кранове, повдигащи дървени товарни сандъци от трюмовете на единствения товарен кораб, закотвен край иначе пустия пристан. Търговският кораб беше притиснат между пристана и един шлеп с влекач.

— Май днес работата е слаба — отбеляза Джордино от мястото на втория пилот.

— Един-единствен кораб, разтоварващ товар на пристанище, построено да обслужва цял флот! — добави Пит.

— Сигурно всяка страница на главната счетоводна книга за печалбите и загубите на дружеството „Кин Шан маритайм“ е нашарена с червено мастило.

— Какво ще кажеш за шлепа? — попита Пит.

— Изглежда, днес му е боклукчийски ден. Доколкото виждам, моряците изхвърлят в него пластмасови чували.

— Да мяркаш някъде следи от охрана?

— Съоръжението се намира напред мочурище — каза Джордино, оглеждайки блатата наоколо. — Единственото задължение на охраната би било да пъди навъртащи се алигатори, които, както съм чувал, доста се въдят по тия места.

— Голям бизнес е това — вметна Пит. — От кожата им се правят обувки, ботуши, чанти... Надявам се законът за ограничаване лова на алигаторите да бъде приет, преди да са станали застрашен от изчезване вид.

— Тласкачът и боклукчийският шлеп започват да се отдалечават от корпуса на товарния кораб. Направи един кръг над тях, когато излязат в открити води.

— Искаш да кажеш влекач, а не тласкач.

— Погрешно название. Защо ги наричат влекачи, като те не влачат, а тласкат шлепове по вътрешните водни пътища?

— Състав от свързани шлепове се влачи и оттам идва влекач.

— Но когато ги тласкат, трябва да се наричат тласкачи — възрази Джордино.

— Ще представя предложението ти на следващия годишен бал на речните лоцмани. Може и да ти дадат безплатен билет за ферибот.

— Вече получавам по един такъв всеки път, когато купувам по пет литра бензин.

— Променям посоката. — Пит предприе лек завой с двуместния водосамолет „Скайфокс“ и зае хоризонтално положение за неколкостотинте метра, преди да прелети над пететажния влекач с правоъгълен нос, забит в кърмата на единствения шлеп. От кормилната рубка на влекача излезе мъж и гневно започна да ръкомаха към водосамолета в знак да го пропъди. Когато скайфоксът мина над влекача, Джордино успя да мерне изцапаното му недружелюбно лице, по което бе изписано подозрение.

— Капитанът явно не обича любопитни очи.

— Май трябваше да му пуснем бележка, в която да го питаме накъде е пътят за Ирландия — подметна иронично Пит и наклони скайфокса за още едно облитане.

Самолетът, някогашен военен реактивен тренажор, беше купен от НЮМА и модифициран за кацане на водна повърхност с водоустойчив корпус и прибиращи се плавоци. С два реактивни двигателя, монтирани върху фюзелажа зад крилете и пилотската кабина, скайфоксът често се използваше от персонала на НЮМА, когато някой от нейните по-големи служебни реактивни самолети не бяха на разположение. А тъй като можеше да каца и излита от водна повърхност, той беше особено удобен и за превози от известно разстояние от сушата.

Този път Пит снижи до не повече от девет метра над комина и електронната апаратура на влекача, подаваща се от покрива на кормилната рубка. За секундите, в които се стрелнаха над влекача и шлепа, Джордино мерна двама мъже, които в същия момент се проснаха по корем сред боклукчийските чували с усърдното намерение да не бъдат забелязани.

— Видях двама мъже с картечни пистолети, които направиха несполучлив опит да се направят на невидими — събщи Джордино толкова спокойно, сякаш канеше гости на вечеря. — Според мен тук е в действие някакво мошеничество.

— Видяхме всичко, което трябваше да видим — каза Пит. — Време е за срещата ни с Руди и „Марин Денизен“. — Той направи широк обратен завой и пое по курс над река Ачафалайа към езерото Суит Бей. След малко научноизследователският кораб се появи в полезрението му и той спусна задкрилките и разпери плавоците. Самолетът плавно докосна спокойната водна повърхност, а плавоците му хвърлиха тънки завеси от водни пръски. Тогава Пит го плъзна до кораба и изгаси двигателите.

Джордино вдигна прозрачния капак на пилотската кабина и помахна на Руди Гън и капитан Франк Стюарт, които стояха до леерното ограждане. Стюарт се обърна и подаде команда. Стрелата на корабния кран се завъртя и надвисна над скайфокса. След като бе спуснато крановото въже, Джордино закачи куката и малките въжета за халките на крилата и фюзелажа на водосамолета, а после хвана вързаните въжета, които му хвърлиха моряците от екипажа. След подаден сигнал кранът започна да повдига скайфокса. Вода като водопад потече от корпуса и плавоците, докато екипажът на бреговата охрана направляваха въжетата, за да го нагласят в подходящо положение. После кранът извъртя самолета над борда на кораба и го спусна върху летателната площадка на кърмовата палуба до корабния хеликоптер. Пит и Джордино скочиха от пилотската кабина и се здрависаха с Гън и Стюарт.

— Наблюдавахме ви през бинокли — каза Стюарт и добави шеговито: — Толкова ниско кръжихте над Сунгари, че оставаше да си вземете под наем наушни слушалки и касети и да направите обиколка на мястото, без да ви е нужен екскурзовод.

— Видяхте ли нещо интересно от въздуха? — поинтересува се Гън.

— Странно, че попита точно това — каза Джордино. — Защото съм сто процента сигурен, че току-що май зърнахме нещо, което не би трябвало.

— Значи сте видели повече от нас — смотолеви Стюарт.

Пит се беше загледал в един пеликан, който прибра криле, гмурна се във водата и след малко се показа с малка риба в човката си.

— Адмиралът ни каза, че не сте успели да откриете никакви отвори в стената под пристаните, преди охраната им да ви свие АПА.

— Да, не видяхме друго освен една пукнатина — призна Гън. — Ако Кин Шан възнамерява да вкарва незаконни емигранти през Сунгари, това няма да става от кораб, а оттам през подземни тунели до складовете на терминала.

— Ти ни предупреди, че вероятно са много потайни — каза Стюарт. — И точно така излезе. Сега НЮМА се лиши от скъпоструваща апаратура и ние не смеем да си я поискаме обратно.

— Нищо не свършихме — заключи Гън умърлушен. — Последните четирийсет и осем часа само зяпахме празни пристани и безлюдни сгради.

Пит постави ръка на рамото му.

— Горе главата, Руди! Докато стоим тук и се жалваме, че сме били глухи, неми и слепи, цял кораб незаконни емигранти от Китай бяха разтоварени на Сунгари и сега пътуват към вътрешността на страната до някой разпределителен център.

Изумен, Гън се вгледа в очите на Пит и ги видя как искрят.

— Я кажи какво си видял.

— Влекач и шлепове, които преди малко отплаваха от Сунгари — отвърна Пит. — Ал пък зърнал двама мъже на борда на един от шлеповете, които били въоръжени. Когато прелетяхме над тях, те се опитали да се скрият.

— Нищо съмнително няма в това екипажът на влекач да носи оръжие — обади се Стюарт. — Това е общоприета практика, ако превозва ценен товар.

— Ценен ли? — засмя се Пит. — Товарът се състоеше от пълни боклукчийски чували, събирани на кораба по време на дългото му плаване по море. Въоръжените мъже не бяха на шлепа, за да пазят боклука, те бяха там, за да пазят някой от човешкия товар да не избяга.

— Откъде си сигурен в това? — попита Гън.

— От метода на елиминирането. — Пит започваше да се чувства добре. — В настоящия момент влизането и излизането от Сунгари става чрез океански и речни кораби. Корабите вкарват незаконни емигранти, но няма начин те тайно да бъдат превозени до

разпределителния център, откъдето да бъдат пръснати из страната. И вие сте доказали, че те не се свалят от кораба през тайни проходи под пристаните и складовете. Значи остава да бъдат превозвани навътре в страната с шлепове.

— Не е възможно! — отсече Стюарт. — Митническите и емиграционните служители се качват на борда веднага щом корабът спре до кея и го претърсват от носа до кърмата. Целият товар трябва да бъде разтоварен и пренесен в складовете за проверка. Проверява се всеки чувал с боклук. Така че как тогава хората на Кин Шан ще измамят инспекторите?

— Според мен незаконните емигранти биват настанявани в подводен плавателен съд под корпуса на търговския кораб, който ги е докарал от Китай. След като корабът пристигне в пристанището, подводният съд се изтегля по някакъв начин под вързания за кораба шлеп, на който ще бъде изхвърлен боклука. Докато това става, митническите и емиграционните служители си вършат работата, но не откриват никакви следи от незаконни емигранти. Тогава, по пътя за някой земен насип покрай река Ачафалайа, където ще стоварят боклука, те спират на някое по-скътано място, за да свалят чужденците.

Гън гледаше като слепец, чиито взор изведнъж се е възвърнал.

— И стигаш до това заключение само от прелитането ти над боклукчийски шлеп?

— Непоклатима теория — отвърна скромно Пит.

— Която обаче лесно може да бъде проверена — изтъкна Стюарт.

— В такъв случай губим ценно време в приказки — въодушеви се Гън. — Ще спуснем една моторница зад борда и ще последваме влекача. Ти и Ал ще можете да ги държите под око от въздуха.

— Най-неправилното нещо, което можем да направим — намеси се Джордино. — Те вече са нащрек от нашето кръжене над влекача. Капитанът му ще се усети, че някой е по петите му. Предлагам временно да си кротуваме и да се правим, че нищо не сме надушили.

— Ал е прав — подкрепи го Пит. — Контрабандистите не са глупави. Те са предвидили всяка вероятност. Тайните им разузнавателни източници във Вашингтон може вече да са изпратили на охраната на Сунгари снимки на всеки на борда на „Марин

Денизен“. Най-добре е да не избързваме и да вършим разузнавателната си експедиция възможно най-дискретно.

— Не трябва ли поне да уведомим СЕН? — попита Стюарт.

Пит поклати глава.

— Не и докато не им покажем неопровержимо доказателство.

— Има и друг проблем — добави Джордино. — На двамата с Дърк ни забраниха да работим на вашата страна на улицата.

Гън схвана подтекста на думите му и се усмихна.

— Знам, адмирал Сандекър ми каза. Вие сте се самоотлъчили от предложената ви правителствена безопасна квартира в Мейн.

— А! Оставаше и да я приемем! — изсмя се Джордино.

— Тогава какво правим, за да не стоим със скръстени ръце? — попита Стюарт. — И докога?

— Засега задръж „Марин Денизен“ закотвен където е — нареди Пит. — След като охраната на Кин Шан е откраднала вашия АПА, прикритието ви, че изпълнявате най-невинен научноизследователски проект на НЮМА, е пропукано. Поддържайте наблюдение над Сунгари от възможно най-близо разстояние.

— Ако ни подозират, няма ли да е по-добре да преместим кораба по-надолу по реката, към залива?

— Не смятам така — поклати глава Пит. — Стойте възможно най-близо. Обзалагам се, че те са прекалено самоуверени и си мислят, че тактиките и стратегиите на контрабандните им операции са неразкриваеми и обезопасени. Кин Шан се счита за недосегаем. Нека го оставим да си вярва, че китайците са хитри и ловки дяволи, а американците са излезли от училища за селски идиоти. Междувременно ние с Ал сами ще извършим една тайнствена операция, за да открием къде се намира разпределителния им център. Емиграционните служители ще искат да знаят къде се разтоварват и държат незаконно влезлите чужденци, преди да бъдат качени в автобуси и камиони за пръсването им из страната. — Пит замълча за миг. — Някакви въпроси или забележки?

— Ако си разкрил начина на действие на Кин Шан — обади се Стюарт, — значи ние сме изминали половината от пътя вкъщи.

— Планът ми се струва добър — отбеляза Гън. — Как да продължаваме нататък?

— Хитруването трябва да бъде на първо място в дневния ред — поясни Пит. — Ал и аз ще отидем в Морган Сити, ще се смесим с местните хора и ще наемем чартърна риболовна лодка. После ще тръгнем по Ачафалайа и ще търсим разпределителния център.

— Може би ще ви трябва водач — предложи Стюарт. — Оттук до шлюзовете над Батън Руж има хиляди тесни протоци, тресавища и блатисти разклонения. Тъй като не познавате добре реката, някое объркване ще ви коства много време и напразни усилия.

— Добра идея — каза Джордино. — Никак не ми се ще да се загубя и да загина в някое мочурище и смъртта ми да се превърне в загадка като тази на Амелия Еърхарт.

— Чак такава опасност няма — усмихна се Стюарт.

— Единственият водач, от който ще имам нужда, са топографски карти — кимна Пит към капитана на „Денизен“. — Ще ви съобщаваме местонахождението си и как вървят работите по моя сателитен телефон. Вие пък ни предупредете за следващото потегляне на влекача с шлепа от следващия кораб, пристигнал в пристанището.

— Няма да ви навреди и ако ни предадете информация за „Юнайтед стейтс“ — добави Джордино. — Много ми се иска да бъда наблизо, когато пусне котва в Сунгари.

Гън и Стюарт се размениха смутени погледи.

— „Юнайтед стейтс“ не плава към Сунгари — рече Гън.

Зелените очи на Пит се присвиха, раменете му се стегнаха.

— Адмирал Сандекър изобщо не ми каза такова нещо. Откъде имате тази информация?

— От местните вестници — отвърна Стюарт. — Веднъж на ден изпращаме моторна лодка до Морган Сити за необходимите продоволствия. Който прояви желание за това пътуване, винаги носи и вестник. Случаят се оказа голяма новина в Луизиана.

— Какъв случай? — поинтересува се Пит.

— Не си ли чул? — попита Гън.

— Какво да чуя?

— За „Юнайтед стейтс“ — смънка под носа си Гън. — Корабът пътува по Мисисипи към Ню Орлиънс, където ще бъде преоборудван като хотел с казино.

И Пит, и Джордино гледаха така, сякаш току-що им бяха казали, че всичките им спестявания са изчезнали. Джордино направи кисела

гримаса.

— Изглежда, стари приятелю, са ни подложили динена кора.

— Може и така да е. — Студенината в гласа на Пит сигурно бе минус двайсет градуса, а мрачната му усмивка сякаш предвещаваше нещо. — Но нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

30.

Късно следобед катерът на бреговата охрана „Уихокън“, който плаваше по ниските, накъдрени от вятъра вълни, забави ход, когато в машинното отделение дойде команда от кормилната рубка да намали скоростта. Капитан Дюън Луис се вгледа през бинокъла в контейнеровоза, който се приближаваше от юг на по-малко от една морска миля разстояние. Лицето му беше спокойно и отпуснато, фуражката му беше килната леко назад върху гъста коса с пясъчен цвят. Той свали бинокъла и откри дълбоко хлътнали светлокафяви очи. Обърна се и се усмихна на жената, която стоеше до него на командния мостик, облечена в униформата на американската брегова охрана.

— Ето го твоят кораб — каза той с басов глас. — Плава крадешком като вълк в овча кожа. А има такъв невинен вид.

Джулия Лий погледна над леерното ограждане към „Сун Лиен стар“.

— Пълна измама. Един бог знае на какви мъчения са подложени хората, скрити в корпуса му.

Джулия беше без грим, на брадичката ѝ имаше фалшив белег. Красивата ѝ дълга черна коса беше подстригана късо по мъжки фасон и беше покрита с бейзболна шапка с името на кораба. Отначало тя се поколеба дали да влезе в ролята на Лин Уан Чу, но тлеещата ѝ омраза към Кин Шан, заедно с непоклатимата ѝ увереност, че може да се справи, я направиха по-решена от всякога да опита. Почувства прилив на оптимизъм при мисълта, че не е сама в тази мисия.

Луис се обърна и насочи бинокъла си към равната зелена брегова ивица и устието на река Ачафалайа само на четири-пет километра от катера. С изключение на няколко лодки за скариди реката беше празна. Той кимна на младия офицер, застанал от едната му страна.

— Лейтенант Стоу, подайте му сигнал да спре и да пусне котва за проверка.

— Слушам, сър! — отвърна Стоу и пристъпи към радиорубката.

Висок и русокос, с почерняло от слънцето лице, Джеферсън Стоу имаше момчешкото излъчване на треньор по тенис.

„Уихокън“ се килна леко, откликвайки на кормилото, когато кърмчията приближи катера успоредно на контейнеровоза, плаващ под флага на Китайската народна република. На Луис му направи впечатление, че палубите му са отрупани с контейнери и въпреки това газенето му беше необичайно плитко.

— Отговориха ли? — провикна се той от кормилната рубка.

— Отговориха на китайски — отвърна Стоу от радиорубката.

— Да превода ли? — предложи услугите си Джулия.

— Хитруват — усмихна се леко Луис. — Половината от чуждите кораби, които спираме, имат навика да се правят на застреляни. Повечето от офицерите им говорят английски по-добре от нас.

Луис изчака търпеливо седемдесет и шест милиметровото скорострелно оръдие „Марк 75“ с далечно командване на носовата част да бъде извъртяно и насочено заплашително към контейнеровоза.

— Моля да уведомите капитана — на английски — да спре машините, в противен случай ще стрелям в мостика му.

Стоу се върна в крилото на мостика с усмивка на уста.

— Капитанът отговори на английски, че спира машините — съобщи той.

Сякаш в потвърждение на думите му пяната около вълнореза се стопи, когато големият кораб бавно легна на дрейф.

Луис погледна към Джулия със загриженост в очите.

— Готова ли сте, госпожице Лий?

— Готова както винаги — кимна Джулия.

— Нали сте проверили радиото си. — Това прозвуча повече като твърдение, отколкото като въпрос.

Джулия погледна към миниатюрния радиоапарат, залепен със скок между гърдите под сутиена ѝ.

— Работи безотказно. — Тя незабележимо притисна краката си един в друг, за да почувства малкия 25-калибров автоматичен пистолет, пристегнат с ремък от вътрешната страна на дясното ѝ бедро. Къс нож „Смит & Уесън“, чието сгъваемо острие можеше да изскочи от улея си мигновено и беше достатъчно здраво да разпори метален лист, беше залепено с лента за бицепса ѝ под ръкава на униформата ѝ.

— Дръжте предавателя си включен, за да можем да прехващаме всяка ваша дума — каза Луис. — „Уихокън“ ще остане в обсега на радиоапарата ви, докато „Сун Лиен стар“ пусне котва в Сунгари и вие

ни подадете сигнал, че сте готова да предавате. Надявам се размяната да протече по план, но ако се натъкнете на проблем след като заемете мястото на корабната готвачка, подайте сигнал и ние ще се притечем на помощ. Освен това ще имам хеликоптер и екипаж във въздуха, готови да се спуснат на борда.

— Благодаря за загрижеността, капитане. — Джулия замълча, извърна се и посочи към един широкоплещест мъж с мустаци като на морж, нахлупил ниско над хлътналите си сиви очи бейзболна шапка. — Беше мечта да се работи с уважаемия Кокран, когато репетирахме за тази моя роля.

— Мики Кокран е бил наричан всякак, но никога „мечта“ — засмя се Луис.

— Извинете ме за трудностите, които създадох на всеки от вас — каза тихо Джулия.

— Всички на борда на „Уихокън“ се чувстваме отговорни за безопасността ви. Адмирал Фъргюсън ми даде изрични нареждания да ви закрилям, независимо от обстоятелствата. Не ви завиждам за тази работа, госпожице Лий. Но ви обещавам, че ще направим всичко по силите си, за да ви опазим от неприятности.

Тя отмести поглед настрани и запази спокойния израз на лицето си, въпреки напиралите сълзи.

— Благодаря ви — каза тя простичко. — Благодарете и на останалите от мое име.

След като Стоу нареди да бъде пусната на вода моторницата на катера, капитан Луис пак погледна към Джулия.

— Време е — рече той и стисна здраво ръката ѝ. — Бог да ви благослови и късмет!

Капитан Ли Хунчан не беше особено ядосан, че от бреговата охрана на САЩ спряха кораба му и се качиха на борда защото отдавна го очакваше. Директорите в „Кин Шан маритайм“ го бяха предупредили, че американските емиграционни служители са напреднали в усилията си да пречат на разрастващото се контрабандно вкарване на чужденци в страната. Той се чувстваше неуязвим към всяка заплаха. И най-щателната проверка нямаше да открие втория корпус, закрепен под най-широката част и кила на кораба му, където се

намираха триста емигранти. Въпреки тясното пространство и непоносимите условия там, той не беше изгубил нито един от тях. Хунчан беше получил уверението, че както винаги и този път ще бъде щедро възнаграден от великодушния Кин Шан след завръщането си в Китай. Това беше шестото му плаване, комбиниращо превоз на товар и незаконни емигранти, и тлъстото му възнаграждение вече се оформяше в съзнанието му като разкошна къща за семейството му в елитния квартал на Пекин.

С невъзмутимо и на вид отпуснато лице той видя как носовата вълна на катера на бреговата охрана спадна. Хунчан още нямаше петдесет години, а косата му вече се беше прошарила и блестеше на слънцето, въпреки че тесните му мустачки бяха все още черни. Със стиснати устни и тъмнокехлибарени очи и с поглед на добродушен дядо той наблюдаваше как двата кораба застанаха на дрейф съвсем близо един до друг. После бе спусната моторна лодка, която запори водата към „Сун Лиен стар“. Той кимна на първия си офицер.

— Идете до задбордната стълба да посрещнете нашите гости. Около десетина са, доколкото виждам. Окажете им пълно съдействие и им разрешете свободен достъп до всяко кътче на кораба. — След това най-спокойно, сякаш седеше в градината на къщата си, капитан Ли Хунчан поръча да му донесат чай и загледа качващата се на борда му група, която веднага се залови с работата си.

Лейтенант Стоу отиде до мостика, за да поднесе почитанията си на капитан Хунчан и поиска да види корабните документи и митническата декларация. Екипът от бреговата охрана започна да се пръска — четирима отидоха да огледат отсеците, трима се заловиха с контейнерите, а други трима слязоха в жилищните помещения. Китаецът се държеше с безразличие към нахлуването им и почти не обърна внимание на тримата души от бреговата охрана, които като че ли повече се интересуваха от офицерския стол, и по-точно от камбуза, отколкото от самостоятелните каюти.

В офицерския стол бяха само двама от екипажа на контейнеровоза. И двамата бяха облечени в бели униформи и фуражки. Седяха край една маса — единият четеше китайски вестник, а другият сърбаше супа. Никой от тях не възрази, когато Кокран ги помоли с

езика на ръцете да излязат в коридора, докато бъдат проверени трапезарията и камбуза.

Облечена в униформата на бреговата охрана, Джулия се запъти право в камбуза, където завари Лин Уан Чу, с бели блуза и панталон, да разбърква с дълга дървена лъжица врящи скариди в казан на печката. Изпълнявайки нареждането на капитана да съдейства на инспекторите от бреговата охрана, тя вдигна поглед през излизащата от казана пара и се усмихна широко. После продължи да си върши работата, без да обръща повече внимание на Джулия, която мина зад нея и огледа килерите и складовете за провизии.

Лин Уан Чу не почувства върха на иглата, която се заби в гърба ѝ. След секунди в очите ѝ се появи почуда и парата над казана като че ли изведнъж се сгъсти. После всичко потъна в мрак. Много по-късно, когато се събуди на борда на „Уихокън“, първата ѝ мисъл беше да не би да е преварила скаридите.

За по-малко от минута и половина и благодарение на няколко репетиции Джулия се облече с белите дрехи на готвачката, а Лин Уан Чу лежеше на палубата в униформата на бреговата охрана. Още трийсет секунди ѝ отне на Джулия, за да подстриже късо косата ѝ и да нахлупи на главата ѝ бейзболната шапка с емблемата на бреговата охрана и името „Уихокън“.

— Можете да я отведете — съобщи тя на Кокран, който търпеливо пазеше вратата за коридора.

Кокран и още един от колегите му бързо вдигнаха китайската готвачка, преметнаха ръцете ѝ на раменете си, така че главата ѝ да увисне върху гърдите ѝ и да затрудни разпознаването ѝ. Джулия нахлупи още по-ниско бейзболната ѝ шапка, после кимна и изрече съвсем тихичко:

— Пожелавам ви отлично представление!

Двамата мъже завлачиха Лин Уан Чу към моторницата.

Джулия взе дървената лъжица и продължи да разбърква скаридите, сякаш правеше това целия следобед.

— Изглежда, един от хората ви се е наранил — отбеляза капитан Хунчан, като видя, че двама от бреговата охрана спускат отпуснатото тяло на свой колега в моторницата.

— Ами като не гледа къде ходи, глупакът си удари главата в една тръба — поясни Стоу. — Вероятно е получил сътресение на мозъка.

— Открихте ли нещо любопитно на борда? — попита Хунчан.

— Не, сър, корабът ви е чист.

— За мен е винаги удоволствие да услужа на американските власти — каза снизходително Хунчан.

— Сунгари ли е местоназначението ви?

— Да, според плавателния лист и документите, доставени от Кин Шан.

— Можете да тръгвате веднага щом слезем — отдаде любезно чест Стоу. — Извинете, че ви забавихме.

Двайсет минути след като лодката на бреговата охрана се оттласна от корпуса на големия кораб, от Морган Сити пристигна лоцмански катер и спря до „Сун Лиен стар“. Лоцманът се качи на борда и тръгна към командния мостик. Скоро контейнеровозът бе преведен през дълбоководния канал в долното течение на река Ачафалайа, а оттам, по езерото Суит Бей, към пристаните на Сунгари.

Капитан Хунчан стоеше на крилото на мостика до каджунския лоцман, когато той пое автоматизирания щурвал и с вещина направляваше кораба по блатистите води. Хунчан погледна от любопитство към тюркоазния кораб, закотвен малко встрани от канала. Ярکو изписаните букви на корпуса му го представяха като научноизследователски кораб, собственост на Националната агенция за подводни и морски изследвания. По време на плаванията си по света Хунчан често бе виждал кораби на тази агенция да извършват научноизследователски експедиции. През ума му мина, без да се задържи, мисълта какви ли експерименти провеждат те по река Ачафалайа под Сунгари.

Докато оглеждаше през бинокъла палубата на работния кораб, той изведнъж застина и се вгледа във висок мъж с гъста къдрава коса, който пък бе насочил своя бинокъл в него. Това, което направи странно впечатление на китайския капитан, беше, че вниманието на моряка от научноизследователския кораб не беше фокусирано върху самия контейнеровоз.

Той като че ли изучаваше килватера непосредствено зад кърмата му.

31.

Джулия доста се поизмъчи, докато разчете менюто и рецептите на Лин Уан Чу. Въпреки че китайският език на династията Хан е най-разпространеният в света, има няколко различни диалекта, характерни за отделните региони. Майка ѝ я бе научила да чете, пише и говори на мандаринския — най-важният от тях — още в детството ѝ. Джулия бе научила и най-разпространения от трите мандарински варианта, познат като пекински диалект. Тъй като Лин Уан Чу беше отраснала в провинцията Цзянсу, тя пишеше и говореше друг вариант на мандаринския диалект — нанкинския. За щастие Джулия откри доста сходства между двата, така че щеше да се справи. Докато работеше край печката, тя държеше главата си наведена, за да не може някой наблизко да вижда лицето ѝ.

Двамата ѝ помощници — помощник-готвачът и момчето за миене на чинии и поддържане чистотата на камбуза — засега не проявяваха признаци на подозрение. Те си вършеха своята работа и я заговаряха само във връзка с вечерята, без да се впускат в излишни разговори или клюки, научени от моряците. По едно време на Джулия ѝ се стори, че пекарят я оглежда с особен поглед, но когато тя му каза да спре да я зяпа и да се съсредоточи в тавата си, той се засмя, пусна неприлична забележка и сведе поглед към работата си.

Печките и връщите тенджери върху тях скоро превърнаха камбуза в същинска сауна. Джулия не помнеше някога от нея да са се стичали реки от пот. Тя пиеше чаша след чаша вода. Изрече наум малка благодарствена молитва, когато помощник-готвачът предложи лично да приготви зеленчуковата супа и пилешкото с кълнове от зелен фасул. Джулия пък се залови с приготвянето на печено свинско с макарони и пържен ориз със скариди.

Когато „Сун Лиен стар“ благополучно пусна котва в Сунгари, Капитан Хунчан влезе в камбуза, за да закуси набързо със сусамени кифлички. После се върна на мостика, за да посрещне американските митнически и емиграционни служители. Беше погледнал Джулия

право в лицето, но нищо не го накара да се усъмни, че това не е Лин Чу.

Джулия се присъедини към другите членове на екипажа, подредени в редица, и подаде паспорта си на качилия се на борда емиграционен служител. Обикновено капитанът събираше всички паспорти, за да можеше всеки на кораба му да продължи да изпълнява задълженията си, но СЕН беше особено стриктна с плавателните съдове, собственост на „Кин Шан маритайм“, влизащи в пристанището. Служителят прегледа паспорта на Лин Уан Чу, който Джулия бе открила в каютата на главната готвачка, без да я поглежда. Направи го много професионално, помисли си тя. Защото, ако я беше погледнал в лицето, вероятно щеше да я разпознае и да се издаде с мимика, колкото и мимолетна да беше тя.

След като формалностите приключиха, всички слязоха да се приготвят за вечерята. Камбузът беше разположен между каюткомпанията и стола за моряците. Като главен готвач Джулия сервираше на офицерите, а помощниците ѝ раздаваха храна на моряците. Тя изгаряше от нетърпение да преброди кораба, но докато не се нахранеха всички, тя трябваше да изпълнява ролята си, за да не събуди подозрение.

Джулия мълчаливо поднасяше ястията, отскачаше до камбуза от време на време и отвръщаше с усмивка на всеки, който ѝ правеше комплимент за храната и искаше допълнителна порция. Тя не се правеше на Лин Уан Чу, тя беше Лин Уан Чу. Никой не се вторачваше в нея, никой не я гледаше с подозрение, нито обръщаше внимание на незначителните разлики в маниерите и в говора ѝ. За тях тя беше същата готвачка, която им приготвяше храната от нощта, когато „Сун Лиен стар“ потегли от Киндао.

Тя прехвърляше в ума си точка по точка от мисията си. Засега нещата вървяха гладко, но оставаше едно много важно нещо. Ако на борда на кораба имаше триста незаконни емигранти, как ги хранеха? Храната им със сигурност не се приготвяше в камбуза. Според менюто на Лин Чу, тя приготвяше порции само за трийсетчленния екипаж. Не ѝ се вярваше да има друг камбуз на борда, където да се готви за пътниците. Тя провери складовите отсеци и шкафове и откри точното количество провизии, необходими за екипажа за пътуването му от Китай до Сунгари. Започна да се пита дали източникът от ЦРУ в

Киндао не е объркал името на кораба и е подал грешна информация на Питър Харпър.

Запазвайки спокойствие, тя влезе в малката канцелария на Лин Чу и се направи, че започва да подготвя менюто за следващия ден. С ъгълчето на едното си око наблюдаваше как помощникът ѝ прибира останалата храна в шкафа, а другото момче забърсваше масите, преди да се залови с миенето на чиниите и съдовете за готвене.

След малко тя стана и най-непринудено мина през каюткомпанията и излезе в коридора. Остана доволна, че никой от двамата мъже в камбуза не обърна внимание на излизането ѝ. Тя се качи по една вътрешна стълба, която я отведе на палубата под кормилната рубка и крилата на мостика. Големите кранове вече бяха готови да разтоварват контейнерите, подредени на товарните палуби.

Погледна зад борда и видя как един тласкач буташе шлеп покрай корпуса на контейнеровоза. Доколкото успя да види, екипажът му се състоеше от китайци. През един люк на товарния отсек двама от тях започнаха да хвърлят издути от боклук пластмасови чували върху шлепа. Процедурата се извършваше под зоркото око на един полицейски служител от отдела за борба с наркотици, който проверяваше всеки чувал, преди да бъде хвърлен зад борда.

Гледката по нищо не издаваше, че се върши нещо незаконно. Корабът бе претърсен от бреговата охрана, от митнически и емиграционни служители за незаконни чужденци и наркотици, но нищо нередно не бе открито. Контейнерите бяха пълни със стока, включваща дрехи, гумени и пластмасови обувки, детски играчки и игри, радио и телевизионни апарати — всички произведени от евтина китайска работна ръка в ущърб на хилядите безработни американци.

Тя се върна в камбуза и напълни една кошница със сусамени кифлички, които, както беше разбрала, капитан Хунчан много обичал. След това започна да обикаля из долните палуби на кораба, проверявайки и помещенията под водолинията. Повечето от моряците работеха горе, където разтоварваха контейнерите от кораба. Неколцината останали изразиха задоволство, когато им се предлагаше от кифличките. Тя подмина машинното отделение, напълно сигурна, че там не може да има скрити емигранти. Никой машинен инженер, който обичаше работата си, не би допуснал пътници в близост до скъпите му машини.

В един момент я обхвана паника, когато се загуби в един дълъг отсек, където се държаха резервоарите с корабно гориво. Стресна се от един моряк, който се появи зад нея и я попита какво прави тук. Джулия се усмихна, предложи му кифлички и му каза, че тъй като днес е рожденият ден на капитана, той поискал всеки да го отпразнува. Обикновеният моряк, не виждайки причина да се усъмни в думите на главната корабна готвачка, си взе с благодарност шепа кифлички и се усмихна радостно.

След безплодно търсене във всеки отсек на кораба, в който можеше да бъдат скрити и хранени голям брой пътници, и като не откри нищо подозрително, Джулия се върна на откритата дясна палуба. Застана до леерното ограждане, сякаш ѝ се искаше да слезе на брега и като се увери, че наблизо няма никой, който да я чуе, пхна малък приемник в ухото си и започна да говори в предавателя в пазвата си.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но корабът изглежда напълно чист. Проверих всяка палуба и не открих никакви следи от наличие на незаконни емигранти.

Капитан Луис се обади веднага от борда на „Уихокън“.

— В безопасност ли сте?

— Да, бях приета безусловно.

— Искате ли да слезете от кораба?

— Още не. Ще ми се да се позавъртя тук още малко.

— Моля ви, дръжете ме в течение — каза Луис — и бъдете внимателна.

Последните думи на Луис се чува приглушено, тъй като въздухът изведнъж затрептя от тупкащ звук, последван от грохота на хеликоптера на „Уихокън“, който закръжи над кея. Джулия потисна порива си да му помага. Остана нехайно надвесена над леерите, проследявайки с поглед летателната машина с безпристрастно любопитство. Вътрешно се зарадва при мисълта, че е наблюдавана от двама души от бреговата охрана на САЩ, които се явяваха като нейни ангели пазители.

Беше доволна, че мисията ѝ свърши и в същото време я беше яд, че не успя да открие никаква престъпна дейност. Както изглеждаше, Кин Шан отново бе надхитрил всички. Но тя не можеше да се реши да

напусне кораба така пораженчески. Трябваше да има отговор и Джулия бе твърдо решена да го открие.

Тя заобиколи кърмата и слезе на долната палуба откъм кея, за да вижда директно шлепа, който вече беше пълен до половината с пластмасови боклукчийски чували. Задържа се известно време, за да огледа добре шлепа и тласкача. В този момент капитанът на тласкача задейства огромните му двигатели, за да се оттласне от „Сун Лиен стар“. Двата гребни винта започнаха да разпенват спокойната кафеникава вода.

Джулия се изпълни с безпокойство. Нямахше никакви тълпи от емигранти, наблъскани при тежки условия на борда на „Сун Лиен стар“ — в това беше повече от сигурна. Но и не се съмняваше в правдивостта на агента от ЦРУ, който съобщаваше от Киндао. Кин Шан беше хитър клиент. Положително е изнамерил някакъв метод да измами най-добрите правителствени следователи в бранша.

Нямахше трудни и бързи отговори. Ако имаше разрешение, може би то бе свързано с шлепа и тласкача, които се отдалечаваха от кораба. Почувства, че няма друг избор. Провалът отново ѝ се присмиваше в лицето. Обхвана я огромен гняв. Тогава разбра, че трябва да действа.

Един бърз поглед ѝ подсказа, че вратата на трюма е затворена и наоколо не се виждаше никой от моряците, които работеха на борда на корпуса, който гледаше към водата срещу кея. Капитанът на тласкача стоеше зад щурвала, а на крилото на мостика друг член от екипажа изпълняваше ролята на наблюдател, докато трети стоеше на носа на шлепа — и тримата гледаха право напред. Никой не се обръщаше назад.

Докато тласкачът минаваше покрай нея, тя огледа кърмовата му палуба. Имаше едно дълго въже, навито зад комина. Прецени разстоянието дотам на около три метра и се покатери по леерното ограждане. Нямахше време да се свързва с Луис и да му обясни какво смята да прави. Всяко колебание бе прогонено, той като Джулия беше човек на бързите решения. Тя си пое дълбоко въздух и скочи.

Скокът на Джулия бе видян, но не от някой от екипажа на „Сун Лиен стар“, а от Пит от борда на „Марин Денизен“, закотвен край входа на пристанището. През последния един час той седеше на

капитанския стол, без да обръща внимание на слънцето и на рукващия от време на време дъжд, и наблюдаваше внимателно през бинокъл дейността, която се извършваше край контейнеровоза. Най-много го интересуваха шлепът и тласкачът. Напрягна поглед, когато видя как боклукът, събиран по време на дългото пътуване от Китай дотук, биваше внимателно връзван в чували, които се пускаха от един люк в корпуса на кораба до шлепа. Когато и последният чувал бе хвърлен зад борда и люкът бе затворен, Пит реши да прехвърли вниманието си към контейнерите, свалени от крановете на пристана. Но точно тогава най-неочаквано видя как една фигура се покатерва по леерите, обточващи горната палуба, и се хвърля върху покрива на тласкача.

— Какво беше това?! — извика той.

Руди Гън, който стоеше до Пит, се закова на място.

— Нещо интересно ли видя?

— Някой току-що скочи от кораба върху влекача.

— Сигурно е някой от екипажа.

— Приличаше на корабния готвач — отвърна Пит, без да измества бинокъла от влекача.

— Дано не се е наранил — отбеляза Гън.

— Мисля, че едно навито въже пое удара. Не личи да се е наранил.

— Откри ли нещо, което да те кара да мислиш, че има някакъв подводен съд, който може да се свали от кораба и да бъде закаран под шлепа?

— Нищо — призна Пит. После матовозелените очи се напрегнаха и в тях заблестяха мънички искри. — Но всичко това може да се промени в следващите четирийсет и осем часа.

32.

Малката реактивна лодка на „Марин Денизен“ препускаше по вътрешния воден път и когато навлезе в крайбрежните води на Морган Сити, намали ход. Градът беше защитен от преливането на реката с бетонни диги, високи два и половина метра, и с шестметрова стена, гледаща към Мексиканския залив. Два магистрални моста и един железопътен се простираха над река Ачафалайа в Морган Сити и белите светлини на фаровете и червените задни светлини на разминаващите се автомобили приличаха на мъниста, изплъзващи се между пръстите на жена. Светлините на сградите се отразяваха във водата и затрептяваха в дирите, оставяни от минаващите кораби. С населението си от 15 000 души Морган Сити минава за най-голямата община в енорията „Сейнт Мери“ (В Луизиана административните териториални деления се наричат енории вместо окръзи, както е в другите щати). Градът гледа на запад към широк залив на река Ачафалайа, наречен Бериук. На юг тече Байу Бьоф, която обточва града като широк ров и се влива в езерото Палурд.

Морган Сити е единственият град на бреговете на Ачафалайа и е разположен ниско, което го прави уязвим към наводнения и изключително високи приливи, особено по време на ураганни бури, но жителите му никога не си правят труда да поглеждат на юг към залива за задаващи се заплашителни облаци. Калифорния имаше своите земетресения, Канзас — своите торнада, а Монтана — снежните виелици, „така че, защо да се безпокоим“, беше преобладаващото заключение.

Общината е малко по-урбанизирана от повечето други градове в мочурливата местност на Луизиана. Тя функционира едновременно като пристанище, източник на прехрана за рибарите, седалище на нефтени компании и корабостроителни дружества и въпреки това има аромата на речен град като онези покрай реките Мисури и Охайо, повечето от чиито сгради са обърнати с лице към водата.

Мина върволица от риболовни кораби. С остри носове, високи прави бордове и каюти в предната част и мачти и мрежи с пръти на

кърмата, те се насочваха към дълбоките води на залива. Корабите, които плаваха в плитките води, имаха плоски дъна за по-малко газене, по-ниски бордове, заоблени носове и с мачти в предната част, а каютите се намираха на кърмата. И двата типа бяха предназначени за лов на скариди. Малките ветроходи за стриди спадаха към друга категория. Те нямаха мачти, тъй като работеха предимно по вътрешните водни канали. Реактивната лодка на НЮМА подмина един такъв; палубите му едва се подаваха над водата и бяха запълнени с малки планини от стриди с черупките, достигащи височина от метър и половина до два.

— Къде искаш да те сваля? — попита Гън, който стоеше зад щурвала на малката моторница.

— Ами не виждам по-подходящо място от най-близката крайбрежна кръчма да се запозная с местните хора — отвърна Пит.

Джордино посочи към несиметрично разположените дървени постройки край кея. Неонова реклама на покрива на една от тях обявяваше:

РИБАРСКИ КЕЙ НА ЧАРЛИ

МОРСКИ ДЕЛИКАТЕСИ И АЛКОХОЛ

— Май това там ще е нашето място.

— Вероятно в съседните постройки рибарите стоварват улова си и го опаковат — отбеляза Пит. — По-добро място да се пита за необичайни неща по реката, здраве му кажи!

Гън намали скоростта на моторницата, за да я преведе между малка флотилия от траулери, и спря в подножието на дървена стълба.

— Успех! — пожела той с усмивка на качващите се на кея Пит и Джордино. — И да „пишете“!

— Ще поддържаме връзка — увери го Пит.

Гън помахаше с ръка, отгласна от кея и обърна малката реактивна лодка обратно по течението към „Марин Денизен“.

Кеят вонеше на риба, миризмата се усилваше още повече от нощната влага. Джордино посочи с брадичка към купчина стридени

черупки, която стигаше почти до покрива на крайбрежната кръчма.

— Една бира „Дикси“ и дузина сочни стриди ще ми дойдат повече от добре в момента — подхвърли той с радостно предчувствие.

— Бас ловя, че и супата им от бамя ще е от световна класа.

Влизането през вратите на кръчмата „Рибен кей на Чарли“ беше все едно да се върнеш назад във времето. Старата климатична инсталация отдавна бе загубила битката с човешка пот и цигарен дим. Дъсченият под беше протрит от рибарски ботуши и обгорен от стотици фасове. Масите, направени от капаци на люкове на стари кораби и лакирани, също показваха своя дял от угарки. Грохналите капитански столове бяха снаждани и лепени след дългогодишни сбивания в бара. Окачени по стените, ръждясали метални табели рекламираха всичко: от джинджър ейл „Ант бий“ до уиски „Олд саут“. Те до една бяха безразборно надупчени от куршуми от минало или днешно време. Никъде нямаше реклами на съвременна бира. Полиците зад барплота, отрупани с близо сто различни видове алкохолни напитки, някои от които местно производство, изглеждаха така, сякаш са били безразборно заковани за стената от времето на Гражданската война. Барплотът беше направен от палубата на отдавна изоставен риболовен кораб и плачеше за набиването на не една талпи в него.

Клиентелата представляваше смесица от рибари, местни работници в кораборемонтните и строителните работилници и работници на нефтените сонди недалеч от брега — груби, отрудени хора. Тук беше земята на каджуните и неколцина разговаряха на френски език. Две големи кучета дремеха кротко под една свободна маса. Най-малко трийсетина мъже изпълваха бара, жена не се виждаше никъде, дори и като барманка. Всички питиета се сервираха от бармана. Чаши за бирата не се даваха, получаваш я или в шише, или в консерва. Единствено твърдият алкохол заслужаваше пукната и нацърбена чаша. Един келнер с вида на борец, който излиза всеки четвъртък на местната арена, сервираше храната.

— Какво мислиш? — обърна се Пит към Джордино.

— Сега вече знам къде отиват да умират старите хлебарки.

— Само не забравяй да се усмихваш и да се обръщаш с „господине“ към всекиго от тези мъжаги, който те попита колко е часът.

— Това е последното място, където бих започнал да се бия — съгласи се Джордино.

— Добре че не сме облечени като туристи, слезли от туристически кораб — отбеляза Пит, оглеждайки кърпените и мръсни дрехи, с които екипажът на „Марин Денизен“ беше снабдил Джордино и него. Той беше убеден, че по миризмата на чисто в кръчмата ще разберат, че не са тукашни.

— Знаех си аз, че не биваше да се къпя последния месец — вметна иронично Джордино.

Пит се поклони и посочи към една свободна маса.

— Ще вечеряме ли?

— И още как! — Джордино му отвърна с поклон и издърпа един от столовете, за да седне.

След като минаха двайсет минути, без да бъдат обслужени, Джордино се прозя и рече:

— Изглежда, че келнерът добре е заучил техниката да се прави, че не забелязва масата ни.

— Май те чу, защото идва — усмихна се Пит.

Келнерът беше облечен с джинси и фланелка с щампа, изобразяваща младо дългорого добиче, спускащо се на ски по кафяв хълм, и с надпис: АКО БОГ Е ИСКАЛ ТЕКСАСЦИТЕ ДА КАРАТ СКИ, ЩЕШЕ ДА НАПРАВИ КРАВЕШКИТЕ ЛАЙНА БЕЛИ.

— Ще искате ли нещо от кухнята? — попита той с изненадващо висок глас.

— За мен дузина скариси и бира „Дикси“ — каза Джордино.

— Имате ги — отвърна сервитьорът. — А за вас?

— Една купа от знаменитата ви супа от бамя.

Мъжът се усмихна.

— Не знаех, че е знаменитата, ама наистина е вкусна. Нещо за пиене?

— Имате ли текила?

— Разбира се. Тук идват много рибари от Централна Америка.

Сервитьорът се обърна и закрачи към кухнята, но преди това ги погледна и рече:

— Веднага се връщам.

— Надявам се да не се мисли, че е Арнолд Шварценегер и да минава с кола през стена — смънка Джордино.

— Отпусни се — каза му Пит, — наслаждавай се на местния колорит, на посетителите, на задименото обкръжение...

— Не е лошо да се възползвам от застоялия въздух и да го подсиля още повече — рече Джордино и запали една от екзотичните си пури.

Пит огледа помещението, търсейки да открие подходящ човек, от който да изкопчи информация. Загледа се в една група мъже от сондовата кула, които бяха наобиколили единия край на барплота и играеха на залагания. Те бяха добра възможност, но не изглеждаха предразположени към непознати. Започна да съсредоточава вниманието си в рибарите. Неколцина от тях седяха около две-три събрани маси и играеха покер. Един по-възрастен мъж, около шейсет и пет години, както прецени Пит, беше яхнал стол и следеше играта, без да взима участие. Приличаше на саможивец, но в синьо-зелените му очи проблясваха весели и дружелюбни пламъчета. Имаше силно прошарена коса и мустаци, които се съединяваха с брада, закриваща цялата долна челюст. Той наблюдаваше как другите подхвърлят парите си на масата като психолог, който изучава поведението на лабораторни мишки.

Сервитьорът донесе питиетата, но без табла — в едната ръка стъклена чаша, в другата шише.

Пит го погледна и попита:

— Каква марка е текилата?

— Мисля, че е „Панчо Вила“.

— Доколкото познавам видовете текила, „Панчо Вила“ е в пластмасови шишета.

Сервитьорът изкриви устни, сякаш се опитваше да изрови от паметта си нещо видно преди много години. После лицето му светна.

— А, да, прав сте. Наистина е в пластмасови шишета. Чудесно лекарство за неразположението ви.

— В момента нямам никакво неразположение — рече Пит.

Джордино се захили самодоволно.

— Колко утайка лежи на дъното на тази бутилка и колко струва тя?

— Докато работехме над проекта „Златото на инките“ в пустинята Соноран, си купих бутилка за долар и шейсет и седем — вметна Пит.

— Дали не е опасна за пиене?

Пит вдигна чашата си на светлината, преди да отпие солидна глътка. После закачливо събра очи и рече:

— Като всяко пристанище по време на буря.

Сервитьорът се върна от кухнята със стридите за Джордино и супата за Пит. Като основно ядене двамата си поръчаха джамбалая^[1] и морски вълк. Стридите от Мексиканския залив бяха толкова големи, че Джордино трябваше да ги реже като пържола. А супата от бамя спокойно можеше да задоволи глада на лъв. След като натъпкаха стомасите си, омитайки огромното плато с джамбалая, те си поръчаха по още едно от питиетата си, отпуснаха се на столовете и охлабиха коланите си.

По време на вечерята Пит почти не откъсваше поглед от мъжа, наблюдаващ покерджиите.

— Кой е онзи възрастен човек там, дето е възседнал стола? — попита той сервитьора. — Познавам го отнякъде, но не мога да се сетя откъде.

Погледът на сервитьора пробяга покрай бара и спря върху въпросния мъж.

— А, той ли. Той притежава риболовна флотилия. Излиза предимно за раци и скариди. Има също така и развъдник за морски вълк. По вида му не личи, но е заможен човек.

— А дали дава лодки под наем?

— Това не знам. Ще трябва да питате него.

Пит се обърна към Джордино.

— Защо не се разходиш до бара да провериш дали можеш да научиш къде хвърлят отпадъците си влекачите на „Кин Шан маритайм“.

— А ти?

— Аз ще поразпитам за драгирането по горното течение на реката.

Джордино кимна мълчаливо и стана от стола. Не след дълго той вече размиваше неколцина рибари, като им разказваше случки от риболовните си дни край Калифорния.

Пит се приближи до възрастния човек и застана до него.

— Извинете, господине, мога ли да поговоря с вас?

Синьо-зелените очи на сивокосия мъж бавно огледаха Пит от колана до черната му къдрава коса. После той кимна, стана от стола и направи знак на Пит да отидат в едно сепаре в ъгъла на бара. След като се настани и си поръча бира, рибарят заговори:

— С какво мога да ви услужа, господин...?

— Пит.

— Господин Пит. Вие не сте от този блатист район.

— Не. Аз работя в Националната агенция за подводни и морски изследвания във Вашингтон.

— И правите морски изследвания тук?

— Този път не — отвърна Пит. — Колегите ми и аз сътрудничим на Емиграционната служба, която се опитва да спре незаконното вкарване на чужденци в страната.

Възрастният мъж извади загасена пура от джоба на вехтия си анорак и я запали.

— Как мога да ви помогна аз?

— Бих искал да наема лодка, за да проуча изкопните работи нагоре по реката...

— Канала, прокопан от „Кин Шан маритайм“, за извличане на земен насип за Сунгари ли? — прекъсна го осведоменият рибар.

— Точно той.

— Няма много за проучване освен един голям ров на мястото на загадъчното блатисто разклонение. Сега хората го наричат Загадъчния канал.

— Не мога да повярвам, че е било необходимо толкова голямо количество насип за строежа на пристанището — отбеляза Пит.

— Изкопаната кал от канала, която не се е използвала за насип, беше натоварена на шлепове и изхвърлена в залива — поясни рибарят.

— Там наблизо има ли селище?

— Имаше един град, наречен Калзас, разположен в края на мочурливата местност, недалече от река Мисисипи. Но вече го няма.

— Калзас не съществува? — попита Пит.

— Китайците заявиха, че направили услуга на жителите на града, като им били осигурили достъп по вода до Ачафалайа. Истината обаче е, че те подкупиха собствениците на земя. Платиха им три пъти повече от действителната стойност на земите им и от всичко остана

един призрачен град. Другото бе изхвърлено с булдозери в мочурището.

Пит изглеждаше объркан.

— Тогава каква е била целта да се прокопае канал със задънен край, когато те са могли да си набавят насип отнякъде другаде в долината Ачафалайа?

— Всички по поречието на реката също се чудят — отвърна възрастният рибар. — Проблемът е, че онези мои приятели, които от трийсет години ловяха риба в блатистото разклонение на реката, вече не са добре дошли там. Китайците опънаха верига над новия канал и вече не разрешават достъп за рибарите. Нито за ловците.

— А те използват ли канала за плаване на шлепове?

Рибарят поклати глава.

— Ако си мислите, че вкарват незаконно чужденци по канала, грешите. Единствените влекачи и шлепове, които плават от Сунгари, свиват на северозапад по блатистото разклонение Теч и спират до един кей край една стара изоставена фабрика за захар на около шестнайсет километра от Морган Сити. „Кин Шан маритайм“ я купи, когато започна строежа на Сунгари. Железопътната линия, минаваща покрай фабриката, бе възстановена от китайците.

— И накъде води тя?

— Свързва се с главната Южнотихоокеанска линия.

Калните води започваха да се избистрят. Пит не каза нищо в продължение на няколко минути. Загледан в пространството, той си спомни за дирята след „Сун Лиен стар“, която бе наблюдавал. Тя изглеждаше някак необикновена, но ясно очертана под разпенената водна повърхност, което не е нормално за основната корпусна конструкция на товарен кораб. Беше му се сторило, че корпусът или измества повече вода, отколкото предвидената според конструкцията, или имаше втори, външен корпус. Започна да си представя в съзнанието отделен плавателен съд, може би подводен, който е закрепен за кила на контейнеровоза. Накрая попита:

— Има ли име този кей?

— Навремето се наричаше Бартоломо, на името на човека, който построил фабриката през хиляда деветстотин и девета.

— За да стигна достатъчно близо до кея Бартоломо и да го проуча, без да събуждам подозрение, ще трябва да наема някаква

рибарска лодка.

Старият рибар погледна Пит, сви рамене и се усмихна.

— Аз бих използвал нещо по-добро. На вас и колегата ви трябва шантибот.

— Шантибот ли? Какво представлява?

— Някои ги наричат плаващи палатки. Хората ги използват да се разхождат с тях нагоре-надолу, да пускат котва в блатистите разклонения на реката край градовете или фермите и да потеглят отново. Често ги оставят на някое място за дълго и ги използват като къщички за отдых. Малко са вече хората, които живеят в тях постоянно.

— Сигурно са нещо като голяма лодка, приспособена за живеене.

— Само че обикновено такава лодка се движи на собствен ход — поясни брадатият рибар. — А аз имам лодка, в която може да се живее и има добър двигател, монтиран в корпуса ѝ. Ваша е, ако решите, че ще ви послужи. И тъй като смятате да я използвате за доброто на страната, ще ви я дам безплатно. Стига само да ми я върнете в състоянието, в което ще я получите.

— Мисля, че човекът ни прави предложение, което не бива да отхвърляме — вметна Джордино, който междувременно беше напуснал компанията си и слушаше разговора.

— Благодарим ви — рече чистосърдечно Пит. — Приемаме.

— Ще намерите шантибота на около километър и половина нагоре по Ачафалайа, на левия бряг, завързана за пристан, на който пише „Пристанът на Уилър“. До него има малка кораборемонтна работилница и бакалия, чийто собственик е стар мой приятел и съсед и се казва Дъг Уилър. Можете да си купите провизии от него. Аз пък ще се погрижа да заредя лодката с гориво. Ако някой вземе да ви разпитва, просто кажете, че сте приятели на Байу Кид. Така ме наричат хората тук. С изключение на друг мой стар приятел, с когото ходим на риба, Том Стрейт, бармана. Той продължава да ме нарича с истинското ми име.

— Двигателят мощен ли е достатъчно, за да се движи срещу течението на реката? — попита наивно Пит.

— Мисля, че лодката ще ви свърши работа.

Пит и Джордино се въодушевиха и благодариха на стария рибар за съдействието му.

— Ще върнем лодката ви във вида, в който ще я вземем — обеща Пит.

Джордино се пресегна и се ръкува със стареца. Когато заговори, в гласа му прозвуча нехарактерно за него умиление.

— Мисля, че никога няма да узнаете колко хора ще спечелят от вашата любезност.

Рибарят поглади брадата си и махна с ръка.

— Радвам се, че мога да помогна. Желая ви успех, момчета! Незаконният бизнес, особено с човешки същества, е гнусен начин за печелене на пари.

Той проследи с поглед Пит и Джордино, които напуснаха „Рибен кей на Чарли“ и потънаха в нощта. Той остана на мястото си и довърши бирата си. Денят му беше дълъг и той се чувстваше уморен.

— Научи ли нещо на бара? — поинтересува се Пит, когато двамата продължиха по една алея към оживена улица.

— Тукашните хора не са настроени приятелски към „Кин Шан маритайм“ — отвърна Джордино. — Китайците отказвали да използват труда им или корабните им дружества. Целият трафик от шлепове и влекачи от Сунгари се осъществява с китайски плавателни съдове и екипажи, които живеят на пристанището и изобщо не стъпват в Морган Сити. Сред местните жители се натрупва гняв, който вероятно много скоро ще избухне в малка война, ако Кин Шан не започне да проявява уважение към жителите на енорията Сейнт Мери.

— Съмнявам се Шан да има афинитет към сприятеляване със селяни — изсмя се Пит.

— Какъв е планът ни?

— Първо, трябва да си намерим легло с включена закуска. После, щом изгрее слънцето, се качваме на шантибота, тръгваме нагоре по реката и започваме да проучваме внимателно водния канал, водещ за никъде.

— А Бартоломо? Не си ли любопитен да видиш дали именно там не стоварват човешкия си товар шлеповете?

— Любопитен, да, но безразсъден, не. Ние няма да спазваме срокове. Ще огледаме Бартоломо, след като проучим канала.

— Ако искаш да проведем подводно проучване, ще ни е нужна водолазна екипировка — отбеляза Джордино.

— Веднъж установим ли се, ще се обадя на Руди да ни донесе по един комплект.

— Ами Бартоломо? Ако установим, че старата захарна фабрика е разпределително депо за незаконно вкараните чужденци, тогава какво?

— Тогава ще прехвърлим досадната работа по провеждане на внезапна проверка на агентите от СЕН, но едва след като направим удоволствието на адмирал Сандекър лично да съобщи на Питър Харпър, че НЮМА е разкрила още една от непозволените операции на Кин Шан без чужда помощ.

— По моему това се казва поетична справедливост.

Пит се усмихна на приятеля си.

— Сега идва трудната част.

— Каква трудна част?

— Трябва да намерим такси.

Докато стояха на тротоара, Джордино обърна глава и погледна през рамо към кръчмата.

— Не ти ли се стори познат старият рибар?

— Сега, като ме попита, наистина ми се стори познат.

— Така и не го попитахме как му е името.

— Следващия път, като се видим, ще го питаме дали не сме се срещали някъде — отвърна Пит.

В кръчмата на Чарли старият рибар погледна към бара, когато барманът се провикна към него.

— Ей, Къслър, още една бира?

— Защо не? — кимна старият човек. — Още една халба, преди да поема по пътя си, няма да ми навреди.

[1] Креолско ядене от стриди, скариди и пиле или шунка, задушени с ориз. — Б.пр. ↑

33.

— Ето го и нашия далечен от дома ни дом — подметна Джордино, като видя шантибота, който двамата с Пит бяха наели от възрастния рибар. — Колкото клозет в селски двор в Северна Дакота.

— Може да не е луксозен, но пък е функционален — рече Пит, докато плащаше на шофьора на таксито и оглеждаше старовремската лодка, завързана в края на разнебитен, хлътнал кей, издаден от речния бряг върху подгизнали дървени пилони. Край нея няколко алуминиеви рибарски лодки се поклащаха в зелената вода, по извънбордовите им двигатели се виждаха петна от ръжда и грес от дълга и непрекъснатата употреба.

— Сурови условия на живот! — изпъшка Джордино от тежестта на подводната екипировка, която вадеше от багажника на таксито. — Без парно, без климатична инсталация. Обзалагам се, че в това корито няма и течаща вода, нито ток за осветление или за телевизор.

— За какво ти е течаща вода? Можеш да се къпеш в реката.

— Ами за тоалетната?

— Използвай въображението си — усмихна се Пит.

Джордино посочи малка антена на покрива.

— Радар! — смънка той смаян. — Той имал радар!

Корпусът на шантибота беше широк и плосък — като на малък шлеп. Черната боя беше силно надраскана от стотиците търкания до пилоните на кея и до други лодки, но тази част от дъното ѝ, която се виждаше под водолинията, беше чиста от морско обрастване. Квадратната постройка с прозорци и врати, която представляваше къщичката, се издигаше на малко над два метра. Избелелите от времето сини стени бяха почти наравно с бордовете на корпуса. Малка веранда с навес на носа се перчеше с градински столове. Над нея, разположен в средата на покрива на къщичката, сякаш добавена в последния момент, се виждаше ниска постройка, наподобяваща команден мостик, която служеше като тавански прозорец и малка лоцманска кабина. На покрива лежеше къс скиф с гребла, завързани

наопаки. От задния край на къщата излизаше черен кюнец на тумбеста печка с дърва.

Джордино заклати тъжно глава.

— Спал съм на автобусна седалка, която е била далеч по-удобна. Ритни ме, когато пак започна да се оплаквам от мотелската си стая.

— О, имай малко вяра, престани да хленчиш. Повтаряй си, че всичко това не ни струва нищо.

— Трябва да призная, че то никак не е маловажно.

Пит поведе вечно мрънкащия Джордино към лодката.

— Иди да качиш екипировките ни и изпробвай двигателя. Аз ще прескоча до бакалията да купя провизии.

— Не мога да чакам да видя нашия мотив в действие — пак измърмори Джордино.

Пит мина по дъсчена пътека през двора на ремонтна работилница, водеща надолу към реката. Един работник полагаше нов пласт противообрастваща боя върху кила и корпуса на дървена рибарска лодка, поставена в шейна върху релси. В съседство Пит стигна до дървена постройка с табела, на която пишеше: „Пристанът на Уилър“. Дълга веранда обточваше постройката, която се издигаше от земята върху редица от къси колове. Стените бяха боядисани в яркозелено, капациите на прозорците — в жълто. Когато влезе вътре, Пит се изуми, че толкова много стока е вместена в такова малко пространство. Корабните резервни части заемаха единия край на магазина, а риболовните и ловджийски принадлежности — другия. Средата беше отредена за хранителните стоки. До едната стена имаше голям хладилник, натъпкан с пет пъти повече бира, отколкото с безалкохолни напитки и млечни произведения.

Пит взе една кошница и на бърза ръка я напълни с продукти, които щяха да стигнат за него и Джордино най-малко за три-четири дни. Като повечето мъже сигурно купи много повече, отколкото можеше да изяде. След като постави препълнената кошница на плота до касата, той се представи на едрия собственик на магазина, който подреждаше консерви.

— Господин Уилър, казвам се Дърк Пит. С един мой приятел взехме назаем шантибота на Байу Кид.

Уилър прекара пръст по мустаците си и му подаде ръка.

— Очаквах ви. Кид каза, че ще дойдете тази сутрин. Той е готов за плаване, резервоарът за гориво е пълен, акумулаторът е зареден и има достатъчно резервно гориво.

— Благодаря ви за старанието. Ще се върнем след няколко дни.

— Разбрах, че отивате до канала, който прокопаха китайците.

Пит кимна.

— Мълвата бързо се разнася.

— Имате ли навигационни карти на реката? — попита Уилър.

— Надявах се вие да ме снабдите.

Уилър се обърна и провери етикетите, залепени на един шкаф с отделения, откъдето стърчаха навити навигационни карти на местните водни пътища и топографски карти на заобикалящите ги мочурища. Той извади няколко и ги разгъна върху плота.

— Това е карта за дълбочините на реката, а ето и няколко топографски карти на долината на Ачафалайа. Една от тях изобразява района около канала.

— Много ми помогнахте, господин Уилър — каза Пит. — Благодаря ви.

— Предполагам, знаете, че китайците няма да ви допуснат да минете по канала. Преградили са го с верига.

— Няма ли друг път, по който да влезем? — поинтересува се Пит.

— О, да, най-малко два. — Уилър взе един молив и започна да отбелязва знаци върху картата. — Може да поемете или по разклонението Хукър, или по Мортимър. И двете текат успоредно на канала и се вливат на около дванайсет километра от Ачафалайа. Но по Хукър е по-лесно да плавате с лодката.

— А дали „Кин Шан маритайм“ притежава земята около разклонението Хукър?

Уилър поклати глава.

— Техните граници се простират едва на стотина метра от двете страни на канала.

— Какво ще стане, ако минем през бариерата?

— Местните рибари и ловджии се промъкват от време на време, но в повечето случаи са залавяни и пропъждани от цяла армия въоръжени китайци, които охраняват канала.

— Значи охраната е силна — отбеляза Пит.

— Но само през деня. Ако опитате да влезете по тъмно, можете да видите каквото ви трябва, тъй като следващите две нощи ще има все още четвърт луна, и да се измъкнете, преди да са ви усетили.

— Някой да е казал, че е видял нещо странно по канала и около него?

— Не, никой. Дори всички се чудят какво толкова пазят, та не дават да се припари дотам.

— Има ли движение на кораби или шлепове по канала?

— Не — поклати глава Уилър. — Веригата е неподвижна и не може да се свали, освен ако не бъде взривена.

— Каналът има ли име?

— Известен е като Загадъчното разклонение — отвърна замислен Уилър. — А беше много красиво разклонение, преди да го разширят. Наоколо имаше много сърни, диви патици и алигатори за ловуване, видове риба... Загадъчното разклонение беше същински рай за спортуване. Сега всичко отиде по дяволите, а до малкото, което остана, няма вече достъп.

— Надявам се с приятеля ми да открием някои отговори в следващите четирийсет и осем часа — каза Пит, докато прехвърляше продуктите от кошницата в един кашон, който му предложи Уилър.

Собственикът на пристана за лодки написа няколко цифри в единия край на една от навигационните карти.

— Ако ви се случи нещо, обадете ми се на клетъчния телефон. Ще се погрижа да получите помощ възможно най-бързо.

Пит беше трогнат от дружелюбните и будни хора в южна Луизиана и от тяхната отзивчивост. Той благодари на Уилър, взе кашона с провизиите и се запъти обратно към шантибота. Когато стъпи на верандата, завари Джордино да стои на вратата и да клати глава от почуда.

— Няма да повярваш какво ще видиш вътре — рече той.

— По-лошо, отколкото очакваше ли?

— Напротив. Вътре е чисто и спартански подредено. Само двигателят и пътникът малко ме стряскат.

— Какъв пътник?

Джордино му подаде бележка, която бе намерил на вратата. В нея пишеше:

Господин Пит и господин Джордино, тъй като искахте да приличате на местни жители по време на риболова ви, помислих си, че трябва да си имате и компания. Затова ви давам и Ромбърг, та да подсилите вида си на речни хора. Той ще яде всякаква риба, която му подхвърлите.

Успех!

Байу Кид

— Кой е тоя Ромбърг? — попита Пит.

Джордино се дръпна от рамката на вратата и безмълвно посочи навътре в помещението, където лежеше по гръб чистокръвна хрътка, с вирнати нагоре лапи, с уши, проснати от двете му страни и с полуизплезен език.

— Да не е мъртво?

— Ами можеше и да бъде след огромния ентузиазъм, който изрази, като ме видя — отвърна Джордино. — Оттогава не е мигнало, не е помръднало.

— А на двигателя какво му е?

— Ела само да го видиш. — Джордино го поведе през единственото помещение, което представляваше едновременно дневна, спалня и кухня, към капак на пода. Той вдигна капака и посочи надолу в компакното машинно отделение на дъното на корпуса. — „Форд“ 1070 кубически сантиметра, V-8. Възстарицьк, но доста добър. Вероятно е с най-малко четиристотин конски сили.

— Ако не и четиристотин два̀сет и пет — предположи Пит, оглеждайки с възхищение мощния двигател, който изглеждаше в безупречно състояние. — Как ли се е смял вътрешно човекът, когато го попитах дали двигателят може да движи лодката срещу течението!

— С такава огромна „плаваща палатка“ сигурно ще можем да вдигнем скорост до два̀сет и пет мили в час, ако се наложи.

— Не го насилвай, поддържай умерена скорост. Не е нужно да даваме вид, че бързаме — посъветва го Пит.

— Колко е далече канала?

— Не съм мерил разстоянието, но ми се струва, че е поне около стотина километра.

— Ще трябва да стигнем там някъде преди залез-слънце — рече Джордино, пресмятайки наум спокойна крайцерска скорост.

— Аз ще отгласна, а ти хвани щурвала и поеми към канала, докато разопаковам провизиите.

Джордино нямаше нужда от втора покана. Нямаше търпение да задейства големия двигател и да почувства въртящия му момент. Включи стартера и се заслуша в свирепия му грохот. Остави го на празен ход за няколко минути, наслаждавайки се на звука. Прекалено добър е, за да е истина, помисли си той. Двигателят не беше стар, а по-скоро модифициран и пригоден за по-висока скорост.

— Господи! — смънка той под носа си. — Той е далеч по-моцнен, отколкото си мислехме!

Пит не се съмняваше, че Джордино всеки момент ще потегли и ще отвори дроселите докрай, и закрепил здраво продуктите, за да не се разпилеят по палубата. После прекрачи спящия Ромбърг, излезе на верандата и се отпусна в един от столовете, но за всеки случай подпря стъпалата си във фалшборда и обви ръка около леерното ограждане.

Докато изчакваше лодките по река Ачафалайа да се отдалечат, Джордино разгърна навигационната карта на реката и проучи дълбочините напред. После, както се очакваше, увеличи скоростта дотолкова, че плоският нос на шантибота се надигна с цели трийсет сантиметра над водата, а кърмата хлътна надолу, оставяйки широка и дълбока бразда по повърхността. Гледката на този тремав на вид плавателен съд, пердашещ по реката със скорост почти трийсет и пет мили в час, беше изключителна и рядко виждана. На верандата съпротивлението на вятъра и немалкият наклон на носа притискаха Пит до стената на къщичката с такава сила, че той просто не можеше да помръдне.

Най-сетне, след около три километра, оставяйки диря, висока близо метър след шантибота, който навлезе в мочурливи води и разкъса плътния дотогава килим от водни нарциси, простиращ се от речния канал, Джордино видя две малки рибарски лодки да се задават на път за Морган Сити. Той намали скоростта почти до пълзене. Водните нарциси са красиви растения, но са цяло бедствие за вътрешните водни пътища, тъй като избуяваха много бързо и задръстваха потоците и речните разклонения. Те се държат на повърхността благодарение на стеблата си, които са пълни с торбички

въздух. Цъфтят с красиви виолетово-розови цветове, но когато се откъснат от водата, за разлика от повечето цветни растения, миризмата им се доближава до тази от фабрика за производство на торове.

С чувството, че е оцелял от скоростно влакче в увеселителен парк Пит влезе вътре, извади топографската карта и започна да изучава чупките и завоите на реката и да се запознава с мрежата от блатисти разклонения и езера в района между пристана на Уилър и канала, прокопан от „Кин Шан маритайм“. Седна отново на сянка под навеса на верандата и си помисли колко е приятно да се пътува по гладките речни води — удоволствие, което само лодка може да предостави. Крайречната растителност се променяше километър след километър. Гъсти гори от върби, канадски тополи и кипариси, с пръснати между тях къпинови и малинови храсти, бавно отстъпваха на вековни тресавища, на прерия от високи тръстики, които се полюшваха от лекия ветреца. Самотен кипарис се извисяваше от тревата като ветроход на морски хоризонт. Мярнаха се и чапли, които се разхождаха с дългите си и тънки като клечки крака и току извиваха S-образно шиите си, за да се наведат и клъвнат храна в тинята.

За ловджията в кану или каяк, който гребе през мочурищата на южна Луизиана, номерът беше да намери твърдо парче почва, върху която да опъне палатката си. Водна леща и нарцис изпълваха по-голямата част от откритата вода, горички се издигаха от смрадливата кал. Твърда почва нямаше. Едва зад сигурността на хилядите километри системи от диги хората развиваха земеделие и строяха ферми и градове. Пит за първи път виждаше такъв пейзаж.

Денят беше приятно студен, с лек ветреца, който дуплеше повърхността на водата. Часовете се точеха дълги, сякаш времето беше безкрайно като космоса. Но колкото и идилична да беше реката, на двамата с Джордино им предстоеше сериозна работа, която лесно можеше да стане причина за смъртта им. Не биваше да допускат никакви грешки в плана за разузнаването на загадъчния канал.

Минути след пладне Пит занесе сандвич със салам и бутилка бира на Джордино в малката кормилна рубка на покрива. Пит му предложи да поеме управлението, но Джордино не пожела и да чуе — личеше си какво удоволствие изпитва да бъде на щурвала, затова Пит се върна на верандата.

Макар привидно времето да нямаше значение, часовете на Пит не минаваха напразно и безцелно. Залови се да приготви леководолазните екипировки, после разопакова и настрои регулаторите на малкия АПА, който бе използвал в езерото Орион. Накрая извади очилата за нощно виждане от калъфката им и ги постави върху една от възглавниците на старото канапе.

Минаваше пет часа следобед, когато Пит влезе в къщичката и застана в подножието на стълба, водеща към лоцманската кабина на покрива.

— Остава половин миля до устието на канала — предупреди той Джордино. — Продължи още малко до следващото разклонение, после направи завой надясно.

— Как се казва разклонението? — попита Джордино.

— Хукър, но не си прави труда да търсиш упътваща табела. След около шест мили ще стигнеш до обозначен на картата изоставен пристан със затворен петролен кладенец край него. Там ще завържем лодката и ще вечеряме, докато чакаме да се стъмни.

Джордино мина покрай дълга върволица от шлепове, бутани от огромен тласкач по течението на реката. Капитанът наду веднъж въздушната свирка за поздрав, уверен, че собственикът на шантибота е на борда. Пит, който междувременно се бе върнал на стола си на носа, му помахаше в отговор. После взе бинокъл и започна да оглежда канала, докато прекосяваха устието му. Той беше прокопан в съвършено права отсечка, широка около петстотин метра — приличаше на зелен килим, постлан на хоризонта. Ръждясала верига, закачена на два бетонни стълба, бе опъната пред устието. Високи табели с големината на билбордове предупреждаваха с червени букви на бял фон:

МИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО
ВСЕКИ, ЗАЛОВЕН В СОБСТВЕНОСТТА НА „КИН
ШАН МАРИТАЙМ“, ЩЕ БЪДЕ ПОДВЕДЕН ПОД
ОТГОВОРНОСТ

Как няма да мразят Кин Шан местните жители, помисли си Пит. Той не можеше да си представи, че местният шериф ще седне да

арестува свои приятели и съседи, задето са ловели риба или ловували в чужда собственост.

След четирийсет минути Джордино намали скоростта, измъкна тромавата лодка от тясното разклонение Хукър и бавно насочи плоския, леко скосен нос към останките от бетонен кей на ниския бряг. Върху бетонните пилони се виждаше щампован надпис:

ПЕТРОЛНА КОМПАНИЯ „ЧЕРОКИ“, БАТЪН РУЖ,
ЛУИЗИАНА

Шантиботът нямаше котва, затова те извадиха дългите пръти, служещи за парапети на преходните мостчета, и ги забиха в тинята. После вързаха въжетата на лодката за тях. Най-накрая от лодката до твърдата почва бе прехвърлена дебела дъска-стълба.

— Имам обект на радарния екран, който се движи през блатото от югоизток — съобщи невъзмутимо Джордино.

— Те идват откъм Загадъчния канал.

— И то доста бързо — уточни Джордино.

— Охраната на Шан не си губи времето и ни е погнала. — Пит влезе вътре и се върна с широка квадратна риболовна мрежа с отвесни опори, която бе открил на верандата. — Измъкни Ромбърг навън, а ти вземи в ръка бутилка бира.

Джордино погледна към мрежата.

— Какво, да не смяташ да уловиш кораби за вечеря?

— Не — отвърна Пит, забелязвайки отражение от залязващото слънце върху лъскав предмет доста далеч в океана от трева. — Номерът е да изглеждам така, сякаш знам какво правя.

— Това е или хеликоптер — съобщи отново Джордино, — или моноплан.

— Прекалено ниско се движи, по-скоро е ховъркрафт.

— Навлезли ли сме в собствеността на Кин Шан?

— Според картата се намираме на цели триста метра от границата на собствеността им. Сигурно ще се доближат само да ни предупредят.

— Какъв ни е сценарият?

— Аз влизам в ролята на ловец на краби, ти — на беден земеделски работник, който се налива с бира, а Ромбърг ще си бъде Ромбърг.

— Не е лесно на италианец да се прави на френски каджун.

— Ще се справиш някак.

Кучето се оказа отзивчиво — излезе на верандата, но не от послушание, а от нужда. То мина бавно по дъската стълба и се облекчи. Хрътката явно има железен мехур, помисли си Джордино, щом издържа толкова дълго. В този момент Ромбърг изведнъж наостри уши, излая към един заек, който пробяга през тревата, и го подгони.

— Ще видиш награда друг път, Ромбърг! — извика Джордино след кучето, което отпраши по пътеката покрай брега. После се тръшна на един стол, свали гуменките и чорапите си и вдигна крака върху леерното ограждане с бутилка „Дикси“ в едната ръка.

Заели позиции — Пит със стария си 45-милиметров колт, скрит в една кошница в краката му и покрит с парцал, и Джордино с 12-калибровата пушка от хангара, която лежеше под възглавницата на стола му — наблюдаваха как черната точка, която се оказа ховъркрафт, се уголемява, докато летеше ниско над тресавищата, като разлюляваше и оставяше след себе си ивица от повалени тръстики. Това беше амфибийно транспортно средство, приспособено да се движи по вода и суша. Задвижва се от сдвоени самолетни двигатели с винтове на кърмата и е снабден с въздушна възглавница. Управлението на ховъркрафта се извършва чрез комплект от кормила, подобни на самолетните. Пит и Джордино виждаха с каква лекота и бързина напредваше над мочурищата и калните равнини.

— Много е бърз, наистина — отбеляза Пит. — Може да развива скорост до осемдесет километра в час. Дълъг е около шест метра, има малка кабина, която, както преценявам, може да побере шестима души.

— И никой от тях не е усмихнат — измърмори Джордино, когато ховъркрафтът се приближи до шантибота и намали ход. В този момент Ромбърг изскочи от мочурливата трева, лаейки като бесен.

— Добрият ми той, Ромбърг. Налетя право на следата — подметна Пит.

Ховъркрафтът спря на три метра от тях, с половината корпус в блатистото разклонение. Шумът на двигателите му стихна до приглушено мъркане. Петимата мъже на борда носеха оръжия през

рамо в същите униформи като на охранителите на Кин Шан, с които Пит се бе сблъскал край езерото Орион. Почернелите от слънцето им лица имаха азиатски черти, никой не се усмихваше.

— Какво правите тук? — попита единият от тях със сурово лице на безгрешен английски. На раменете и на кепето му имаше отличителни знаци на висок чин и приличаше на човек, който с удоволствие ще забива карфици в живи насекоми, човек, който само чака възможност да застреля друго човешко същество. Той погледна Ромбърг със свиреп блясък в очите.

— Забавляваме се — отвърна Пит язвително. — Какъв ви е проблемът?

— Това е частна собственост — каза с леден глас капитанът на ховъркрафта. — Не можете да престоявате тук.

— Аз пък случайно разбрах, че земята около разклонението Хукър е собственост на петролната компания „Чероки“.

Капитанът се обърна към хората си и избъбри нещо на китайски. После пристъпи крачка и съобщи:

— Качваме се на борда.

Пит се напрегна и се приготви да грабне стария колт. В следващия миг осъзна, че това изявление е лъжливо. Джордино обаче не се хвана на въдицата.

— Ще се качите, друг път! — рече той заплашително. — Нямате никакво право. А сега си вдигнете задниците оттук, докато не съм се обадил на шерифа.

Капитанът огледа очукания шантибот и избелелите и вехти дрехи на Пит и Джордино.

— Да не би да имате радио или клетъчен телефон на тая лодка?

— Имаме сигнален ракетен пистолет — отвърна Джордино, почесвайки се въображаемо между пръстите на единия си крак. — Изпращаме сигнални ракети и представителите на закона се втурват насам.

Китаецът присви очи.

— Малко ми е трудно да го повярвам.

— Пренебрежителното ви отношение към интелектуалната безпогрешност няма да ви доведе доникъде.

Онзи се стегна.

— Какво казахте? — попита той гневно. — Я повторете!

— Казах да ни оставите на мира — изрече провлачено Пит. — Ние не правим нищо лошо.

Последва ново кратко събеседване. После капитанът насочи пръст към Пит.

— Предупреждавам ви: не навлизайте в собствеността на „Кин Шан маритайм“.

— Че кому е притрябвало? — озъби му се Джордино. — Вашето дружество опустоши околността, унищожи рибата и прогони дивия животински свят с тия ваши разкопки. Тъй че, за кво ни е да влизаме?

Китаецът грубо обърна гръб и ги остави. В същия момент първите капки дъжд започнаха да потропват по покрива на шантибота. Той хвърли още един убийствен поглед към продължаващия да лае Ромбърг и каза нещо на екипажа си. Двигателите бяха форсирани и ховъркрафтът започна да се оттегля по посока на канала. След миг той изчезна от поглед, а дъждът рукна и образува плътна завеса.

Джордино остана на мястото си, за да се наслаждава на пороя, който шибаше голите му крака, вдигнати над ограждането, но побърза да се свие на кълбо, за да се предпази от пръските, които се разхвърчаха във всички посоки, когато Ромбърг отърси мократа си козина.

— Бляскаво изпълнение направихме. Само дето ти по едно време доста се поизхвърли.

Пит се разсмя.

— Е, малко остър и необуздан хумор винаги наежва хората.

— Да, ама това можеше да ни издаде.

— Аз целях да запишат високомерието ни. Видя ли видеокамерата отгоре на кабината им? В този момент нашите снимки бяха изпращани по сателита до главните квартири по охраната на Кин Шан в Хонконг, за да проверят кои сме. Жалко, че няма да можем да видим лицето на Шан, когато го уведомят, че си врем носовете в друг от уязвимите му проекти.

— Значи нашите приятелчета ще се върнат.

— Бъди сигурен в това.

— Ромбърг ще ни пази — подхвърли шеговито Джордино.

Пит се огледа за кучето и го видя свито на кравай вътре в къщичката, без да помръдва, и отвърна:

— В което аз сериозно се съмнявам.

34.

След като пороят отмина и последните лъчи на слънцето изчезнаха отвъд мочурищата на запад, Пит и Джордино изместиха шантибота в един тесен приток на разклонението Хукър и го вързаха под огромна топола, за да го скрият от радиолокатора на ховъркрафта. После замаскираха плавателния съд с тръстики и мъртви клони от тополата. Ромбърг се оживи, когато Пит го нахрани с пълна купа морски вълк. Джордино му беше предложил малко хамбургер, но той не го докосна и лакомо се нахвърли на рибата.

Пит затвори капаците и закачи одеяла на прозорците и вратите, за да не се вижда светлината вътре, после разгърна топографската карта върху масата за хранене и започна да крои план за действие.

— Ако охраната на Шан действа както се очаква, те би трябвало да са разположили команден пункт някъде покрай бреговете на канала, или по-вероятно в средата, за да имат непосредствен поглед към двата му края за местните нарушители.

— Каналът си е канал, както и да го наречеш. Какво точно търсиш?

Пит сви рамене.

— Твоето предположение сигурно съвпада с моето.

— Трупове като онези, които си открил в езерото Орион?

— Господи, дано не е това! — рече мрачно Пит. — Но ако Кин Шан вкарва тайно чужденци през Сунгари, бъди сигурен, че има някъде наблизо място, където ги убива. В мочурищата лесно могат да се скрият трупове. Но според Дъг Уилър няма никакъв трафик на плавателни съдове от реката към канала.

— Кин Шан не е прокопал трийсет километра окоп в безплодно занимание.

— Най-малко той! — рече язвително Пит. — Скрытият подтекст е в това, че три километра от изкопания нанос са му били напълно достатъчни, за да построи Сунгари. И въпросът е: защо е прокопал останалите двайсет и седем километра?

— Откъде започваме? — попита Джордино.

— Ще вземем скифа, защото вероятността да ни открият чрез охранителните им системи е много по-малка. Затова натоварваме всичко необходимо и потегляме по разклонението Хукър до мястото, където то се влива в канала. Оттам продължаваме на изток към Калзас. След като видим каквото има за гледане, се връщаме обратно към Ачафалайа до шантибота.

— Те сигурно имат детектори за откриване на нарушители.

— Разчитам да използвам същата ограничена технология като тази край езерото Орион. Ако имат лазерни детектори, развивката на лъчите ще е насочена над блатната трева. Ловците, в своите плавателни съдове за придвижване, и рибарите, които се изправят в лодките си, за да хвърлят мрежите си, могат лесно да бъдат забелязани от километри. Докато ние, седнали ниско в скифа, се движим плътно покрай брега, можем да останем под развивката на лъчите.

Джордино изслуша плана за действие на Пит и остана мълчалив известно време, смръщил етруските черти на лицето си. После бавно заклати глава, представяйки си дългите, мъчителни часове на гребане.

— Значи — проговори той най-накрая — ръцете на момчето на госпожа Джордино ще бъдат целите в мазоли още преди да е свършила нощта.

Предвиждането на Дъг Уилар, че ще има четвърт луна, се оказва вярно. След като оставиха заситения и сънлив Ромбърг да пази шантибота, Пит и Джордино натиснаха греблата и поеха по разклонението. Лунната светлина им помагаше да следват завоите и чупките на водния път, а тясната лодка с изящни линии се плъзгаше леко и гребането не изискваше големи усилия. Когато някой облак засенчеше изтъняващия лунен сърп, Пит разчиташе на очилата си за нощно виждане, които да му показват пътя по разклонението, стесняващо се до не повече от метър и половина.

Блатистата местност се събуждаше нощем. Орляци от комари хвърчаха в нощния въздух и търсеха сочна стръв. Но Пит и Джордино, защитени от мокрите си водолазни облекла и от дебел пласт мазило против насекоми по лицето, врата и ръцете, не им обръщаха внимание. Хиляди жаби крякаха в хор все по-силно и по-силно, после изведнъж млъкваха едновременно, преди да започнат отново. Нощната им песен

сякаш се дирижираше от невидим маестро. Блатната трева беше украсена с безброй светещи буболечки, които светваха и изгасваха светлинките си като падащи искри от догарящ бенгалски огън. След час и половина Пит и Джордино стигнаха до канала.

Командният пункт на охраната беше осветен като футболен стадион. Прожекторите, разположени върху два акра твърда почва, осветяваха стара къща в колониален стил, сгушена под вечнозелени дъбове, извисяващи се от обрасла с плевели морава, която се спускаше с лек наклон към брега на канала. Триетажната постройка приличаше на къщата във филма „Психо“, само че беше в много по-окаяно състояние. Няколко от капците ѝ висяха само на една от ръждясалите панти, таванските прозорци бяха счупени. Редица от дървени колони пред занемарената предна веранда подпираха дългия полегат покрив.

Във въздуха се носеше миризмата на китайска кухня. През голите прозорци се виждаше движението на мъже с униформи. Чуваше се китайска музика — бич за западняшките уши. Всекидневната на старата къща беше задръстена от апаратура и антени. И тук, както край езерото Орион, нямаше пазачи, патрулиращи по терена около командния пункт. Явно, че не се страхуваха от нападение и се доверяваха на електронните си системи. Ховъркрафтът беше вързан за малък кей, плаващ върху празни петролни варели. На борда му нямаше никой.

— Мини на отсрещния бряг, като гребеш съвсем бавно — прошепна Пит на Джордино. — Свеждай движенията си до минимум.

Джордино кимна, потопа внимателно греблото си във водата и загреба като в забавен каданс. Те се плъзнаха през сенките на каналния бряг като призраци в нощта, подминаха командния пункт и продължиха навътре по канала. След около стотина метра Пит даде знак да спрат за малка почивка. Промъкването крадешком бе наложително в случая, тъй като те не бяха взели оръжието си, за да спестят място и тегло на претоварения скиф.

— В сравнение с езерото Орион — каза Пит — това място се охранява много по-небрежно. Имат мрежа от детектори, но май не си правят труда да се вторачват в мониторите.

— Но днес следобед ни откриха много бързо — напомни му Джордино.

— Не е трудно да забележиш шантибот, висок три метра, върху равна местност от разстояние осем километра. Ако сега бяхме на езерото Орион, щяха да ни открият на петата секунда след качването ни на скифа. А тук се движим точно под носа им и все едно че ни няма.

— Трябва да се радваш, че са ни предоставили свободно преминаване — отбеляза Джордино.

— Да продължаваме нататък. Тук няма нищо интересно. Предстои ни да покрием още доста територия. Охранителите може и да мързелуват нощем, но трябва да са слепи, за да не ни забележат, ако не сме се върнали на лодката до изгрев-слънце.

С нарастваща увереност те отхвърлиха всяка мисъл за предпазливост и натиснаха по-яко греблата по канала. Краят му изглеждаше невероятно далеч, като мираж в пустиня. Нощният въздух беше уханен и влажен. Под мокрите си водолазни облекла те се чувстваха като раци във вряща вода, но не смееха да ги свалят. Светлата им кожа, макар и със слънчев загар, щеше да се откроява под намаляващата луна като лица на фона на черно кадифе. По магистралата в далечината пред тях се разминаваха фаровете на леки коли и камиони.

От двете страни на канала изникнаха сградите на пустеещия призрачен град Калзас. Къщите се гущеха на групи една до друга върху обширна земя, която се издигаше над мочурищата. Това беше място, обитавано от духовете на някогашните жители, които никога нямаше да се върнат. Зад бензинови колонки се виждаше хотелът на града, а малко по-встрани — камбанарията на църква до гробища. Скоро изоставеното селище остана зад скифа.

Най-сетне стигнаха края канала. Той се задънваше в дига, която се изкачваше към главен път. В основата на дигата имаше бетонна постройка, чиято фасада гледаше към подземен бункер. Затворената му врата беше заварена.

— Какво според теб може да държат тук? — попита Джордино.

— Нищо, от което да имат неотложна нужда — отвърна Пит, оглеждайки вратата през очилата си за нощно виждане. — Дори с газокислороден резач ще е нужен цял час, ако не и повече, за да се отвори вратата. — Той забеляза също и една тръба, която излизаше от

вратата и се загубваше в калната вода на канала. — Хайде, дай да оставим скифа на брега и да се покатерим до шосето.

Джордино погледна нагоре и кимна. Доближиха се до брега и изтеглиха плавателния съд на сухо. Дигата имаше дълъг полегат наклон. Те стигнаха до върха ѝ и прескочиха мантизелата на пътя, като за малко да бъдат отнесени от префучаващите коли. Пред тях се откри панорамна гледка, окъпана от светлини.

Те не очакваха точно такава гледка да видят. Светещите фарове от автомобилното движение по магистралата наподобяваха флуоресцентна огърлица върху змия, която се извиваше около широко водно пространство. Огромен влекач буташе дващест шлепа, чиято редица достигаше дължина петстотин метра. Край голям град на отсрещния бряг се виждаха ярко осветени бели резервоари на петролни рафинерии и нефтохимически заводи.

— Река Мисисипи — смънка на себе си Пит. — Отвъд нея, на север, е Батън Руж. Това е краят на пътя, тъй да се каже. Защо точно тук е прокопан каналът?

— Кой знае какви машинации се въртят в главата на Кин Шан — рече философски Джордино. — Сигурно плановете му са били да има достъп до магистралата.

— За какво му е този достъп? Тук автомобилите няма къде да обръщат. — Пит седеше на мантизелата и гледаше замислено към реката. После каза бавно: — Тук магистралата е права като стрела.

Джордино го изгледа учудено.

— Някаква нова особеност ли има в правия като стрела път?

— Дали е съвпадение, или е добре замислен таен план това, че каналът да свършва точно там, където реката завива на запад и минава на косъм покрай магистралата?

— Какво значение има това? Инженерите на Шан са могли да задънят канала на много други места.

— Голямо значение има, както започвам да подразбирам. И то много голямо значение.

Мислите на Джордино не течаха в посоката на Пит. Той погледна водолазния си часовник на светлината на фаровете от приближаващ се автомобил.

— Ако искаме да си свършим работата, докато е все още тъмно, предлагам да спуснем отново скифа на вода и бързо да запретваме

ръкави.

Оставаха им да претърсят с автономния подводен апарат още осемнайсет мили. След като се върнаха при скифа, те извадиха АПА от калъфа, спуснаха го зад борда и го проследиха с поглед как се изгуби под тъмната повърхност. После, докато Джордино гребеше, Пит взе устройството за далечно командване и започна да направлява подводния апарат, като включи светлините му и го поддържаше на метър и половина от дънната кал на канала. Поради гъстите водорасли видимостта под водата беше едва метър и осемдесет и имаше опасност апаратът да се блъсне в нещо, преди Пит да успее да измени посоката му.

Джордино правеше дълги равномерни загребвания, като по този начин улесняваше Пит да придвижва подводния апарат със скоростта на скифа. Едва когато стигнаха външната периферия на светлината около старата къща в колониален стил, той стана по-предпазлив и намали движението на скифа до скоростта на охлюв.

По това време на нощта повечето от охранителите би трябвало да спят и затова се изненадаха, когато къщата изведнъж се оживи и мъжете от охраната се спуснаха по моравата към малкия кей, където бе вързан ховъркрафта. Придържайки се плътно в сянката, Пит и Джордино видяха, че амфибийният съд се товари с автоматични оръжия. Двама от мъжете вдигнаха нещо дълго, тежко и продълговато и го качиха в ховъркрафта.

— Май отиват на лов за мечки — изрече тихичко Джордино. — Освен ако не бъркам, че и това е ракетна пускова установка.

— Никак не бъркаш — прошепна Пит. — Сигурен съм, че шефът на охраната на Кин Шан в Хонконг е открил кои сме и е съобщил, че сме тръгнали да шпионираме една от мръсните му търговски спекулации.

— Шантибота! Явно, че възнамеряват да взривят шантибота и обитателите му!

— Ще бъде много нелюбезно от наша страна да им позволим да унищожат собствеността на Байу Кид. И да не забравяме, че оставихме там Ромбърг. Обществото, обявяващо се против насието над животните, ще ни постави завинаги в черния си списък, ако ракетен огън възнесе горкия Ромбърг на кучешкото небе.

— Двама невъоръжени бонвивани срещу цяла орда варвари, въоръжени до зъби! — смотолеви Джордино. — Не сме за завиждане, нали?

Пит сложи водолазната си маска на лицето и вдигна бутилката си под налягане.

— Трябва да преплувам канала, преди ония да са потеглили. Ти се изтегли със скифа и ме чакай на стотина метра отвъд къщата.

— Чакай да позная. Ще извадиш малкия си водолазен нож и ще срежеш надуваемата възглавница на ховъркрафта.

Пит се захили.

— Ами нали като е спукана, няма да се надуе.

— А АПА?

— Дръж го потопен. Може и да си струва да се види що за смет хвърлят те в канала пред жилището си.

След десет секунди Пит изчезна под водата, без да вдига никакъв шум или плисък. Едва след като преплува пет-шест метра от скифа, той лапна накрайника на регулатора за дишане. Калта на дъното изглеждаше черна и застрашителна, а самата вода беше хладка като във вана. Пит плуваше с изпънати напред ръце и със събрани върхове на пръстите, за да намалява съпротивлението, и риташе с крака и плавници доколкото му позволяваха мускулите на краката.

Добрият гмуркач усеща водата така, както животното усеща промените на времето или присъствието на хищник. Неприятната на вкус вода на канала беше топла и гостоприемна, за разлика от зловещата и зле настроена вода на езерото Орион. Пит се притесняваше единствено да не би някой от охраната да се вгледа в повърхността на канала и да забележи въздушните мехурчета, които изпускаше при дишането си. Макар да не му се вярваше много — те бяха така погълнати от подготовката си за нападението над шантибота, че едва ли биха имали време да се вторачват във водата дори за половин секунда.

С приближаването на целта, светлината ставаше все по-ярка и след миг видя сянката на ховъркрафта. Беше сигурен, че товарът и екипажът са вече на борда, готови за претърсване и атака. Единствено липсата на звук му подсказваше, че двигателят още не е запален. Зарита още по-силно с плавниците, твърдо решен да спре потеглянето на амфибийния кораб от кея.

От мястото си на отсрещната страна на канала Джордино започна да се съмнява, че Пит ще стигне до ховъркрафта навреме. Наруга се, задето не бе гребал по-бързо, та да бяха пристигнали по-рано. Но можеше ли да знае, че пазачите се готвят да нападнат шантибота? Той не напускаше тъмнината покрай брега и гребеше съвсем бавно, за да не издава шум.

— Направи го, направи го! — смънка той на себе си, сякаш Пит можеше да го чуе.

Пит почувства как ръцете и краката му започват да се сковават. Събра колкото имаше сили за последен тласък, преди изтощеното му тяло да е отказало да му се подчини. Не можеше да повярва, че ще загине, за да спаси едно куче, за което беше сигурен, че като пале е било ухапано от мухата цеце и страдаше от хронична сънливост.

Изведнъж светлината над повърхността угасна и той се озова в пълна тъмнина. Подаде глава над водата и видя, че се намира точно под въздушната възглавница. Отпусна се във водата, за да успокои дишането си и събере сили, докато я оглеждаше.

Видя, че този ховъркрафт използва алуминиев винт като вентилатор за подаване на въздух към възглавницата. Тъкмо посегна да извади водолазния нож от калъфа, завързан с ремък над единия му глезен, за да започне да пробива дупки в гумираната материя, и мигът на победата му бе грабнат от звука на задействаните двигатели. После лопатките на винта се завъртяха, увеличавайки скоростта си с всеки оборот, въздушната възглавница започна да се издува, водата закипя като при водовъртеж. Стана твърде късно да среже гумената възглавница и да попречи на плавателния съд да потегли.

Напълно отчаян, той откопча катарамата на ремъка на бутилката си под налягане, изплю крайника на регулатора за дишане и вдигна бутилката над главата си. После с едно движение се изтласка напред към въртящия се винт и се наведе под възглавницата, която беше почнала да се издува. Лопатките на винта закачиха бутилката и се пръснаха на парчета. Това беше постъпка, родена от отчаяние. Пит съзнаваше, че бе рискувал безразсъдно и бе насиллил прекомерно късмета си.

Раздробеният винт причини ураган от метални парчета, които се забиваха в гумения цилиндър като шрапнели. След малко последва втори, по-мощен взрив, когато стените на бутилката се пробиха и тя

избухна от внезапното освобождаване на вкарания ѝ под налягане въздух. За да не останат по-назад, резервоарите за гориво се включиха в настъпилия хаос, като изригнаха със сиянието на огромен пожар, който изпрати огнена буря във въздуха. Разхвърчалите се горящи отломки от ховъркрафта изпопадаха върху покрива на триетажната къща и мигом подпалиха дървената конструкция.

Джордино онемя от ужас, когато видя ховъркрафта да се повдига от водата и в следващия миг да се пръсва на хиляди огнени парчета. Тела се въртяха високо във въздуха като пияни циркови акробати, а после цопваха във водата с вдървеността на кукли, хвърляни от самолет. Прозорците на къщата станаха на сол. Взривната вълна премина с грохот над повърхността на канала и блъсна откритото лице на Джордино като удар от ръкавица на боксьор. Внезапен порой от пламнало гориво обгърна амфибийния кораб. Горящите останки от него започнаха да потъват във водите на канала сред огромни облаци съскаща пара и тъмен пушек, който се извиваше нагоре и се стопяваше в черното небе.

С нарастващ страх Джордино загреба като обезумял към разбитите и горящи амфибийни останки. Когато стигна до тях, бързо нахлузи ремъците на бутилката си под налягане и се гмурна в канала. Стотиците малки огньовете на повърхността осветяваха водата с призрачно и злокобно сияние. Той започна да търси между потъналите останки в отчаян опит да открие тялото на приятеля си. Както опипваше отломките от касапницата, причинена от Пит, ръцете му докоснаха част от разчленено човешко тяло, голо, без крака. Едно черно око, отворено широко и безвзорно, му беше достатъчно да го увери, че това не е Пит.

Опитваше да пропъди страха от смразяващата мисъл, че не е възможно някой да е оцелял от тази сеч, затова продължаваше да търси живо тяло. Божичко, къде ли е Пит, изкрещя наум Джордино. Изтощението започна да го мъчи и той беше почти готов да се откаже, когато нещо се подаде от тъмнината на дънната утайка под него и сграбчи единия му глезен. Ледени тръпки го побиха, когато почувства здравата хватка на живия човек. Бързо се извърна и видя едно лице да се пули срещу него с присвити зелени очи, за да вижда през течния мрак и със струйка кръв от носа, която се размиваше от водата.

Като възкръснал от мъртвите Пит едва-едва се усмихна. От водолазния му костюм висяха парцали, маската му за лице липсваше, но той беше жив. Пит посочи с едната ръка нагоре, пусна глезена на Джордино и се оттласна към повърхността. Двата подадоха глави едновременно и Джордино обви ръка около раменете на Пит в мечешка прегръдка.

— Да те вземат мътните! — извика Джордино. — Ти си жив!

— Да ме вземат мътните, ако не съм! — отвърна през смях Пит.

— Как, по дяволите, го направи?

— Чист късмет. Хвърлих бутилката си под налягане във винта на ховъркрафта и се гмурнах под въздушната възглавница. Това беше доста глупава постъпка между другото, тъй като не бях на повече от три метра, когато бутилката гръмна. Взривът избухна навън, а последвалата силна струя от резервоарите за гориво — нагоре. Бях невредим до момента на ударната вълна. Тя ме захвърли към калното дъно, което пое удара. Цяло чудо е, че тъпанчетата ми не се спухаха. Ушите ми още свирят. Боли ме на места, които дори не подозирах, че съществуват. Положително всеки квадратен сантиметър от тялото ми е синьо-черен. Бях зашеметен няколко минути, но бързо се съвзех, когато поех въздух с накрайника и устата ми се напълни с блатна вода. Повръщайки и плюейки, се издигнах до повърхността и се отпуснах върху водата, докато си възстановя ума и тялото. И тогава видях мехурчетата да минават покрай мен.

— Аз си помислих, че този път си опънал жартиерата.

— Аз също — призна Пит и внимателно опипа носа си и сцепената си устна. — Нещо ме фрасна по лицето, когато бях запарен на дъното на канала... — Той млъкна и направи гримаса. — Носът ми е счупен. За първи път в живота ми.

Джордино кимна към опустошението — къщата в колониален стил се бе превърнала в огнен ад.

— Някога интересувал ли си се от чия страна на семейството ти си наследил необикновенния похват да причиняваш разруха?

— Доколкото знам, в рода ми няма пироманиаци.

Три от охранителите бяха все още живи: единият пълзеше настрана от къщата — от тлеещите дупки на гърба на униформата му се извиваше дим; вторият лежеше замаян на ръба на брега, запушил с ръце ушите си, чиито тъпанчета явно бяха спукани. Третият беше

изпаднал в шок и гледаше тъпо в раздробения ховъркрафт. От дупка на бузата му течеше кръв, стичаше се по врата му и багреше ризата му. Четири трупа плуваха в осветената от пожара вода. Останалите бяха изчезнали.

Пит доплува до брега, изправи се на крака и тръгна покрай водата. Изпадналият в шок охранител разшири очи срещу облеченото в черно привидение, което излезе от канала, сякаш виждаше появата на извънземен. Той конвулсивно посегна за оръжието си в кобура на кръста, но то беше отхвъркнало от експлозията. Тогава се обърна и се затича, но след няколко крачки се препъна и падна. Привидението, от чийто нос течеше кръв, се приближи и го погледна.

— Говориш ли английски, приятел?

— Да — кимайки, отвърна охранителят със сипкав от ужас глас.
— Научих американски речник.

— Добре. Тогава предай на твоя шеф Кин Шан, че Дърк Пит иска да знае дали все още се навежда да събира банани. Разбра ли ме?

Охранителят заекна няколко пъти, докато повтаряше изречението, но с помощта на Пит най-накрая го научи правилно.

— Дърк Пит иска да знае дали почитаемият Кин Шан все още се навежда да събира банани.

— Бързо схващаш — каза весело Пит. — Ще станеш първенец на класа.

После нехайно закрачи обратно към канала и преджапа водата до скифа, където го чакаше Джордино.

35.

Джулия с благодарност посрещна падането на мрака. Движейки се между сенките на външната палуба на влекача по посока на носа му, тя се прехвърли през борда му на шлепа и се скри сред черните чували с боклук. Слабата светлина, която хвърляше намаляващата луна, не я радваше, но поне ѝ помагаше да наблюдава движението на екипажа на борда на влекача и да се взира в географските особености на местността, които да ѝ послужат като знаци за ориентиране. Освен това следеше посоката, в която пътуваше, като през няколко минути поглеждаше към Полярната звезда.

За разлика от равния пейзаж на централната част на долината на Ачафалайа, затревените брегове на речното разклонение Теч подпираха плътен навес от вечнозелени дъбови дървета, с тук-там величествени кипариси и жилави върби между тях. Поясът от дървета обаче прекъсваше през километър-два и разкриваше светлините на фермерски постройки и осветени от лунната светлина новозасадени култури. Зад оградените пасища се виждаха силуетите на излязъл на паша добитък. Джулия дочу звуци от весел детски смях, долитащ от една поляна, и ѝ се прииска да си има дом и семейство. Знаеше, че не е далече денят, когато началниците ѝ в СЕН ще прекратят рискованите ѝ опити да спре незаконното вкарване в страната на китайски емигранти и ще я сложат зад някое бюро.

Влекачът и шлепът минаха покрай живописен рибарски град, за който по-късно научи, че се казва Патърсън. Пристани обточваха бреговата ивица, където почти всички котвени места бяха заети от траулери. Запамети как е разположен градът покрай разклонението, докато той бавно се изгубваше от поглед. Приближаваха подвижен мост и капитанът на влекача подаде сигнал с въздушната свирка. Обслужващият моста също изсвири в отговор и вдигна двете половини на моста, за да пропусне плавателните съдове.

На няколко километра след Патърсън влекачът намали ход и започна да отбива към западния бряг. Джулия погледна зад борда и видя голяма тухлена постройка, наподобяваща склад, и още няколко

сгради до нея, разположени край дългия пристан. Висока телена ограда с бодлива тел по горния ѝ ръб ограждаше постройките. Няколко прожектора със слаби мръсни лампи осветяваха недостатъчно откритото пространство между постройките и пристана. Единственият признак на живот наоколо беше един пазач, който излезе от малка барака и застана до затворения портал в края на пристана. Беше облечен с обичайната за охраната на частна собственост униформа. През прозореца на бараката се виждаха отражения от екран на телевизор.

Сърцето на Джулия подскочи, когато зърна чифт железопътни релси върху бетонна настилка, които продължаваха под големия тухлен склад. Тя започна да става все по-сигурна, че това трябва да е разпределителният център, откъдето незаконните емигранти се превозваха до определеното им местоназначение. И стигнеха ли там, те биваха или поробвани, или пускани на свобода в гъсто населените големи градове.

Джулия се скри между чувалите, когато неколцина от китайския екипаж излязоха на палубата на шлепа и го завързаха за пристана, после се прехвърлиха отново на борда на влекача. Капитанът, моряците и пазачът до портала не си размениха нито дума. Капитанът изсвири пак със свирката, за да даде сигнал за намеренията си на една малка лодка за скариди, която беше на път да мине покрай тях, и бавно отгласна на заден ход от шлепа, описвайки широка дъга с кърмата. След малко плоският нос сочеше към разклонението на реката. Тогава влекачът увеличи скоростта и се отправи по обратния курс към Сунгари.

Следващите двамадесет минути изтекоха в пълна тишина, което изплаши Джулия. Не от страх за безопасността си, а от ужасяващата мисъл, че може би е допуснала грешка. Пазачът на кея отдавна се бе прибрал в бараката при телевизора си. Шлепът, пълен с боклук, остана вързан за пристана, самотен и изоставен.

Малко след като бе скочила на борда на влекача, Джулия бе уведомила капитан Луис на „Уихокън“ за безразсъдната си постъпка. Луис никак не се зарадва, когато осъзна какъв опасен риск е поела жената, за чиято безопасност отговаряше той. Но като професионалист в работата си, той пропъди от себе си безпокойството и нареди да бъде спусната на вода голямата моторница заедно с група въоръжени

членове от екипажа начело с лейтенант Стоу, която да последва влекача и шлепа в подкрепа на хеликоптера. Неговата единствена заповед към Стоу беше да поддържа по-голямо разстояние зад шлепа, за да не събуди подозрение. Джулия чуваше тупкането на двигателите на хеликоптера и виждаше навигационните му светлини в нощното небе.

Тя беше съвсем наясно каква съдба я очаква, ако хората на Кин Шан я хванеха, затова я изпълваше топло чувство, като знаеше, че е под закрилата на мъже, които биха дали живота си, за да я спасят, ако се случеше най-лошото.

Много преди това тя бе свалила дрехите на Лин Уан Чу и ги бе набутала в един от чувалите за боклук, но не за друго, а защото бяха бели и с тях лесно можеха да я забележат, когато се надигаше, за да се вглежда зад борда. Беше останала по късите си панталони и блузата, над които бе облякла униформата на китайката.

За първи път от близо час насам тя отново заговори в миниатюрното си радио и повика лейтенант Стоу.

— Влекачът остави шлепа и го върза за пристана близо до някаква постройка, наподобяваща голям склад.

Поелият управлението на моторницата лейтенант Джеферсън Стоу ѝ отговори веднага:

— Разбрано. Влекачът е на път да се размине с нас. Как е положението при вас?

— Вълнуващо, все едно че гледам как се вкаменява дърво. Освен един пазач в единия край на високата ограда, който почти изцяло е погълнат от телевизора в бараката си, не видях друга жива душа.

— Да разбирам ли, че целта ви се е провалила? — попита Стоу.

— Трябва ми още време, за да проуча нещата.

— Дано да не продължи дълго. Капитан Луис не е от търпеливите, а хеликоптерът има гориво само за още половин час. А това е едва половината от него.

— А другата половина?

— Решението ви да скочите на влекача ни дойде изневиделица и нито екипажът ми, нито аз сме вечеряли.

— Поднасяте ли ме?

— Не и ако стане навик бреговата охрана да пропуска яденето си — разсмя се Стоу.

— Но нали ще бъдете в готовност и няма да ме изоставите?

— Разбира се — отвърна Стоу и веселият тон в гласа му изчезна.

— Само се надявам влекачът да не е оставил шлепа за през нощта и да продължи към сметището утре сутринта.

— Не мисля така — каза Джулия. — Една от постройките е оборудвана с релси. Според мен тя представлява много удобно място за разпределяне на емигрантите по местоназначенията им в страната.

— Ще помоля капитан Луис да поиска справка от железопътната компания за разписанията на товарните влакове, които спират край захарната фабрика — предложи разумно лейтенант Стоу. — Междувременно ще отбия моторницата в един малък залив на разклонението на около стотина метра южно от вас. Ще останем тук до второ нареждане. — Настъпи кратка пауза. — Госпожице Лий?

— Да?

— Не губете надежда. Току-що забелязахме една стара избеляла табела край брега на разклонението, килната на една страна. Искате ли да узнаете какво пише на нея?

— Да, да, кажете ми — бързо изрече Джулия.

— Фабрика номер едно за преработка на захар „Феликс Бартоломо“. Основана през 1883 година. Вероятно шлепът е закотвен край тази отдавна изоставена захарна фабрика. Доколкото виждам, съоръжението е по-мъртво от вкаменени останки от динозавър...

— Тогава защо се охранява?

— Това не зная — призна Стоу.

— Чакайте! — извика ненадейно Джулия. — Чух нещо.

Тя замълча и се ослуша, а Стоу не я обезпокои с въпроси. Като от много далече до нея долетя приглушено подрънкване на метал в метал. Отначало помисли, че шумът идва от вътрешността на пустеещата фабрика, но после разбра, че го заглушава водата под шлепа. Тя бързо започна да мята чувалите настрана, за да си направи път до дъното на шлепа. После допря ухо до влажния ръждясал метал.

Този път чу приглушени гласове, чиято вибрация се предаваше през метала. Не можеше да различи думи, но разбра, че са викове на хора. Джулия отново се изкачи върху купчината чували и погледна към пазача. Той продължаваше да гледа телевизия и тогава тя се надвеси през борда и се вгледа във водата. В дълбините нямаше издайнически светлини, те бяха толкова черни, че не се виждаше нищо.

— Лейтенант Стоу?

— Слушам.

— Можете ли да видите нещо във водата между кея и шлепа?

— Оттук нищо. Но виждам вас.

Джулия инстинктивно се обърна в негова посока, но видя само тъмнина.

— Можете ли да следите движенията ми?

— Да, през оптичния уред за нощно виждане. Нямам намерение да допусна някой да се прокрадне до вас, без да го усетите.

Добрят, предан лейтенант Стоу! По друго време, на друго място сигурно би изпитала нежни чувства към него. Но всяка мисъл за подобни чувства, колкото и мимолетна да беше, извикваше в съзнанието ѝ образа на Дърк Пит. За първи път в живота си бе сляпо увлечена по мъж и независимият ѝ дух не знаеше как да приеме това положение. Някак с неохота тя отново се съсредоточи в задачата си.

— Предполагам, че има друг плавателен съд или някакво помещение, прикачено под дъното на шлепа — съобщи тя.

— По какво съдите? — попита Стоу.

— Чух гласове през палубата. Това обяснява как китайците са успели да прекарат емигрантите тайно през Сунгари и да минат безпроблемно през емиграционните и митническите служители и бреговата охрана.

— Ще ми се да ви повярвам, госпожице Лий, но предположението ви за някакво херметическо помещение, превозено през два океана от Китай, а после прикачено под дъното на шлеп за плаване по речно разклонение в Луизиана до железопътен терминал в изоставена захарна фабрика може да ви донесе награда за художествена проза, но не би могло да издържи пред прагматични умове.

— Готова съм да се обзаложа — отвърна твърдо Джулия.

— Мога ли да попитам какви са намеренията ви? — Приятелският тон на Стоу изведнъж стана официален.

— Смятам да се добера до фабриката и да я огледам отвътре.

— Неразумен ход. По-добре изчакайте до сутринта.

— Ще бъде много късно. Дотогава емигрантите положително ще бъдат наблъскани в товарни вагони и откарани далеч.

— Госпожице Лий — заговори със студен глас Стоу. — Настоявам да избиеете тази мисъл от главата си и да се завърнете при нас. Ще се доближа с моторницата и ще ви взема от шлепа.

Но Джулия не бе стигнала дотук, за да изостави нещата.

— Не, благодаря ви, лейтенант Стоу. Ще вляза във фабриката. Ако открия това, на което се надявам, тогава вие и хората ви можете да нахлуете вътре.

— Госпожице Лий, държа да ви напомня, че сте под покровителството на бреговата охрана, ние не сме полицейски отряд. Съветът ми, ако искате да се вслушате в него, е да изчакате до сутринта, да поискате заповед за обиск от местния съдия и тогава да изпратите местния шериф да разследва случая. Така ще спечелите повече точки пред вашите началници.

Джулия като че ли изобщо не го слушаше.

— Моля ви, помолете капитан Луис да уведоми Питър Харпър във Вашингтон и СЕН в Ню Орлиънс за предположението ми. Лека нощ, лейтенант Стоу! Ако искате, да обядваме заедно утре.

Стоу се опита на няколко пъти да се свърже с Джулия, но тя беше изключила приемника си. Той огледа разклонението през уреда за нощно виждане и я видя как скочи от шлепа и се затича по пристана, после изчезна от поглед зад един покрит с мъх дъб от външната страна на телената ограда.

Джулия стигна до дъба и се скри за малко под мъха, който висеше от клоните на дървото. Погледът ѝ бавно обходи пустеещите на вид постройки на захарната фабрика. Никаква светлина не се процеждаше от пропуканите врати и прозорците. Ослуша се, но чу само ритмичната стържеща песен на жътвари и си помисли, че лятото е вече зад ъгъла. Благоуханият въздух беше тежък и влажен, не подухваше ветрец, за да изсуши мократа ѝ от пот кожа.

Основната постройка беше на три етажа и изглеждаше здрава и масивна. Прозорците бяха само толкова, колкото да пропускат дневна светлина във вътрешността, но никъде не се виждаха вентилационни отвори и за мъжете и жените, които някога са работили тук, условията явно са били тежки. Тухлените стени бяха покрити със зелен мъх и с пълзящи растения, които така се бяха впили в пукнатините на

мазилката, че бяха обезсилили прегръдката ѝ и на много места парчета от нея бяха паднали.

Тя продължи в сянката на избуялата покрай оградата растителност и стигна до широка бетонна пътека с релси, които водеха към тежък портал, заключен с катинар, и свършваха пред масивна дървена врата за вътрешността на главния склад. Наведе се да огледа релсите под светлината на един електрически стълб. Бяха лъскави и без петънце ръжда. Сега предположението ѝ още повече се потвърди.

Тя продължи да разузнава, промъквайки се безшумно като котка между храстите, и стигна до малка дренажна тръба с диаметър около шейсет сантиметра, която минаваше под оградата и някога е изливала съдържанието си в канавка, успоредна на старата фабрика. Хвърли бърз поглед наоколо, за да провери дали все още не е забелязана, влезе в тръбата и запълзя навътре.

Джулия още не можеше да се начуди, че само един пазач охранява мястото. Липсата на повече охрана и по-ярко осветление предполагаше, че тук не се държи нищо кой знае колко ценно. Но тъй като си разбираше от работата, не изключи възможността движенията ѝ да се записват със скрити инфрачервени видеокамери от мига, в който скочи от шлепа. Но вече нямаше връщане назад. Ако това наистина беше разпределителен пункт за незаконни емигранти, тогава Кин Шан не работеше под обичайната формула за фанатична тайнственост и силна охрана.

Един широкоплещест мъж никога не би могъл да се провре през дренажната тръба, а на Джулия дори ѝ оставаха сантиметри от двете страни. Отначало виждаше само тъмнина, но след като се промуши по леката извивка на тръбата, пред нея се разкри кръг от лунна светлина, който се отразяваше във вода. Най-накрая излезе от тръбата и се озова в ров, пълен с няколкосантиметрова кал, който обточваше главната складова постройка с цел да събира дъждовната вода, стичаща се по улуците от улеите на покрива.

Огледа се наляво и надясно. Никакви сирени, никакви кучета, никакви прожектори не посрещнаха влизането ѝ в двора на захарната фабрика. Облекчена, че присъствието ѝ не е открито, тя тръгна крадешком покрай постройката, търсейки начин да проникне вътре. Спря се да размисли от коя страна да заобиколи сградата. Тази, където бяха релсите, които се спускаха към сутерен, беше открита и осветена

от лампата на електрически стълб, затова реши да продължи в обратната посока, която ѝ предлагаше повече тъмнина от горичката от кипариси.

Малък гъст храсталак се изпречи на пътя ѝ и Джулия пропъльза под него. Разперените ѝ опипващи пръсти докоснаха каменно стъпало, после второ, които вървяха надолу. Тя присви очи и се вгледа в мрака. Стъпалата бяха покрити с боклуци и тя се стараеше да стъпва внимателно. Вратата в подножието на стълбите беше съвсем очукана. Направена от дъб и някога масивна, тя е могла да възпира нашественици, но от влажния климат пантите ѝ бяха толкова силно ръждясали, че дори лек ритник беше достатъчен да я отвори, което Джулия и направи.

Вратата се откряна и Джулия се промъкна вътре. Трябваше ѝ малко време, докато разбере, че се намира в коридор с каменни стени. В другия край, на петнайсетина метра пред нея, доколкото прецени, се виждаше слаба светлина.

Тя тихо пристъпи напред, изпълнена с характерното за жените предчувствие за нещо лошо. Озова се в кабинет, обзаведен с тежка дъбова мебел, много популярна в началото на двайсетия век. Стаята беше безупречно чиста. Никъде не се виждаше прах или паяжина. Сякаш беше влязла в капсула на време. Както и в капан.

Стомахът ѝ се сви, когато дъбовата врата се затвори зад нея и трима мъже излязоха иззад параван, прикриващ дневна стая в другия край на стаята. И тримата мъже бяха облечени в делови костюми, двама от тях носеха кожени куфарчета, сякаш току-що излизаха от съвещание.

Преди да успее да се обади по радиото, някой хвана ръцете ѝ и запуши устата ѝ.

— Вие сте много упорита млада дама, Лин Тай... или може би да ви наричам Джулия Лий? — каза Ки Уон, главният екзекутор на Кин Шан, покланяйки ѝ се леко със сатанинска усмивка. — Нямата представа колко съм радостен да ви видя отново.

Стоу гледеше блатистото разклонение и в същото време притискаше приемника в ухото си с едната ръка, а с другата държеше микрофона пред устата си.

— Госпожице Лий, ако ме чувате, моля ви, обадете се.

Слухът му долови нещо като приглушени гласове миг преди връзката с Джулия да прекъсне. Първият му инстинкт беше да потегли по разклонението и да закотви до кея. Но не беше сигурен дали Джулия не е изпаднала в застрашаваща живота ѝ ситуация, както и дали трябва да рискува живота на хората си. Друг фактор, който му дойде наум, беше възможността от засада на територия, която не му беше позната. Стоу пое по пътя, използван от хитрите офицери, откакто бе сформирана първата военна сила: прехвърли отговорността на началника си.

— „Уихокън“, тук лейтенант Стоу.

— Чуваме ви — отговори гласът на капитан Луис.

— Сър, мисля, че имаме ситуация.

— Моля, обяснете.

— Връзката с госпожица Лий се загуби.

Настъпи моментна пауза. После Луис заговори бавно.

— Останете където сте и дръжте захарната фабрика под наблюдение. Съобщавайте ми всяка нова информация. Аз тръгвам към вас.

Стоу стоеше в моторницата и гледаше към стихналите и тъмни постройките.

— Дано бог да ви помогне, ако сте в беда, госпожице Лий — смънка той под носа си. — Защото аз няма да мога.

36.

След като опожариха ховъркрафта и командния пункт, Пит и Джордино вече нямаше защо да бързат. Беше естествено да се предположи, че всички съобщителни връзки между силите на сигурността и главното управление на Кин Шан са прекъснати. Те продължиха със задачата си да заснемат коритото на канала с АПА, сякаш нищо не се бе случило.

Стигнаха река Ачафалайа и навлязоха обратно в разклонението Хукър на път за шантибота точно когато черното източно небе започна да светлее в синьо-сиво. Ромбърг ги посрещна, като отвори очи само колкото да види, че са те и мигом се върна в страната на кучешките сънища.

Пит и Джордино веднага се заловиха да разтоварят водолазните си снаряжения и АПА. След като прибраха скифа обратно на покрива, Джордино запали големия двигател „Форд 427“, а Пит издърпа от дънната утайка коловете, за които беше вързан шантиботът. Слънцето още не се бе показало, когато те отплаваха надолу по течението на Ачафалайа.

— Сега накъде? — извика Джордино от лоцманската кабина.

— Към Бартоломо — надвика шума от двигателите Пит.

Джордино повече не се обади. Движението по реката не се оказа слабо, както очакваше да е в този ранен утринен час. Лодките за стриди и омари вече се отправяха към любимите им риболовни участъци. Влекачи с техните композиции от шлепове напредваха от Мисисипи на юг по Ачафалайа на север от Батън Руж. Джордино се разминаваше с плавателните съдове с умерена скорост, но веднага след това пришпорваше големия двигател с двайсет и пет мили в час.

Вътре в малката къщичка Пит седеше на канапето и изучаваше заснетия от камерите на АПА видеоматериал на каналното корито, започващ с магистралата, граничеща с река Мисисипи, и свършваща при входа за Ачафалайа. Записът на тази лента траеше близо шест часа, без да изобразява нищо съществено. Пит се успокои, че не видя никакви трупове по скучното кално дъно, но не беше изненадан. В

невероятно сложния план на Кин Шан все пак имаше малка пукнатина. Каналът беше ключът и Пит смяташе да го намери. Но все още беше далече от нещо по-конкретно. Не разполагаше с никакви доказателства, само със смътна теория, която дори на самия него му се струваше невероятна.

Той изключи телевизионния монитор и се облегна назад. Не смееше да затвори очи — веднага щеше да заспи, а нямаше да е честно спрямо Джордино. Предстоеше им още много работа. Стана и направи закуска от бъркани яйца с шунка, разпредели ги в чинии и повика Джордино на подредената маса. Беше запарил и кафе в старомоден кафеник, отвори и картонена кутия с портокалов сок. За да пестят време, той застана зад щурвала, докато приятелят му закусваше.

Пит насочи шантибота към Бериук Бей на няколко километра от Морган Сити и оттам по канала Уокс Лейк навлезе по разклонението Теч над Патърсън само на два километра от старата захарна фабрика край Бартоломо. След малко предаде щурвала отново на Джордино и седна на стола на верандата с Ромбърг свит до краката му.

Бяха изминали доста път, а едва приближаваше пладне, когато след един завой, само на километър и половина пред тях, се появи изоставената фабрика. Джордино намали скоростта, а Пит взе бинокъла и огледа постройките и дългия кей, подсилен от каменен мол. Усмихна се леко, като видя, че шлепът е все още натоварен с чувалите. Облегна се на релинга, подвижна на Джордино и му посочи залива.

— Това трябва да е мястото. Май че онзи шлеп там е същият, който видяхме в Сунгари.

Джордино повдигна телескопа, който бе намерил в едно чекмедже до щурвала, и присви очи зад обектива, докато оглеждаше пристана и постройките.

— Той още не е разтоварен. А не виждам някой да се кани да изхвърля боклука.

— За разлика от окаяното състояние на сградите, кеят ми изглежда на не повече от една-две години.

— Можеш ли да видиш дали има някой в бараката до портала?

Джордино отмести телескопа и го фокусира.

— Виждам един-единствен пазач, седнал на задника си и гледа телевизия.

— Някакви признаци да попаднем в засада, ако се приближим?

— Виждал съм гробища, по-оживени от това място. Явно, че слухът за фойерверките на канала не е достигнал дотук.

— Слизам зад борда, за да огледам дъното на шлепа — уведоми го Пит. — Нали си съсипах водолазната техника, та ще взема твоята. Ти се движи бавно, все едно че имаш проблем с двигателя. Щом се гмурна, вържи лодката за пристана и разиграй пред пазача някое от твоите ненадминати изпълнения.

— След като овладеем машинациите за спечелване на бездушната публика, двамата с Ромбърг ще заучим сценка и ще се представим в Холивуд — изпъчи гърди Джордино.

— Надявай се! — срязва го Пит.

Джордино избута още малко лоста на дросела назад, за да намали скоростта една степен преди празен ход и завъртя един-два пъти ключа на стартера на включено и изключено положение, за да симулира повреда. Щом видя облечения с подводното облекло Пит да се прехвърля зад борда извън полезрението на пазача, той завъртя щурвала по посока кея. Когато след секунди отново погледна настрани, от приятеля му нямаше и следа.

Видя как изпусканите от Пит мехурчета се приближават към шлепа, после се пръснаха, когато той се гмурна под дъното му.

Джордино бавно вдигна ръка, за да засенчи очите си от слънцето и умело разположи шантибота до шлепа и пилотите, без дори да одраска боята на корпуса. После спусна дъската-стълба и скочи на пристана, за да нахлузи вързалата за чифт ръждясали боларда.

Пазачът излезе от бараката, отключи катинара на портала и се затича към него. Предпазливо изгледа Ромбърг, който като че ли му се зарадва. Мъжът беше с десетина сантиметра по-висок от Джордино, но по-слаб, носеше бейзболна шапка и авиаторски очила от времето на Втората световна война. Имаше азиатски черти, но заговори с типичното за западното крайбрежие произношение.

— Не може да акостирате тук. Това е частен кей. Собствениците не разрешават да се спира тук.

— Не зависи от мен — оплака се Джордино. — Двигателят ме изостави. Дайте ми двацет минути и ще го оправя.

Пазачът нямаше намерение до отстъпи. Започна да сваля вързалата.

— Трябва да си тръгвате.

Джордино пристъпи до него и стисна китката му като в менгеме.

— Кин Шан никак няма да се зарадва, като му докладвам за обидното ти държане към един от неговите инспектори.

Пазачът сбърчи вежди от недоумение.

— Кин Шан ли? Кой е тоя Кин Шан? Аз работя за „Бътърфийлд фрайт корпорейшън“.

Сега Джордино на свой ред опули очи. Той несъзнателно погледна към водата, където беше видял мехурчетата, изпускани от Пит, и се запита дали не са сбъркали мястото.

— И какво работите? Пъдите гаргите от царевицата ли?

— Не — отвърна отбранително пазачът, опитвайки се безуспешно да се отскубне от хватката на Джордино, като в същото време се питаше дали си няма работа с някой луд, когото да сплаши с револвера в кобура си. — „Бътърфийлд“ използва тези стари постройки тук за склад на мебелите и оборудването на канторите си из страната. Моята работа, както и на пазачите от другите смени, е да не допускаме разни вандали да припарват до тях.

Джордино пусна ръката му. Имаше достатъчно ум в главата си, за да се хване лесно на въдицата. В първия момент наистина помисли, че е станала грешка, но сега вече беше твърдо убеден, че зад изоставената захарна фабрика край Бартоломо се крие нещо много повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Я ми кажи, приятел, мислиш ли, че едно шише „Джак Даниълс“ с черен етикет ще бъде достатъчно да ми отпуснеш дващест минути, докато си оправя двигателя?

— Не, не мисля — отвърна сопнато пазачът, разтривайки китката си.

— Слушай бе, човек, в затруднение съм. Ако оставя лодката си на течението на реката, докато оправям в движение двигателя, някой влекач може да се вреже в нея.

— Това не е мой проблем.

— Добре тогава, а две шишета от същото?

В очите на пазача проблеснаха хитри пламъчета.

— Четири!

Джордино протегна ръка.

— Имаш ги. — После посочи към верандата на шантибота. — Ела на борда да ти ги сложа в една торба.

Азиатецът погледна към Ромбърг.

— Хапе ли?

— Само ако си завреш ръката в устата му или го настъпиш.

Несъзнателно попадналият в мрежата пазач заобиколи Ромбърг и влезе в къщичката на шантибота. Това беше последното нещо, което запомни, преди да се събуди четири часа по-късно. Джордино го беше ударил по тила. Не беше саблен удар, но огромният му юмрук замахна като с палка и просна пазача на палубата.

След десетина минути, облечен в униформата му, ръкавите и панталоните на която му стояха въздълги, а гърдите и раменете му я пукаха по шевовете, Джордино слезе от шантибота. Нахлупил ниско над очите си бейзболната шапка и старите големи очила, той спокойно мина през портала, затвори го и се направи, че заключва катинара отвътре. Влезе в бараката и седна пред телевизора, а очите му зашариха из територията на захарната фабрика, за да открият камерите за наблюдение.

Пит се спусна първо до речното дъно, преди да се отгласне нагоре към шлепа. Изненада се, когато установи, че дълбочината на водата до кея беше девет метра — прекалено дълбока за трафик на шлепове. Помисли си, че вероятно дъното е било допълнително удълбочено, за да поема акостиране и на големи кораби.

Сянката на шлепа закриваше близо петдесет процента от светлината, идваща от повърхността — сякаш облак беше закрил слънцето. Водата имаше матовозелен цвят и беше пълна с дребни парченца речна растителност. Както се приближаваше към дъното на шлепа, някакъв размазан силует изникна пред него и му препречи пътя.

Беше огромна тръба със заострени краища, която висеше от кила на шлепа. Пит мигом се досети за какво може да служи и сърцето му се разтуптя от вълнение. Размерът и правата форма наподобяваше корпуса на едни от първите подводници. Започна да оглежда тръбата отблизо. Никъде по нея не видя люкове, но откри, че е закачена за

шлепа със система от релси. По тях придвижват подводния съд от кораба до шлепа и обратно, заключи Пит.

Определи дължината на прикачения подводен съд на двайсет и седем метра, височината на три метра, а диаметърът на около четири и половина метра. Бързо направи изчисления — в него можеха да се поберат някъде между двеста и четиристотин души, в зависимост от това доколко са натъпкани.

Пит заобиколи от другата страна на шлепа, търсейки да види капак на люк, свързващ подводен проход от плавателния съд до мола на кея. Откри го на девет метра от носовата част — малък водонепропусклив тунел, широк колкото да се разминат двама души. Но нямаше как да влезе, поне не и откъм водата.

Тъкмо смяташе вече да се връща на шантибота, когато забеляза малка кръгла метална врата, вградена в стената на мола. Вратата беше над водната повърхност, но точно под дъските на кея, на нея имаше три резета. Какво ли може да има зад нея? Канал за отпадъчни води? Дренажна тръба? Тунел за поддръжка? Приблужи се и напечатаните върху желязната врата букви разкриха загадката:

ПРОИЗВЕДЕН ОТ „АКАДИЯ ШЮТ КЪМПЪНИ“,
НЮ ОРЛИЪНС, ЛУИЗИАНА

Това беше улей, който действащата някога фабрика е използвала за товарене на суровата захар на шлеповете. Старият пристан е бил разрушен, а новият е бил построен с метър и половина по-висок, за да могат незаконните емигранти да минават под водата, без да бъдат забелязвани от повърхността. Новият пристан се издигаше с трийсет сантиметра над някогашния улей.

Резетата бяха силно ръждясали и вероятно не са били отваряни осемдесет години. Но речната вода не беше солена като морската, така че корозията не беше дълбока. Пит хвана едно от резетата с двете ръце, подпря крака на дъските на кея и се насили да го дръпне надолу. За негова радост то поддаде и помръдна с близо сантиметър. Следващият опит го обнадежди и накрая резето се измести от досегашното си положение. Второто резе се отвори по-лесно. След малка почивка Пит се справи и с третото.

Най-накрая вратата, изскърцвайки на пантите си, се отвори и Пит надникна вътре. Не видя нищо, освен пълна тъмнина. Той се обърна и заплува под пристана, спря под корпуса на шантибота и тихичко извика:

— Ал, там ли си?

Получи отговор единствено от Ромбърг. Хрътката скочи от любопитство на кея и започна да души между дъските точно над главата на Пит.

— Не викам теб, а Джордино.

Ромбърг замахна с опашка и се протегна, после легна на кея и започна да провира ту едната, ту другата си лапа между дъските, сякаш го подканваше да си играят.

В бараката на пазача Джордино през минута-две се обръщаше и поглеждаше към шантибота, за да види дали Пит се е върнал. Когато видя, че Ромбърг драска по кея, сякаш да извади нещо изпод него, той излезе през портала и бавно тръгна към шантибота.

— Ти какво душиш тук? — попита го той.

— Мен — прошепна Пит през дъските.

— Господи! — възкликна тихичко Джордино. — За секунда си помислих, че Ромбърг е можел да говори.

— Откъде взе тази униформа? — попита го Пит.

— Пазачът реши да си поспи малко и какъвто съм жалостив и великодушен, му предложих да поема поста му.

— Дори с ограниченото си полезрение виждам колко отвратително ти стои.

— Вероятно ще ти е любопитно да узнаеш — каза Джордино, като извърна глава от фабриката, за да не се вижда мърдането на устните му, — че това място е собственост на корпорацията за даване под наем на товарни кораби „Бътърфийлд“, а не на Кин Шан. Освен това пазачът може и да е с азиатски черти, но говори така, сякаш е завършил някое училище в Лос Анджелис или Сан Франциско.

— „Бътърфийлд“ сигурно служи за прикритие на дейността на Шан да вкарва и изкарва хора оттук. За дъното на шлепа е прикачен подводен съд, който може да превозва близо четиристотин души наведнъж.

— Значи си попаднал на златна мина.

— Скоро ще разберем, след като вляза вътре.

— Как?

— Открих стар улей за товарене захар на шлеповете. Изглежда, води към главната сграда.

— Внимавай къде се движиш и действай бързо. Не знам колко дълго мога да баламосвам някой, който ме наблюдава на монитор.

— Открил си камера за наблюдение?

— Преброих три и подозирам, че има още няколко наоколо, но още не съм ги видял — отвърна Джордино.

— Ще ми спуснеш ли моя четирийсет и пет милиметров? Не ми се ще да влизам вътре гол.

— Ще го спусна зад борда.

— Страхотен си, Ал. Не ме е грижа какво говорят за теб.

— Ако чуя стрелба — подмина забележката му Джордино и тръгна към шантибота, — Ромбърг и аз ще хукнем веднага натам.

— Ще бъде удивителна гледка.

Джордино влезе в шантибота, взе автоматичния колт на Пит и след като го върза в края на едно въже, бавно го спусна през прозореца на сантиметри от водата. Почувства силно дръпване на въжето и пистолетът изчезна от полезрението му. После закрачи спокойно обратно към бараката на пазача, влезе вътре и извади от кобура внушителния 357-калибров револвер „Уесън“, който бе измъкнал от колана на пазача, и зачака нещо да се случи.

Пит свали под шантибота бутилката си под налягане, колана с тежести и останалите водолазни принадлежности. Останал само с подводното си облекло и държейки колта над главата си, за да не го намокри, той заплува под кея към вратата на товарния улей и се покатери в него. Вътре беше толкова тясно, че той провираше тялото си сантиметър по сантиметър. Беше пъхнал пистолета под яката на водолазния си костюм, почти под брадичката си, за да може само да свие ръка и да го извади, ако се наложеше. Колкото по-навътре влизаше, толкова повече светлината отслабваше, а и тялото му още повече я скриваше. Но все пак му беше достатъчно да види, ако нещо се изпречеше на пътя му. Само се надяваше да не срещне някоя отровна змия. Тъй като нямаше накъде да мърда, трябваше или да я умъртви с ръкохватката на колта си, или да я застреля. В единия случай

рискуваше да бъде ухапан, а в другия — да бъде открит от охранителите.

Изведнъж го изпълни закъснял страх. Ами ако другият край на улея завършва също с метална врата, която се отваря само отвън? Съвсем не беше изключено. Но си заслужаваше да провери. Продължи напред, но вече по-трудно, тъй като улеят се издигаше стръмно нагоре и той трябваше да преодолява гравитацията.

Постепенно, почти незабележимо улеят започна да се разширява, сякаш беше горната част от гигантска фуния. И тогава най-ненадейно той откри, че пълзи в голяма кофа за боклук, която се разширяваше нагоре и настрани. До горния ѝ ръб оставаше само около метър и двайсет. Той напрегна сили да изпълзи още малко, хвана се за ръба и се повдигна.

Извади автомата си и както се оглеждаше, чувствайки как косъмчетата по врата му леко настръхват, чу гласове, които не говореха на английски. Долови също и силна, неприятна миризма на човешки тела, стояли дълго в задушна стая. Подаде глава над ръба на улея и от височина метър и половина видя пред себе си просторно хале, осветявано слабо от малък и мръсен тавански прозорец. Стените бяха тухлени, подът циментов.

Прави, легнали или клекнали в спарения въздух, бяха наблъскани рамо до рамо, с малко или почти никакво място за движение, над триста мъже, жени и деца. Доколкото видя, всички бяха китайци. Те се намираха в някогашния цех за преработка на захар, чийто единствен вход беше затворен с масивна дървена врата.

Както наблюдаваше, вратата изведнъж се отвори и един азиатец с униформа като тази, с която се бе облякъл Джордино, грубо блъсна един мъж в претъпканото помещение. Друг пазач, хванал здраво ръцете отзад на една жена, за която Пит предположи, че е съпругата му, стоеше в коридора. Вратата се затръшна силно и мъжът започна да удря по вратата отвътре и да креци на китайски вероятно протестирайки, че са го разделили с жена му.

Без много да се замисля за риска, Пит скочи от улея и се намери между две жени, които се блъснаха в близкостоящите и множеството се раздвижи. Жените го загледаха с любопитство, но не издадоха звук. Останалите също не реагираха.

Пит не си направи труда да се извинява. Започна да си проправя път сред навалищата към вратата. Стигна до нея, внимателно избута хлипащия мъж настрана и почука с колта си, както обикновено си почукваха приятели — веднъж, кратка пауза, четири пъти последователно, пауза, после още два пъти. След втория опит дързостта на Пит бе възнаградена. Както се бе надявал, пазачът полюбопитства да разбере кой чука толкова различно от досегашните бесни удари на някой отчаян съпруг.

Бравата прещрака и вратата се отвори, но Пит остана зад нея. Пазачът влезе бързо, грабна съпруга за яката и го разтърси като плодно дърво. Другият пазач остана в коридора, продължавайки да държи ръцете на жената на гърба. Той заговори на съвсем правилен английски:

— Кажи за последен път на този тъпанар, че няма да си получи жената, докато не плати още десет хиляди долара.

В този момент ръката на Пит, стиснала колта за цевта, замахна и стовари дръжката на оръжието върху главата на първия пазач, който мигом се строполи в безсъзнание на циментовия под. След това Пит прекрачи отворената врата и насочи пистолета си към главата на другия пазач, който държеше жената.

— Не че искам да се бъркам, но ти май си взел нещо, което принадлежи на другото.

Пазачът, който наблюдаваше със зяпнала уста колегата си, свит на пода напълно неподвижен, започна трескаво да мисли, както бе опулил очи срещу привидението в черен водолазен костюм.

— Кой си ти, по дяволите?

— Нает съм от вашите пленници за техен агент — каза усмихнат Пит. — А сега пусни жената.

Пазачът обаче не се стресна. Вдигна едната си ръка и обви пръсти около шията на жената.

— Пусни оръжието или ще й извия врата.

Пит пристъпи напред и приближи колта на сантиметри от лявото око на мъжа.

— Аз пък ще ти пръсна очите, ако го направиш. Това ли искаш, да останеш цял живот сляп?

Пазачът не беше глупав, за да не осъзнае, че е губещата страна. Отмести глава и огледа коридора с надеждата да се зададе

подкрепление. Но нямаше никой. Съвсем бавно се направи, че охлабва пръсти от шията на жената, като в същото време повдигна другата си ръка със сантиметър към пистолета в кобура на хълбока си. Пит забеляза движението му и заби цевта на колта в окото му.

— Без шмекерлъци, приятелче. — Той продължаваше да се усмихва любезно, зъбите му блестяха на слабото осветление.

Пазачът изохка от болка, пусна жената и притисна с две ръце окото си.

— О, боже, ти ме ослепи!

— Още не съм — отвърна Пит, хвана мъжа за яката и го блъсна в помещението при другите. Не стана нужда да подканва жената — тя вече се бе втурнала към прегръдките на съпруга си. — Най-лошото, което можеш да очакваш, е кръвоизлив за няколко дни.

Пит ритна вратата, клекна и бързо извади от кобурите пистолетите на двамата пазачи. После ги пребърка за друго скрито оръжие. Изпадналият в безсъзнание пазач носеше малък 32-калибров автоматичен пистолет в колана на панталона си, а другият имаше вътъкната в ботуша си кама. После той огледа двамата, за да види чия униформа отговаря най-близо на неговия ръст. И двамата бяха доста ниски, но в гръдния кош и кръста единият повече се доближаваше до размерите му.

Докато се преобличаше, Пит заговори на притихналите хора, чиито очи го гледаха така, сякаш е някакво божество.

— Някой от вас говори ли английски?

Двама души си проправиха път към него: възрастен мъж с дълга бяла брада и една красива жена на около трийсет и пет години.

— Баща ми и аз говорим английски — каза жената. — И двамата сме го учили в университета.

Пит обхвана с поглед помещението.

— Кажете им, моля, да завържат тия двамата, да им запушат с нещо устите и да ги скрият възможно най-далече от вратата.

Бащата и дъщерята кимнаха.

— Разбрахме ви — потвърди бащата. — Ще ги предупредим също и да стоят кротко.

— Благодаря. Нали няма да сбъркам, като кажа, че надзирателите се отнасят зле с вас и ви изнудват за повече пари?

— Не — отвърна жената, — това е самата истина. Ние бяхме подложени на невъобразими изтезания по време на пътуването си от Китай. След като пристигнахме в Щатите, надзирателите ни доведоха тук и ни предадоха на американско-китайските престъпни синдикати. Те именно ни изнудват за повече пари, като ни заплашват, че или ще ни убият, или ще ни принудят да робуваме, ако не им платим.

— Кажете на хората да не се отчайват. Помощта им е на път.

Той се облече в униформата и се захла, като видя, че между обувките на единия пазач — с два номера по-малки — и подгъва на панталоните има разстояние около седем сантиметра. След като издърпаха пазачите в другия край на бившия цех, Пит пхна единия пистолет и автоматичния си колт в колана на панталоните и извади ризата си отгоре, за да ги закрива. После сложи препаса на кръста си и кобура с пистолета на другия пазач и хвърляйки окуражителен поглед към клетите и измъчени емигранти, излезе в коридора, затвори тихо вратата и я заключи.

На около шест метра вляво от вратата коридорът завършваше в струпан куп ръждясала машинария, висок до тавана. Пит свърна надясно и стигна до стълбище, което се спускаше към коридор, отворен към няколко помещения с огромни медни казани, зелени от патината на времето.

Той влезе в едно от помещенията, в които някога се е преработвала захарна тръстика и надникна през един от дългата редица мръсни прозорци. Под него се разкри голям склад и товарен терминал. Между две товарни платформи минаваха чифт релси и свършваха пред циментова бариера. Широките врати в единия край на циментовата настилка бяха отворени и се виждаха три товарни вагона и един дизелово-електрически локомотив зад тях, боядисан в синьо и оранжево — цветовете на железниците на Луизиана.

До сградата, близо до релсите, Пит видя паркирани две дълги бели лимузини, шофьорите на които, както си приказваха, обърнаха глави към минаващата покрай тях влакова композиция.

На Пит му стана пределно ясно, че започва товаренето на емигрантите, които току-що беше напуснал. С болка забеляза също, че товарните платформи се охраняват от поне десетина мъже. След като видя всичко, което го интересуваше, той седна под прозореца, облегна се с гръб на стената и започна да обмисля положението.

Да попречи на контрабандистите да качат хората на влака, изглеждаше невъзможно. Ако ги забави по някакъв начин, какво щеше да спечели? Можеше да отстрани четирима-петима охранители, а останалите? Нямаше почти никаква надежда да спре тръгването на влака, но имаше един малък шанс да го задържи поне с няколко часа.

Пит извади малкия си арсенал и огледа двата револвера, камата и верния си колт. Преди много години той го бе преконструирал така, че пълнителят му да побира дванайсет куршума. Револверите също бяха заредени, но техните куршуми нямаше да свършат работата, която си бе наумил. Проблемът беше, че макар да разполагаше с достатъчно смъртоносна огнева мощ за пронизване на плът, липсваха му куршуми, проникващи през метал. Защото намерението му беше да улучи съществена част от дизеловите машини и електрическите генератори, за да извади локомотива от строя.

Пит въздъхна, застана на колене и с револвер във всяка ръка започна да стреля, целийки се в решетъчните отвори на локомотива.

37.

Джулия нямаше представа колко време е била в безсъзнание. Последното нещо, което си спомняше, беше как някаква жена, много красива жена с нежно лице, облечена в права, тясна рокля от ориенталска коприна с цепки отстрани, ѝ разкъсва блузата. Когато мъглата в съзнанието ѝ се разпръсна, тя почувства остро парещи болки вътре в цялото си тяло. Освен това видя, че ръцете и краката ѝ са оковани в белезници с вериги, опасващи кръста ѝ, които се провираха между решетките на врата и болезнено изпъваха ръцете ѝ, а пръстите на краката ѝ едва опираха пода. Веригите бяха усукани за горния край на вратата и не ѝ позволяваха да помръдне.

Само студеният влажен въздух, докосващ голата ѝ кожа, я облекчаваше от огъня, който гореше във вените ѝ. Тя бавно осъзна, че е без дрехи, само по пликчетата и сутиен.

Жената, която имаше евро-азиатски черти на лицето, наблюдаваше Джулия от едно кресло. Беше подгънала крака под себе си и се усмихваше с такава злоба, че Джулия потрепери. Косата ѝ беше лъскавочерна и падаше по гърба ѝ като водопад. Имаше широки рамене, приятно закръглени гърди, тънка талия и тесен ханш. Гримът ѝ бе умело положен, а ноктите на ръцете — невероятно дълги. Но вниманието на Джулия бе привлечено от очите ѝ. Едното око беше съвсем черно, а другото — светлосиво.

— О, добре дошла в действителността! — каза жената любезно.

— Коя си ти?

— Казвам се Мей Чин, служа на „Драгон трайъд“.

— А не на Кин Шан?

— Не.

— Не беше много любезно от твоя страна да ме дрогираш — промълви Джулия гневно, преборвайки се с вътрешната болка, разкъсваща тялото ѝ.

— Подозирам, че и ти не си била по-любезна с Лин Уан Чу, главната готвачка на борда на „Сун Лиен стар“. Между другото, къде е тя?

— С нея се отнасят далеч по-добре, отколкото с мен.

Мей Чин запали спокойно цигара и издуха дима в Джулия.

— Добре си побъбрихме двете с теб, нали?

— Нима си ме разпитвала?! — възкликна Джулия. — Нямам спомен.

— И не можеш да имаш след най-новия истински серум. Той не само връща съзнанието до това на петгодишно дете, ами и създава усещането, че кръвта в тялото ти се е превърнала в течна лава. Между лудостта и агонията, никой мъж или жена, независимо колко са волеви, не може да не отговори откровено на интимни въпроси. Всъщност, за да не се притесняваш, ще ти кажа, че не друг, а аз те съблякох и претърсих. Много хитри местенца беше намерила, за да скриеш малкия си пистолет и ножа. Повечето мъже едва ли биха се сетили да бръкнат между краката и под бицепсите ти. Но аз като жена веднага предположих къде ще си скрила радиото си.

— Ти не си китайка.

— Само по майка — отвърна Мей Чин. — Баща ми е англичанин.

В този момент в стаята влезе Ки Уон заедно с още един мъж, чиито черти също бяха евро-азиатски. И двамата застанаха пред Джулия и я загледаха похотливо.

— Ти се справи великолепно — похвали Ки Уон Мей Чин. — Получи невероятно полезна информация. Това, че разбрахме, че госпожица Лий работи в сътрудничество с бреговата охрана, която държи под наблюдение нашето съоръжение, ни даде необходимото време да преместим всички емигранти и да заличим всяка следа от тяхното присъствие там, преди местните власти и емиграционни служители да пратят ударни групи за внезапна проверка.

— Още петнайсет минути, и те ще заварят изоставени руини — каза другият мъж.

Очите му бяха черни и бездушни като на миеша мечка, черната му коса беше вързана на конска опашка, дълга до средата на гърба му. Лицето му издаваше, че е човек, който живее на широка нога, не пропуска прием, редовно посещава казината в Лас Вегас и е голям женкар. Кожата на лицето му беше опъната от не една и две операции за премахване на бръчки. Но нищо, свършено от хирурга, не можеше да скрие, че той никога повече няма да е на петдесет. Беше облечен модерно, в стила на холивудския елит.

Той се приближи до Джулия, хвана пълна шепа от косата ѝ и дръпна главата ѝ толкова назад, че очите ѝ срещнаха тавана точно над нея.

— Името ми е Джак Лу — каза той с леден глас. — Ти ми принадлежиш.

— Аз не принадлежа на никого! — отсече Джулия през внезапната нова болка.

— Грещиш — обади се Уон. — Заповедта на Кин Шан беше да те убием веднага. Но господин Лу ми направи предложение, което не можех да откажа. Продадох те за шепа монети.

— Гадна, мръсна твар! — извика му Джулия, но страхът започна да замъглява очите ѝ.

— Не хвърляй вината изцяло на мен — заговори Уон така, сякаш се бе почувствал наранен от думите ѝ. — Сега бъдещето ти е в ръцете на „Драгон трайъд“, партньори на „Кин Шан маритайм“ в престъпната дейност, както би се изразила ти. Ние изнасяме, „Драгон трайъд“ внасят. Ние внасяме контрабандно и продаваме, те купуват, било то дрога, чужденци или оръжие. В замяна господин Лу, който е техен главен изпълнителен директор, и партньорите му снабдяват Кин Шан с крадени луксозни автомобили, яhti, потребителски стоки, висока технология, фалшива валута, кредитни карти и документи за износ за Китай.

— Възможно най-изгодното споразумение и за двете страни — допълни Лу, извивайки косата на Джулия толкова силно, че тя изпищя, после силно я плесна по задните части и започна да сваля веригите и белезниците ѝ. — Сега двамата с теб ще си направим една хубава дълга разходка с лимузината. Докато стигнем в Ню Орлиънс, вече ще сме станали много близки.

— Ти ще си платиш за това — смънка Джулия, докато мъжът я сваляше от вратата; тя не беше в състояние да стои права и се свлече в прегръдките му. — Аз съм служител на американското правителство. Убиеш ли ме, те няма да се успокоят, докато не те изправят пред съда.

Уон се разсмя на заплахата ѝ.

— Трябва да виниш единствено себе си за хала си. Кин Шан изпрати отряд от двайсет души да преследват теб и господин Пит, с цел да ви убият. Загубиха дирите ви и естествено, не са очаквали да влезете през парадния вход.

— Постъпих глупаво.

Уон сви рамене в знак на съгласие.

— Така е. Импулсивните постъпки не са присъщи на добрия правителствен служител... — Думите на Уон бяха прекъснати от изстрели някъде в самата сграда. Той погледна към Лу, който мигом извади от джоба на скъпото си спортно сако портативно радио и заговори:

— Откъде идва тази стрелба? — настоятелно попита той. — Да не би да е внезапна полицейска проверка?

— Не, господин Лу — отговори неговият началник по сигурността от стаята с контролните системи. — Никакви полицаи няма в участъка и на кея. Изстрелите се разнесоха от помещението над товарната платформа. Още не знаем кой стои зад тази атака, нито каква е целта му.

— Има ли жертви?

— Не. Който и да е стрелял, не се е целил в охраната ни.

— Дръж ме в течение! — нареди с рязък тон Лу и кимна на Уон. — Време е да тръгваме. — Едва изрекъл думите, и стрелбата се поднови. Той пак включи радиото. — Какво става?

Отговори му пак същият глас:

— Май го улучихме. Изпратих хора горе да огледат тялото.

— Интересно, кой ли може да е? — промълви замислен Уон.

— Скоро ще разберем. — Лу метна през рамо Джулия, която беше лека като пухена възглавница, и се ръкува с Уон. — Добре се работи с вас, господин Уон. Предлагам да потърсите нов разпределителен пункт. Този вече не е безопасен.

Уон се усмихна, без следа от безпокойство.

— След три дни, броени от днес, новите операции на Кин Шан влизат в действие и ще струпат много проблеми на главите на американците.

С Уон начело, четиримата напуснаха стаята и забързаха по витата стълба до широк коридор, който минаваше покрай празни складове и цехове. Още не бяха стигнали средата на коридора, и радиото на Ли запиука.

— Да, какво има? — попита той раздражено.

— Агентите ни, настанени из енорията, докладват, че няколко катера на бреговата охрана навлизат откъм реката по разклонението

Теч, а два хеликоптера с правителствени отличителни знаци току-що са прелетели над Морган Сити в посока към нас.

— За колко време ще пристигнат? — попита Лу.

— Хеликоптерите след петнайсет-двайсет минути. Добавете още половин час за катерите.

— Добре, изключи всички системи, задействай плана за евакуация и разпръсни персонала.

— Изключвам.

— След три минути ние ще сме на път с лимузините — каза Лу и прехвърли Джулия на другото си рамо.

— Предостатъчно време, за да се отдалечите от нас и фабриката — потвърди Уон.

Вече бяха стигнали вратата, водеща към външните стълби, спускащи се към товарния терминал, когато чуха викове и крясъци, но никакъв звук от локомотива. След това гласовете замлъкнаха и стана ясно, че нещо никак не е наред. Втурнаха се през вратата и излязоха на стълбищната площадка, високо над товарната платформа. Уон, който вървеше най-отпред, се закова на място.

Вагоните бяха натоварени с емигранти, вратите им бяха затворени и залостени. Локомотивът обаче бездействаше, синкав дим се виеше през дупки от куршуми в облицовката на дизеловите машини и електрическият генератор. Машинистите стояха и гледаха безпомощно повредения локомотив. Охранителите от „Драгон трайъд“ се качиха в товарния камион, който мигом след това отпраши към главния път.

Изведнъж Лу разбра защо нападателят не е стрелял по охраната. Страх и смут го сковаха, когато проумя, че влакът няма да може да тръгне. Американските служители ще заловят всичките триста емигранти и ще конфискуват товара с незаконна стока на стойност близо трийсет милиона долара. Той се обърна към Уон.

— Съжалявам, приятелю, но тъй като внасянето на стоката не може да се осъществи, ще държа отговорен за това Кин Шан.

— Какви ги говорите? — удиви се Уон.

— Каквото чу. „Драгон трайъд“ няма да плати нищо за тази пратка.

— „Кин Шан маритайм“ я достави точно както се бяхме споразумели — възрази Уон. Той знаеше, че ако Лу и дружеството му

не изпълнят задълженията си, шефът му ще държи него отговорен. А това означаваше смърт, щом си нает от Кин Шан. — Стоката и хората ви бяха предадени на място. Вие трябва да сте отговорни оттам нататък.

— Без нас Кин Шан не може да прави бизнес със Съединените щати — подчерта Лу. — Както виждам, той не може да направи друго, освен да преглътне загубите.

— Той е много по-могъщ, отколкото предполагате — каза Уон. — Правите голяма грешка.

— Предай на Кин Шан, че Джак Лу не се страхува от него. Ценното приятелство не се захвърля като стара дреха. Няма да се покаже разумен, ако не приеме едно малко поражение, загубите от което може да възстанови за една седмица.

Уон го изгледа кръвнишки.

— Тогава нашата сделка относно госпожица Лий се разваля. Трябва да ми я върнете.

Лу се замисли за миг, после се разсмя.

— Но напи каза, че Кин Шан я искал мъртва?

— Да, точно така.

Лу вдигна Джулия високо над главата си.

— Оттук до железните релси долу е десет метра. Какво ще кажеш да изпълня желанието на Кин Шан и така да получа репарации за нашите финансови разлики.

Уон погледна надолу през парапета.

— Да, това е великолепно решение. Мисля, че така Кин Шан ще се помири със загубите си. Но, моля ви, направете го веднага, тъй като нямаме повече време за губене. Трябва час по-скоро да сме изчезнали оттук.

Лу протегна напред ръце. Джулия нададе писък. Уон и Мей Чин чакаха и гледаха със задоволството на садисти. Никой не забеляза високия, къдрокос мъж с униформа на пазач, която му стоеше отворително. Той беше вървял безшумно след тях по стълбите.

— Извинете, че ви прекъсвам — заговори Пит и заби цевта на колта в основата на черепа на Лу, — но само някой от вас да си почеше носа, и ще запратя сивото му вещество в съседната енория.

Всички инстинктивно се обърнаха към непознатия глас с различен израз, изписан по лицата им: загорялото лице на Лу

пребледня, очите му бяха широко отворени от изумление; по лицето на Мей Чин се четеше ужас, а Уон го гледаше просто с любопитство.

— Кой си ти? — пръв се обади той.

Пит не му обърна внимание, гледаше в Лу, когато каза:

— Свали внимателно дамата на пода — и за да натърти на думите си, заби още по-силно колта във врата му.

— Не стреляйте, моля ви, не стреляйте — запелтечи Лу, докато бавно пускаше Джулия на краката ѝ.

Джулия се свлече на колене. Едва тогава Пит видя ужасните рани по китките и глезените ѝ. Без да се колебае, той силно удари по темето Лу с цевта на колта си и със задоволство видя как се претърколи по стълбите.

Джулия, която не можеше да повярва, че чува познат глас, вдигна поглед и вторачвайки се в матовозелените очи и кривата усмивка на новодошлия, промълви:

— Дърк! — Тя се протегна и нежно докосна лепенката на носа му. — О, боже, ти си тук! Как... как...?

На Пит отчаяно му се прииска да я вдигне и притисне в прегръдките си, но не смееше да изпуска от поглед Уон. Беше разгадал израза на лицето му и знаеше, че ексекUTORЪТ на Кин Шан се готви да се стрелне към него като змия. Предвиди също, че и Мей Чин нямаше какво да губи, след като шефът ѝ лежеше в подножието на стълбите с надробени кости. Тя гледаше Пит с такава студена ненавист, с каквато никоя жена досега не го беше пронизвала. Пит и към нея местеше поглед, докато държеше на мушка Уон.

— Просто минавах случайно оттук, та реших да се отбия и да кажа едно „здрасти“.

— Дърк ли е името ти? — изненада се Уон. — Да не би да си Дърк Пит?

— Същият. А ти кой си?

— Ки Уон, а тази дама е Мей Чин. Какво смяташ да правиш с нас?

— Ки Уон... — рече замислено Пит. — Къде съм чувал това име?

Джулия постъпи хитро: без да застрашава бдителността на Пит, тя се изправи мъчително на крака, застана зад него и обвивайки ръце около кръста му, прошепна в ухото му:

— Той е главният надзирател и ексекUTOR на Кин Шан, той разпитва емигрантите и решава кой да живее и кой да умре и именно той ме изтезава на борда на „Индиго стар“.

— Май не си от добрите хора — подметна Пит. — Виждал съм резултати от работата ти.

В този момент незнайно откъде изникна един от охранителите. Твърде късно Пит разбра по израза в очите на Мей Чин за неочакваното посещение — ненавистта в тях за секунди бе заменена с ликуване при вида на униформения охранител. В мига, в който Пит се обърна назад, Уон се нахвърли върху него. Мей Чин се развика:

— Убийте го, убийте го!

— Винаги изпълнявам желанията на една дама — каза нашественикът равнодушно. Изстрелът от револвера в ръката му отекна оглушително като от оръдие. Очите на Уон изхвъркнаха, когато куршумът го улучи право над гърбицата на носа му. Мъжът се олюля назад с разперени ръце, праметна се през парапета и вече мъртвото му тяло се просна долу върху релсите.

Джордино прояви скромност към работата си.

— Надявам се, че направих каквото трябваше.

— И то точно навреме — отвърна Пит, очаквайки сърцето му да продължи да тупти.

— Проклет да си! — изписка Мей Чин, нахвърляйки се срещу Пит, за да забие дългите си нокти в очите му.

Още не бе направила втората крачка, и юмрукът на Джулия я улучи в устата и разцепи устните ѝ; кръв шурна надолу по роклята ѝ.

— Кучка такава! — извика яростно Джулия. — Този е, задето ме дрогира! — Следващият ѝ юмрук хлътна в корема на Мей Чин и я запрати на колене на пода, мъчейки се да си поеме въздух. — А този, че ме държа полугола пред двама мъже.

— Напомни ми никога да не те разярявам — усмихна се на Джулия Пит.

Тя разтърка юмрука си и рече с тъжно и напрегнато лице:

— Как не можахме да ги хванем, преди да са откарали емигрантите. Бог знае колко живота щяхме да спасим. Вече е много късно.

Пит я прегърна нежно, пазейки раните ѝ.

— Ама ти не разбра ли?

— Какво да разбира? — погледна го тя учудена.

Той посочи с ръка вагоните долу.

— Там са затворени над триста емигранти.

— Те били тук, а аз не съм ги видяла.

— Как стигна до захарната фабрика? — попита я Пит.

— Промъкнах се на борда на боклукчийския шлеп в момента, в който той отгласваше от „Сун Лиен стар“.

— Значи си пътувала над главите на емигрантите от Сунгари. Защото те са били наблъскани още в Китай в един контейнер под водата и са били прехвърлени по подводни релси от дъното на „Сун Лиен стар“ до дъното на шлепа, който ги е докарал тук.

— Трябва да побързаме да ги освободим — каза Джулия с твърд глас, — преди да е тръгнал влакът.

— Не се безпокой — усмихна се лукаво Пит. — Дори Мусолини не би могъл да нареди на този влак да тръгне.

Двамата вече разтоварваха вагоните и помагаха на емигрантите да слязат на платформите, когато агентите на СЕН и бреговата охрана пристигнаха и поеха нещата в свои ръце.

38.

Президентът Дийн Купър Уолас стана от стола зад бюрото си в Овалния кабинет, за да посрещне влизащия Кин Шан, и протегна ръка към него.

— Скъпи мой Кин Шан, толкова се радвам да те видя.

Кин Шан стисна между дланите си ръката му.

— Много любезно от ваша страна да ме приемете, въпреки претоварения ви график.

— Глупости, аз съм ти толкова задължен.

— Ще имате ли нужда от мен? — попита Мортън Леърд, който бе придружил Кин Шан от приемната.

— Моля те, Мортън, остани — настоя президентът. — Искам и ти да присъстваш.

Президентът посочи на Кин Шан дивана край ниска маса и двамата седнаха.

— Искам да предадеш моята дълбока благодарност на премиера У Куон за щедроту му подпомагане на президентската ми кампания. И моля те, увери го, че има думата ми за по-близко сътрудничество между нашите две държави.

— Премиерът Куон ще се зарадва да чуе това — каза вежливо Кин Шан.

— Какво мога да направя за теб, Кин Шан? — мина на въпроса президентът.

— Както знаете, някои членове на Конгреса наричат страната ми робска и я обвиняват, че, както те се изразяват, нарушавала човешките права. Сега се канят да предложат закон, който да отхвърли статута ни като най-облагодетелствана нация.

— Бъди спокоен — усмихна се президентът. — Твърдо възнамерявам да поставям вето над всеки закон, който застрашава търговията между нашите две страни. Освен това при случай винаги подчертавам, че взаимните търговски връзки са най-добрата възможност да се зачеркнат въпросите за човешките права.

— Да разчитам ли на думата ви, господин президент? — Агресивността, с която зададе въпроса си Кин Шан, настрои отрицателно началника на кабинета Леърд.

— Можете да кажете на премиера У Куон, че му давам личното си уверение.

Леърд се удивляваше на атмосферата на отстъпчивост, която витаеше между корабния магнат и президента, когато според него, тя трябваше да е пропита от антагонизъм.

— Другата ми тревога е, че вашите служители от бреговата охрана и Емиграционната служба безпокоят моите кораби. Проверките на борда зачестиха през последните месеци, а закъсненията на корабите излизат доста скъпо.

— Разбирам тревогата ти, Кин Шан — каза Уолас. — Последната статистика на СЕН показва, че шест милиона души живеят незаконно в Съединените щати. Доста голям процент от тях, пак според СЕН, били вкарани незаконно в страната с твои кораби, а случаят край езерото Орион не можеше лесно да се потули. По право би трябвало да те арестувам, както си в кабинета ми, и да те обвиня в масово убийство.

Лицето на Кин Шан не трепна. Той гледаше в най-могъщия мъж на света, без дори да мигне.

— Да, според вашите закони вие имате пълното право да го направите. Но тогава се изправяте пред риска от изтичането към американския народ на доста деликатната информация, касаеща тайните ви сделки с „Кин Шан мари тайм“ и Народна република Китай.

— Заплашваш с изнудване президента на Съединените американски щати? — попита Уолас, внезапно смутен.

— Моля да ми простите — побърза да замаже положението Кин Шан. — Просто исках да напомня на президента за вероятни непредвидими последствия.

— Няма да опростя масов убиец.

— Нещастен случай във вашата страна, причинен от криминални синдикати — парира го Кин Шан.

— В доклада, който четох, нямаше нищо подобно.

— Имате най-тържествената ми клетва, че случай като онзи край езерото Орион няма да се повтори.

— Но в замяна ще поискаш твоите кораби да бъдат оставени на мира, нали?

Кин Шан кимна.

— Ще ви бъда особено признателен.

Уолас се обърна към Леърд.

— Уведоми адмирал Фъргюсън и Дънкан Мънро, че искам бреговата охрана и СЕН да извършват проверките на корабите на „Кин Шан маритайм“, влизаци в наши води, със същата вежливост, каквато изразяват към другите чужди корабни компании.

Леърд слушаше и не вярваше на ушите си.

— Благодаря ви, господин президент. Говорейки от името на управителния съвет на директорите, ние ценим високо вашето приятелство.

— Няма да минеш метър толкова лесно, Кин Шан — каза Уолас. — Моля те да предадеш на премиера Куон моята загриженост, че страната ви продължава да използва робски труд за изработката на търговски стоки. Ако ще поддържаме тесни връзки, неговото правителство трябва да приеме използването на достойно платени работници в предприятията си и да зачита човешките права. В противен случай ще прекратя износа на фосфатни торове за Китай.

Мортън Леърд се усмихна вътрешно. Най-сетне президентът засегна тънката струна. Фосфатните торове надхвърляха един милиард долара от продажби, осъществявани от една химическа компания в Тексас, която беше филиал на огромна корпорация в провинция Цзянсу с главно управление в Шанхай. Без да заплашва търговските санкции срещу китайския износ на памучни изделия, обувки, детски играчки, радио- и телевизионни апарати и подобни артикули, които възлизаха на над петдесет милиарда долари годишно, Уолас се бе прицелил в най-основния от всички търговски артикули.

В зелените очи на Кин Шан премина сянка на притеснение.

— Ще предам съвета ви на премиера У Куон.

Уолас се изправи, давайки знак за край на разговора.

— Благодаря ви, господин президент. За мен беше чест да се срещна отново с вас.

— Ще ви изпратя до приемната — каза Леърд любезно, прикривайки дипломатично презрението си към финансовия престъпник.

Минути по-късно Леърд се върна в Овалния кабинет. Уолас не вдигна глава, докато подписваше пакет от закони, изпратени от

Конгреса.

— Е, Мортън, по киселата ти физиономия съдя, че не си доволен от моето поведение.

— Да, сър, не съм. Дори съм ужасен, че изобщо разговаряте с този убиец.

— Той не е първият вампир, който влиза в този кабинет, откакто съществува. Но ако не беше Кин Шан и неговото влияние в китайското правителство, може би сега нямаше да седя на това място.

— Вас ви мамят, сър. Кин Шан и неговата страна мами вас и всички от Пенсилвания авеню. Заради личен политически интерес, господин президент, вие сам си копаете гроба.

— Ние си имаме работа със страна, чието население е едно цяло и четири милиарда души — не отстъпваше Уолас. — Това представлява невероятна възможност да продаваме американски стоки на стойност милиарди долари. Какъвто и грях да съм извършил, то е било в интерес на страната ни.

— Нищо не може да оправдае ограбването на американския народ от страна на китайците — възрази Леърд. — Последният доклад от контраразузнаването, изготвен съвместно от ЦРУ и ФБР, сочи над сто китайски агенти, които са проникнали до всяко ниво в правителството ни, от НАСА до Пентагона. Някои от тях заемат високопоставени длъжности в Конгреса и в министерствата на търговията и вътрешните работи.

— Хайде, Мортън, нали изчетох доклада. Не срещнах никъде да се споменава за критична заплаха за сигурността ни. Китай вече не таи фанатично желание да краде наши ядрени технологии и военни тайни.

— Че защо им е? — Гласът на Леърд стана твърд и нисък. — Сега тяхното внимание е насочено предимно към политическия и икономическия шпионаж. Освен да получат нашите търговски и технологически тайни, те използват всяка минута от деня, за да влияят на търговската ни политика така, че да е от полза за тяхната икономическа експанзия. Те вече изпревариха Япония като наш търговски партньор, с която имаме най-голям дефицит. Според икономическите предвиждания тяхната икономика ще бъде пред нашата още преди да е изтекъл мандатът ви.

— И какво от това? Дори и Китай да ни изпревари в икономическо отношение, хората там пак ще имат доход, равняващ се

на една четвърт от средния американец.

— Най-почтително ви казвам, господин президент, събудете се и се огледайте. Тяхната принадлежна стойност от четирийсет и пет милиарда долара търговски баланс се влива обратно в укрепването на военните и престъпните им действия из цял свят, а оттам подсилва набъбващата им икономическа сила.

— Заставаш доста безкомпромисно срещу мен, Мортън — каза студено Уолас. — Надявам се да знаеш какво правиш.

— Да, сър, знам — отвърна непоколебимо Мортън. — Защото истински вярвам, че сте продал страната за свои лични политически облаги. Много добре знаете колко твърдо се противопоставих, когато вие разширихте статута за най-облагодетелствана нация в търговско отношение и в същото време заявихте, че решението ви не зависи от това, дали има напредък в спазването на човешките права.

— Единствената ми грижа е за трудовата заетост на американците. — Уолас вече бе станал от стола си, лицето му червенееше от гняв.

— Ако е така, как ще обясните факта, че през последните петнайсет години общо осемстотин хиляди американски работници са загубили работата си заради евтиния китайски труд, при това робски труд в по-голямата си част?

— Не отивай толкова далеч, Мортън — процеди през зъби Уолас. — Не съм направил нищо, което да не дава дивиденди на американския народ.

Леърд уморено прекара ръка по лицето си.

— Познавам ви от дълги години, така че разбирам кога изопачавате истината.

— Лъжец ли ме наричаш?

— Дори нещо повече, сър, наричам ви предател. И за да подкрепя думите си, до час ще имате оставката ми на бюрото си. Не искам да съм наблизко, когато лошите дела се стоварят върху главата на този, който ги е вършил.

С тези думи Мортън Леърд се обърна и излезе за последен път от Овалния кабинет. Знаейки колко е отмъстителен някогашният му приятел, той и съпругата му много скоро си опаковаха багажа и се преместиха на един остров край Австралия, където той започна да пише мемоари за живота си, вниквайки дълбоко в дългогодишното си

приятелство и съвместната си работа с президента Дийн Купър Уолас във Вашингтон.

Су Жон, личната секретарка на Кин Шан, седеше зад писалището в големия брониран автобус, когато корабният магнат влезе след срещата си с президента. Щом се настани в коженото кресло до писалището, отрупано с телефонни апарати и компютърни системи, тя му подаде няколко съобщения, пристигнали по факса и сателитния телефон. Кин Шан използваше код, за да обърка всеки агент, правителствен или търговски, който се опиташе да подслушва личния му бизнес. Той прекара съобщенията през скенер, който мигновено ги преведе.

— Има ли съобщение от Жу Куан?

Су Жон му прочете резюме от докладите, докато шефът ѝ преглеждаше преведените текстове.

— Нищо друго, освен че се опитва да открие мястото, където според слуховете е потънал „Принсес Доу Уан“. Допълва, че парченцата не се вместили в мозайката.

— Ако някой може да намери мястото на кораба, то това е само Жу Куан — каза уверено Кин Шан. — Какво друго получи?

— Покупката на четирите руски петролоносачи е осъществена. Екипажите на дружеството ни летят за Севастопол, за да поемат управлението на корабите. Според графика те трябва да стигнат до кораборемонтната ти работилница в Хонконг за преоборудване в средата на идния месец.

— Как се развиват нещата с новия туристически кораб?

— „Ивнинг стар“ ли? До четири месеца ще бъде завършен. Рекламният ни отдел подготвя предварителни материали за представянето му като най-големия и най-люксов пътнически кораб в света.

— А „Юнайтед стейтс“? Какво ново при него?

— Той навлезе в устието на река Мисисипи и продължава транзитно за Ню Орлиънс. Тази част от операцията върви по план.

— Нещо друго, за което да не знам? — попита предпазливо Кин Шан. — Някакви инциденти в Сунгари например?

Су Жон поклати глава.

— Не в Сунгари.

По начина, по който избягваше погледа му, Кин Шан разбра, че новините са лоши.

— Какво е станало?

— Федералните агенти са извършили внезапна проверка и са затворили разпределителния пункт в Бартоломо, Луизиана. Триста четирийсет и двамата емигранти са задържани.

— А нашите хора?

— Ки Уон е мъртъв. Джак Лу от „Драгон трайъд“ също. Помощничката му Мей Чин е прибрана от служители на СЕН.

Кин Шан само сви рамене.

— Не е голяма загуба никой от тях. Джак Лу беше само една брънка във веригата на американско-китайския синдикат. Смъртта му и нападението несъмнено са резултат от слабата му охрана и глупостта му и ми предоставят чудесна възможност да предоговоря споразумението си с „Драгон трайъд“.

— И то в твоя полза, естествено — отбеляза Су Жон.

— Естествено — усмихна се Кин Шан. — И без друго след трийсет и шест часа щях да наредя Бартоломо да се затвори, след като осъществих целта си да направя Сунгари първостепенно товарно пристанище в залива.

— Последният доклад няма да ти хареса — смънка с неохота Су Жон.

— Няма ли резюме?

— Може би е най-добре лично да го прочетеш, Кин Шан — и тя кимна към доклада, описващ подробно разрушението на командния пункт край Загадъчния канал.

Докато Кин Шан четеше, очите му се променяха от мрачни до гневни, особено когато стигна до съобщението от Пит.

— Значи господин Пит се интересува дали още се навеждам да събирам банани. Той, изглежда, изпитва наслада да се подиграва с мен.

— Мръсникът заслужава да му бъде изтръгнат езика — изрази предаността си Су Жон.

— Много врагове съм имал в живота си — продължи тихо Кин Шан. — Повечето са били от търговските ми конкуренти. Но никой не е бил толкова предизвикателен като този Пит. Патетичните му опити да ми се надсмива ми доставят удоволствие. Дали ми е достоен опонент?

— Той поклати уморено глава. — Едва ли. Но е опонент, който трябва да се пробва, макар да не е като черния хайвер, а по-скоро като американския хамбургер — груб, обикновен и безличен.

— Ако той знаеше само къде да гледа, щеше да види жалките останки от онези, които ти желаеха злото и се опитваха да спъват амбициите ти.

— Пит ще бъде отстранен — каза Кин Шан с леден глас. — Досега той осуети два от второстепенните ми проекти, които лесно могат да се възстановят. Безпокои ме само едно: защо той е в Луизиана, след като моите източници тук, във Вашингтон, ми съобщиха, че НЮМА си е прибрала всички, които бяха включени в разследването на незаконното вкарване на емигрантите? Неговата неизменна упоритост да ме дразни, е все още загадка за мен.

— Може би е погрешно насочено отмъщение.

— Пит е от хората, които американците наричат праведни филантропи — каза Кин Шан с рядък изблик на хумор. — И тук се крие неговата слабост. Направи ли грешка, което положително ще стане, той ще загине, защото върви по пътя на морала. Той изобщо не е научил, че с пари и власт, когато се използват умело, никога не се губи. — Той замълча и я потупа по коляното. — Нека Дърк Пит да не те тревожи, моя малка пойна птичке. Той много скоро ще умре.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
РЕКА ОЛД МАН

39.

29 април 2000 г.

Река Мисисипи

На двайсет мили преди устието на река Мисисипи, където тя се разклонява в три главни водни канала, вливащи се в Мексиканския залив, два хеликоптера предприеха снижаване към откритата кърмова палуба на „Юнайтед стейтс“ и разтовариха товара си от хора и апаратура. После се вдигнаха отново и отлетяха на запад към пристанище Сунгари. Операцията продължи не повече от петнайсет минути, докато корабът плаваше със скорост двайсет и пет възела, както диктуваха автоматичните системи за управление.

Стегнат отряд от тежковъоръжени мъже от частните сили за сигурност на Кин Шан, воден от бивш полковник от Китайската народна освободителна армия, облечен в работни дрехи, износени като на мъжете, работещи по реката, носеше автоматични оръжия и преносима ракетна установка. Отрядът се пръсна из палубите, а корабните моряци заеха местата си в машинното отделение и кормилната рубка, където поеха ръчното управление на корабните системи. Преди да стигнат до канала, използван най-често от океанографските плавателни съдове, големият лайнер намали ход, когато го пресрещна лодка с лоцман на борда ѝ, който щеше да го преведе по реката към Ню Орлиънс.

Лоцманът беше едър човек с шкембе. Потеше се силно и завърза червена кърпа около плешивата си глава, след като се изкатери по възжената стълба и стъпи в кормилната рубка. Той повдигна ръка за поздрав и се приближи до капитан Ли Хунчан, който допреди два дни управляваше „Сун Лиен стар“.

— Здравейте, капитане, аз съм Сам Бун. Извадих късмет и спечелих от лотария между речните лоцмани за честта да прекарам това чудовище до Ню Орлиънс — обяви той, произнасяйки Орлиънс като Оуеан.

— Няма да е необходимо — каза Хунчан, без да си направи труда да се представи. Той посочи към ниския китаец зад щурвала, който

беше главен кърмчия. — Първият ми офицер ще свърши тази работа.

Бун изгледа въпросително Хунчан.

— Занасяте ме, а?

— Не — отвърна капитанът. — Ние сами можем да закараме кораба си на нашето местоназначение. — Той кимна към двамата охранители. Те хванаха Бун под двете мишници и го поведоха навън.

— Ей, я почакайте малко — изръмжа Бун, отскубвайки се от охранителите. — Вие нарушавате морския закон. Като нищо ще се блъснете някъде, ако сглупите и продължите сами. Не познавате реката както опитния лоцман. Ние имаме строги стандарти. Поемам кораби от двайсет и пет години. Може и да ви изглежда лесно, но повярвайте ми, съвсем не е така.

Хунчан направи знак на охранителите.

— Заклучете го. Ако се наложи, доведете го до безсъзнание.

— Вие сте луди! — изкрещя Бун през рамо, докато го отвеждаха от рубката. — Ще заседнете в някоя плитчина като едното нищо!

— Прав ли е, Мин Лин? — обърна се Хунчан към главния кърмчия. — Наистина ли можем да заседнем?

Лин го погледна и се усмихна широко.

— Прекарвал съм този кораб по речния канал над двеста пъти в генерирана от компютър виртуална действителност.

— И случвало ли ти се е да засядаш? — настоя да узнае капитанът.

— Два пъти — отвърна Мин Лин, без да откъсва поглед от речния канал. — Първите два пъти опитах, но повече никога.

Тъмнокехлибарените очи на Хунчан засвяткаха.

— Моля те, поддържай скоростта в границите. Можем да си позволим любопитство, но не и да събуждаме подозрение, поне през следващите няколко часа.

Хунчан беше избран да управлява „Юнайтед стейтс“ до Ню Орлиънс по лично нареждане на Кин Шан. Той имаше вяра в него и в неговата експедитивност. Да има капитан на щурвала, който има опит в управлението на океански лайнери не беше нужно. Като избра корабен капитан и екипаж, които вече са в Америка и на разстояние един кратък полет с хеликоптер, Кин Шан си спести време и средства да изпраща екипаж от Хонконг. А тайната му мисъл беше, че не можеше

да се довери на опитните офицери на пътническите кораби така, както на капитана и екипажа на „Сун Лиен стар“.

Освен да посрещне митническите и емиграционните служители и да се прави на завоевател пред тълпите покрай речния бряг, Хунчан почти нямаше други задължения. Действителната му функция беше предимно декоративна. Освен двайсетината тежковъоръжени охранители, на които плащаше Кин Шан, екипажът му от петнайсет души първоначално беше съставен от специалисти по разрушаванията, смесени с неколцина инженери, които да са на разположение в случай на спешен ремонт, ако корабът бъде нападнат.

Той си направи оглушки за опасната част от това плаване. Двайсет и четири часа беше времето, за което Кин Шан беше поискал услугите му. Евакуацията, когато дойдеше моментът, беше добре премерена и организирана. Хеликоптерите бяха в готовност да се спуснат и да качат бойците и екипажа веднага след като зарядите бъдеха детонирани и корабът потопен на точно определеното място. Кин Шан бе уверил Хунчан, че ще го направи богат човек, когато се завърне у дома, стига само операцията да преминеше благополучно.

Той въздъхна. Единственото, което го безпокоеше сега, беше превеждането на кораба по остриите завой на реката, избягването на другите кораби и преминаването под шестте моста, които го очакваха по пътя до Ню Орлиънс. Разстоянието от разклонението на реката до града беше деветдесет и пет мили. Въпреки че плавателният канал за океанографски трафик в долната част на реката беше дълбок средно повече от дванайсет метра и широк малко над триста метра, никой кораб с размерите на „Юнайтед стейтс“ не беше минавал по него досега. Тесният воден път, вдаден в сушата, не беше прокопан за такива големи плавателни съдове и почти не позволяваше маневриране.

След като подминаха Венис, последния град на западния бряг, който имаше достъп до магистрала, дигите бяха задръстени от хора, любопитни да видят преминаването по канала на големия лайнер. Студентите временно бяха освободени от лекции, за да станат свидетели на събитие, каквото досега не е имало и едва ли щеше да има. Стотици малки частни лодки плаваха след кораба и надуваха свирките си за поздрав, но бяха държани на безопасно разстояние от килватерната му струя от два ескортиращи катера на бреговата охрана,

които се бяха появили, след като „Юнайтед стейтс“ излезе от точката на разклоненията.

Част от хората гледаха смълчани от благоговение, други помахваха с ръце и викаха за поздрав. Беше краят на април и пролетното оттичане на притоците на Мисисипи беше повишило нивото на водата до над основата на дигите.

Хунчан беше благодарен за допълнителната вода между кила и речното дъно. Това му предоставяше повече шанс за успех.

Той закопча ремъка на бинокъла си, сложи фуражката си и излезе на крилото на мостика. Подмина корабния компас, който откликваше на всяка промяна на посоката на плавателния съд. Беше доволен, че водният път беше чист от движение в очакване преминаването на големия лайнер. След Ню Орлиънс нещата щяха да са много различни, но той щеше да се справи с проблема, когато му дойде времето.

Хунчан погледна небето и се зарадва, че и то му помага. Денят беше топъл, с лек ветреца. Ако духаше силно срещу гигантския корпус, щеше да го избутва странично към брега, когато трябваше да мине по някой по-остър завой. Тъй като слизаше по реката, зелените буйове се поклащаха безцелно от лявата му страна, а червените — отдясно.

Той помахаше в отговор на хората върху дигите сред море от паркирани леки и товарни автомобили. От височината си от девет етажа над водата той виждаше също и равната блатиста местност и фермерските земи отвъд нея. Ли Хунчан се чувстваше като зрител, който наблюдава как друг изпълнява ролята му в драма.

Започна да си представя какво посрещане му предстои край бреговата ивица на Ню Орлиънс и се усмихна под мустак. Милиони американци щяха да запомнят този ден, но не поради причините, които очакваха.

40.

Късно същия следобед Пит и Джордино върнаха шантибота до кея на Дъг Уилър, където ги чакаше и Руди Гън. Очите му бяха зачервени от недоспиване, тъй като цялата нощ беше в очакване на спорадични сведения от Пит. Беше облечен в светлокафяви къси панталони и фланелка с надпис на гърба: ЕНОРИЯ СЕЙНТ МЕРИ — ПРОСЛОВУТОТО ЮЖНЯШКО ГОСТОПРИЕМСТВО.

След като натовариха екипировките си на моторницата на „Марин Денизен“, Пит и Джордино помахаха за сбогом на Ромбърг, който вдигна глава от палубата, отвърна им с едно летаргично „бау“ и побърза да се свие на кълбо, за да подремне.

След като оттласнаха от кея, Джордино застана до Гън, който стоеше зад щурвала.

— Мисля, че няма да е лошо тримата да хапнем и да си поспим хубавичко тази вечер.

— Аз поддържам предложението — обади се през прозявка Пит.

— Не се надявайте на нещо повече от кафе с цикория — каза Гън. — Адмиралът отлетя за града, заедно с Питър Харпър от Емиграционната служба. Вас ви очакват на борда на катера на бреговата охрана „Уихокън“.

— За последен път го видях закотвен малко над Сунгари — рече Пит.

— Сега е вързан за кея на бреговата охрана край Морган Сити — осветли го Гън.

— Значи никаква вечеря? — попита унило Джордино.

— Нямаме време — отвърна Гън. — Но ако бъдете послушни, ще гледам да ви уредя по някой сандвич от камбуза на „Уихокън“.

— Аз обещавам да съм послушен — побърза да се уреди Джордино.

Пит и Гън си размениха погледи, изпълнени със съмнение.

— Не ми се вярва — въздъхна Гън.

— Не и по наше време — подкрепи го Пит.

Питър Харпър, адмирал Сандекър, капитан Луис и Джулия Лий ги чакаха в каюткомпанията на „Уихокън“. Там бяха още и генерал-майор Франк Монтейн от армейския инженерен корпус и Франк Стюарт, капитанът на „Марин Денизен“. Луис любезно ги попита дали искат нещо за хапване. Джордино тъкмо отвори уста, и Гън го изпревари:

— Благодарим, току-що пихме кафе по пътя за насам.

Пит се ръкува със Сандекър и Харпър, а от Джулия получи лека целувка по бузата.

— Откога не сме се виждали?

— От два часа.

— Сториха ми се цяла вечност — каза той със закачливата си усмивка.

— Недей — отдели се тя от него, — не тук.

— Предлагам да продължим — обади се Сандекър, — остава ни още доста работа.

— Дънкан Мънро ме помоли да ви предам, че най-покорно ви се извинява — каза Харпър, докато с израз на разкаяние стискаше ръцете на Пит и Джордино. — Аз също искам да изкажа личната си благодарност на НЮМА и вас, господа, че пренебрегнахте нашето настояване да се оттеглите от разследването. Без вашата навременна намеса в Бартоломо, нашата ударна група нямаше да намери нищо, освен мъртви агенти на СЕН и празна фабрика. Единствено убийството на Ки Уон хвърля сянка на всичко това.

— Вече е късно, но май трябваше да му счупя краката — вметна без угризение Джордино.

— Напълно разбирам, че сте постъпили правилно — призна Харпър, — но с неговата смърт загубваме пряката връзка с Кин Шан.

— Толкова ли беше от значение Ки Уон за вашия случай? — попита го капитан Луис. — На мен ми се струва, че имате повече от достатъчно доказателства, за да окачите Кин Шан на бесилото. Негов човек е хванат на местопрестъплението как вкарва незаконно близо четиристотин емигранти първо в Сунгари, а оттам до „Бартоломо“. Какво повече ви е нужно?

— Да докажем, че заповедите идват директно от Кин Шан.

Сандекър не изглеждаше по-малко изумен от Луис.

— Естествено, че сега можете да го подведете под отговорност.

— Това, да — потвърди Харпър, — но дали можем да го осъдим, е друг въпрос. Изправяме се пред дълга съдебна битка, която нашите федерални прокурори не са сигурни, че ще спечелят. Кин Шан ще отвърне на удара с цяла армия от високо платени и уважавани вашингтонски адвокати. Той има на своя страна китайското правителство и няколко високопоставени членове на Конгреса, както и, съжалявам, че трябва да го кажа, Белия дом. И в крайна сметка на ринга няма да застанем срещу боксьор лека категория, а срещу един много влиятелен мъж със солидни връзки.

— Нима китайското правителство няма да му обърне гръб, като разбере, че ще причини голям скандал?

Харпър поклати глава.

— Неговите услуги и влияние във Вашингтон ще премахнат всяко препятствие, което може да се изпречи.

— Но вие положително можете да принудите Кин Шан да затвори Сунгари и да прекъснете всяко влизане на кораб на „Кин Шан маритайм“ в Съединените щати — намеси се за първи път генерал Монтейн.

— Да, това е в нашите правомощия — отвърна Харпър. — Но възлизащите на милиарди долари китайски стоки, които се внасят в Съединените щати, се превозват именно от дружеството „Кин Шан маритайм“, което се субсидира от китайското правителство. Това ще означава то само да си отреже клона, на който седи, ако бездейства и запази мълчание, докато ние затръшваме вратата под носа на корабната линия на Кин Шан. — Той замълча и разтри слепоочията си. Харпър очевидно беше човек, който не обичаше да губи битка със сили извън неговия контрол. — В момента единственото, което можем да направим, е да му попречим да осъществява операциите си и да се надяваме, че рано или късно той ще направи някоя колосална грешка.

На вратата се почука и влезе лейтенант Стоу. Той мълчаливо подаде на капитан Луис бележка и пак тъй безшумно си излезе. Луис хвърли набързо поглед на съдържанието ѝ и вдигна поглед към Франк Стюарт.

— Съобщение от вашия първи офицер, капитане. Искали сте да бъдете информиран за всяко ново развитие на нещата около луксозния лайнер „Юнайтед стейтс“.

Стюарт кимна към Пит.

— Дърк е този, който контролира плаването на кораба по Мисисипи.

Луис подаде бележката на Пит с думите:

— Извинете, че пръв я прочетох, но в нея просто пише, че „Юнайтед Стейтс“ е минал под мостовете на реката и приближава търговското пристанище на Ню Орлиънс, където щял да бъде закотвен като постоянно действащ плаващ хотел с казино.

— Благодаря ви, капитане. Поредният изненадващ проект, обгърнат от пипалата на Кин Шан.

— Голям подвиг е било да плава по реката от залива — отбеляза Монтейн. — То е все едно да искаш да пуснеш игла в купа сено, без да докосва сеното.

— Радвам се, че сте тук, генерале — каза Пит. — Напоследък ме измъчват едни въпроси, на които само вие, като експерт по реките, можете да дадете отговори.

— С удоволствие ще се опитам.

— Стигнах до налудничавата теория, че Кин Шан е построил Сунгари точно там, където е, защото възнамерява да разруши част от дигата и да отклони Мисисипи към Ачафалайа, като по този начин направи пристанището най-голямото на Мексиканския залив.

Би било преувеличено да се каже, че всички присъстващи в каюткомпанията приеха фантастичната теория на Пит — всички с изключение на генерал Монтейн. Той закима като професор, който е задал подвеждащ въпрос на студент и е получил правилния отговор.

— Може и да се изненадате, господин Пит, но и на мен ми се върти в главата подобна мисъл от шест месеца насам.

— Да се отклони Мисисипи — вметна с предпазлив глас капитан Луис, — за мнозина, включително и за мен, това звучи немислимо.

— Немислимо може би, но не и невъобразяемо за човек, обсебен от дявола, като Кин Шан.

Сандекър гледаше замислен в далечината.

— Вие се натъквате на нещо съвсем рационално, което е било очевидно от първата копка на строежа на Сунгари.

После всички погледи се обърнаха към генерал Монтейн, когато Харпър му зададе въпроса:

— Възможно ли е това, генерале?

— Армейският корпус се бори с природата от сто и петдесет години насам, за да ѝ попречи да извърши същия катаклизъм — отвърна Монтейн. — Всички ние живеем с кошмара на евентуално огромно наводнение, по-голямо от всички досега. Случи ли се това, река Ачафалайа ще се превърне в главен приток на Мисисипи. И онази част на река Олд Ман, която понастоящем тече от северната граница на Луизиана до залива, ще се превърне в затлачено устие. В древните времена това се е случвало, ще се случи и сега. Ако Мисисипи поиска да потече на запад, ние не можем да я спрем. И е въпрос на време това да стане.

— Да разбираме ли, че Мисисипи променя курса си на определени периоди? — попита Стюарт.

Монтейн подпря брадичка върху бастуна си.

— Не може да се предвиди точност до час или година, но тя се е местила в една или друга посока из Луизиана седем пъти през изминалите шест хиляди години. Ако не е била намесата на човека, и по-специално на армейския инженерен корпус, Мисисипи сега щеше да тече в долината на Ачафалайа над потопените останки от Морган Сити към залива.

— Да предположим, че Кин Шан разруши дигата и отвори широк разлив от Мисисипи към канала, който е прокопал в Ачафалайа — изрази гласно мислите си Пит. — Какъв ще е резултатът?

— С една дума: катастрофален — отвърна Монтейн. — Тласкан от пролетното оттичане със скорост над десет километра в час, вихрецият се прилив с височина около осем-девет метра ще връхлети в Загадъчния канал и ще нахлуе в долината. Животът на населението от двеста хиляди души, живеещи върху три милиона акра земя, ще бъде страшен. По-голямата част от мочурливата почва ще остане завинаги под водата. Водна стена ще помете цели градове и ще доведе до огромен брой човешки жертви. Стотици хиляди домашни и диви животни ще изчезнат, сякаш никога не са съществували. Развъдниците на стриди, омари и раци ще бъдат унищожени от внезапното намаляване на солеността, поради неконтролируемия приток на сладка вода. Алигаторите и водният свят ще загинат.

— Рисувате много мрачна картина, генерале — обади се Сандекър.

— Това е само жалка част от предвижданията — отвърна Монтейн. — От икономическа страна, прииждането ще разруши сухопътни и железопътни мостове, които минават над долината, и ще затвори всички транспортни пътища от изток на запад. Електроцентрали и електропроводи ще бъдат подкопани или разрушени и ще прекъснат електроснабдяването на хиляди квадратни километри площ. Съдбата на Морган Сити ще бъде решена — той ще бъде заличен от лицето на земята. Да не говорим, че и междущатските газопроводи ще избухнат и ще лишат от природен газ всеки щат от Роуд Айлънд и Кънектикът до двете Каролини и Флорида. — Монтейн замълча за миг и продължи: — Така Мисисипи ще остави непоправими щети. Батън Руж ще се превърне в призрачен град. Няма да има никакъв воден трафик. И искаме или не искаме, пътят на океанските товарни кораби ще бъде отклонен от Ню Орлиънс към Сунгари. Огромните загуби в икономиката ще се измерват с десетки милиарди долари.

— Още малко, и ще ме почне мигрената — смънка Джордино.

— По този повод — Монтейн погледна към капитан Луис, — случайно да ви се намира бутилка уиски на борда за малко облекчение?

— Съжалявам, сър — отвърна Луис с леко поклащане на главата, — но на борда на катерите на бреговата охрана не е разрешено да се държи алкохол.

— Е, от питане глава не боли.

— Какво ще е сравнението между новата и старата река? — попита Пит генерала.

— Понастоящем ние владеем потока на река Мисисипи край контролното съоръжение на брега на Олд Ривър, разположено на седемдесет километра от Батън Руж. Целта ни е да поддържаме разпределение на водата на Олд Ривър, като трийсет процента от нея да се влива в Ачафалайа и седемдесет процента — в Мисисипи. Когато двете реки се съберат с пълния си потенциал, ще имаме една огромна река, течаща с невероятна скорост.

— Няма ли начин да се възстанови дигата, ако бъде разрушена част от нея? — поинтересува се Стюарт.

Монтейн се замисли за момент.

— Ако е подготвен както трябва, инженерният ни корпус може да извърши много неща. Но колкото по-дълго време ще е необходимо да монтираме съоръженията си на място, толкова по-дълго водната маса ще разширява пролома в дигата. Единственият ни изход е главният поток на Мисисипи да продължи по канала, докато дигата ерозира дотолкова, че да приеме целия поток.

— Колко време според вас ще отнеме това?

— Трудно е да се каже. Може би два часа, може би два дни.

— А дали процесът ще се ускори, ако Кин Шан потопа шлепове диагонално на коритото ѝ, за да отклони главния поток — попита Джордино.

Монтейн пак се замисли, преди да отговори:

— Дори състав от шлепове, достатъчен да блокира цялата ширина на реката, да бъде потопен и разположен правилно — а това е доста трудна маневра дори за опитните лоцмани — главното речно течение ще продължи да тече над шлеповете поради ниския им профил. Легнали на коритото, покривите на товарните им помещения пак ще останат на девет-десет метра под водата. Идеята за такъв вид отклоняващ бент няма да се окаже практична.

— Възможно ли е — попита капитан Луис — да започнете да се подготвяте с всички средства и да разположите хората и съоръженията си така, че да са в готовност да действат, когато Шан разруши дигата?

— Да, възможно е — отвърна Монтейн, — само дето няма да излезе евтино на данъкоплатците. Но проблемът ми ще бъде, че не мога да издам заповед, базираща се единствено на предположения. Ние може и да подозираме Кин Шан в подобни намерения, но без да имаме неопровержими доказателства за тях, ръцете ми са вързани.

— Дами и господа — намеси се Пит. — Мисля, че сме на път да изпаднем в положението „след дъжд качулка“.

— Дърк е прав — подкрепи го Сандекър. — Най-добре е да попречим на Кин Шан да извърши тази операция.

— Разумно предложение — съгласи се Монтейн. — Аз ще направя първата крачка. Мой съкурсник от Военната академия, генерал Оскар Олсън, командва Националната гвардия в Луизиана. Ако му отправя лична молба, той с удоволствие ще изпрати контингент от войски в подкрепа на заместник-шерифите.

— Първите, които пристигнат, трябва да се заемат с претърсването за експлозиви и с обезвредяването им — подметна Пит.

— Ще им е нужен и подводен резач, за да срежат желязната врата към тунела, който открихме с Пит — добави Джордино. — Той минава под главния път и дигата и е твърде вероятно именно там да са складирани взривните вещества.

— Ако Кин Шан иска да направи по-широк пролом — отбеляза Монтейн, — сигурно е поставил допълнително взрив в страничните тунели, които се разклоняват на дължина най-малко сто метра.

— Сигурен съм, че инженерите на Кин Шан са предвидили какво количество ще е необходимо, за да пробият гигантска дупка в дигата — каза Пит с мрачно изражение.

— Колко ще е хубаво да извием най-накрая врата на тоя китаец — въздъхна Сандекър.

— Сега остава да направим график — вметна Джордино.

В този момент влезе отново лейтенант Стоу и подаде на капитан Луис друго съобщение. Както четеше, капитанът присви очи, после ги отместа към Пит.

— Изглежда, че липсващите парченца от мозайката се намериха.

— Ако съобщението е пак за мен — обади се Пит, — моля, прочетете го на глас.

Луис кимна и започна да чете.

— „До господин Дърк Пит от НЮМА на борда на «Уихокън». Уведомяваме ви, че бившият пътнически лайнер «Юнайтед стейтс» не спря в Ню Орлиънс. Повтарям: не спря в Ню Орлиънс. Пренебрегвайки напълно предвидените процедури по акостирането и церемониите по посрещането му, корабът продължи към Батън Руж. Капитанът отказа да отговаря на всички повиквания по радиото.“ — Луис вдигна поглед. — Как си обяснявате това?

— Кин Шан изобщо не е имал намерение да превръща „Юнайтед стейтс“ в хотел и казино на Ню Орлиънс — заяви Пит. — Планът му е да го използва за отклоняващ бент. Разполагайки го диагонално на реката и отваряйки люковете му, за да го потопи, този огромен кораб ще блокира деветдесет процента от потока на Мисисипи и ще отклони огромно количество вода през взривената дига към Ачафалайа.

— Невероятно находчиво! — промълви Монтейн. — Тогава няма начин да бъде овладяна пълната сила на прилива. Нищо на този свят

няма да може да го спре.

— Вие познавате Мисисипи по-добре от всеки присъстващ тук, генерале — обърна се към него Сандекър. — За колко време „Юнайтед стейтс“ може да стигне до Загадъчния канал под Батън Руж?

— Зависи. Той ще намалява скоростта си, за да маневрира с огромния си корпус по няколко остри завоя, но ще навакса на правите участъци между тях. От Ню Орлиънс до Загадъчния канал са около сто мили.

— Тъй като корабът е празен — каза Пит, — той плава високо, което увеличава потенциалната му скорост. С всичките си запалени котли корабът спокойно може да пори водата с близо петдесет мили в час.

— И армия от ангели ще бъде безсилна да помогне на всеки шлеп или увеселително корабче, които попаднат в килватерната му струя — вметна Джордино.

Монтейн отговори на Сандекър:

— Може да стигне до канала за по-малко от три часа.

— Значи нямаме нито минута за губене — каза Луис с помръкнало лице, — трябва веднага да вдигнем на крак щатските служби за бедствия и аварии, за да започнат да евакуират жителите от долината на Ачафалайа.

— Вече приближава пет и половина — каза Сандекър, поглеждайки часовника си. — До осем и половина тази вечер трябва да предотвратим задаващо се огромно бедствие. — Той разтри очите си. — Ако не успеем, ще загинат стотици, а може би и хиляди невинни хора и телата им ще бъдат отнесени в залива, без изобщо да бъдат намерени.

След като съвещанието свърши и всички си тръгнаха, останаха само Пит и Джулия.

— Изглежда, че непрекъснато ще се сбогуваме — заговори тя, притиснала чело в гърдите на Пит.

— Лош навик, който трябва да нарушим — каза тихо Пит.

— Така да не ми се тръгва за Вашингтон с Питър, но комисар Мънро ми нареди да се включа в оперативната група за подвеждането на Кин Шан под отговорност.

— Ти си важна личност за правителството.

— Моля те, гледай да се прибереш по-скоро — прошепна тя през потеклите ѝ сълзи.

Пит я притисна силно в прегръдките си.

— Можеш да се настаниш в хангара ми. С алармената ми система и телохранилите ти, ще се чувстваш в безопасност, докато се върна.

В насълзените ѝ очи проблеснаха закачливи пламъчета.

— Може ли да покарам дюзенбърга?

Той се разсмя.

— Кога за последен път си карала кола с лост за скоростите?

— Нито веднъж — усмихна се тя. — Всички коли, които съм имала, са били с автоматична скоростна кутия.

— Обещавам ти, че щом се върна, ще изкараме дюзи и ще идем на пикник.

— Звучи чудесно.

Той отстъпи крачка назад и я загледа с матовозелените си очи.

— И бъди добро момиче. — После я целуна и двамата тръгнаха в различни посоки, без да се обръщат назад.

41.

Речните звуци се заглушаваха от леката мъгла, която се стелеше над тъмната река. Белите чапли и сивите рибари, които крачеха безшумно по брега и заравяха дългите си извити клюнове в тинята, за да търсят храна, бяха първите, които почувстваха, че нещо, което не беше от техния свят, се приближава към тях в нощта. То започна с леко накъдряне на водната повърхност, което изведнъж се увеличи до внезапно раздвижване на въздуха и силен грохот. Изплашените птици разпериха крила и отлетяха.

Неколцината души, които се разхождаха по дигата след вечеря и гледаха светлините на корабите във водата, се стреснаха от внезапната поява на огромната сянка. После речното чудовище изплува от мъглата, порейки водата с невероятна за масивните му пропорции лекота. Въпреки че четирите гребни винта на кораба се въртяха бавно, за да преодолеят острия завой, дирята му образуваше високи вълни, които заливаха дигите почти до пътя и блъскаха в брега по-малките плавателни съдове. Но щом излезе от завоя, той се понесе с пълна скорост по водата.

Освен една бяла светлина на част от някогашната висока фокмачта и червените и зелени навигационни светлини, единственото друго осветление беше призрачно сияние от кормилната рубка. По палубите нямаше никакво движение, само от време на време се появяваха силуети на двете крила на мостика. Корабът не развяваше знаме, само на кърмата и носа с изпъкнали букви бе написано името му.

Но преди мъглата да го скрие отново, палубите му изведнъж се оживиха. Мъже се разтичаха нагоре-надолу и започнаха да разполагат пултове за управление на огъня и да подреждат една до друга преносими ракетни установки срещу евентуална атака от американските власти. Въпреки че мъжете бяха облечени небрежно, те бяха елитна бойна група — безпощадни, дисциплинирани и добре обучени за предстоящата им задача. Ако бъдеха заловени живи, те бяха готови да се самоубият или да загинат в битка. А ако операцията

минеше успешно, всички щяха да бъдат качени на хеликоптери, преди корабът да бъде потопен.

Капитан Хунчан излезе прав по отношение на изненадата и шока, изписани по лицата на хилядите хора, стекли се по крайбрежието, за да посрещнат „Юнайтед стейтс“. След като подмина един плавателен съд, той подаде команда за пълен напред и се развесели, когато видя как градът остава зад кърмата и никак не се притесни, че корабът му блъсна една малка яхта и пътниците ѝ, която се случи на пътя му. Разсмя се, като видя, че сред комисията по посрещането е губернаторът на Луизиана и кметът на Ню Орлиънс. Те изглеждаха истински потресени, когато „Юнайтед стейтс“ подмина пристанището, където трябваше да пусне котва и да бъде подновен с луксозни стаи, ресторанти, магазини за подаръци и хазартни маси.

През първите трийсет мили една флотилия от яхти, лодки с извънбордови двигатели и рибарски кораби го следваха по петите. Един катер на бреговата охрана също препускаше след него по реката, а по магистралата, минаваща успоредно на брега, хвърчаха шерифската и полицейските патрулни коли с виещи сирени и мигащи червени лампи. Хеликоптери, наети от новинарските канали на нюорлианската телевизия, кръжаха над кораба с камери, насочени към внушителната сцена под тях. Скоро катерът на бреговата охрана и частните лодки изостанаха, тъй като не можеха да поддържат същата невероятно висока скорост на кораба.

Когато се стъмни, първият проблем, пред който се изправи Хунчан, не беше стесняващият се воден канал между Ню Орлиънс и Батън Руж, чиято дълбочина намаля от триста до сто и петдесет метра. На кораба и петнайсет метра му бяха достатъчни. Корпусът му в най-широката си част беше трийсет метра и значително се стесняваше към водолинията. Щом можа да мине по Панамския канал, щеше да мине и оттук, заключи Хунчан. Безпокоеше го преминаването под шестте моста, свързващи двата бряга на реката. Пролетното оттичане беше увеличило нивото на водата с близо четири метра и това донякъде застрашаваше минаването на кораба под тях.

„Юнайтед стейтс“ се промъкна на сантиметри под първите три моста, като закачи обаче с високите си комини ниската част на последния. Следващите два моста му предоставиха тясна пролука от не повече от три метра и шейсет. За оставащия последен мост — край

Доналдсвил — Хунчан внимателно бе изчислил, че корабът му може безопасно да мине под него и дори да му остане свободно място от метър и осемдесет. Оттам нататък по пътя му за Загадъчния канал нямаше да има повече препятствия освен речния трафик.

Хилядите му тревожни мисли започнаха да изчезват. Нямаше силен вятър, който да избутва кораба от курса му. Мин Лин направляваше с вещина кораба по честите завои на реката. И най-важното: изненадата беше на негова страна. Докато американците да осъзнаят какво става, щеше да е вече много късно. Хунчан щеше да е закарал кораба точно на мястото, където щеше да отклони водата през взривения в дигата пролом, екипажът му щеше да потопи кораба и да е във въздуха на път за безопасността на Сунгари, откъдето щеше да се качи за готовия да отплава „Сун Лиен стар“. Колкото по-бързо се приближаваше „Юнайтед стейтс“ до мястото на потапянето си, толкова по-бързо се отдалечаваха тревожните мисли на капитана му.

Изведнъж Хунчан почувства неочаквано сътресение на палубата под краката си и се напрегна. Погледна бързо към Мин Лин, очаквайки да получи от него знак за някаква грешка в изчисленията си. Но забеляза само капчици пот по челото на кърмчията и стиснатите му устни. После палубата отново се успокои, с изключение на вибрациите от машините, и корабът продължи с пълна скорост напред по правия участък на реката.

Хунчан стоеше с разкрасени крака. Никога не бе чувствал такава невероятна сила от кораб: 24 000 конски сили, които го движеха по реката с шеметната скорост от петдесет мили в час — скорост, каквато никой кораб под негово управление не бе вдигал. Той се усмихна, когато подминаха крайречна къща с висок пилон, на който се развяваше знамето на Конфедерацията. Скоро, много скоро знамето нямаше повече да плющи над водите на Мисисипи, а над малък кален поток.

Мостикът беше необичайно тих. Не се налагаше Хунчан да издава команди за курса и скоростта. Мин Лин бе поел пълното управление на кораба. Без да отделя ръце от щурвала, той наблюдаваше големия монитор, който изобразяваше плавателния съд и положението му спрямо реката в триизмерен образ, предаван от инфрачервените камери, монтирани на носа и комините.

— Пред нас има тласкач, който бута десет шлепа за зърно — съобщи Мин Лин.

Хунчан грабна корабния радиотелефон.

— До капитана на тласкача, който приближава кея Сейнт Джеймс. Застигахме ви. Ние сме на половин миля зад вас и скоро ще ви изпреварим откъм ваше дясно. Нашата широчина е трийсет метра, затова се дръжте на разстояние от нас!

От незнайния капитан на влекача не дойде отговор, но Хунчан успя да види през очилата си за нощно виждане, че влекачът бавно започна да отбива наляво. Капитанът на влекача не беше следил новините от Ню Орлиънс и не можеше да си представи, че кораб с размерите на бегемот го застига с такава невероятна скорост.

— Няма да успее да се дръпне навреме — отбеляза спокойно Мин Лин.

— Не можем ли да намалим скоростта? — попита Хунчан.

— Ако не го изпреварим по правия сектор, после ще стане невъзможно да го направим на завоите, които следват.

— Тогава сега или никога!

Мин Лин кимна.

— За нас всяко отклонение от компютърно програмираното ни плаване може доста да застраши операцията.

Хунчан отново взе радиотелефона.

— Капитане, моля, отдръпнете се бързо, в противен случай може да връхлетим върху вас.

Тогава се разнесе гневният глас на капитана на влекача.

— Ей, ти, Чарли Браун, реката да не е твоя! Ти кого си седнал да заплашваш?

Хунчан поклати отегчено глава.

— По-добре погледнете назад зад кърмата си.

Отговорът се чу като сподавено ахване:

— Божичко! Откъде се взехте?

Влекачът и шлеповете започнаха бързо да се отклоняват наляво. Макар маневрата да бе извършена навреме, огромната килватерна струя на суперлайнера, чийто корпус изместваше над 40 000 тона вода по време на движение, се изля като водопад върху влекача и шлеповете, отхвърли ги високо и ги запрати на сухо върху насипа на дигата.

След десетина минути корабът подминаваше Доналдсвил, след като успешно мина и под последния мост. Когато светлините на моста се загубиха зад завоя на реката, Хунчан си позволи лукса да си налее чаша чай.

— Още дванайсет мили и пристигаме — каза Мин Лин с такова спокойствие, сякаш отбелязваше колко е спокойно времето. — Това прави дващест — дващест и пет минути, не повече.

Хунчан тъкмо допиваше чая си, когато един от моряците на вахта на дясното крило на мостика надникна през вратата на кормилната рубка.

— Виждам самолети, капитане, приближават ни от север. Шумът им е като на хеликоптери.

Хунчан се беше надявал и на радиолокатор на борда, но Кин Шан, знаейки, че „Юнайтед стейтс“ е на последното си плаване, сметна да не се впуска в излишни разноси.

— Можеш ли да определиш колко са на брой?

— Видях два насочени право към реката — отвърна морякът, продължавайки да се вглежда през очилата си за нощно виждане.

Няма защо да се паникьосвам, помисли си Хунчан. Те са или на щатската полиция и не могат да направят нищо, освен да подадат предупреждения към кораба да спре, или са наети от медиите. Той вдигна глава и погледна през очилата си за нощно виждане. Кръвта му във вените се смръзна, когато разпозна отличителните знаци на военните.

В същия момент дълга редица от прожектори освети реката ярко като ден и той видя конвой от бронетанкова техника на отсрещната страна на източната дига, с оръдия, насочени към участъка на речния канал, по който щеше да мине корабът. Хунчан се изненада, като не видя гранатохвъргачки. Тъй като не бе запознат с военната бойна техника, той не разпозна по-старите танкове М1А1 на Националната гвардия със 105-милиметрови оръдия. Но беше напълно наясно какво можеха да причинят на невъоръжен суперлайнер.

Двата хеликоптера „Сикорски Н-76 Ийгълс“ се разделиха и оградиха кораба от двете страни, поддържайки височина на нивото на горната палуба. После единият намали скоростта си и закръжи над кърмата, а другият се изравни с кормилната рубка и насочи ярък прожектор към нея.

Глас от високоговорител прогърмя над шума от лопатите на витлото:

— Веднага спрете кораба!

Хунчан не се подчини. Съдбата неочаквано се бе обърнала срещу него. Явно, че американците са били предупредени. Те са разбрали! Дявол да ги вземе! Разбрали са, че Кин Шан има намерение да разруши дигата и да използва кораба като отклоняващ бент.

— Спрете незабавно! — долетя отново гласът. — Ще се качим на борда да арестуваме кораба ви!

Хунчан преценяваше шансовете си, ако пробие засадата. Преброи шест танка, наредени върху дигата напред. При липсата на ракети с мощни бойни глави врагът нямаше да е в състояние да потопи огромния кораб само с оръдейно обстрелване. Големите му двигатели се намираха доста под водолинията и бяха защитени от нападение от повърхността. Той погледна часовника си. Загадъчният канал беше само на петнайсет минути път. За миг си помисли да спре кораба и да се предаде. Но нали беше поел отговорност. Да зареже сега всичко, означаваше да загуби достойнството си. Не, няма да направи нищо, с което да опозори семейството си. И реши да продължи напред.

Сякаш в подкрепа на решението му, един от отрядите от китайските специални части изстреля една противовъздушна ракета SA-7 с инфрачервено самонасочване, руско производство, в хеликоптера, кръжащ над кърмата. На разстояние по-малко от двеста ярда беше невъзможно тя да не улучи, дори и да нямаше система за самонасочване. Ракетата улучи хеликоптера в лонжерона зад фюзелажа и го разби. Летателната машина загуби хоризонталното управление и се запряма бясно във въздуха, преди да падне в реката и да изчезне от поглед. Междувременно обаче двамата пилоти и войниците в него успяха да скочат.

Мъжете във втория хеликоптер нямаха този късмет. Следващата ракета го пръсна надве и запрати горящите отломки и тела в тъмните води на реката.

Хунчан и китайският отряд не чуха ниския шум от бучене, който се приближаваше от горното течение на реката, нито забелязаха двата черни парашута, които закриха за миг звездите на нощното небе. Погледите на всички бяха обърнати към заплашителните оръдия на танкове, мислите на всички бяха съсредоточени върху пробиването на

засадата от разрушителен огън, за който не се съмняваха, че ще ги унищожи.

С тих глас капитан Хунчан подаде по корабния телефон командата си в машинното отделение:

— Пълен напред!

42.

Десет минути по-рано, от едно училище, намиращо се на една пресечка от реката, Пит и Джордино се готвеха да се издигнат към тъмното небе. След като двамата нахлузиха шлемовете и коланите на куполите си, те стегнаха с ремъци по един малък мотор, поставен в парашутна раница на гърба им. После всеки се закачи за широкия девет метра купол, с над петдесет носещи върви, опънати върху тревата, и включи моторчето си с мощност три конски сили, чийто размер беше колкото мотора на сенокосачка и верижен трион. Лопатките на задвижващия механизъм, наподобяващи широките перки на вентилатор, и затворени в кожух, за да не закачат някоя от вървите, раздвижиха въздуха. Когато извървяха няколко крачки, тласкащото устройство на моторите им се задейства, куполите с площ от двайсет квадратни метра се издуха и Пит и Джордино се издигнаха към небето.

Освен метален шлем и бронирана жилетка Джордино носеше и 12-калибровата пушка „Булдог Асерма“ на Пит, привързана за гърдите му. Пит избра да вземе със себе си стария си автоматичен колт. Повече или по-тежки оръжия щяха да затруднят парапланите с техните малки моторчета да се задържат във въздуха. Освен това двамата си бяха наумили нещо друго. Те нямаха намерение да се включат в битката, а само да стигнат до кормилната рубка и да поемат контрола на кораба в свои ръце. Разчиташе се на армейската ударна група, ако се стигнеше до сражение.

Много късно, едва когато се издигнаха във въздуха, те видяха как армейските хеликоптери бяха свалени.

По-малко от час след като „Юнайтед стейтс“ подмина Ню Орлиънс, Пит и Джордино се срещнаха с генерал Оскар Олсън, приятеля на генерал Монтейн и командир на Националната гвардия на Луизиана, в щабквартирата на Гвардията в Батън Руж, щатската столица на Луизиана. Той изрично забрани на Пит и Джордино да се присъединят към ударната му група, отхвърляйки аргумента им, че са единствените морски инженери, запознати с разположението на палубите и съоръженията на „Юнайтед стейтс“ и са достатъчно

опитни да поемат контрол над кормилната рубка и да спрат кораба, преди да е стигнал разклонението Гула в близост до Загадъчния канал.

— Това е работа на армията — заяви Олсън, удряйки кокалчетата на едната си ръка в дланта на другата. За мъж, приближаващ шейсетте, той изглеждаше много по-млад, уверен и с висок дух. На ръст беше колкото Пит, с леко изпъкнал корем, типично за мъжете на неговата възраст. — Може да се стигне до кръвопролитие. Не мога да позволя цивилни лица да бъдат ранени, особено вие, господин Пит, който сте син на американски сенатор. Ако хората ми не могат да спрат кораба, ще им наредя да го изведат до брега.

— Това ли е целият план, след като бъде арестуван корабът? — попита Пит.

— А по какъв друг начин ще спрете плавателен съд с размерите на висок небостъргач?

— Дължината на „Юнайтед стейтс“ е по-голяма от широчината на реката под Батън Руж. Ако на щурвала застане някой, който не знае как да борави с автоматизираните системи, корабът лесно може да излезе от контрол и да се завърти с широката си част напреки на канала, да забие носа и кърмата си в двата бряга и да блокира движението по реката за месеци напред.

— Съжалявам, господа, но аз съм поел отговорността — усмихна се Олсън, разкривайки равни, но раздалечени бели зъби. — Едва когато корабът бъде задържан, ще позволя на вас и господин Джордино да бъдете спуснати по въздуха на борда му. Тогава ще можете бързо да спрете кораба и да го закотвите, преди да е станал заплаха за речния трафик.

— Щом така смятате, господин генерал — каза Пит студено, — двамата с Ал ще намерим свой начин да се качим на кораба.

Олсън не попи веднага думите на Пит; маслинокафявите му очи блуждаеха някъде далече. Това бяха очи на стар боен кон, чиито ноздри бяха поемали мириса на битки в продължение на две десетилетия и сега отново надушваха задаваща се битка.

— Предупреждавам ви, господин Пит, че няма да толерирам никаква глупост или намеса. Ще се подчините на моите заповеди.

— Извинете, господин генерал, може ли един въпрос? — попита Джордино.

— Питайте.

— Какво ще стане, ако вашите хора не успеят да превземат кораба?

— Застраховал съм се с рота от шест танка M1A1, две самоходни гаубици и една подвижна сто и шест милиметрова минохвъргачка, които вече са на път за дигата. Това е огнева мощ, повече от достатъчна да превърне „Юнайтед стейтс“ в старо желязо.

Пит хвърли на Джордино скептичен поглед, но не пожела да каже нищо.

— Ако това е всичко, господа, извинете ме, предстои ми да проведе атака. — И като училищен директор, скастрил две непокорни момчета, генерал Оскар Олсън се върна в кабинета си и затвори вратата.

Планът им да се приземят на кораба, след като бъде заловен от армейската ударна група, се провали на бърза ръка, помисли си Джордино с насмешка, докато летеше на по-малко от петнайсет метра зад Пит. Даваше си ясна сметка, че вероятността да бъдат направени на решето от куршуми и взривени на малки молекули от тежките огнестрелни оръжия, беше повече от сигурна.

Спускането към бързо препускащия кораб посред нощ, без да си счупят някоя кост, разсъждаваше Пит, щеше да е нещо изключително. Най-голямото затруднение за кацането им щеше да е скоростта от петдесет мили в час на кораба срещу пълзящата скорост на парапланите им, достигаща едва двайсет и пет мили. Само ако ги подемеше вятърът по посока на кораба, скоростта им можеше да се увеличи.

Те можеха да намалят донякъде неравенството, продължаваше да размишлява Пит, като пресрещнат кораба и направят кръг над него, когато той намалеше скоростта си, за да мине по завоя край старата плантация Ивън Хол.

Пит си беше сложил очила с жълти стъкла, за да омекоти мрака, и разчиташе на светлините от къщите и на автомобилите, пътуващи по пътищата от двете страни на реката, да насочват спускането му. Макар да се владееше напълно, той имаше чувството, че пропада в дълбока бездна, на дъното на която го дебне огромен минотавър. След малко видя грамадния кораб да изниква от нощния мрак.

Не трябваше да допуска никаква грешка в преценката си. Пропъди внезапната мисъл да наклони кормилния трапец и да полети

обратно, преди да се е сгромолясал върху твърдата надстройка и превърне тялото си в пихтия. Беше напълно сигурен, че Ал щеше да го последва без капка колебание, независимо от последствията. Той заговори в радиото, монтирано на шлема си.

— Ал?

— Тук!

— Виждаш ли кораба?

— Да. Все едно че стоя на железопътна линия в тунел и виждам как експресът връхлита върху мен.

— Той ще намали скоростта си преди завоя. Ще имаме една-единствена възможност и тя ще е точно тогава.

— Надявам се да стигнем навреме в камбуза му — подметна Джордино, който не беше слагал залък в устата от сутринта.

— Ще направя ляв завой и ще се спусна на откритата палуба зад задния комин.

— Ще те следвам по петите — отвърна Джордино. — Пази се от вентилаторите и не забравяй да отстъпиш крачка встрани, за да ми направиш място.

Решителността на Джордино издаваше предаността, която изпитваше към приятеля си. Това, че щеше да последва Пит и в ада, се подразбираше. Двамата действаха като едно цяло, сякаш всеки четеше мислите на другия. Оттук нататък, докато се спускаха към палубата на „Юнайтед стейтс“, двамата не си размениха нито дума повече. И не беше нужно.

Тъй като не им трябваше мощност за кацането, Пит и Джордино изключиха моторчетата си, за да прекъснат всички звуци при последния си подстъп. Пит се приготви за кръгово движение. Под куполите си, като две черни летящи влечуги от мезозойската ера, готвещи се да се нахвърлят върху галопиращ сфинкс, двамата описаха кръг над източната дига, после направиха тесен завой към приближаващия се кораб, изчислявайки времето си така, че да се спуснат откъм кърмата.

Никакъв изстрел не последва от кораба, никакви снаряди не разкъсаха куполите им. Те кацнаха, без да бъдат забелязани или чути от въоръжените мъже, отбраняващи кораба. След като бяха свалили хеликоптерите, те не очакваха повече нападения от чистото небе.

Когато палубата с два реда вентилатори се показа зад огромния комин, Пит сръчно подготви купола си за кацане и бавно се спусна към свободното пространство между тях. Колесникът му — ходилата и краката му — леко докосна палубата, а безжизненият му купол се нагъна с едва чуто шумолене зад него. Без да губи време да се поздрави за невредимото си кацане, той бързо се освободи от купола и мотора му. Три секунди по-късно Джордино скочи от небето и извърши великолепно, също като на кино приземяване на метър и половина от Пит.

— Тук ли му е мястото да се каже: дотук, добре? — попита тихичко Джордино, сваляйки коланите си и раницата с мотора.

— Ами нямаме дупки от куршуми, нито счупени кости — прошепна Пит. — Какво повече може да иска човек.

Двамата пристъпиха в сянката на комина и докато Джордино оглеждаше тъмнината за светлина отнякъде, Пит нагласи радиото в шлема си на друга честота и повика Руди Гън, който се намираше заедно със заместник-шерифите и група от армейски специалисти по взривни устройства край магистралата над Загадъчния канал.

— Руди, тук Пит. Чуваш ли ме?

Преди да чуе отговор, той се смрази на място, когато изстрелът, възпроизведен от булдога, се смеси със стакатото от изстрели от автоматична карабина. Той рязко се извъртя и видя Джордино приклеknал да се цели в някаква мишена в края на палубата.

— Туземците никак не са дружелюбни — подметна приятелят му с ледено спокойствие. — Някой от тях явно е чул моторите ни и е дошъл да проверява.

— Руди, моля те, отговори! — каза Пит с настойчив тон. — По дяволите, Руди! Обади се.

— Чувам те, Дърк — долетя гласът на Гън в ухото му. — На кораба ли си?

Гън млъкна точно когато Джордино изстреля още два куршума от пушката си.

— Започва да става напечено. Мисля да не се мотаем повече тук.

— На борда сме, живи и здрави засега — отвърна Пит на Гън.

— Това престрелка ли беше? — прозвуча по радиото познатият до болка глас на адмирал Сандекър.

— Джордино започна да празнува Четвърти юли по-отрано. Открихте ли експлозивни и обезвредихте ли ги?

— Новините оттук са лоши — отвърна Сандекър. — Армията използва малко взрив и отвори вратите на тунела в края на канала. Влязохме и видяхме само празна кухня.

— Май нещо не разбрах, адмирале.

— Не обичам да съобщавам лоши новини, но експлозивни просто няма. Ако Кин Шан възнамерява да пробива дигата, то не тук е мястото.

43.

Светлините по главния път край дигата на Загадъчния канал се увеличиха. Портативни прожектори и мигащи червени и сини светлини осветиха реката и местността наоколо. Осем военни автомобили с камуфлажната си окраска се смесиха с десетината шерифски коли от енорията Айбървил. Барикади по магистралата запречваха пътя на движението на километър и половина на север и юг.

Групата мъже, застанали до един армейски подвижен команден пункт, имаха мрачни угрижени лица. Това бяха адмирал Сандекър, Руди Гън, шериф Луис Марчанд от Айбървил и генерал Олсън, които имаха вид на хора, загубили се в лабиринт. Най-бесен изглеждаше генералът.

— Пратиха ни за зелен хайвер — процеди той през стиснати зъби. След като му съобщиха за свалянето на хеликоптерите и за загиналите му хора, самонадеяността му се беше изпарила. — Жестоко ни изпързалиха. Всичките тия приказки за дигата се оказаха мит. Ние си имаме работа с банда международни терористи. Това ни е проблемът.

— Принуден съм да се съглася с генерала — обади се шериф Марчанд. Беше спретнат и облечен в ушита по поръчка униформа. — Планът да се взриви дигата, за да отклони реката, изглежда неправдоподобен. Терористите, които са задигнали „Юнайтед стейтс“, имат съвсем друга цел.

— Те не са терористи в общоприетия смисъл — поясни Сандекър. — Ние знаем кой стои зад тази операция. И не са задигнали кораба. Това е невероятно сложна и щедро финансирана операция за отклоняване на Мисисипи така, че да минава покрай Сунгари.

— Звучи ми като фантастичен сън — отвърна троснато шерифът.

— Но кошмарен — подчерта Сандекър и погледна Марчанд. — Какво се прави за евакуацията на хората от долината на Ачафалайа?

— Шерифските управи и военният персонал са предупредили хората от фермите, градовете и селата за вероятност от наводнение и са им наредили да се качат по по-високите местности — отвърна

шерифът. — Ако има заплаха за човешки живот, надявам се поне да сведем жертвите до минимум.

— Повечето от жителите положително няма да чуят навреме предупреждението — вметна със сериозно лице Сандекър. — Когато дигата се отвори, всяка морга оттук до тексаската граница ще се препълни.

— Ако предвиждането ви е вярно — каза Марчанд, — а аз се моля на бога вие и командир Гън да грешите. Вече е късно за нас да претърсим реката в двете посоки за експлозивни за този един час, който остава до пристигането на кораба...

— По-скоро петнайсет минути — прекъсна го Сандекър.

— „Юнайтед стейтс“ никога няма да пристигне тук — намеси се с категоричен глас Олсън. Той погледна часовника си. — Бойната ми група от гвардейци под вещото командване на полковник Боб Търнър, многократно награждаван ветеран от войната в Персийския залив, вече трябва да е на място и да е готова всеки момент да открие огън от дигата право в целта.

— Все едно да пуснете пчели след мечка гризли — изсумтя Сандекър. — От момента, в който корабът мине пред вашата бойна единица, докато се скрие зад следващия завой, вашите хора ще разполагат само с осем-десет минути. Като военноморски офицер ще ви кажа, че и петдесет оръдия няма да спрат за това време кораб с размерите на „Юнайтед стейтс“.

— Нашите скорострелни бронейни снаряди ще го направят за много кратко време — не отстъпи Олсън.

— Лайнерът не е боен кораб и не е брониран, сър. Надстройката не е метална, а алуминиева. Вашите снаряди ще проникват от едната страна и ще излизат от другата, без да детонират, освен ако не улучат подпорна греда.

— Дали корабът ще се изплъзне от огъня, не е от голямо значение — намеси се Марчанд. — Мостът край Батън Руж е проектиран и построен нарочно нисък, за да не позволява на океански кораби да продължат по-нататък по Мисисипи. Така че „Юнайтед стейтс“ ще трябва да спре, иначе ще пострада.

— Вие, хора, все още не разбирате за какво става дума — обади се вече изнервеният Сандекър. — Този кораб тежи над четирийсет

хиляди тона. Той ще мине през моста ви като разярен слон през оранжерия.

— „Юнайтед стейтс“ изобщо няма да стигне до Батън Руж — обади се Гън. — Кин Шан смята да взриви дигата точно тук, където стоим сега, и да потопи кораба, за да го използва за отклоняващ бент.

— Тогава, къде са експлозивите? — попита саркастично Олсън.

— Ако това, което казвате, е вярно, господа — заговори бавно Марчанд, — защо просто той не е решил корабът да се блъсне в дигата. Резултатът няма ли да е същият като с взрив?

Сандекър поклати глава.

— Корабът може и да разруши дигата, но тогава и в него ще зейне дупка.

Адмиралът едва довърши изречението си, и на няколко мили от юг затрещя оръдеен огън. Магистралата се разтресе, когато оръдията на танковете гръмнаха едновременно и пламъците от дулата им озариха хоризонта. Мъжете на магистралата застинаха на място и безмълвно впериха погледи към долното течение на реката. Най-младият от тях, който не бе участвал във война и никога не бе чувал оръдеен бараж, стоеше като вцепенен. Очите на генерал Олсън блестяха като на коцкар, забелязал красива жена.

— Хората ми откриха огън срещу него — възкликна той възбудено. — Сега ще видите какво значи съсредоточена стрелба.

От подвижния команден пункт дотича един сержант, застана пред генерал Олсън и отдаде чест.

— Сър, от северната барикада на пътя съобщават, че два автовака са минали през нея с висока скорост и идват насам.

Всички инстинктивно се обърнаха и загледаха на север. Оттам се приближаваха с бясна скорост един до друг два големи тежкотоварни автомобила, преследвани от полицейски патрулни коли с включени сирени и мигащи светлини. Една от полицейските коли мина пред единия и забави ход с надеждата да го спре, но автовакът я блъсна отзад и я запрати настрани да се върти като пумпал на пътя.

— Идиот! — изкрещя Марчанд. — Ще го тикна зад решетките за това!

Единствен Сандекър предугади опасността.

— Разчистете пътя! — извика той на Марчанд и Олсън. — За бога, разчистете пътя!

Тогава и Гън схвана положението.

— Експлозивите са в автовлаковете! — извика той с цяло гърло.

Олсън стоеше напълно объркан. Първата му реакция, мигновеното му заключение беше, че Сандекър и Гън са полудели. Но не и Марчанд. Той откликна без колебание и започна да дава заповеди на заместниците си да евакуират района. Най-накрая Олсън излезе от трансa и също нареди на подчинените си да оттеглят хората и превозните средства на безопасно разстояние.

Всички мигом се пръснаха по колите си и както бе претърпана от коли и хора, магистралата за шейсет секунди се опразни. Сега автовлаковете се виждаха ясно как фучат насам. По тях нямаше никакви надписи или реклами. Препускаха така, сякаш никога нямаше да спрат, а шофьорите им се бяха прегърбили на воланите си, сякаш се готвеха да се самоубият.

Намеренията им проличаха безпогрешно, когато най-сетне те намалиха ход и спряха на дигата до Загадъчния канал. Единият от тях изви под остър ъгъл в средата на пътя. В този момент незабелязан и нечут дотогава в суматохата, от тъмното небе се спусна хеликоптер и кацна между двата тежкотоварни автомобила. Шофьорите скочиха от кабините си, затичаха се към хеликоптера и се качиха в него. Летателната машина се отлепи от земята, издигна се във въздуха и изчезна в нощта по посока на река Ачафалайа на запад.

Седнали на задната седалка в патрулната кола на Марчанд, която препускаше на юг, Сандекър и Гън се загледаха през задния прозорец. Зад волана Марчанд току местеше поглед от пътя пред себе си към страничното огледало, отразяващо колите, които го изпреварваха.

— Де да имаха време момчетата от армията да обезвредят експлозивите! — каза той.

— Ще им трябва поне час, докато открият детониращия механизъм — обади се Гън.

— Те няма още да взривят дигата — каза тихо Сандекър. — Ще изчакат пристигането на „Юнайтед стейтс“.

— Адмиралът е прав — съгласи се Гън. — Ако дигата бъде пробита, преди „Юнайтед стейтс“ да е барикадирал канала, голям поток от Мисисипи ще рукне към канала и ще остави кила на лайнера заседнал в дънната кал.

— Все още има малък шанс — каза Сандекър. Той потупа Марчанд по рамото. — Можете ли да се свържете с генерал Олсън?

— Стига той да ме чуе — отвърна шерифът и се пресегна за микрофона. След няколко пуквания се обади глас:

— Ефрейтор Уелч в подвижния команден пункт слуша. Чувам ви, шерифе. Да, давам ви генерала.

След кратка пауза, изпълнена с атмосферни смущения, Олсън се обади.

— Какво има, шерифе? Зает съм с получаването на сводките от танковата рота.

— Един момент, сър, адмирал Сандекър иска да говори с вас. Сандекър се наведе напред и взе микрофона.

— Генерале, имате ли някакви летателни машини във въздуха?

— Защо питате?

— Мисля, че ония смятат да взривят експлозивите чрез радио от хеликоптера, който прибра шофьорите.

Гласът на Олсън изведнъж прозвуча старчески и изморен.

— Съжалявам, адмирале, но единствените ми машини във въздуха бяха двата хеликоптера, които, заедно с мъжете в тях, вече ги няма.

— Не можете ли да мобилизирате някой реактивен самолет от най-близката военновъздушна база?

— Мога да опитам, но няма гаранция, че ще излети веднага и ще пристигне навреме.

— Разбирам, благодаря ви.

— Не се безпокойте, адмирале — каза Олсън, чиято самоувереност го беше напуснала напълно и затова следващите му думи някак не прозвучаха искрено: — Корабът няма да се изплъзне от танковете ми.

Оръдейната стрелба по-надолу по реката отекна като погребален звън, когато „Юнайтед стейтс“ разкри дългите си бордове пред танкистите в танковете. Това, което генерал Олсън не знаеше, беше, че не се водеше едностранна битка.

Сандекър върна микрофона на Марчанд и се отпусна отново на задната седалка, в очите му се четеше тревога и поражение.

— Този мерзавец Кин Шан надхитри всички нас и сега няма какво да правим, освен да гледаме безпомощно как загиват наши хора.

— Да не забравяме Дърк и Ал — каза Гън. — Те също са на кораба.

— Бог да им е на помощ! — измърмори Сандекър. — Бог да е на помощ и на всички, които живеят покрай река Ачафалайа, ако „Юнайтед стейтс“ се измъкне от хаоса.

44.

„Юнайтед стейтс“ не се завъртя, а само леко потрепери, когато оръдията на шестте танка откриха огън срещу него. От разстояние по-малко от двеста метра беше невъзможно да не го улучат. В комините и горните палуби изведнъж се появиха черни назъбени дупки, сякаш стана някаква магия. Но както бе предсказал адмирал Сандекър, никой снаряд от първия оръдеен залп от 120-милиметровите оръдия не даде резултат. Бронебойните снаряди пронизваха алуминиевите отвесни прегради като картон, забиваха се в блатистите плитчини край дигата на отсрещния западен бряг и експлодираха безобидно. 106-милиметровите снаряди, изстреляни от минохвъргачките на М125, се издигаха високо във въздуха и се посипваха върху откритите палуби, издълбаваха ями, но не причиняваха сериозни повреди. Силно експлозивните 155-милиметрови снаряди от самоходните гаубици бяха нещо друго. Но макар да атакуваха суперлайнера безмилостно и да причиняваха значителни разрушения, пак никой от тях не засегна съществената машинария дълбоко в утробата на корпуса му.

Един снаряд проби някогашната главна зала за хранене в средата на корпуса и се взриви, разбивайки отвесните прегради и старото стълбище. Втори избухна в основата на фокмачтата и я прекатури зад борда. Големият кораб обаче отблъскваше атаката. Тогава дойде ред на китайския отряд от професионални бойци, които предприеха тактическа конфронтация, независимо от неравенството. Те не можеха да стоят безучастно. Започна двустранна битка.

Въпреки че реактивните им гранатохвъргачки бяха клас „земя-въздух“, а не противотанкови, те ги пуснаха в действие. Една от гранатите, която се заби във водещия танк, не можа да пробие бронята, но избухна в тялото на 120-милиметровото оръдие и го извади от строя. Наред с това уби командира на танка, който стоеше изправен в люка и наблюдаваше резултата от оръдейния бараж, без да очаква ответен удар. Друга реактивна граната улучи кръглия отвор в покрива на един от танковете, уби на място двама, рани трима и подпали бойната машина.

Полковник Робърт Търнър, който управляваше стрелбата от командно-контролния подвижен пункт, доста бавно осъзна огромната отговорност към задачата си. Последното нещо, което очакваше, беше стар пътнически кораб да отвърне на огъня. Тогава той веднага се свърза с Олсън и с леко треперещ глас му каза:

— Обстрелват ни, генерале. Току-що се простих с едно от оръдията си.

— С какво са въоръжени? — попита Олсън.

— Изстрелват ракети срещу нас от кораба! За щастие те, изглежда, не са бронбойни. Но вече дадох жертви. — Докато говореше, друга ракета пръсна гъсеничните вериги на третия танк, но танкистите смело продължиха да поддържат стрелбата срещу бързодвижещия се лайнер.

— Какъв е резултатът от вашата стрелба?

— Няколко разрушения на надстройката, но нищо съществено не сме улучили. Все едно че стреляме по носорог с халосни патрони.

— Не се предавайте! — заповяда Олсън. — Искам този кораб да бъде спрян.

В следващия миг ответната стрелба внезапно спря. Продължи само градушката от снаряди откъм брега. След малко Търнър разбра причината. Пит и Джордино, опитвайки се с риск на живота си да спрат контрастрелбата, бяха застреляли двамата китайци с гранатометите.

Лазейки по корем, за да се предпазят от шрапнелния ураган и за да не станат лесна мишена за китайските стрелци, които бяха разкрили присъствието им на кораба, двамата се придвижиха покрай огромния комин на кърмата и се взряха в палубата със спасителните лодки, които сега бяха празни. Почти право под тях четирима китайски войници бяха приклекли зад стоманена преграда и трескаво презареждаха гранатометите си, без да обръщат никакво внимание на фонтаните от взривове, които бликваха около тях.

— Ония там убиват наши хора на дигата — извика Джордино в ухото на Пит.

— Ти вземи на мушка двамата отляво, другите са за мен.

Джордино се прицели внимателно с пушката и изстреля два куршума. Двамата китайци така и не разбраха какво ги улучи. Те се прекатуриха на палубата като парцалени кукли в мига, в който колътът на Пит свали до тях и другите двама.

Пит сграбчи Джордино за ръката, за да привлече вниманието му.

— Трябва да се доберем до мостика... а-а-а-у...

Гласът му премина в болезнен вик, той разпери ръце и падна до един вентилатор. Невъобразим взрив отекна в ушите му, когато палубата под краката му се надигна от силна експлозия. Един снаряд от гаубица се бе пръснал в жилищните помещения под него и бе оставил огромна дупка с усукани отломки и раздран метал. Още преди парчетата от взрива да се посипят надолу, Пит се преборваше с мрака, който се спусна пред очите му. Той с мъка се надигна. Първите му думи, промълвени през разцепените му кървящи устни, бяха:

— Проклетата армия, нейната кожа...! — макар напълно да съзнаваше, че армейците на брега си вършат работа и се борят за собствения си живот, при това добре.

Мъглата в съзнанието му бавно се вдигна, но пред очите му още минаваха бели и оранжеви петна. Той погледна надолу и видя Джордино, проснат върху краката му. Той се пресегна и го разтърси по рамото.

— Ал, ранен ли си?

Джордино премигна с едното си око и го отвори.

— Ранен ли?! Имам чувството, че целият съм във възпалени гнойни струпеи.

Докато двамата лежаха, за да се съвземат, нова вълна от снаряди заля кораба. Танковете бяха свалили дулата си по-ниско и обстрелваха стоманения корпус. Сега вече стрелбата им даде резултат — снарядите пробиха обшивката на корпуса и пръснаха на парчета стотиците отвесни прегради във вътрешността. Една гаубица се прицели в мостика и след миг от него останаха само руини. Големият кораб упорито се носеше по водната повърхност между избухващите снаряди, извисявайки корпус пред танкистите, които невъзмутимо презареждаха и отново се прицелваха. Гвардейците, често наричани „бойци за почивните дни“, стреляха като калени стари войници. Но „Юнайтед стейтс“ пердашеше напред, без за секунда да намали ход.

Още малко, и корабът щеше да излезе от засадата. Войниците на дигата отчаяно изстреляха една последна стена от снаряди и гърмежите им разцепиха нощта надве. Очуканият, но някога горд суперлайнер само се разтресе. Никъде не избухна пожар, никъде не се издигнаха облаци пушек. Конструкторът му Уилям Франсис Гибс сигурно щеше да оплаче вида му, но пък щеше да остане доволен, че старанието му да го направи огнеустойчив, се е увенчало с успех.

Най-неочаквано от тъмнината изникнаха три фигури и се втурнаха към Пит и Джордино. По палубата се разнесе стрелба. Джордино с мъка се надигна от мястото си и отвърна с един куршум от 12-милиметровата си „Асерма“ и повали китаеца, който бе успял също да натисне спусъка на автоматичния си Калашников АКМ. После четиримата мъже се вкопчиха едни в други. Пит почувства цевта на пистолет да се забива в ребрата му, но успя да го отблъсне секунда преди поток от куршуми да мине на милиметри от хълбока му. Тогава той заудря с всичка сила цевта на колта в главата на врага си — един, два, три пъти — и го просна на палубата. Джордино заби пушката си в гърдите на своя нападател и едновременно с това натисна спусъка. Китаецът отхвъркна назад, сякаш бе изхвърлен от гърба на галопиращ кон и се свлече на палубата.

Пит коленичи до приятеля си.

— Пак ли си ранен?

— Негодникът ме улучи в бедрото — едва промълви Джордино.
— Мисля, че костта е раздробена.

— Дай да видя.

Джордино го отблъсна.

— Мен ме остави. Гледай да се промъкнеш до мостика, за да спреш кораба, преди да са разрушили дигата. — Той се насили да се усмихне през болката си. — Нали затова дойдохме.

Оставаха още две мили до дигата. Тогава Пит скочи като ужилен и тръгна през отломъците към останките от кормилната рубка. След няколко крачки се закова на място. Мостикът на практика не съществуваше. Стените на кормилната рубка бяха паднали навън. Като по чудо, с незначителни разрушения, бе оцелял командният пулт. Тялото на капитан Ли Хунчан лежеше на пода, цялото посипано със стъкла и парчета от разрушението. Вкамененото му лице и отворените

му очи създаваха впечатлението, че той се е загледал през липсващия поглед в звездите.

Главният кърмчия стоеше приведен напред, сграбчил с безжизнените си ръце щурвала. Кръвта на Пит се смръзна, когато видя, че главата му почти е откъсната от раменете.

Пит погледна през счупените прозорци към Загадъчния канал, до който оставаше по-малко от миля. Екипажът на кораба се втурваше от долните отсеци и машинното отделение към откритите палуби с надеждата, че ще бъдат евакуирани с хеликоптери.

Стрелбата беше спряла напълно. Ръцете на Пит затанцуваха по лостовете и регулаторите на командния пулт, опитвайки се да прекъснат цялото хранване на кораба. Но без машинен инженер, който да изпълнява командите, огромните турбини отблъскваха всеки опит да бъдат спрени. Сега никоя сила на земята не можеше да парализира кораба на място. В последните си минути Мин Лин е почнал да върти кормилното колело, за да извърти кораба под кос ъгъл и да го подготви за потопяването му, както диктуваше планът на Кин Шан. Вълнорезът му вече се насочваше към източния бряг на реката.

Пит беше сигурен, че взривните заряди вече са поставени на дъното и часовниковите им механизми са задействани да взривят кораба всеки момент. Нямаше повече време да гледа противното привидение зад щурвала. Избута осакатения труп настрана и хвана кормилното колело. Точно в същия момент автовлаковете на магистралата, вече само на метри от кораба, експлодираха с невъобразим грохот, който разтърси земята и разпени реката. В гърба на Пит се забиха ледените иглички на бедствието. За миг го обзе отчаяние, примесено с ярост, но решителността и безкрайната му издръжливост и този път нямаше да му позволят да се провали. С течение на годините той бе развил шесто чувство, затова и отчаянието му както дойде, така и отмина. Той забрави за всичко друго освен за това, което трябваше да направи.

Напълно съсредоточен, той хвана щурвала и с всички сили го завъртя, за да насочи кораба по нов курс, преди дъното му да се е взривило.

Останал на палубата под огромния комин, Ал Джордино се довлече до подножието на един вентилатор. Болката в крака бе стихнала малко. В този момент той видя да се появяват на палубата тичащи фигури, облечени от главата до петите в черно облекло за нощно сражение. Взимайки го за труп сред отломките и другите трупове, те го подминаваха и продължаваха в посока към източната дига. Пилотът на хеликоптера не загуби време да кръжи, а направо се спусна надолу и кацна на същата палуба, на която Пит и Джордино се бяха приземили с парапланите си. Хората на Кин Шан бързо се качиха в отворената врата на фюзелажа му.

Джордино провери магазина на пушката си и видя, че са останали седем куршума. Обърна се на една страна и изпъна ръка, за да придърпа към себе си един Калашников, който някой от мъртвите китайци беше изпуснал. Издърпа пълнителя — беше две трети пълен. Стискайки очи от болки, той се изправи на едно коляно и се прицели с пушката си в хеликоптера, държейки автомата Калашников като подкрепление.

Очите му не мигаха, лицето му беше неподвижно. Не изпитваше никаква жал. Мястото на тия мъже не беше тук. Те бяха дошли да убиват и да причиняват разруха. Според начина на мислене на Джордино, да ги пуснеше да избягат, беше само по себе си престъпление. Той се вгледа в седналите вече в хеликоптера мъже и ги видя как се смеят, доволни, че са победили глупавите американци. Джордино побесня, побесня както никога досега.

— Ах, как ви мразя! — измърмори той гневно. — Сега ще си премерим силите.

Когато и последният мъж се качи, пилотът издигна машината вертикално във въздуха. Подета от собственото си въздушно течение, тя увисна за миг във въздуха, после се наклони и се отправи на изток. В този момент Джордино откри огън, изстрелвайки куршум след куршум в двигателите, монтирани под витлото. Видя как по кожусите им се появиха дупки, но нищо повече не се случи.

Той изстреля последния куршум от пушката, хвърли я настрана и грабна автоматичния АКМ. Сега от левия двигател започна да излиза тънка струя дим, но хеликоптерът не показваше други признаци на повреда. Той отново се прицели в огромната птица, която все повече се отдалечаваше; и натисна спусъка за полуавтоматична стрелба. След

като изстреля точно и последния си куршум, Джордино нямаше какво повече да направи, освен да се надява, че поне е ранил птицата така, че тя да не успее да стигне до местоназначението си. В този момент хеликоптерът като че ли пак увисна за момент, преди да започне да пада назад с опашката надолу. Останал без контрол, когато пламъци обхванаха двата му двигателя, летателният апарат полетя като камък надолу, сгромоляса се на кърмовата палуба и избухна в пламъци. След секунди кърмата се превърна в ад от бушуващи огньове.

Болките в ранения крак на Джордино се върнаха с цялата си острота. Той хвърли оръжието си и загледа одобрително яркия, виещ се към небето огнен език.

45.

Експлозията изтрещя в ушите на войниците и помощник-шерифите, които бяха спрели само на половин километър от двата автовлака. Чак небето потрепери, когато неописуемата детонация изтръгна вътрешността на дигата. Секунди по-късно последва гигантски фонтан от кал от насипната преграда и бетон от магистралата. Горящите парчета метал от взривените тежкотоварни автомобили се посипаха надолу от един свят на хаоса и разрухата. Както гледаха онемели, всички като по даден знак приклегнаха зад колите или се проснаха под тях, за да се предпазят от урагана от пламнали отломки.

Сандекър закри с ръка очите си от ослепителната светлина. Въздухът стана тежък и наситен с електричество. В този момент силен тътен прониза ушите му. Огромно кълбо от пламъци се издигна високо, набъбна като гъба и се разпръсна в небето, превръщайки се във вихрещ се черен облак, който закри звездите.

Всички погледи се обърнаха назад, където на неколкостотин метра по главния път допреди малко имаше дига и два огромни автовлака. Сега на тяхно място бяха останали само руини. Никой от хората, които стояха в шок, не беше подготвен за този потресаващ спектакъл, в който изчезващите отломки от дигата бяха пометени като лавина. Тътнещата вибрация в ушите им постепенно отмина, за да бъде сменена от далеч по-ужасяващ звук, звук на невероятно силно съскане и грохот, когато кипящата водна стена нахлу катастрофално в очакващите я прегръдки на Загадъчния канал, прокопан от Кин Шан именно за този случай.

В продължение на една дълга минута всички гледаха с невярващи очи, хипнотизирани от този бушуващ водопад, който не можеше да се опише, дори и от самите свидетели. Те бяха безсилни пред милионите литри вода, която се лееше през пролома в дигата и магистралата, следвайки естествените закони на гравитацията и прищпорена от течението на речната водна маса, започнала да изтича от Мисисипи.

Огромното разрушително наводнение пое неотклонно по пътя си.

За разлика от океанските приливни вълни, тук нямаше бразди. Водната маса се движеше съвършено гладка и с неописуема бързина.

Малкото, останало от град Калзас, беше залято и отнесено от водата. Високият близо девет метра неудържим кипящ поток погълна блатистите местности, устремен към очакващите го обятия на река Ачафалайа. Малка яхта с четирима пътници на борда ѝ, които се оказаха в неподходящ момент на неподходящо място по реката, бяха всмукани в пролома и повлечени от бесния водовъртеж, изчезнаха от поглед. Никакво човешко действие не можеше да спре бушуващата стена от неконтролируема вода, препускаща по долината на път за залива, където калният ѝ поток щеше да бъде погълнат от морето.

Сандекър, Олсън и другите мъже на магистралата, безсилни да направят нещо, само наблюдаваха кошмарното бедствие. Гън потрепери и извърна глава към Мисисипи.

— Корабът! — надвика той грохота на водата, сочейки възбудено към него. — Корабът идва!

Хипнотизирани от грандиозната гледка, всички бяха забравили за „Юнайтед стейтс“. Погледите им се насочиха в посоката, в която сочеше Гън, и видяха как един безкраен черен силует изплува от нощта. Надстройката, от край до край, представляваше огромна купчина от развалини, фокмачтата липсваше, комините, целите надупчени, бяха килнати на една страна, металните листове на корпуса бяха разкъсани и под тях зееха огромни дупки.

Но корабът продължаваше да се движи, пришпорван от огромните си двигатели. Нищо не можеше да го спре. Той мина покрай мъжете с изумителна скорост, вълнорезът му отхвърляше високи водни завеси, порейки водата срещу течението. Независимо че целта му беше да сее смърт и разруха, той изглеждаше величествен. Всеки, който го видя тази нощ, никога нямаше да забрави, че е станал свидетел на края на една легенда.

Мъжете гледаха прехласнати, в очакване корпусът му да се завърти и да застане напреки реката, за да изпълни ролята си на бент и да отклони завинаги Мисисипи от сегашното ѝ корито. В този момент, сякаш като оправдание на очакванията им, от корпуса бликнаха струи вода.

— Боже господи! — промълви смаян Олсън. — Те са взривили експлозивите! Той ще потъне!

Всяка надежда, която таяха, че армейският корпус може да овладее потопа, изчезна, когато славният суперлайнер започна бавно да тръгва към дъното.

Но „Юнайтед стейтс“ не бе насочен да зарови вълнореза си в източния бряг и да забие кърмата си под ъгъл на реката в западния бряг. Той продължи да плава по прав курс в средата на главния канал към изливащата се и бучаща като Ниагарския водопад вода през пролома.

Пит стоеше, вкопчил ръце в щурвала, вече извъртян в положение за спиране. Той беше извил кормилото докрай. Повече от това не можеше да направи. Почувства как корабът потрепери, когато взривните заряди избиха огромни дупки в дъното му и вътрешно кипеше от яд, че не успява да овладее скоростта или да реверсира въртенето на левите гребни винтове, за да извие кораба в по-тесен завой. Но автоматичната система за управление беше разбита от армейската стрелба, а без екипаж в машинното отделение корабът не можеше да извършва зададените от него промени в курса. И тогава стана чудо: бавно, като костенурка, носовата част започна да се извърта наляво.

Сърцето на Пит подскочи. Той видя как отначало, почти незабележимо, но с постепенното увеличение на ъгъла, водното течение поде дясната носова част. В първия момент „Юнайтед стейтс“ като че ли отказа да се предаде и да си отиде от този свят с черно петно върху забележителната си история. Той беше оцелял през четирийсет и осемте години плаване по морета и океани и за разлика от другите кораби от аналогичен клас, които покорно се отправяха към складовете за бракуване, той не тръгваше с охота към смъртта си — сърцето и душата му се съпротивляваха докрай.

Безпогрешно, сякаш Пит му бе заповядал, вълнорезът се вряза в ръба на стръмния склон на канала и се заби в дънната кал под ъгъл на дигата на шейсет метра отгатык пролома. При по-остър ъгъл корабът можеше да бъде повлечен право през него.

Силата на речния поток през взривената дига влезе в ролята си и помогна на масивния му корпус да застане странично на пролома. Тогава огромната вълна, както заливаше блатистите местности, изведнъж слегна до малък буен поток, който заобиколи все още въртящите се гребни винтове на кърмата.

Най-накрая корабът напълно спря. „Юнайтед стейтс“, някогашният внушителен суперлайнер на американския търговски флот, завърши последното си пътуване.

Пит приличаше на човек, който току-що бе приключил участието си в триатлон. Стоеше, захлупил лице върху щурвала, без да го пуска от ръцете си. Беше капнал от умора, тялото му, което още не се бе възстановило от раните, получени само преди няколко седмици на един остров край австралийския бряг, плачеха за отдих. Толкова беше изтощен и психически, че не беше в състояние да различи предишните си наранявания от нараняванията, получени в сегашната битка с китайските бранители на кораба.

Трябваше му цяла минута, за да започне смътно да съзнава, че корабът е спрял да се движи. Почувства, че краката му едва го държат, когато пусна кормилното колело и се обърна да потърси с поглед Джордино. Но приятелят му стоеше на разбитата врата, подпрян на същия Калашников, с който бе стрелял по хеликоптера, използвайки го сега като бастун.

— Трябва да ти кажа — заговори Джордино с лека усмивка, — че по техниката ти по акостиране има още много да се желае.

— Само още един час практика, и ще й намеря цаката — отвърна Пит с глас, малко по-висок от шепот.

На брега мъчителният момент на паниката отмина. Вече никой не гледаше към разбития пролом в дигата и бучащата, отприщена вода. Потокът вече бе спаднал до малка буйна река. Всички, които стояха на магистралата, се развеселиха и викаха възбудено освен Сандекър. Неговото лице имаше уморен и изпит вид. Той гледаше „Юнайтед стейтс“ с тъжни очи.

— Никой моряк не обича да вижда как умира кораб — промълви той.

— Но тази смърт беше величава — каза Гън.

— Предполагам, че нищо друго не го чака, освен да бъде бракуван.

— Възстановяването му ще струва милиони.

— Дърк и Ал, горките, предотвратиха огромно бедствие.

— Много хора никога няма да узнаят колко много дължат на двамата — съгласи се Гън.

Междувременно дълъг конвой от товарни автомобили и съоръжения пътуваше в двата края на пролома. Влекачи, бутаци шлепове, натоварени с огромни камъни, прииждаха от двете посоки на реката. Ръководени от генерал Монтейн, армейците от инженерния корпус разясняваха на ветераните как спешно да укрепят бреговете на реката, които бързо почваха да се уронват. Всеки годен мъж и всяка възможна техника от Ню Орлиънс до Виксбърг бяха натоварени със задачата да възстановят час по-скоро дигата и магистралата.

Благодарение на масивния корпус на „Юнайтед стейтс“, служещ като бариера, огромният воден поток, който се бе понесъл към Ачафалайа, беше грабнат от Мисисипи. След като се разляха по блатистите местности, буйните води се смалиха до вълна, която не беше по-висока от метър, когато стигна до Морган Сити.

Не за първи път могъщата Мисисипи е била озаптявана от опита ѝ да си проправи ново корито. Битката между хора и природа щеше да продължи и накрая изходът може би щеше да бъде само един.

ПЕТА ЧАСТ
ПЕКИНСКИЯТ ЧОВЕК

46.

30 април 2000

Вашингтон, окръг Колумбия

Посланикът на Китай в Съединените щати Киан Мян бе едър мъж. С късо подстригана коса и с лице, застинало в постоянна лека усмивка, която почти никога не откриваше зъбите, той напомняше на всеки, който го виждаше за първи път, на скулптура на доволен Буда с ръце, поддържащи закръглено коремче. Киан Мян беше приятен човек и изобщо не се държеше като ограничен комунист. Изключително самоуверен, той си беше създал доста могъщи приятели във Вашингтон и се движеше в залите на Капитолия и Белия дом с лекотата на котка.

Тъй като предпочиташе да прави бизнес по капиталистически, той се срещна с Кин Шан в частния салон за хранене на най-добрия китайски ресторант във Вашингтон, където канеше често елита на града. Той поздрави корабния магнат с топло ръкостискане с двете си ръце.

— Кин Шан, скъпи приятелю. — Гласът му беше жизнерадостен и приятен. Вместо на мандарински той говореше на перфектен английски с интонация, придобита по време на трите години следване в Кеймбридж. — Ти просто ме забрави, откакто си дошъл в града.

— Приеми покорните ми извинения, Киан Мян — каза Кин Шан. — Струпаха ми се сериозни проблеми. Рано тази сутрин бях уведомен, че проектът ми да отклоня река Мисисипи покрай пристанището ми Сунгари, пропадна.

— Добре известни са ми проблемите ти — отвърна Киан Мян, без да сваля усмивката си. — Не бих могъл да кажа нищо друго, освен че президентът Лин Лоян е недоволен. Изглежда, че твоите контрабандни авантюри създават съществени затруднения на правителството ни. Застрашена е дълго изгражданата ни стратегия да проникваме в правителствени учреждения на високо ниво и да влияем на американската политика спрямо Китай.

Той покани Кин Шан да седне на резбован стол от абаносово дърво с висока облегалка, поставен до голяма кръгла маса. Предложи му избор от китайски вина, които държеше на склад в избата на ресторанта. Сервитьорът дръпна езичето на една камбанка, за да извести влизането си, и чак след като им наля вино и напусна стаята, Кин Шан заговори:

— Моите така добре обмислени планове бяха осуетени по някакъв начин от СЕН и НЮМА.

— НЮМА не е агенция, която се занимава с разследване.

— Така е, но именно техните хора извършиха нападението на езерото Орион и провала при Загадъчния канал. И по-специално двама от тях.

Киан Мян кимна.

— Прочух докладите. Опитът ти да убиеш директора за специални проекти на НЮМА и агентката на СЕН не беше най-умната постъпка и определено не е нещо, което бих извинил. Това не е родината ни, където подобни неща могат да се запазят в тайна. Не можеш — как го наричат това на Запад? — да се отнасяш грубо с гражданите им в собствената им страна. Упълномощен съм да те информирам, че всякакъв опит за убийство на служители на НЮМА е абсолютно забранен.

— Всичко, което съм правил, стари приятелю — каза безцеремонно Кин Шан, — е било за Народна република Китай.

— И за „Кин Шан маритайм“ — добави спокойно Киан Мян. — Познаваме се доста отдавна, за да се мамим един друг. До този момент, когато печелеше ти, печелеше и страната ни. Но сега направи не една, а няколко погрешни стъпки. Също като някоя мечка, съборила кошер с пчели от дървото, и ти разгневи рояка американци.

Кин Шан впери поглед в посланика.

— Трябва ли да разбирам, че си получил инструкции от президента Лин Лоян?

— Той ме помоли да ти предам неговите съжаления, но съм упълномощен да ти кажа, че от този момент всички операции на „Кин Шан маритайм“ в Северна Америка се прекратяват и трябва да прекъснеш личните си контакти с правителството на САЩ.

Обикновено добре контролираното поведение на Кин Шан се пропуска.

— Това ще бъде краят на нашата контрабандна активност.

— Не мисля така. Държавната параходна компания — Китайският флот, ще замести „Кин Шан маритайм“ както в контрабандното, така и в легалното превозване на китайски стоки и суровини в Съединените щати.

— Ефективността на китайския флот не може и на половина да се сравни с тази на „Кин Шан маритайм“.

— Може и да е така, но след като Конгресът настоява за публично разследване на случая при езерото Орион и на провала при Мисисипи, а прокуратурата на Съединените щати е в процес на изготвяне на обвинителен акт срещу теб, би трябвало да се смяташ за късметлия, че Лин Лоян не е дал заповед да се предадеш на ФБР. Медиите вече наричат разрушението на дигата и на океанския лайнер „Юнайтед стейтс“ терористичен акт. За съжаление имаше човешки жертви и надвисналият скандал със сигурност ще разкрие много от агентите ни в цялата страна.

Камбанка извести идването на келнера, който влезе в стаята с поднос, отрупан с димящи ястия. Той подреди артистично съдовете върху масата и се оттегли.

— Позволих си волността да поръчам предварително, за да пестим време — каза Киан Мян. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Отличен избор. Много обичам доматиена супа с пресечено яйце и пай с месо от гълъб.

— Казаха ми кои са любимите ти ястия.

Кин Шан се усмихна и загреба от супата с традиционната порцеланова лъжица.

— Супата е точно толкова добра, колкото е твоето разузнаване.

— Гастрономическите ти предпочитания са добре известни.

— Никога няма да ме обвинят! — избухна внезапно Кин Шан. — Имам много могъщи приятели във Вашингтон. Трийсет сенатори и конгресмени са ми задължени. Подпомогнах сериозно кампанията на президента Уолас. Той ме смята за лоялен приятел.

— Да, да — съгласи се Киан Мян, размахвайки пръчиците, с които се канеше да нападне макароните с малки лукчета и джинджифил, приготвени по оригинална рецепта. — Но каквото и влияние да си имал, то драстично е намаляло. Защото поради

нещастните стечения на обстоятелствата, скъпи ми Кин Шан, ти се превърна в политическа опасност както за Народната република, така и за американците. Уведомиха ме, че в Белия дом се действа активно за заличаването на всякакви връзки с теб.

— По-голяма част от влиянието, което има правителството ни във Вашингтон, се дължи на мен. Купувал съм и съм плащал за дейности и услуги, от които се е облагодетелствала Народната република.

— Никой не отрича приноса ти — опита да го успокои Киан Мян. — Но се допуснаха грешки, ужасни грешки, които трябва да се заличат, преди да са нанесли непоправима вреда. Ти трябва тихомълком да изчезнеш и никога да не се връщаш в Америка. „Кин Шан маритайм“ ще продължи да има достъп до всички други пристанища по света. Твоята мощна база в Хонконг си остава. Ще оцелееш, Кин Шан, и ще продължиш да увеличаваш несметното си богатство.

— А Сунгари? — попита Кин Шан, побутвайки с пръчиците пая си, тъй като очевидно апетитът му беше изчезнал. — Какво ще стане със Сунгари?

Киан Мян сви рамене.

— Отпиши го. Повечето от парите бяха дадени от американски бизнесмени и само част от нашето правителство. Каквото и да ти е коствало, Кин Шан, то ще ти бъде възстановено в рамките на шест месеца. Този провал едва ли ще се отрази на империята ти.

— Само мисълта, че трябва да го изоставя, ме наранява дълбоко.

— Ако не го направиш, американската прокуратура ще се погрижи да отидеш в затвора.

Кин Шан погледна настойчиво посланика.

— Искаш да кажеш, че ако откажа да се разделя с контактите си в Белия дом и в Конгреса, президентът Лин Лоян ще ми обърне гръб, а може и да даде нареждане за екзекуцията ми?

— Стига това да е в интерес на страната ни, няма да му мигне окото.

— Няма ли начин да се спаси Сунгари?

Киан Мян поклати глава.

— Планът да отклониш Мисисипи към пристанището ти на залива беше брилянтен, но твърде сложен. По-добре щеше да бъде, ако

го беше изградил на западния бряг.

— Когато представих оригиналните планове на Ин Дзан, той ги одобри — възрази Кин Шан. — Всички бяха съгласни, че правителството ни има належаща нужда да контролира търговско пристанище на атлантическия бряг на Съединените щати — един терминал, който да пропуска нелегалните имигранти и стоки към средната част на Америка и източните щати.

Киан Мян погледна изпитателно към Кин Шан.

— За нещастие министърът на вътрешните работи Ин Дзан почина съвсем неочаквано.

— Голяма трагедия — каза със сериозна физиономия Кин Шан.

— Одобрена е нова директива, съгласно която приоритетните ни действия се насочват към западния бряг, към закупуване на съществуващи съоръжения като придобитите военноморски бази в Сиатъл и Сан Диего.

— Каква нова директива?

Киан Мян забави отговора си, докато вкушваше хапка говеждо с лютив сос.

— Президентът Лин Лоян даде благословията си за тихоокеанския проект.

— Тихоокеански проект ли? Не съм информиран за него.

— Поради настоящите ти затруднения с американците, сметнахме, че ще е по-добре да не участваш в него.

— Можеш ли да ми кажеш каква е целта му или нашите държавни ръководители смятат, че вече не могат да ми имат доверие?

— Ни най-малко — отвърна Киан Мян. — Ти все още се ползваш с голямо уважение. Тихоокеанският проект е дългосрочен план за разделяне на Съединените щати на три отделни страни.

Кин Шан изглеждаше озадачен.

— Извини ме, но това ми прилича на абсолютна фантазия.

— Не е фантазия, стари приятелю, а действителност. Проектът може и да не бъде завършен, докато ние сме живи, но като са взели предвид миграцията на милиони наши сънародници през последните четирийсет-петдесет години, наши уважавани учени предричат, че ще възникне нов народ, който ще се засели от Аляска до Сан Франциско.

— Съединените щати стигнаха до война през 1861 година, за да попречат на Конфедерацията да се отдели. Нищо няма да им попречи

да го направят отново, за да запазят дома си цял.

— Не и ако правителството се окаже притиснато от две страни. Много е възможно преди тихоокеанският проект да се появи испански — обясни Киан Мян, — една испаноговореща народност, която ще се простре от южна Калифорния през Аризона и Ново Мексико чак до долната половина на Тексас.

— Въпреки това ми се струва невъзможно да си представя Съединените щати разделени на три суверенни националности — отбеляза Кин Шан.

— Виж само как се промениха границите на Европа през последното столетие. Съединените щати не могат да останат вечно обединени. И Римската империя не е успяла. А красотата на тихоокеанския проект се крие във факта, че когато той се осъществи, Китайската народна република ще има контрол над цялата икономика на страните, разположени на Тихия океан, включително Япония и Тайван.

— Като лоялен гражданин на своята страна — каза Кин Шан — ще ми се да мисля, че съм помогнал, макар и малко, това да стане реалност.

— Разбира се, че си помогнал, приятелю, разбира се — увери го Киан Мян. — Но първо трябва да напуснеш страната най-късно до два днес следобед. В противен случай според източниците ми в прокуратурата ще бъдеш арестуван.

— И обвинен в убийство?

— Не, в умишлено унищожаване на държавна собственост.

— Това звучи доста шаблонно.

— Това ще бъде само началото на делото. Обвинението в конспирация и в убийство на езерото Орион ще дойде по-късно, както и за незаконно вкарване на емигранти, наркотици и оръжие.

— Предполагам, че медиите вече се събират като лешояди.

— Бъди сигурен — каза Киан Мян, — че провалът ще бъде грандиозен. Но ако изчезнеш тихомълком и действаш кротко от канторите си в Хонконг, мисля, че ще успеем да укротим бурята. Съмнявам се, че заради дейността на един човек Конгресът и Белият дом ще прекратят връзките между нашите две правителства. Ние, разбира се, ще отречем, че изобщо знаем за делата ти, докато нашето министерство за информация сътвори един поток от заблуждаващи

данни, които да прехвърлят обвиненията върху тайванските капиталисти.

— Значи няма да бъда хвърлен на кучетата.

— Ти ще бъдеш защитен. Прокуратурата и Министерството на външните работи ще искат екстрадирането ти, но можеш да бъдеш сигурен, че това няма да стане, не и за такъв богат и могъщ човек като теб. Предстои ти да служиш още дълги години на Китайската народна република. Говоря от името на сънародниците ни, като заявявам, че не искаме да те загубим.

— За мен е чест — каза сериозно Кин Шан. — В такъв случай ти казвам сбогом.

— Докато се срещнем на родна земя — отвърна Киан Мян. — Между другото, харесаха ли ти палачинките?

— Кажи на главния готвач, че трябва да използва сладко оризово брашно вместо царевично.

Боинг-737 се издигна в безоблачното сапфиреносиньо небе и полетя стремително на запад, преминавайки над делтата на Мисисипи. Пилотът погледна през страничния си прозорец към блатистите земи. Пет минути по-късно самолетът премина над кафяво-зелените води на река Мисисипи край малкото градче Миртъл Гроув. Спазвайки инструкциите на работодателя си, пилотът излетя в югозападна посока от Вашингтон към Луизиана, след което се насочи на запад по курс, по който щеше да прелети със самолета над Сунгари.

Кин Шан седеше в удобното кресло на частния си луксозен реактивен самолет и се взираше през илюминатора към златните пирамиди на складовете и административните сгради на пристанището, които се открояваха все по-ясно на хоризонта. Следобедните лъчи на слънцето се отразяваха в позлатените стени, създавайки точно този ефект, който Кин Шан беше изискал от архитектите и строителите.

В началото се беше опитал да не мисли за пристанището. То беше просто една инвестиция, която се бе развила зле. Но Кин Шан беше вложил в проекта прекалено много от себе си. Най-хубавото, най-модерното и ефективно търговско пристанище сега изглеждаше самотно и изоставено. Той погледна надолу и не забеляза кораби край

пристаните. Всичките кораби на „Кин Шан маритайм“, пристигащи в залива откъм океана, бяха насочвани към Тампико, Мексико.

Взе телефона, свързан с пилотската кабина, и нареди на пилота да направи кръг над пристанището. После притисна лице към прозореца, докато пилотът снижаваше, за да му даде възможност за подобър изглед. След няколко секунди мислите на Кин Шан започнаха да блуждаят и той продължи да гледа, без всъщност да вижда празните пристани, огромните изоставени товарни кранове и безлюдни сгради. Това, че беше успял да осъществи огромното начинание и беше постигнал повече от всеки друг, му носеше нищожно удовлетворение. Той не беше човек, който можеше да се абстрахира от неуспеха и да премине към следващия проект, без да поглежда назад.

— Ще се върнеш — долетя успокоителният мелодичен глас на личната му секретарка Су Жон.

Кин Шан усети как в него започна да се надига гняв.

— Няма да е скоро. Само да допра крак до бреговете на Америка, и ще бъда хвърлен в някой от федералните им затвори.

— Нищо не е вечно. Американското правителство се сменя след всеки избор. Политиците идват и си отиват подобно мигриращи птици. Новите няма да имат лични спомени за делата ти. Времето ще смекчи обвинението. Ще видиш, Кин Шан.

— Много мило от твоя страна, че го казваш.

— Искаш ли да наема екип, който да поддържа съоръженията?

— Да — кимна рязко той. — Когато се върна след десет или двайсет години, искам Сунгари да изглежда по същия начин както сега.

— Но се безпокоя, Кин Шан.

Той я погледна.

— Защо?

— Нямам доверие на хората от Бейджин. Има много, които ти завиждат и те мразят. Боя се, че могат да се възползват от провала ти.

— Например да го използват като извинение за екзекуцията ми.

Тя сведе глава, без да смее да го погледне в очите.

— Моля те, извини ме за непристойните ми мисли.

Той стана от креслото и хвана Су Жон за ръката.

— Недей да се безпокоиш, малка лястовичке. Вече съм измислил план, с който ще стана необходим за китайския народ. Ще им дам подарък, който ще трае две хиляди години. — После я поведе към

просторната спалня в задната част на самолета. — А сега — каза меко той — можеш да ми помогнеш да забравя лошата съдба.

След срещата си с Дърк и Джулия, Сейнт Джулиан Пърлмутър запретна ръкави и се залови за работа. Веднъж щом тръгнаше по следите на изгубен кораб, той преставаше да се интересува от всичко друго. Нито една информация, нито един слух, колкото и незначителни да изглеждаха, не оставаха непроучени. И независимо че усърдието и упорството му бяха възнаграждавани, когато след дълго търсене изнамираше някакви отговори и решения, насочващи търсачите към успешно откриване на корабни останки, неуспехите бяха повече от успехите му. Повечето кораби сякаш се изпаряваха във въздуха и не оставяха и най-тънката нишка, за която да се заловиш. Те просто бяха поглъщани от необятното море, а то рядко издаваше тайните си.

На пръв поглед „Принсес Доу Уан“ приличаше на останалите безнадеждни случаи, натрупали се през десетте години, откакто Пърлмутър работеше като военноморски историк. Той започна търсенето, като прерови значителната си колекция от данни, преди да се разрови във военноморските архиви на САЩ и по света.

Колкото по-невъзможен изглеждаше проектът, с толкова по-непреклонна решителност го подхващаше той, работейки ден и нощ. Започна със събирането на всяко късче съществуваща историческа информация относно „Принсес Доу Уан“ — от пускането му на вода до изчезването му. Той намери и разучи плановете и конструктивните чертежи, включително спецификациите на двигателите, оборудването, размерите и плановете за палубите. Един особено интересен факт, който извлече от справките, беше описанието на мореходните му качества, които го представяха като изключително стабилен кораб, устоял на най-лошите бури, разразяващи се в моретата около Азия.

Той нае един екип от колеги изследователи да се разрови в архивите на Англия и Югоизточна Азия. Така, като използва опита на други военноморски историци, успя да спести доста време и пари.

На Пърлмутър много му се искаше да се консултира със стария си приятел и колега Жу Куан в Китай, но доколкото беше разбрал, Пит не желаше Кин Шан по някакъв начин да разбере за дейността им.

Затова се свърза със свои приятели в Тайван, които можеха да го свържат с живи съратници на Чанкайши, и да хвърлят някаква светлина върху изчезналото съкровище.

В ранните часове на деня, когато по-голямата част от света още спеше, той се взираше в екрана на монитора, с големина на домашен телевизор, и анализираше събраните до момента данни. Започна внимателно да разглежда една от шестте известни снимки на „Принсес Доу Уан“. Изглежда доста внушителен, помисли си той. Надстройката му беше изнесена назад към кърмата и създаваше илюзия, че е малка в сравнение с корпуса. Премина към цветното изображение и увеличи бялата лента по средата на зеления комин, като фокусира върху емблемата на Кантонските линии — златен лъв с вдигната лява лапа. Лабиринтът от кранове подсказваше, че корабът е пренасял значително количество товар освен пътниците.

Той намери снимки и на неговия кораб близък — „Принсес Юнтай“, пуснат на вода и започнал да действа година след „Принсес Доу Уан“. Според бележките „Принсес Юнтай“ се е повредил шест месеца преди датата, предвидена за предаването на „Принсес Доу Уан“ за вторични суровини.

Един стар, грохнал лайнер на път за складовете за бракуване в Сингапур, не би бил най-идеалното транспортно средство за пренасянето на национално китайско съкровище на тайно място. Кораб, изслужил своето време и съвсем не в цветущото си състояние, за да издържи на бури и дълги разстояния. Освен това на Пърлмутър му се струваше, че Тайван е най-подходящото място, като се имаше предвид, че вероятно Чанкайши е учредил там Китайско националистическо правителство. Не беше ясен и фактът, че последното известие за кораба беше прехванато от морски радист във Валпарайзо, Чили. Поради каква ли причина „Принсес Доу Уан“ се е намирал на повече от шестстотин мили разстояние от Тропика на козиорога, далече от традиционните маршрути на товарните кораби?

Дори лайнерът да е изпълнявал тайна мисия за превозване на китайското съкровище с ценности на изкуството до място, някъде на другия край на света — в Европа или в Африка, защо му е трябвало да прекоси този огромен, пуст район на Тихия океан през протока на Магелан, когато е можел да тръгне на запад през Индийския океан и да мине покрай нос Добра надежда?

Дали секретността е била толкова дълбока, че капитанът и екипажът не са искали да рискуват с преминаването си през Панамския канал, или пък Чанкайши е разполагал с неизвестна пещера или постройка, скрита в Андите, където да укрие огромното богатство, ако наистина беше възможно да се докаже, че корабът е пренасял китайско национално историческо богатство?

Пърлмутър беше практичен човек. Не приемаше нищо на доверие. Той започна наново от самото начало, като първо изучи за пореден път снимките на кораба. Докато разглеждаше контурите му, в главата му се появи смътна идея. Обади се на свой приятел в Панама, занимаващ се с морски архиви, като го събуди от здравия му сън, но все пак успя да го омае и убеди да потърси в архивите информация за корабите, преминали през Канала за периода от 28 ноември до 5 декември 1948 година.

След като задвижи тази следа, той се задълбочи в списъка на корабните офицери, които би трябвало да са били на кораба при последното му плаване. Всичките бяха китайци, с изключение на капитан Лий Хънт и главния инженер Иън Галахър.

Чувстваше се така, сякаш залага чипове на всяко число на рулетката. Какви бяха шансовете да загуби, замисли се той. Трийсет и шест от трийсет и шест възможни. Но не трябваше да забравя нулата и двойната нула. Пърлмутър не беше някой глупак. Залагайки на всичко, той твърдо вярваше, че само едно число да излезе, и той ще спечели.

Натисна няколко бутона на телефона и зачака да му отговори сънлив глас.

— Ало, надявам се да се обаждате за нещо хубаво.

— Хирам, Сейнт Джулиан Пърлмутър е.

— Джулиан, в името на бога, защо ми се обаждаш в четири сутринта? — Гласът на Хирам Йегър звучеше, сякаш говори през възглавница.

— По средата съм на един изследователски проект за Дърк и имам нужда от помощта ти.

Йегър малко се разсъни.

— На всичко съм готов за Дърк, но защо трябва да е в четири сутринта?

— Данните са важни, а ни трябва възможно най-бързо.

— Какво искаш да потърся?

Пърлмутър въздъхна с облекчение, знаейки от собствен опит, че компютърният гений на НЮМА винаги изпълняваше обещаното.

— Имаш ли молив и хартия? Ще ти издиктувам няколко имена.

— И после какво? — попита Йегър, прозявайки се.

— Бих искал да проникнеш в правителствените статистически данни за преброяване на населението, отдела за държавни приходи, социалното осигуряване. Провери и в твоя файл с морска информация.

— Не искаш много.

— И докато си на тази вълна... — продължи невъзмутимо Пърлмутър.

— Няма ли да има край?

— Имам и един кораб, който искам да издириш.

— Така ли?

— Следвайки интуицията си, искам да провериш в кое пристанище е пристигнал на датите между 28 ноември и 5 декември 1948 година.

— Каж ми името и кой е собственикът му.

— „Принсес Доу Уан“ на Кантонските параходни линии.

— Добре, ще се заема веднага щом отида в НЮМА.

— Искам да отидеш още сега — настоя Пърлмутър. — Времето ни е ценно.

— Сигурен ли си, че това, което правиш, е за Дърк? — поиска да знае Йегър.

— Честна скаутска!

— Мога ли да попитам за какво се отнася всичко това?

— Можеш — отвърна Пърлмутър и затвори телефона.

Минути след като започна издирването на капитан Лий Хънт, Йегър откри името на стария моряк на различни места в морските архиви със списъците на корабите и екипажите им, плавали в Китайско море в периода между 1925 и 1945 година, в исторически документи на Английския кралски военноморски флот и в дописки от стари вестници, описващи спасяването на осемдесет пътника и екипажа на парен търговски кораб на път за Филипините, от кораб под командването на капитан Хънт през 1936 година. Последното споменаване на Хънт беше в регистъра на Хонконг, уточняващо, че

„Принсес Доу Уан“ не е пристигнал в Сингапур. След 1948 година Хънт сякаш беше изчезнал от лицето на земята.

После Йегър съсредоточи вниманието си върху Иън Галахър и се усмихна, когато попадна на забележка в австралийски морски дневник за цветущите свидетелски показания на Галахър по време на разследване на корабна катастрофа, от която той бе оцелял. „Хонконгски“ Галахър, както бил известен, май не е казал нито една добра дума за капитана и колегите си моряци. Обвинил ги за бедствието и заявил, че не ги е видял трезви през цялото пътуване. Последното споменаване на ирландеца беше кратко: досието му в Кантонските линии, със забележка за изчезването на „Принсес Доу Уан“.

След това, за да не остави нищо непроверено, Йегър програмира мощния си компютър за търсене във всички известни протоколи, имащи връзка с търговски офицери инженери. Тъй като това щеше да отнеме известно време, той се отби в кафенето на НЮМА, за да закуси. Когато се върна в стаята си, той поработи върху други два морско-геологически проекта на агенцията и чак тогава отиде при монитора, за да провери дали нещо не се е появило.

Замръзна на място, не вярвайки на очите си. Няколко секунди мозъкът му отказваше да приеме информацията. После изведнъж излезе от транса. Подаде нова команда за търсене в няколко различни посоки. Няколко часа по-късно се облегна назад на стола и заклати глава. С чувство за пълно удовлетворение се обади на Пърлмутър.

— Сейнт Джулиан Пърлмутър — чу той познатия глас.

— Хирам Йегър — изимитира го компютърният гений.

— Намери ли нещо интересно?

— Нищо полезно за капитан Хънт.

— А за главния механик?

— Седнал ли си?

— Защо? — запита предпазливо Пърлмутър.

— Иън Хонконгски Галахър не е потънал заедно с „Принсес Доу Уан“.

— Какво искаш да кажеш? — настойчиво попита Пърлмутър.

— Иън Галахър е станал гражданин на САЩ през 1950.

— Не е възможно. Сигурно е някой друг Иън Галахър.

— Фактът си е факт — каза Йегър, наслаждавайки се на триумфа си. — Докато говорим, пред мен е копие на документите му за главен механик, които той е подновил в администрацията на търговския флот на Съединените щати скоро след като е придобил гражданство. През следващите двацет и седем години е бил главен механик в параходни линии „Инграм“. През четирийсет и осма се оженил за някоя си Катрина Гейрин и отгледал пет деца.

— Жив ли е? — попита ошашавеният Пърлмутър.

— Ако вярваме на справките, продължава да получава чековете с пенсията си.

— Нима е оцелял след потъването на „Принсес Доу Уан“?

— Ако приемем, че е бил на борда, когато корабът е потънал — отвърна Йегър. — Все още ли искаш да проверя дали „Принсес Доу Уан“ е влизал в пристанища на датите, които ми даде?

— Непременно — отговори Пърлмутър. — И провери също протоколите за пристигане на кораб, наречен „Принсес Юнтай“, собственост на Кантонските линии.

— Имаш ли нещо предвид?

— Шантава интуиция — каза Пърлмутър, — нищо друго.

Контурите на мозайката са оформени, помисли си Пърлмутър. Сега остава да подредим отделните парченца. Изтощението най-после го надви и той си позволи два часа сън. Събуди го звънът на телефона. Остави го да звъни пет пъти, докато съзнанието му се настрои за разговор.

— Сейнт Джулиан, обажда се Хуан Меркадо от Панама.

— Хуан, благодаря ти за обаждането. Откри ли нещо?

— За съжаление нищо за „Принсес Доу Уан“.

— Жалко. Надявах се, че може да е минавал през Канала.

— Но независимо от това открих едно интересно съвпадение.

— Така ли?

— Друг кораб на Кантонските линии, „Принсес Юнтай“, е преминал през Канала на 1 декември 1948.

Пръстите на Пърлмутър сграбчиха здраво слушалката.

— В каква посока?

— От запад на изток — отговори Меркадо. — От Тихия океан към Карибите.

Пърлмутър замълча, обзет от ликуване. Още няколко парченца липсваха от мозайката, но основната картина се очертаваше.

— Много съм ти задължен, Хуан. Направи деня ми пълноценен.

— Щастлив съм, че ти помогнах. Но ще те помоля за нещо, когато ме потърсиш следващия път, става ли?

— Всичко, каквото поискаш.

— Обаждай ми се през деня. Всеки път, когато жена ми реши, че съм буден, след като сме си легнали, я обземат любовни настроения.

48.

Когато Пит се завърна в хангара си във Вашингтон, беше приятно изненадан, че завари Джулия да го чака в апартамента му. След прегръдка и целувка тя му поднесе чаша „Маргарита“ с кубчета лед, приготвен точно както трябва — без сладкия сироп и счукания лед, така популярни в повечето ресторанти.

— Толкова се радвам, че си тук — каза искрено той.

— Не се сетих за някое по-удобно и сигурно място — отвърна тя, усмихвайки се прелъстително. Беше облечена в къса кожена синя пола и горнище без ръкави.

— Не е трудно за разбиране. Навън е фрашкано с охрана.

— Благодарение на СЕН.

— Да се надяваме, че ще са по-внимателни от последната група — каза той, като отпи от коктейла и поклати одобрително глава.

— Сам ли долетя от Луизиана?

Пит кимна.

— Ал остана в една местна болница да му гипсират крака. Адмирал Сандекър и Руди Гън пристигнаха по-рано, за да докладват направо на президента.

— Питър Харпър ме осведоми за героичните ти изяви по Мисисипи. Предотвратил си национална катастрофа и си спасил живота на много хора. Вестниците и новинарските програми на телевизията са пълни с истории за терористи, вдигащи във въздуха диги, и за битката между „Юнайтед стейтс“ и Националната гвардия. Цялата нация беше разтърсена от събитието. Но странно, никъде не се споменаваше за теб и Ал.

— Точно както искахме. — Той вдигна глава и подуши въздуха.
— Какъв е този апетитен аромат, който усещам?

— Моето китайско меню за гостите довечера.

— Какъв е поводът?

— Сейнт Джулиан Пърлмутър се обади малко преди да се прибереш и каза, че двамата с Хирам Йегър са открили следа, водеща до решение на проблема с изчезването на кораба със съкровищата.

Каза още, че мрази до дъното на душата си срещите в държавни учреждения, така че го поканих на вечеря, за да чуем неговите разкрития. Питър Харпър също ще дойде, изпратих и покани на адмирал Сандекър и Руди Гън.

— Те са почитатели на Сейнт Джулиан — усмихна се Пит. — Всички ще дойдат.

— Дано да е така, иначе ще ядеш едно и също ядене в продължение на две седмици.

— Не съм си и мечтал за по-хубаво посрещане — отбеляза Пит, прегръщайки Джулия така, че дъхът ѝ секна.

— Пфу! — сбърчи тя нос. — Кога за последен път си се къпал?

— Преди няколко дена. Освен дето се гмурках в блатна вода, не ми се отвори възможност за душ, откакто за последен път се видяхме на „Уихокън“.

Джулия потърка червеното петно на една от бузите си.

— Брадата ти е като шкурка. Отивай да се разкрасяваш. Гостите ще бъдат тук след час.

— Справила си се чудесно — каза Пърлмутър, оглеждайки редицата от възхитителни ястия, които Джулия беше подготвила и подредила върху античния бюфет в трапезарията на Пит.

— Изглеждат направо превъзходно — отбеляза Сандекър.

— Не бих могъл да ги опиша по-добре — добави Гън.

— Майка ми прояви специално старание, за да ме научи да готвя, а баща ми беше почитател на китайска храна, приготвена с френско влияние — отвърна Джулия, сияеща от комплиментите. Беше се преоблякла в права рокля от червена ликра и изглеждаше зашеметяващо в стаята, пълна с петима мъже.

— Надявам се, че няма да напуснеш СЕН, за да отвориш ресторант — пошегува се Харпър.

— Няма изгледи да го направя. Имам сестра, която притежава ресторант в Сан Франциско, и знам, че това е една тежка и продължителна работа в малка и гореща кухня. Предпочитам свободата да се движа.

Те си сервираха и се събраха около голяма маса, направена от покрива на кабина на кораб от деветнайсети век. Нахвърлиха се с

настървение на вкусотиите на Джулия. Тя не ги разочарова. Комплиментите избликваха като мехурчета на хубаво шампанско.

Докато се хранеха, нарочно избягваха темата за откритията на Пърлмутър, а се концентрираха върху събитията край дигата при Загадъчния канал и усилията на военните да възстановят щетите. На всички им беше омразна мисълта за унищожаването на „Юнайтед стейтс“ и се надяваха да се намерят средства за възстановяването му, ако не за пътнически кораб, то поне за плаващ хотел и казино, както бяха първоначалните планове. Харпър ги осведоми за обвиненията, повдигнати срещу Кин Шан. Независимо от влиянието и връзките му с президента и някои конгресмени, криминалните му провинения бяха твърде големи, за да посмее някой да се противопостави.

За десерт Джулия им поднесе пържени ябълки със сироп. След като приключиха с вечерята и Пит помогна на Джулия да раздига съдовете и да ги постави в съдомиялната машина, всички се разположиха в гостната, пълна с мореплавателни антики, морски пейзажи и корабни модели. Без да иска разрешение, Сандекър запали една от любимите си пури, а Пит им наля по чаша четирийсетгодишно порто.

— И така, Сейнт Джулиан — каза Сандекър, — какво е голямото ти откритие, за което ми спомена Пит?

— Любопитен съм да чуя по какъв начин то засяга СЕН — обърна се Харпър към Пит.

Пит вдигна чашата си с порто и се втренчи в тъмната течност, сякаш беше кристална топка.

— Ако Сейнт Джулиан ни заведе до останките на „Принсес Доу Уан“, това ще промени взаимоотношенията между САЩ и Китай за следващите няколко десетилетия.

— Извини ме, но ще кажа, че това не ми се струва вероятно — каза Харпър.

— Почакай и ще видиш — ухили се Пит.

Пърлмутър намести тялото си в един голям стол, отвори куфарчето си и измъкна няколко папки.

— Първо малко история за тези, които не знаят точно за какво говорим. — Той замълча, докато отвори първата папка и извади оттам няколко документа. — Нека започна с това, че слуховете, отнасящи се до пътническият кораб „Принсес Доу Уан“, напуснал Шанхай през

ноември 1948 с огромен товар исторически китайски ценности, са верни.

— Какъв е източникът ти? — попита Сандекър.

— Името му е Хуай Уай, бивш полковник от националистическата армия, служил под командването на Чанкайши. Бил се срещу комунистите, докато не бил принуден да избяга в Тайван, известен тогава под името Формоза. Той е на деветдесет и две години, но паметта му е остра като бръснач. Съвсем ясно си спомня заповедта на генералисимус Чанкайши да изпразнят всички музеи и палати от ценностите, до които успеят да се докопат. Частните колекции на богатшите също не били пощадени, както и богатствата, намерени в хранилищата на банките. Всичко това било опаковано в дървени сандъци и оставено на съхранение в пристанищните складове на Шанхай. Оттам били натоварени на борда на стар пътнически кораб, командван от един от генералите на Чанкайши, на име Кун Хуай. Той сякаш изчезнал от лицето на земята по едно и също време с „Принсес Доу Уан“, от което може да се предполага, че е бил на него.

Събраното богатство било повече, отколкото можел да побере корабът. Но тъй като от „Принсес Доу Уан“ били свалени мебелите предвид последното му пътуване за бракуване, Кун Хуай успял да наблъска над хиляда сандъка в трюмовете и празните пътнически каюти. Повечето от сандъците с големи статуи били привързани на откритите палуби. След това, на втори ноември 1948, „Принсес Доу Уан“ отплавал от Шанхай в неизвестността.

— Изчезнал ли? — попита Гън.

— Като среднощен призрак.

— Като казваш исторически ценности на изкуството — каза Руди Гън, — знае ли се точно какви са били задигнатите предмети?

— Манифестът на кораба, ако е имало такъв, разбира се — отвърна Пърлмутър, — би накарал всеки куратор в който и да е музей в света да полудее от завист и желание да ги притежава. Един по-кратък каталог би включвал монументални произведения от династията Шан — бронзови вази и оръжие. От шестнайсети до единайсети век преди Христа хората от Шан били доста напреднали в обработването на камък, нефрит, мрамор, кост и слонова кост. Също и собственоръчно издълбани в дърво ръкописи на Конфуций от династията Шу, царувала от единайсети до втори век преди новата ера;

прекрасни бронзови скулптури, кандилници, инкрустирани с рубини, сапфири и злато, колесници в действителен размер, с кочияш и шест коня, и прекрасно лакирани съдове от династията Хан, 206 година преди Христа до 20 година след Христа; прекрасни предмети от Сун, Юан и известната династия Мин, чиито художници са били майстори в скулптурите и гравирването. Тяхното майсторство е било широко известно, особено в декоративното изкуство, включително фигури от емайл, мебели и съдове и разбира се, с познатия ни прочут порцелан в бяло и синьо.

Сандекър проследи с поглед дима, който се виеше от пурата му.

— Ти го изкара по-ценно от съкровището на инките, което Дърк намери в пустинята Соноран.

— Все едно да сравниш чаша, пълна с рубини, с кола, натоварена със смарагди — каза Пърлмутър, отпивайки от портото. — Не е възможно да оцениш такова огромно съкровище. В паричен еквивалент говорим за милиарди долари, но в исторически, думата „безценно“ не е достатъчна.

— Не мога да си представя богатство с такава стойност — каза замаяна Джулия.

— Има и още — отбеляза кротко Пърлмутър. — Нещо като глазурата на тортата. Това, което китайците смятат за кралица на бижутата.

— По-ценно от рубини и сапфири? — възкликна Джулия. — Или от диаманти и перли?

— Нещо много по-ценно от тези цветни камъчета — продължи тихо Пърлмутър. — Костите на Пекинския праисторически човек.

— Мили боже! — Сандекър задържа дъха си. — Искаш да кажеш, че Пекинският човек е бил на борда на „Принсес Доу Уан“?

— Да — кимна Пърлмутър. — Полковник Хуай Уай се закле, че една желязна кутия, съдържаща отдавна изчезналите останки, била качена в каютата на капитана минути преди отплаването.

— Баща ми често говореше за изгубените кости — каза Джулия. — Обожанието, което имат китайците към прадедите ни, ги е направило много по-значими от гробниците, в които все още лежат предишни владетели.

Сандекър се изправи и погледна към Пърлмутър.

— Легендата за загубата на вкаменените останки на Пекинския човек си остава една от най-необяснимите загадки на двацети век.

— Запознат ли сте с историята, адмирале? — попита Харпър.

— Веднъж във Военноморската академия писах доклад за изчезналите кости на Пекинския човек. Мисля, че са изчезнали през 1941 и никога повече не са били намерени. Но сега Сейнт Джулиан казва, че седем години по-късно били видени на „Принсес Доу Уан“ преди отплаването ѝ.

— А откъде идват? — попита Харпър.

Пърлмутър кимна към Сандекър.

— Ти си писал документа, адмирале.

— Синантропус пекиненсис. — Сандекър произнесе думите почти благоговейно. — Китайският човек от Пекин, много древен и примитивен човек, който вървял изправен на два крака. През 1929 година бе обявено откриването на черепа му от един канадски анатом, д-р Дейвидсън Блек, който ръководел разкопките, финансирани от фондация „Рокфелер“. През следващите няколко години, копаейки в един участък, който бил преди това хълм с варовикови пещери, близо де селището Чукуитен, Блек намерил хиляди каменни сечива и огнища, което показвало, че Пекинският човек е познавал огъня. Разкопките продължили през следващите десет години и били открити останките на още четирийсет човешки същества, деца и възрастни и находката била определена като най-голямата известна дотогава колекция от човешки останки.

— Има ли някаква връзка с маймуночовека от Ява, открит трийсет години преди това? — попита Гън.

— Когато през 1939 сравнили черепите от Ява и Пекин, установили, че са много подобни, но човекът от Ява се е появил малко по-рано и не е бил така добър в създаването на оръдия на труда като човека от Пекин.

— Тъй като научните способности за определяне на възрастта се появили доста по-късно — каза Харпър, — има ли някаква идея колко стар е бил Пекинският човек?

— Точното определяне на възрастта му може да стане чак след новото му откриване, но най-близката догадка е някъде между седемстотин хиляди до един милион години. Нови разкрития в Китай сочат, че хомо еректус, един по-древен човешки представител, е

емигрирал от Африка в Азия преди два милиона години. Естествено, китайските палеонтолози се надяват да докажат, че първият човек се е появил в Китай и после е мигрирал в Африка.

— А как са изчезнали останките на Пекиния човек? — попита Джулия.

— През декември 1941 нахлуващите японски войски са се намирили много близо до Пекин — започна Сандекър. — Ръководството на Пекиния обединен медицински колеж, където безценните кости на Пекиния човек били съхранявани и изучавани, решило, че трябва да бъдат преместени на по-сигурно място. Освен това било очевидно, повече в Китай, отколкото на Запад, че войната между Съединените щати и Япония е неизбежна. Американските и китайските учени преценили, че останките трябва да се изпратят в САЩ на отговорно съхранение до края на войната. След няколко месеца преговори американският посланик в Пекин най-после се съгласил да организира пренасянето им с една рота американски морски пехотинци, които имали заповед да отплават за Филипините.

Древните кости били внимателно опаковани и поставени в два войнишки сандъка на морската пехота и заедно със самите пехотинци били натоварени на влак, който трябвало да ги отведе до пристанищния град Тиенсин, където мъртвите и живите трябвало да се качат на кораба „Президент Харисън“, пътнически кораб, собственост на Американските президентски параходни линии. Влакът така и не пристигнал в Тиенсин. Бил спрян и претърсен от японски войници. Това се случило на осми декември 1941 и американските пехотинци, които се смятали неутрални, били изпратени в японски военнопленнически лагер, където останали до края на войната. Нормално било да се приеме, че след като лежали милиони години под земята, останките на Пекиния човек били разпръснати из оризищата покрай релсите.

— И това ли е била последната дума на съдбата? — полюбопитства Харпър.

Сандекър поклати глава и се усмихна.

— Митовете тръгнали след войната. Според едни останките били скрити в тайно хранилище под Музея по естествена история във Вашингтон. Морските пехотинци, които охранявали доставката и оцелели след войната, предоставили поне десет различни истории: че

пътническите им сандъци били натоварени на японски кораб-болница, който всъщност бил пълен с оръжие и войници, че самите те заровили сандъците близо до американското консулство, че били скрити във военнопленнически лагер и в края на войната изчезнали, че били съхранени в Швейцария, че се намирали в хранилище в Тайван, че били в шкафчето на морски пехотинец, който си ги отнесъл вкъщи. Но каквато и да е истинската история, Пекинският човек си остава забулен в мъглива полемика. А как се е озовал в ръцете на Чанкайши и после на „Принсес Доу Уан“, човек само може да гадае.

— Всичко това дразни любопитството — вметна Джулия, докато слагаше в средата на масата кана с чай и чаши. — Но какво добро ще произлезе от всичко това, ако „Принсес Доу Уан“ не бъде намерен?

Пит се усмихна.

— Само една жена може да премине направо към същността на въпроса.

— Някакви подробности около изчезването на кораба? — запита Сандекър.

— На 28 декември е изпратил сигнал за помощ, уловен във Валпарайзо, Чили, като е уточнил местонахождението си на двеста мили западно от брега на Южна Америка. Радистът заявил, че в машинната зала избухнал пожар и корабът бързо се пълнел с вода. Корабите, които се намирали наблизо, били насочени към указаното място, но единствените следи, които намерили, били няколко спасителни жилетки. От Валпарайзо опитали многократно да се свържат, но без успех и не било предприето по-интензивно търсене.

Гън поклати замислено глава.

— Дори и с най-новата технология на флота за подводно издирване можеш да търсиш години наред без успех. Такива мъгливи координати означават една водна площ за претърсване от порядъка на две хиляди квадратни мили.

Пит си наля чаша чай.

— Известен ли е бил курсът, по който е плавал?

Пърлмутър сви рамене.

— Не е бил съобщен такъв. — Той отвори друга папка и раздаде няколко снимки на „Принсес Доу Уан“.

— За времето си е бил хубав кораб — отбеляза Сандекър, възхищавайки се на силуета му.

Пит сви замислен вежди. Стана и отиде до писалището, откъдето взе една лупа. После разгледа внимателно две от снимките и чак тогава вдигна поглед.

— Тези две снимки... — започна бавно той.

— Да — насърчи го Пърлмутър.

— Те не са на един и същи кораб.

— Напълно си прав. На едната снимка е корабът от аналогичен клас „Принсес Юнтай“.

Пит погледа Пърлмутър право в очите.

— Ах, ти, стара лисицо, май криеш нещо от нас.

— Нямам непохватимо доказателство — отвърна големият експерт, — но пък имам теория.

— Бихме искали да я чуем — каза Сандекър.

От куфарчето бе извадена нова папка.

— Твърдо вярвам, че сигналът за помощ, получен във Валпарайзо, е бил изпратен от агенти на Чанкайши или от сушата, или от някоя рибарска лодка около брега. А „Принсес Доу Уан“ е бил малко променен, докато е пресичал Тихия океан. Включително е било сменено и името му. Станал е „Принсес Юнтай“, който малко преди това е бил бракуван. Под новото си име, той е продължил към крайната си цел.

— Много умно от твоя страна да се досетиш за подмяната — отбеляза Сандекър.

— Не съвсем — скромно отвърна Пърлмутър. — Един познат изследовател в Панама откри, че „Принсес Юнтай“ е преминал през канала само три дни след сигнала за помощ от „Принсес Доу Уан“.

— Успя ли да проследиш курса му от Панама? — запита Пит.

Пърлмутър кимна.

— Да, благодарение на Хирам Йегър, който използва мощния си компютър, за да извлече данни за пристигащите и заминаващи кораби през първата и втората седмица на декември 1948. Господ да го благослови, той се натъкна на златна мина. Според протоколите на седми декември един кораб под името „Принсес Юнтай“ е минал през канала Уеланд.

Лицето на Сандекър засия.

— Уеланд разделя езерото Ери от езерото Ориноко.

— Точно така — съгласи се Пит.

— Мили боже — промълви Гън. — Това означава, че „Принсес Доу Уан“ не е потънал в океана, а в едно от Големите езера.

— Кой би го помислил! — каза Сандекър повече на себе си, отколкото на останалите.

— Доста смело начинание е да преведеш кораб с неговите размери по река Сейнт Лорънс, преди да бъде изграден морският канал — отбеляза Пит.

— Големите езера — като ехо повтори бавно Гън. — Защо Чанкайши е наредил на кораба, пълен с безценни предмети на изкуството, да измине такъв дълъг път? Ако е искал да скрие товара, защо не е използвал Сан Франциско или Лос Анджелис?

— Полковник Хуай Уай твърди, че крайното местонахождение на кораба не му е било известно. Но със сигурност знае, че Чанкайши е изпращал агенти в САЩ, за да организират разтоварването и укриването на съкровището при изключителна секретност. Според него операцията е била ръководена от служители на Външно министерство във Вашингтон.

— Не е лош планът — каза Пит. — Големите пристанищни терминали по източния и западния бряг са доста отворени и не можеш да се скриеш. Пристанищните работници биха разбрали за секунди какво разтоварват. Слухът щеше да плъзне като горски пожар. Комунистическите водачи на Китай никога не биха се досетили, че националното им съкровище е пренесено и скрито в сърцето на Америка.

— А на мен ми се струва, че ако толкова са държали на секретността, по-сполучливият избор би бил една военноморска база — вметна Харпър.

— Но за това е трябвало да има директна заповед от Белия дом — каза Сандекър. — Върху тях и без това се сипят обвинения от комунистическите Румъния и Унгария, че държат кралските им бижута в едно хранилище във Вашингтон. След края на войната американската армия ги намерила скрити в една солна мина в Австрия.

— Като се замислиш, наистина е добър план — каза Пит. — Китайската комунистическа разузнавателна служба би заложила на Сан Франциско. Те вероятно са разположили един куп агенти по пристанищните терминали около залива, в очакване „Принсес Доу Уан“ да премине с димящ комин под моста Голдън Гейт, и едва ли

някога би им минало през ума, че в действителност той се е насочил към пристанище в Големите езера.

— Да, но в кое пристанище? — каза Гън. — И на кое от езерата?

Всички се обърнаха към Пърлмутър.

— Не зная точното място — призна Пърлмутър, — но има човек, който може да ни покаже къде се намират останките от кораба.

— И тази личност разполага с информация, която ти нямаш?! — възкликна изумен Пит.

— Да.

Сандекър погледна твърдо Пърлмутър.

— Разпитвал ли си го?

— Не още. Мислех да оставя това на вас.

— Как можеш да си сигурен, че е надежден? — запита Джулия.

— Защото е бил свидетел.

Всички се вторачиха в Пърлмутър. Най-последно Пит зададе очевидния въпрос, в главата на всички.

— Видял е как „Принсес Доу Уан“ потъва?

— Още по-добре. Иън „Хонконгски“ Галахър е единственият оцелял. Бил е главен механик, така че, ако има някой, който да ни даде подробности за потъването, то това е той. Галахър повече не се е връщал в Китай, а е останал тук, като междуременно е придобил гражданство и отново е започнал да плава, но за Американските линии чак до пенсионирането му.

— Жив ли е още?

— Съвсем същия въпрос зададох на Йегър — ухили се широко Пърлмутър. — След пенсионирането му той и жена му се оттеглили в един град на езерото Мичиган, Манитоуок, откъм щата Уисконсин. Веднага мога да ви дам адреса и телефона му. Ако той не може да ни покаже пътя към потъналия кораб, то никой друг не би могъл.

Пит се приближи до Пърлмутър, стисна ръката му с гореща благодарност и каза:

— Добре си се потрудил, Сейнт Джулиан. Поздравявам те за изключителното разследване.

— Ще пия за това! — отвърна щастливият Пърлмутър, като пренебрегна чая и си наля нова чаша от четирийсетгодишното порто.

— А сега, Питър — каза Пит, отмествайки поглед към Харпър, — моят въпрос към теб е: какво ще стане, ако Кин Шан реши да се

върне в Съединените щати?

— Освен ако съвсем не е откачил, той никога не би се върнал.

— Но ако все пак го направи?

— Ще бъде арестуван още на минутата, след като слезе от самолета, ще бъде закаран във федерален затвор и ще му бъдат предявени поне четирийсет различни обвинения, включително и масово убийство.

Пит се обърна отново към Пърлмутър.

— Сейнт Джулиан, веднъж ти спомена за един уважаван китайски изследовател, с когото си работил в миналото и който се интересувал от „Принсес Доу Уан“.

— Жу Куан. Най-известният китайски историк и автор на няколко класически книги за различните династии. Искам да знаете, че изпълних инструкциите ви и не съм се свързвал с него поради опасенията, че той може да уведоми Кин Шан.

— Добре, а сега можеш да го информираш за всичко, без да му казваш за Галахър. И ако Галахър ни посочи мястото, можеш да го осведомиш и за това.

— Нещо не разбирам — каза озадачено Джулия. — Защо да посочваме на Кин Шан къде е съкровището?

— Ти и Питър, СЕН, ФБР и цялата прокуратура искат Кин Шан. А Кин Шан иска това, което се намира в останките на „Принсес Доу Уан“.

— Схващам идеята ти — намеси се Харпър. — Отново един от лудите ти методи. Това което искаш да кажеш, е, че Кин Шан е обсебен от тази идея и ще обърне земя и небе, за да се докопа до изчезналите художествени предмети, като дори рискува да бъде арестуван, промъквайки се обратно в САЩ.

— А защо ще му е да рискува всичко, като може просто да изпрати една спасителна експедиция и да я ръководи от офисите си в Хонконг? — запита Гън.

— Обзалагам се, че картината на корабните останки го преследва в сънищата му и не би поверил и на собствената си майка да ръководи експедицията. Проверих корабните регистри. „Кин Шан маритайм“ притежава кораб за изваждане на потънали плавателни съдове. В секундата щом подуши местонахождението на „Принсес Доу Уан“, той

ще изпрати кораба и ще се качи на борда му в Канада, когато навлезе по река Сейнт Лорънс в Големите езера.

— Не се ли страхуваш, че може да го открие пръв? — попита Джулия.

— Няма от какво да се боя. Ще си свалим картите чак след като сме извадили съкровището.

— Откриването му ще бъде първата ни стъпка. Изваждането му ще отнеме година, а може и повече.

Сандекър като че ли изпитваше съмнения.

— Може би залагаш повече отколкото трябва на увереността, че Галахър ще ти покаже къде са останките. Представи си, че е скочил от кораба, преди той да потъне.

— Адмиралът има право — каза Гън. — Ако Галахър наистина знае мястото на потъването, той би се опитал да го извади сам.

— Но не го е направил — беше категоричен Пит — по простото заключение, че нито един от тези предмети на изкуството не се е появявал на бял свят. Сейнт Джулиан може да потвърди: никой не може да скрие, че е намерил съкровище. Каквито и да са причините, Галахър е запазил тази информация за себе си, иначе Сейнт Джулиан би попаднал на сведения за опитите му да го открие.

Сандекър погледна към Пит през дима на пурата си.

— Кога най-рано можеш да тръгнеш към Манитоуок?

— Разрешавате ли ми да тръгна?

Адмиралът намигна на Харпър.

— Мисля, че СЕН ще остави НЮМА да поддържа бала, докато Кин Шан не се появи.

— Няма да споря с вас, адмирале — развесели се Харпър и се усмихна на Джулия. — Полага ти се дълга отпусका, Джулия, но мисля, че няма да имаш нищо против да бъдеш връзка между нашите две агенции по време на търсенето и изваждането.

— Ако искаш да кандидатствам за доброволец — отвърна Джулия, едва потискайки задоволството си, — то моят отговор е „да“.

— Имаш ли някаква представа що за човек е Галахър? — обърна се Пит към Пърлмутър.

— Бил е доста издръжлив като млад. Прякорът му Иън Хонконгски идва от навика му да обикаля всички барове, докато корабът му е в пристанището.

— Значи не е някой мухльо?
Пърлмутър се захили.
— Не, не бих казал, че е такъв.

49.

От надвисналите тъмни облаци така и не заваля дъжд, когато Пит и Джулия излязоха от магистрала 43 и свиха по един добре утъпкан коларски път, минаващ отначало през овощни градини — често срещана гледка за брега на езерото Мичиган — а после през гора от борове и брези. Като поглеждаше с едно око към пощенските кутии, Пит най-после забеляза тази, която търсеше — кутия, оформена като параход и окачена на верига от котва. Върху корпуса се мъдреше името ГАЛАХЪР.

— Това трябва да е мястото — отбеляза Пит, докато свиваше по малката, покрита с трева алея, която водеше към живописна двуетажна къща от дървени трупи.

Двамата с Джулия бяха пътували със самолет до Грийн Бей, Уисконсин, откъдето бяха наели кола за четирийсетте километра, които оставаха до Манитоуок, пристанището за големите кораби, плаващи по езерата. Домът на семейство Галахър беше на самия бряг, на десетина километра от пристанището.

Пърлмутър беше предложил да се обади предварително и да предупреди Галахър за идването им, но Сандекър прецени, че ще бъде по-добре да пристигнат неочаквано, в случай че „Принсес Доу Уан“ не е най-любимата тема на възрастния главен механик и той реши да изчезне от дома си под благовиден предлог.

Предната част на къщата беше обърната към гората, а задната — към езерото Мичиган. Трупите бяха оформени в груби правоъгълни греди, които после бяха подредени, а цепнатините запълнени. Долната част на постройката беше от речен камък, измазан с хоросан, което ѝ придаваше селски вид. Имаше островърх покрив, покрит с медни листи, патинирани от времето до тюркоазен цвят, и високи прозорци с капаци. Външната част на дървото беше на кафяви петна с отенък на сиво и чудесно пасваше на околната гора.

Пит спря колата на моравата, която обикаляше къщата, до гаража с подвижен покрив, който бе приютил един джип „Гранд чероки“ и осемнайсетметрова яхта с кабина и огромен извънбордов мотор.

Двамата с Джулия изкачиха стъпалата, водещи до тясната входна врата и Пит удари чукалото три пъти.

От вътрешността веднага се разнесе лай на малки кучета. Секунди по-късно вратата отвори висока възрастна жена с дълга, посивяла коса, събрана на кок. Очите ѝ изглеждаха необичайно сини върху лицето, пощадено от бръчки. Тялото ѝ се беше позакръглило с годините, но независимо от това, стойката ѝ беше на жена по-млада с четирийсет години. Джулия веднага си я представи колко е била красива на младини. Тя се наведе, за да успокои двата дакела.

— Здравейте! — поздрави тя любезно. — Небето изглежда така, сякаш ще завали всеки момент.

— Може би ще се размине — отвърна Пит. — Облаците май отминават на запад.

— Какво обичате?

— Името ми е Дърк Пит, а това е Джулия Лий. Търсим господин Иън Галахър.

— Намерили сте го — усмихна се жената. — Аз съм госпожа Галахър. Ще влезете ли?

— Да, благодаря ви — каза Джулия и прекрачи прага, когато Пит се отдръпна, за да ѝ направи път. Дакелите побягнаха и седнаха послушно до стълбите, водещи към втория етаж. Джулия спря и погледна с изненада към стаята пред себе си. Беше очаквала, че къщата ще бъде мебелирана в ранен американски стил, тук-там с антики. Но се оказа пълна предимно с китайски резбовани мебели и старинни предмети. Драпериите по стените бяха избродирани с коприна. В ъглите бяха наредени вази с прекрасна глазура, а в тях аранжирани сухи цветя. Нежни порцеланови фигурки запълваха високите лавици. Един шкаф със стъклена витрина беше приютил най-малко трийсет скулптури от нефрит. Килимите, покриващи пода, бяха вълнени, с китайски орнаменти.

— О, боже! — ахна Джулия. — Имам чувството, че току-що съм влязла в къщата на родителите ми в Сан Франциско.

Госпожа Галахър заговори изведнъж на мандарински език.

— Предполагам, че харесвате ориенталски предмети.

— Мога ли да ви попитам дали вашите са древни, госпожо Галахър? — поинтересува се Джулия, отговаряйки също на мандарински.

— Моля, наричайте ме Кейт, както всички. Това е съкратено от Катрина. Нито един от тях не е на по-малко от петдесет години. Мъжът ми и аз сме събрали всичко, което виждате, откакто сме женени. Родена съм и съм израснала в Китай, където се срещнахме. Все още сме влюбени в тази култура. — Тя ги покани в дневната и отново премина на английски заради Пит. — Моля, настанете се удобно. Искате ли чай?

— Да, благодаря — отвърна Джулия.

Пит се приближи до камината, изградена от камък, и се вгледа в една картина, висяща над нея.

— „Принсес Доу Уан“ — произнесе той, без да се обръща.

Госпожа Галахър притисна двете си ръце към гърдите и изпусна дълбока въздишка.

— Иън винаги е казал, че все някога някой ще дойде.

— Кого сте очаквали?

— Някой държавен служител.

Пит ѝ се усмихна сърдечно.

— Вашият съпруг е много досетлив. Аз съм от Националната агенция за подводни и морски изследвания, а Джулия е от Службата за емиграция и натурализация.

Тя погледна тъжно към Джулия.

— Предполагам, че ще искате да ни депортирате, защото сме влезли нелегално в страната.

Пит и Джулия размениха недоумяващи погледи.

— О, не — каза той. — Тук сме по съвсем различен повод.

Джулия се приближи и обгърна с ръка раменете на по-високата жена.

— Няма защо да се безпокоите за миналото — каза любезно тя. — Било е преди много години и съгласно документите вие и съпругът ви сте пълноправни граждани и редовни данъкоплатци.

— Направихме малки хитрини с документите.

— Колкото по-малко знаем, толкова по-добре — засмя се Джулия.

— Ако вие не ми кажете, и аз ще си премълча.

Пит погледна с любопитство Кейт Галахър.

— Говорите така, сякаш сте влезли в Съединените щати по едно и също време.

— Така беше — отвърна задъхано тя. — На борда на „Принсес Доу Уан“.

— Били сте на кораба, когато е потънал?! — невярващо запита Пит.

— Това е необикновена история.

— С удоволствие ще я чуем.

— Моля седнете, докато донеса чая. — Тя се усмихна на Джулия. — Мисля, че ще ви хареса вкуса му. Поръчвам го от Шанхай, от същото място, откъдето го купувах преди шейсет години.

Няколко минути по-късно тя им наля тъмен зелен чай и започна да разказва как е срещнала Иън Хонконгски Галахър, когато и двамата са работели за Кантонските параходни линии. Посетила бъдещия си съпруг на борда на „Принсес Доу Уан“, когато сваляли от него мебелите и оборудването му преди последното му плаване за склад за бракуване. Същата вечер били докарани стотици сандъци, които били натоварени на кораба.

— Един от генералите на Чанкайши, мъж на име Кун Хуай...

— Знаем за него — прекъсна я Пит. — Точно той е отвлякъл кораба и го натоварил с крадените предмети.

— Всичко беше извършено в дълбока секретност — потвърди Кейт. — След като генерал Хуай пое командването, той отказа да ми разреши да сляза на брега заедно с малкото ми кученце Фриц. И така, от този момент до потъването на кораба в една страхотна буря месец по-късно, аз се превърнах в затворник в кабината на Иън. Иън беше наясно, че корабът няма да издържи и ме накара да облека всички дебели дрехи. После буквално ме замъкна до горната палуба и ме хвърли в една спасителна лодка. Отдалечихме се, преди „Принсес Доу Уан“ да се напълни с вода.

— Значи и генерал Хуай е напуснал кораба с вас?

— Да, но няколко часа по-късно той умря от премръзване. Водата беше невероятно студена. Вълните бяха високи колкото еднотажни къщи. Беше някакво чудо, че оцеляхме.

— Вероятно вас двамата с Иън са ви спасили.

— Не, сами се добрахме до брега. Аз бях на косъм да умра от хипотермия, но той разби вратата на една празна хижа, запали огън и ме върна към живот. Няколко дни по-късно отидохме в къщата на братовчед на Иън, който живееше в Ню Йорк. Останахме при него,

докато се съвземем. Ясно ни беше, че не можем да се върнем в Китай, след като комунистите бяха завзели властта, и решихме да останем в Съединените щати, където се и оженихме. След като получихме необходимите документи, няма да казвам как, Иън започна пак да работи на корабите, а аз се заех с отглеждането на семейството ни. Повечето от тези години живяхме в Лонг Айлънд, Ню Йорк, но всяко лято, докато децата бяха малки, прекарвахме ваканциите около Големите езера и се влюбихме в западния бряг на езерото Мичиган. Когато Иън се пенсионира, построихме тази къща. Тук живеем добре, обичаме да се разхождаме с лодката по езерото.

— Вие и двамата сте щастливи хора — отбеляза Джулия.

Кейт погледна снимката от последното им събиране на Коледа, където беше тя с децата и внуците си. Имаше и други снимки. Една от тях беше на младия Иън, застанал до параход, очевидно в ориенталско пристанище. А до нея беше подпряна снимката на красивата, руса Катрина, хванала под мишницата си малък дакел. Тя изтри сълзата, оформила се в края на окото ѝ.

— Знаете ли — заговори тя, — всеки път, когато погледна към тази снимка, ме изпълва тъга. Иън и аз трябваше да напуснем толкова бързо кораба, че оставих моето малко куче Фриц в каютата. Бедното малко създание потъна заедно с кораба.

Джулия погледна към двете малки кучета, които следваха Кейт плътно по петите.

— Изглежда, че ако не телом, то духом Фриц е с вас.

— Имате ли нещо против, ако поговоря с господин Галахър? — попита Пит.

— Разбира се, че не. Минете през кухнята и излезте през задната врата. Ще го намерите на кея.

Пит прекрачи прага на кухненската врата и се озова на дълга веранда с изглед към езерото. Прекоси поляната, която стигаше до брега и завършваше с малък кей, който продължаваше около двайсет метра навътре в езерото. На края на кея, в платнен стол, седеше Иън Хонконгски Галахър, а до него беше подпряна въдица. Над очите му беше нахлупена стара избеляла шапка. Изглеждаше унесен в дрямка.

От лекото полюшване на кея и шума от стъпките усети, че някой се приближава.

— Ти ли си, Кейт? — попита той с гърлен глас.

— За жалост не — отвърна Пит.

Галахър се обърна, огледа непознатия изпод козирката на шапката си и отново извърна глава към езерото.

— Помислих, че е жена ми. — Говореше с лек ирландски акцент.

— Кълве ли?

Възрастният ирландец се наведе и издърпа от водата една верига, на която висяха шест големички риби.

— Днес са гладни.

— Какво използвате за стръв?

— Опитвал съм всякаква, но най-добра си остава пилешкият дроб и червеите. — После попита: — Познавам ли ви?

— Не, сър. Казвам се Дърк Пит. Работя за НЮМА.

— Чувал съм за НЮМА. Да не би да извършвате проучвания в езерото?

— Не, дошъл съм, за да разговарям с Хонконгския Галахър за „Принсес Доу Уан“.

Ето това беше. Без фойерверки и барабани. Галахър остана неподвижен. Нито едно мускулче на лицето му не трепна, но Пит беше убеден, че му бе поднесъл шокираща изненада. Накрая Галахър изправи сковано гръб, бутна шапката си назад и впери меланхоличен поглед в Пит.

— Винаги съм знаел, че някой ден ще дойдете и ще задавате въпроси за „Принсес Доу Уан“. Та за кого казахте, че работите, господин Пит?

— За Националната агенция за подводни и морски проучвания.

— Как успяхте да ме откриете след толкова години?

— Тези дни е почти невъзможно да се скриеш от компютрите.

Пит се приближи и забеляза, че Галахър беше едър мъж. Сигурно тежеше около сто и десет килограма и беше висок колкото Пит. Лицето му беше изненадващо гладко за моряк, но все пак бе прекарвал повечето време в машинното отделение, където е топло и въздухът е напоен с миризмата на машинно масло. Само червеният му нос издаваше резултата от любовта му към алкохола. Коремът му беше закръглен и висеше над колана, но раменете му бяха все още яки и

широки. Косата му беше побеляла, но гъста, а горната му устна беше скрита от мустаци.

Въдицата потрепери и Галахър сграбчи дръжката. Измъкна една съомга около килограм и половина.

— Зарибиха езерото със съомга и пъстърва, но си спомням с носталгия за едно време, когато можеше да хванеш някоя голяма щука.

— Говорих с жена ви — каза Пит. — Тя ми разказа как вие двамата сте се спасили от бурята и потъващия кораб.

— Малко чудо, нали?

— Тя каза, че генерал Хуай починал в спасителната лодка.

— Извергът получи това, което заслужаваше — отвърна Галахър, усмихвайки се студено. — Предполагам, че сте наясно с ролята на Хуай за последното пътуване на „Принсес Доу Уан“, иначе не бихте били тук.

— Знам, че генерал Хуай и Чанкайши са откраднали китайското национално богатство и са завладели „Принсес Доу Уан“ с намерение да вкарат контрабандно съкровището в Съединените щати, където да го скрият.

— Такъв беше планът им, докато не се намеси майката природа.

— Наложих се голям екип от хора да работят, за да разкрият измамата — уведоми го Пит. — Фалшивият сигнал за помощ от Валпарайзо, спасителните жилетки на мястото, дегизирането на „Принсес Доу Уан“ като „Принсес Юнтай“ при преминаването му през Панамския канал, а оттам по Сейнт Лоурънс до Големите езера. Единственото липсващо парченце от мозайката беше направлението ви.

Галахър повдигна едната си вежда.

— Чикаго. Чрез американското Министерство на външните работи Хуай беше уредил разтоварването да стане на пристанището в Чикаго. А къде са щели да бъдат изпратени оттам, няхах ни най-малка представа. Но лошото време ни връхлетя от север. Като човек, запознат с океана, няхах понятие, че в Големите езера в Северна Америка могат да възникнат бури, по-лоши и от морските. Господи, човече, за първи път видях опитни моряци да си повръщат и червата от буря във вътрешността на сушата.

— Казват, че само в Големите езера има регистрирани петдесет и пет хиляди потънали кораби — каза Пит. — А езерото Мичиган печели

първа награда, погълнало е повече от всички други взети заедно.

— Вълните в езерата могат да бъдат по-смъртоносни от тези в океана — продължи Галахър. — Достигат височина десет метра и връхлитат много по-бързо. Вълните в океана се надигат и търкалят само в една посока. Вълните на Големите езера са непредвидими. Завихрят се и кипят като водовъртеж едновременно от всички посоки. Не, сър, виждал съм циклони в Индийски океан, тайфуни в Тихия и урагани в Атлантическия, но ви казвам, няма нищо по-страшно от зимна буря в Големите езера. А нощта, в която „Принсес“ отиде на дъното, беше една от най-страшните.

— За разлика от морето, да маневрираш с кораб в езерата, е почти невъзможно.

— Това е самата истина. В морето корабът може да избяга от бурята. Тук трябва да продължи по курса. — После Галахър му разказа за нощта, когато „Принсес Доу Уан“ се пробил и потънал. Говореше като за някакъв повтарящ се сън. Спомените му не бяха избледнели след двайсет и две години, изминали от трагедията. Всяка подробност беше толкова ярка, сякаш се беше случила вчера. Каза му за страданията, през които бяха преминали с Кейт и как генерал Хуай премръзнал до смърт.

— След като се добрахме до брега, бутнах обратно лодката с тялото му в бушуващите вълни. Повече не го видях и често се чудя дали някой го е намерил.

— Мога ли да ви попитам къде беше корабът? В кое езеро?

Преди да отговори, Галахър закачи рибата на веригата и пак я пусна във водата. После вдигна ръка и посочи на изток.

— Точно там.

Отначало Пит не разбра. Помисли, че Галахър има предвид всяко едно от четирите езера. После му стана ясно.

— В езерото Мичиган ли? Нима „Принсес Доу Уан“ е потънал в езерото Мичиган, недалеч от мястото, където стоим?

— Предполагам, че на около двайсет и пет мили малко на югоизток оттук.

Пит, макар и ликуващ, стоеше като вцепенен. Откритието беше прекалено добро, за да е истина: останките на „Принсес Доу Уан“ и безценният му товар се намират само на двайсет и пет мили разстояние! Той се обърна и изгледа втренчено Галахър.

— Вероятно двамата с госпожа Галахър сте били изхвърлени на сушата някъде наоколо?

— Не сте далеч от истината — усмихна се Галахър. — Точното място е там, където е кеят. Години наред, подтиквани от сантиментални причини, се опитвахме да купим имота, но собствениците не искаха да го продават. Чак след като починаха, децата им ни позволиха да го купим. Разрушихме старата хижа, същата, която ни спаси от замръзване. Беше в лошо състояние, затова на нейно място построихме къщата, която виждате. Смятахме, че ни е даден втори шанс за живот и искахме да прекараме останалите ни години на мястото, където се родихме повторно.

— Защо не потърсихте останките на кораба?

Галахър се изсмя кратко и поклати глава.

— Какво добро щеше да излезе от това? Комунистите все още управляват Китай. Те ще предявят претенции. Щях да съм късметлия, ако бях успял да запазя за себе си дори един гвоздей от някой сандък.

— Можехте и вие да предявите претенции и да станете богат човек.

— Комунистите нямаше да бъдат единствените лешояди, които щяха да се насъберат. В секундата, когато започнех да измъквам онези антики, бюрократите от щатите Уисконсин и Мичиган и федералното правителство щяха да се нахвърлят върху мен. Щях да прекарам повече време по съдилища, отколкото в изваждане на останките и щях да платя повече на адвокати, отколкото да получа нещо.

— Вероятно сте прав — съгласи се Пит.

— Можете да се обзаложите, че съм — изсумтя Галахър. — На младини съм се пробвал в търсене на съкровища. Никога не оправдава усилията. Направиш ли удар, освен че трябва да се занимаваш с държавните служители, ами и останалите търсачи на съкровища започват да те връхлитат като прелетни скакалци. Не, господин Пит, моето богатство е моето семейство. Съкровището няма къде да избяга. Винаги съм си мислел, че когато му дойде времето, някой ще го извади за доброто на хората. А междувременно аз се чувствах напълно доволен и без него.

— Не са много хората, които разсъждават като вас, господин Галахър — каза Пит с уважение.

— Синко, когато станеш на моите години, ще разбереш, че в живота има много по-ценни неща, отколкото това да притежаваш скъпа яхта и реактивен самолет.

Пит се усмихна на възрастния мъж в платнения стол.

— Харесва ми вашето мислене, господин Галахър.

Иън изчисти улова си, а Кейт настоя Дърк и Джулия да останат за вечеря. Предложи им също и да преспят. Пит беше нетърпелив да се завърне в Манитоук, да потърси място за щаб на проекта за търсене и да се обади на Сандекър. По време на вечерята двете жени си бърбеха весело на китайски език, а мъжете си разказваха морски истории.

— Капитан Хънт беше ли добър човек?

— Не съм срещал по-добър мореплавател от него. — Галахър погледна с тъга през прозореца към езерото. — Той все още е там. Потъна заедно с кораба. Видях го да стои при щурвала спокоен, все едно че чакаше за маса в ресторант. — После се извърна отново към Пит. — Чувал съм, че сладката вода запазва предметите за разлика от морската, където и разните твари се хранят с телата и останките.

Пит кимна.

— Съвсем наскоро водолази извадиха лека кола, паднала от ферибот преди повече от седемдесет години. Купето ѝ беше все още здраво, в гумите имаше въздух. След като подсушиха карбуратора и двигателя, наляха ново масло и заредиха оригиналния акумулатор, колата запали.

— В такъв случай китайското съкровище би трябвало да е в добро състояние.

— Предполагам, че по-голямата част от него ще бъде, особено предметите от бронз и порцелан.

— Каква гледка ще бъде само — произнесе замечтано Галахър, — да видиш всички онези антики, лежащи там на дъното! — После поклати глава и изтри очите си, които бяха започнали да се навлажняват. — Но сърцето ми ще се скъса при вида на горкия кораб.

— Не се съмнявам — отвърна Пит, — но той е намерил по-благородна смърт от тази да бъде нарязан на парчета в Сингапур.

— Прав сте — съгласи се тъжно Галахър. — Наистина това е по-благородна смърт.

50.

На сутринта Пит и Джулия се сбогуваха сърдечно със семейство Галахър и наеха стаи в един приятен хотел в Манитоуок. Докато Джулия разопаковаше багажа, Пит се обади на Сандекър и го осведоми за срещата си с Галахър.

— Искаш да кажеш — попита изуменият Сандекър, — че едно от най-големите съкровища на света е прекарало половин век под носа ни и Галахър не е казал на никого?

— Семейство Галахър ще ви харесат, адмирале. За разлика от Кин Шан, те не са се поддали на алчността. Били са убедени, че е по-добре да оставят останките необезпокоявани, докато не дойде подходящото време.

— Би трябвало да им се даде награда, възнаграждение за тези, които са го намерили.

— Едно благодарно правителство може да направи такова предложение, но се съмнявам, че ще бъде прието.

— Невероятно — произнесе тихо Сандекър. — Семейство Галахър възстановиха вярата ми в човешката раса.

— Сега, когато знаем къде е мястото, ще трябва да потърсим подходящо оборудван плавателен съд за търсенето и спускането до кораба.

— Тук съм едни гърди пред теб — отвърна веднага Сандекър. — Руди вече е наел такъв напълно оборудван малък кораб. Екипажът му е на път към Манитоуок. Името му е „Дайвърсити“. Тъй като трябва да се съобразяваме с изискванията за секретност, прецених, че един по-малък плавателен съд ще привлича по-малко внимание. Не би било умно да афишираме търсенето на съкровище с несметна стойност. Ако се разчуе, езерото Мичиган ще бъде нападнато от хиляди търсачи на съкровища, които ще налетят като пирани.

— Един феномен, характерен за всяко откритие на съкровище — съгласи се Пит.

— И изпълнен с надежда и предчувствие, че ще се справиш успешно с намирането, наредих на „Оушън ретривър“ да прекрати

участието си в проекта на брега Мейн и го насочих към езерото Мичиган.

— Чудесен избор. Той е прекрасно оборудван за сложни спасителни операции.

— До четири дни той ще бъде на мястото, където се намират останките на кораба.

— Планирали сте и сте организирали всичко това, без дори да знаете, че Галахър ще ни заведе до съкровището? — попита изумен Пит.

— Както вече казах, отново имах предчувствие.

Пит не преставаше да се възхищава на Сандекър.

— Трудно може да се мери човек с вас, адмирале.

— Винаги обезпечавам залозите си.

— И аз се убедих в това.

— Късмет и ме дръж в течение.

Следван по петите от Джулия, Пит прекара деня в разговори с местни водолази за условията за гмуркане и в изучаване на морски карти на дъното на езерото около мястото, където лежеше „Принсес Доу Уан“. На следващата сутрин на разсъмване те оставиха колата си до яхтклуба на Манитоук и тръгнаха по кея, докато не откриха „Дайвърсити“ и екипажа му, който ги очакваше.

Лодката, един дванайсетметров „Паркър“ с кабина, беше снабдена с извънбордов двигател „Ямаха“ 250. Добре оборудвана функционално и електронно, с глобална позиционираща система „Навтар“, свързана към компютър 486 и с геометричен военноморски магнитометър 866, „Дайвърсити“ беше снабден и с хидроакустична система „Клайн“ със странично сканиране, която щеше да играе главна роля за търсенето на останките от „Принсес Доу Уан“. За близко разпознаване корабът беше снабден с подводен робот — Минироувър „Бентос“ МК II.

Опитният екипаж се състоеше от Ралф Уилбанкс, едър, весел мъж, в началото на четирийсетте си години с изразителни кафяви очи и наболи мустаци, и партньора му, Уес Хол, общителен мъж, който говореше тихо и спокойно можеше да замества Мел Гибсън.

Уилбанкс и Хол поздравиха топло Пит и Джулия и се представиха.

— Не ви очаквахме толкова рано — каза Хол.

— Ставаме с кокошките, такива сме си — каза Пит усмихнат. — Как мина пътуването ви от Кеноша?

— През целия път имахме спокойни води — отвърна Уилбанкс.

И двамата говореха с мек южняшки акцент. Пих ги хареса от първия миг. Не му бяха необходими документи, за да разбере, че са професионалисти, отдадени на работата си. Те гледаха развеселени как Джулия скочи от пристана на палубата с грациозността на дива котка. Беше облечена с джинси и пуловер под найлоновия анорак.

— Хубава, солидна лодка — каза одобрително Пит, възхищавайки се на „Дайвърсити“.

Уилбанкс кимна в знак на съгласие.

— Ще свърши добра работа. — После се обърна към Джулия. — Надявам се, че нямате нищо против някои несгоди, госпожо. Не сме оборудвани с тоалетна.

— Не се безпокойте за мен, пикочният ми мехур е железен.

Пит погледна над водата към прострялото се сякаш до безкрайността езеро.

— Лек бриз, вълни до около половин метър, условията изглеждат добри. Готови ли сме да потеглим?

Хол кимна и свали вързалата от коловете на пристана. Точно преди да се качи отново на лодката, той посочи към една фигура, която се приближаваше трмаво към тях и махаше с ръка.

— Той с вас ли е?

За изненада на Пит това се оказа Ал Джордино, който подскачаше по дървените талпи, опрян на две патерици. Раненият му крак беше гипсиран от глезена до чатала. Джордино ги озари с тържествуващата си усмивка.

— Чумата да те тръшне, задето смяташе да ме оставиш на брега и да обереш цялата слава!

Щастлив, че вижда своя стар приятел, Пит каза:

— Не можеш да отречеш, че поне се опитах.

Уилбанкс и Хол повдигнаха внимателно Джордино и го настаняха на дълга възглавница, поставена върху една издатина в средата на кораба. Пит го представи на екипажа, а Джулия се суетеше

около него и пхна в ръката му чаша кафе от термоса, който носеше в кошницата за пикник.

— Не трябва ли да си в болница? — попита тя.

— Мразя болниците — изръмжа Джордино. — Това е място, където умират много хора.

— Всички ли, които трябваше, се качиха? — заинтересува се Уилбанкс.

— Всички са налице — отвърна Пит.

Уилбанкс се ухили и каза:

— Да тръгваме тогава.

Щом излязоха от пристанището, Уилбанкс подаде гориво и „Дайвърсити“ се устреми напред, вдигнал нос и запори вълните с трийсет мили в час. Докато Джулия и Джордино седяха, наслаждавайки се на началото на един прекрасен ден под небе, изпъстрено с облаци, които се движеха бавно като пасящо стадо от бели бизони, Пит даде на Уилбанкс навигационната си карта с означено кръстче на двайсет и пет мили югоизточно от къщата на Галахър. Той беше заградил кръстчето с координатна мрежа за търсене пет на пет мили. Уилбанкс въведе координатите в компютъра и изчака цифрите да се появят на монитора. Хол се зае с изучаване на снимките и размерите на „Принсес Доу Уан“.

Стори им се, че току-що бяха тръгнали, когато Уилбанкс намали скоростта и обяви:

— Навлизаме в обсега, дълбочина сто и осем метра. — Оборудването работеше в метрична система.

Пит помогна на Хол да спусне зад борда датчика на магнитометъра и сондата на хидроакустичната станция, закачени с кабели и въжета. След като свързаха кабелите, те се върнаха в кабината.

Уилбанкс насочи кораба в края на една линия, изписана на монитора, от която започваше координатната мрежа за търсене, разделена на успоредни коридори.

— Четиристотин метра напред.

— Имам чувството, че участвам в голямо приключение — каза Джулия.

— Много ще се разочароваш — засмя се Пит. — Да обхождаш коридорите на координатната мрежа е ужасно отегчително. Можеш да го сравниш с косене на трева по безкрайна ливада. Понякога го правиш с часове, дни, седмици, дори и месеци, без дори да намериш и една стара автомобилна гума.

Пит пое наблюденията с магнитометъра, а Хол включи ХАС „Клайн & Асошиейтед систем 2000“. Той седеше на стол пред цветен видеодисплей с висока разделителна способност, монтиран на пулта на термичен принтер, записващ дъното на езерото в 256 нюанса на сивото.

— Триста метра — проточи Уилбанкс.

— С какъв обхват работим? — обърна се Пит към Хол.

— Тъй като търсим голям обект, дълъг около двеста метра, ще настроим на хиляда метрови коридори. — Той посочи към принтера, където вече се разпечатваха подробностите от дъното. — Изглежда плоско и гладко и тъй като работим в чиста вода, не би трябвало да имаме проблем с откриване на аномалии с размерите на целта.

— Скорост?

— Водата е почти спокойна. Мисля, че можем да се движим с десет мили в час и пак да получаваме ясно изображение.

— Мога ли да гледам? — запита Джулия от вратата на каютата.

— Заповядай — покани я Хол и ѝ направи място в натъпканото помещение.

— Забележително — каза тя, като разглеждаше разпечатаното от принтера. — Можеш да видиш чак гънките на пясъка.

— Разделителната способност е добра — осведоми я Хол, — но не и толкова, колкото би била в една снимка. Изображението от ХАС прилича на снимка, от която е правена снимка и след това е пусната три пъти през копирна машина.

Пит и Хол си размениха усмивки. Страничните наблюдатели винаги се впечатляваха, като гледаха данните, получавани от ХАС. И Джулия не правеше изключение. Знаеха, че тя ще наблюдава с часове в ентузиазизирано очакване да се материализира изображението на кораба.

— Започваме с първи коридор — обяви Уилбанкс.

— Каква ни е дълбочината, Ралф? — попита Пит.

Уилбанкс погледна към дълбокомера, който висеше от покрива отстрани на щурвала.

— Около двеста метра.

Като човек с голям опит в процеса на търсене и проучване, Ал се провикна от удобното си убежище върху възглавницата:

— Смятам да си направя малка почивка. Викайте, ако се появи нещо.

Часовете се занизаха бавно, докато „Дайвърсити“ пореше тихите води с десет мили в час, обхождайки площта; магнитометърът цъкаше, линията на записа се точеше по средата на хартията, като от време на време отскачаше встрани, когато отчетеше наличие на желязо. В унисон с него от термичния принтер се разнасяше слабо потракване при всяко развиване на специалния термичен филм. На него се виждаше голо езерно дъно без следа от човешки останки.

— Долу е като някаква пустиня — разочарова се Джулия, разтривайки уморените си очи.

— Не е подходящо място да си построиш къщата на мечтите — пошегува се Хол.

— С това свършваме коридор дващест и втори — съобщи Уилбанк. — Преминаваме в коридор дващест и три.

Джулия погледна часовника си.

— Време е за обяд — обяви тя и отвори кошницата, която беше приготвила в хотела им. — Има ли някой друг гладен освен мен?

— Аз винаги съм гладен — извика Джордино от палубата.

— Забележително — поклати глава изуменият Пит. — На шест метра от нас, отвън, с вятъра и шума на извънбордовия двигател, той все още може да чуе и най-малкото споменаване за храна.

— Какви вкуснотии си приготвила? — попита Джордино Джулия, след като се бе примъкнал до вратата на каютата.

— Ябълки, овесени пръчици, моркови и студен билков чай. Имаш избор между сандвичи с хумус и авокадо. Ето това наричам аз здравословен обяд.

Всички мъже на лодката се спогледаха с неподправен ужас. Повече биха се зараждали, ако им беше казала, че ги е записала доброволци за сменяне на пелени в целодневен детски дом. От уважение към Джулия никой от тях не изрази разочарованието си. Фактът, че беше жена и че майките им ги бяха възпитали като джентълмени, усложняваше дилемата. Джордино обаче не беше от тази класа. Той изрази протеста си на глас.

— Сандвичи с хумус и авокадо?! — намръщи се той от отвращение. — По-добре да скоча зад борда и да доплувам до брега и да си купя един двоен хамбургер...

— Имам индикация от магнитометъра! — прекъсна ги Пит. — А нещо от ХАС?

— Сондата на ХАС се движи след датчика на твоя магнитометър — отвърна Хол, — така че моите показания ще закъснеят.

Джулия се надвеси над принтера в очакване да види как образът на предмета се отпечатва. Изображението на голям обект бавно започна да се появява едновременно на екрана и от принтера.

— Кораб! — извика ентусиазирано Джулия. — Това е кораб!

— Но не е този, който търсим — заяви сухо Пит. — Това е стар ветроход, забит в изправено положение на дъното.

Уилбанкс се наведе над останалите, за да разгледа потъналия ветроход.

— Погледни само детайлите. Каютите, покрива на палубите, бушприта, всичко се вижда ясно.

— Няма мачти — забеляза Хол.

— Вероятно са пометени от същата буря, която го е потопила — каза Пит.

Корабът излезе от обхвата на сондата, но Хол извика изображението на видеоекрана, за да го разгледа, като синхронизира увеличението.

— Дълъг е — каза той, докато го оглеждаше. — Поне петдесет метра.

— Мисля си за екипажа — каза Джулия. — Дано са успели да се спасят.

— Тъй като изглежда относително цял — отбеляза Уилбанкс, — това означава, че е потънал доста бързо.

Моментът на възбуда премина бързо и те продължиха търсенето на „Принсес Доу Уан“. Лекият вятър, който беше изменил посоката си от север на запад, постепенно утихваше и едва раздвижваше флага на лодката. Кораб, пренасящ руда, мина покрай тях и ги разлюля. В четири часа следобед Уилбанкс се обърна към Пит.

— Остават ни още два часа дневна светлина. В колко часа искаш да приключим и да обърнем към пристанището?

— Никога не знаеш кога езерото ще стане противно — отвърна Пит.

— Предлагам да продължим и да обходим колкото можем повече коридори, докато водата е спокойна.

— Сеното трябва да се събира, докато грее слънце — съгласи се Хол. Предчувствието, че нещо ще се случи не беше изчезнало. Пит беше поискал от Уилбанкс да започне този път от центъра на координатната мрежа и да продължи на изток. Половината беше обходена и сега започваха да търсят на запад. Оставаха им още трийсет коридора. Слънцето беше надвиснало над западния бряг, когато Пит отново извика:

— Обект на магнитометъра. — В гласа му имаше нотка на вълнение.

— При това голям.

— Ето го, идва! — възкликна Джулия наелектризирана.

— Имаме си модерен железен кораб — отбеляза Хол.

— Колко е голям? — попита Уилбанкс.

— Не мога да кажа. Все още е в края на екрана.

— Но той е огромен! — промълви Джулия със страхопочитание.

Пит се ухили като играч, улучил джакпота.

— Мисля, че го открихме. — Той провери кръстчето върху картата.

Корабните останки бяха три мили по-близо до брега, отколкото беше преценил Галахър. Като се има предвид всичко, невероятно добро попадение, помисли си Пит.

— Разцепил се е на две — каза Хол, посочвайки към синьочерното изображение върху екрана, докато всички, включително Джордино, се бяха скупчили по-близо. — Около шейсет метра от кърмата ѝ са се отделили.

— Предната част сякаш се е вирнала нагоре — добави Пит.

— Наистина ли мислиш, че това е „Принсес Доу Уан“? — попита Джулия.

— Ще разберем със сигурност, когато спуснем подводния робот. — Той изгледа втренчено Уилбанкс. — Искаш ли да изчакаш до сутринта?

— Но нали вече сме тук? — отвърна Уилбанкс с усмивка. — Някой има ли нещо против да работим през нощта?

Никой не възрази. Пит и Хол измъкнаха бързо сондата на ХАС и датчика на магнитометъра и сръчно свързаха робота „Бентос Минируувър“ МК II към кутия за ръчно управление и видеоекран. С неговите трийсет и пет килограма бяха необходими само двама човека, за да го вдигнат и спуснат зад борда във водата. Ярките халогенни подводни прожектори на робота бавно изчезнаха в дълбочината и той започна пътешествието си в тъмната бездна на езерото Мичиган. Беше свързан към „Дайвърсити“ и пулта за управление като с пъпна връв. Уилбанк хвърляше по едно око към екрана на компютъра на глобалната позиционираща система и умело държеше „Дайвърсити“ неподвижно над отломките.

Спускането на сто и двайсет метра отне само няколко минути. Светлината от залязващото слънце напълно изчезна при сто метра дълбочина. Хол спря робота щом се появи дъното. Приличаше на неравен килим от сива тиня.

— Тук дълбочината е сто и трийсет метра — каза той, като направи малък кръг с робота. Неочаквано прожекторите осветиха голям прът, приличащ на пипало на морско чудовище.

— Какво, по дяволите, е това? — измърмори Уилбанк, който беше престанал да наблюдава своя екран.

— Премести напред — нареди Пит на Хол. — Мисля, че сме се спуснали до предната част на трюма и в момента гледаме отгоре стрелата на товарния кран от предната палуба.

Използвайки устройството за ръчно управление, Хол премести бавно робота по продължение на крана, докато не се получи ясно изображение на корпус, принадлежащ на голям кораб. Той прекара робота отстрани на корпуса към носа, който стоеше идеално изправен, сякаш корабът отказваше да се признае за мъртъв и все още мечтаеше да плава отново в морето. Съвсем скоро стана възможно да се различи името на кораба. То изглеждаше грубо изписано върху издигнатия бял планшир над черния нос, малко отстрани на котвата, която продължаваше да виси в гнездото си. Една по една буквите преминаха на екрана.

Лекарят би ви казал, че ако сърцето ви спре, вие сте мъртъв, но май сърцата на всички прескочиха по няколко удара, докато името на потъналия кораб мина пред камерите на робота.

— „Принсес Юнтай“! — изкрещя Джордино. — Намерихме го!

— Кралят на Китайско море — промълви Джулия като в транс. — Изглежда така студен и самотен. Имам чувството, че се е молил за нашето появяване.

— Мислех, че търсите кораб на име „Принсес Доу Уан“? — каза Уилбанкс.

— Дълга история — отвърна с широка усмивка Пит, — но това е един и същи кораб. — Пит постави ръка на рамото на Хол. — Дръпни робота настрани, дръж го поне на три метра от кораба, да не прережем случайно въжетата и да го изгубим.

Хол кимна мълчаливо и премести устройството. Под ярката халогенна светлина видимостта беше почти петнайсет метра и се виждаше, че външният вид на „Принсес Доу Уан“ беше много малко изменен след петдесет и две години. Студената чиста вода и голямата дълбочина бяха предотвратили корозията и обрастването му с водни организми.

На екрана се появи надстройката, невероятно запазена. Нищо от нея не беше паднало. По боята имаше полепнал тънък слой тиня, от който беше потъмняла, но независимо от всичко, като цяло изглеждаше невероятно свежа. „Принсес Доу Уан“ приличаше на вътрешността на изоставена къща, в която половин век не е бърсан прах.

Хол премести робота над мостика. Повечето от прозорците бяха изпочупени от силата на вълните и налягането на водата. На място си беше и телеграфът за връзка с машинното отделение, останал на положение ПЪЛЕН НАПРЕД. Сега там живееха само няколко риби. Нямаше екипаж — вероятно бе пометен от ледените вълни, преди корабът да потъне. Минироувърът продължи да пълзи по хоризонтала на малко разстояние над главната палуба. Лодбалките на спасителните лодки бяха празни и изкривени — мрачно доказателство за хаоса и ужаса през онази жестока нощ на 1948. Дървени сандъци, напълно здрави, бяха пръснати по цялата палуба. Коминът липсваше, но се виждаше, че е паднал близо до корпуса, докато корабът се е спускал бавно на дъното.

— Бих дала всичко, за да видя какво има в онези сандъци — каза Джулия.

— Може да намерим някой, който се е счупил — предположи Пит, без да откъсва очи от екрана.

Задната част на надстройката беше разбита и зееше отворена, стоманата беше изкривена и назъбена там, където се е счупила под напора на гигантските вълни. Кърмата се е откъснала, когато корабът е тръгвал към дъното. Сякаш някой великан беше разчупил кораба и после захвърлил парчетата на всички страни.

— Май по-дребните предмети в кораба са се пръснали между отломките от корабокрушението — забеляза Джордино.

— Едва ли — възрази Пит. — Всеки несъществен предмет е бил изнесен преди последното му плаване. С риск да прозвуча като неукротим оптимист, мога да се обзаложа, че в момента наблюдаваме един акър или повече пълен с изключителни предмети на изкуството.

В по-близък план камерите на минироувъра разкриха море от дървени сандъци, разпръснати между останките от кораба. Предположението на Пит се потвърди, когато роботът премина над отломките и се приближи до странна форма, която се материализира от тъмнината. Всички наблюдаваха замаяни как едно изумително човешко творение бавно изплува пред обектива на камерата. Стените на огромен сандък се бяха разпукали като пъпка на роза, откривайки странна форма, застинала в зловецата самота.

— Какво е това? — запита Уилбанкс.

— Бронзов кон с ездач в цял размер — промълви с благоговение Пит. — Не съм голям експерт, но би трябвало да е скулптурата на древен китайски император от династията Хан.

— На колко години предполагаш, че е? — попита Хол.

— На около две хиляди.

Ефектът от вида на коня и ездача, застанали гордо на дъното, беше толкова силен, че следващите две минути всички наблюдаваха мълчаливо образа му на екрана. Джулия сякаш се беше върнала назад във времето. Главата на коня беше леко извърната по посока на минироувъра, ноздрите му бяха издути. Ездачът седеше изправен сковано, неவிждащите му очи втреничени в нищото.

— Съкровището... — прошепна Джулия — то е навсякъде.

— Насочи апарата към кърмата — обърна се Пит към Хол.

— Въжето достигна максималната си дължина — отговори Хол.
— Ралф ще трябва да премести лодката.

Уилбанкс кимна, измери на компютъра разстоянието и посоката и премести „Дайвърсити“, като повлече и робота, докато не го докара

до откъснатата кърма. После Хол прекара сръчно устройството над винтовете на кораба, извисяващи се в тинята. Огромният щурвал беше все още в положение курс право напред. Надписите по кърмата можеха да се различат и показваха, че пристанището му за домуване е Шанхай. Историята се повтори — огънат и разкъсан обков на корпуса, откъснати двигатели, разпръснати произведения на изкуството.

Полунощ дойде и отмина, докато първите хора, чиито очи видяха „Принсес Доу Уан“ след петдесет и две години, разгледаха разбития корпус и безценния му товар от всички ъгли. Накрая, когато решиха, че няма повече какво да се види, Хол започна да изтегля минироувъра.

Дълго след като роботът достигна повърхността и образът на „Принсес Доу Уан“ изчезна в дълбоката бездна, те продължиха да гледат екрана. Корабът отново остана сам на дъното на езерото, единствената му компания беше непознатият ветроход на около петстотин метра от него. Но самотата на „Принсес Доу Уан“ беше временна. Много скоро хора, кораби и съоръжения щяха да проучат останките му и да извадят безценния му товар, който той беше пренесъл от другия край на света и ревниво бе пазил през всичките години, откакто бе отплавал от Шанхай.

Съдбовното пътуване на „Принсес Доу Уан“ все още не беше приключило. Краят му предстоеше да бъде написан.

51.

Историкът Жу Куан седеше зад голямо бюро, поставено върху подиум в просторен кабинет и преглеждаше докладите, събрани от международната армия изследователи, наети от Кин Шан. Проектът „Принсес Доу Уан“ заемаше половината от един етаж в административната сграда на „Кин Шан маритайм“ в Хонконг. Разходите не се пестяха. И въпреки това, независимо от огромните усилия, нищо съществено не беше намерено. За Жу Куан изчезването на кораба си оставаше една мистерия.

Жу Куан и сътрудниците му преровиха всички морски източници в търсене на някаква следа, а в същото време корабът на Кин Шан за търсене и изваждане на потънали подводни съдове продължаваше да обследва водите около брега на Чили, за да открие неуловимия пътнически лайнер. Построен в корабостроителницата на Кин Шан в Хонконг, спасителният кораб беше едно чудо на подводната технология и предизвикваше завистта на всяка океанографска изследователска институция. Корабът, наречен „Джейд адвенчърър“ вместо с китайско име — за улеснение при вадене на документи за работа в чужди води — и неговият екипаж съвсем наскоро бяха открили в Китайско море останките на джонка от шестнайсети век и успешно бяха извадили товара ѝ, състоящ се от порцелан на династията Мин.

Жу Куан разглеждаше описанието на предмети на китайското изкуство от частна колекция, собственост на богат търговец от Пекин, които бяха изчезнали през 1948 година. Търговецът бе убит, но той бе издирил наследниците му и те му помогнаха да състави пълен опис на потъналите ценни предмети. Той разглеждаше рисунката на рядък съд за вино, когато от микрофона долетя гласът на асистента му.

— Сър, търсят ви от Съединените щати. Господин Сейнт Джулиан Пърлмутър.

Жу Куан остави съда за вино настрана.

— Свържи ме, моля те.

— Здравей, Жу Куан, там ли си? — долетя приветливият глас на Пърлмутър.

— Сейнт Джулиан, каква неочаквана изненада! За мен е чест, че ми се обажда моят стар приятел и колега.

— Ще останеш още по-доволен, като чуеш какво имам да ти казвам.

Китайският историк беше озадачен.

— Винаги се радвам да научавам нещо за новите ти разкрития.

— Кажете, Жу Куан, все още ли се интересуваш от изчезнал кораб на име „Принсес Доу Уан“?

Страхът вцепени Жу Куан и спря дъха му.

— И ти ли го търсиш?

— О, не, не — отвърна нехайно Пърлмутър. — Нямам каквото и да е било интерес към него. Но докато търсех друг потънал кораб — един ферибот, превозващ коли по Големите езера — попаднах на документ на корабен главен механик, вече покойник, описващ мъчителните си преживявания по време на корабокрушението на „Принсес Доу Уан“.

— Ти си намерил оцелял? — попита Жу Куан, който още не можеше да повярва на късмета си.

— Името му е Иън Галахър. Приятелите му го наричали Иън Хонконгски. Бил главен механик на „Принсес“, когато е потънал.

— Да, да, имам данни за него.

— Галахър е бил единственият оцелял. По разбираеми причини не се е връщал повече в Китай и останал в Съединените щати.

— „Принсес Доу Уан“ — ахна Жу Куан, който повече не можеше да скрие вълнението си. — А дали Галахър е дал приблизителна информация за мястото, където е потънал корабът?

— Хвани се за нещо, за да не паднеш, мой ориенталски приятелю! „Принсес Доу Уан“ не е отишъл на дъното на Южния Тихи океан.

— Но нали последният му сигнал за помощ... — промълви обърканият Жу Куан.

— Корабът лежи под водите на езерото Мичиган в Северна Америка.

— Не е възможно! — възкликна Жу Куан.

— Повярвай ми, това е самата истина. Сигналят за помощ е бил фалшив. Капитанът и екипажът, под указанията на генерал Кун Хуай, променили името му с това на неговия кораб близък, „Принсес

Юнтай“. След това минали през Панамския канал до източния бряг на Съединените щати и надолу по река Сейнт Лоурънс влезли в Големите езера. Корабът попаднал в извънредно силна буря и потънал на сто и петдесет километра северно от Чикаго, което било крайната цел.

— Това е невероятно. Сигурен ли си във фактите?

— Ще ти изпратя по факса историята на Галахър за пътуването и корабкрушението.

Стомахът на Жу Куан се сви от неприятно чувство.

— А Галахър споменал ли е какъв е бил товарът на кораба?

— Само на едно място — отговори Пърлмутър. — Галахър казва, че генерал Хуай му обяснил, че огромният брой сандъци и контейнери, натоварени на борда в Шанхай, съдържали личните мебели и дрехи на високопоставени китайски националисти и военни водачи, които са напускали тогава страната, бягайки от комунистите.

Вълна на огромно облекчение връхлетя Жу Куан. Засега тайната не беше разкрита.

— Вероятно слуховете за огромно съкровище ще излязат неверни. На борда на „Принсес Доу Уан“ не е имало товар с голяма стойност.

— Може би е имало някакви бижута, но със сигурност не е имало нещо, което да развълнува професионалните търсачи. Предполагам, че ако се появят някои художествени предмети, то изваждането им ще бъде дело на местните леководолази.

— Дал ли си тази информация на някой друг освен на мен? — запита предпазливо Жу Куан.

— На нито една жива душа — отвърна Пърлмутър. — Ти си единственият, за когото знам, че се интересува от останките.

— Ще ти бъда благодарен, Сейнт Джулиан, ако не обявиш откритието си. Или поне не и в следващите няколко месеца.

— Обещавам от този момент нататък да не обеля нито дума.

— И още една лична услуга...

— Само кажи.

— Моля те, не изпращай по факса историята на Галахър. Мисля, че ще е по-добре, ако го изпратиш по куриер. Разбира се, разноските ще поема аз.

— Както желаяш — съгласи се веднага Пърлмутър. — Ще се обадя за куриер още щом затворя телефона.

— Благодаря ти, приятелю — каза искрено Жу Куан. — Направи ми огромна услуга. Въпреки че „Принсес Доу Уан“ няма голямо икономическо и историческо значение, от много години той беше като досадна муха около ухото ми.

— Разбирам, и на мен ми се е случвало. Някакви незначителни корабни останки пленяват и поглъщат въображението на изследвателя.

— Благодаря ти, Сейнт Джулиан, благодаря.

— Желая ти всичко хубаво, Жу Куан. Дочуване.

Китайският историк още не можеше да повярва на късмета си. Това, което само преди минути бе изглеждало неразрешима загадка, изведнъж бе паднало наготово в скута му. Макар и въодушевен, той реши да отложи обаждането до Кин Шан, докато не пристигне куриерът с бележките на Галахър за последните моменти на „Принсес Доу Уан“.

Кин Шан щеше да остане безкрайно доволен, като научеше, че прословутото художествено богатство, откраднато от страната, е прекарало всичките тези години необезпокоявано и съхранено в чистите води на езерото. Жу Куан се надяваше да живее достатъчно дълго, за да види художествените предмети изложени в националната галерия и музея.

— Добре се справи, Сейнт Джулиан — похвали го Сандекър, след като Пърлмутър затвори телефона. — Трябвало е да станеш търговец на употребявани коли.

— Или политик в предизборна кампания — промърмори Джордино.

— Чувствам се като долен мерзавец, дето излъгах така стария човек — каза Пърлмутър. Той замълча и огледа четиримата мъже от НЮМА, седнали около него в кабинета на Сандекър. — С Жу Куан се познаваме от дълги години. Винаги сме изпитвали уважение един към друг. Никак не ми беше приятно да го лъжа.

— Едно на едно сте — успокои го Пит. — Той също те измами. През цялото време се кълнеше, че интересът му към „Принсес Доу Уан“ е чисто академичен. Той прекрасно знае, че корабът е потънал с фантастично богатство на борда. Една факс линия може да бъде

подслушана. Защо, мислиш, че те накара да изпратиш историята на Галахър по куриер? Бъди сигурен, че тутакси е съобщил новината на Кин Шан.

Пърлмутър поклати глава.

— Жу Куан е преди всичко учен. Няма да информира шефа си, преди да проучи документа. — Той огледа едно по едно лицата на останалите. — Просто от любопитство, кой написа текста, който изпращам?

Руди Гън вдигна послушно ръка.

— Аз се кандидатирах като доброволец. И мисля, че свърших добра работа. Естествено, позволих си тук-там малко писателска волност. В една бележка отдолу споменах за смъртта на Иън Галахър от инфаркт през 1992. Мисля, че следите на двамата с Кейт са заличени.

Сандекър погледна към ръководителя си по специалните проекти.

— Ще имаме ли достатъчно време да извадим ценните предмети, преди спасителният кораб на Кин Шан да се появи?

— Няма да успеем, ако действа само „Оушън ретривър“.

— Не се безпокойте — каза Гън. — Вече сме наели още два спасителни съда. Единият е от частно дружество в Монреал, а другият го взехме назаем от американските ВМС.

— Бързината ни е много важна — каза Сандекър. — Искам съкровището да бъде вдигнато, преди да е изтекла информация. Не искам никой да ни се бърка, включително и нашето правителство.

— А когато завършим спасителните операции? — поинтересува се Пърлмутър.

— Тогава художествените предмети ще бъдат пренесени бързо в специално оборудвани съоръжения, за да се запазят от увреждане след тези години, прекарани във вода. В същото време ще обявим откритието и ще отстояваме позициите срещу бюрократите от Вашингтон и Бейджин.

— А Кин Шан? — продължи да пита Пърлмутър. — Какво ще стане, когато се появи заедно със спасителния си кораб?

Пит се усмихна злокобно.

— Ще му подготвим посрещане, подходящо за човек с неговите изключителни качества.

„Оушън ретривър“, на чийто борд бяха Пит, Джордино, Гън и Джулия, пристигна първи на мястото с останките на „Принсес Доу Уан“. Канадският спасителен кораб „Хъдсън бей“ на дружеството „Дийп ъбис систем лимитид“ от Монреал, пристигна само четири часа по-късно. Той беше по-стар съд, преустроен от влекач. Подпомогнато от чистата и спокойна вода, изваждането на съкровището започна веднага.

Работата под вода се извършваше от подводни апарати, използващи съчленени механични ръце, и водолази, затворени в скафандри за дълбоководно гмуркане под атмосферно налягане, наречени „Нютсют“, с които приличаха на рекламното човече на „Мишлен“. Издути и самоходни, изработени от фибростъкло и магнезий, тези скафандри позволяваха на водолазите, намиращи се вътре, да работят с часове във водата на дълбочина повече от двеста метра, без да се боят от декомпресия.

След като бе уточнен редът, ценните предмети започнаха да се вадят бързо и систематично. Операцията продължи с още по-голяма скорост, когато на сцената се появи и спасителният кораб „Дийн Хоуис“ на американските военноморски сили. Той пристигна от север два дни по-рано от очакваното и зае място до другите два. Беше относително нов — от пускането му на вода бяха изминали две години — и беше конструиран специално за работа в дълбоки води, и по-конкретно за изваждане на подводници.

Те докараха огромен открит шлеп с дълги баластни танкове. Като използваха глобалната позиционираща система, потопиха шлепа съвсем близо до предната част на „Принсес Доу Уан“. След това операторите на крановете, които работеха на корабите и използваха подводни камери, насочваха челюстите им, които здраво захващаха сандъците върху външната палуба на потъналия кораб, както и тези във вътрешността на корпуса, а също и художествените предмети, пръснати по дъното му между двете разцепени части. Сандъците заедно със съдържанието им бяха вдигнати и наредени върху

потопения шлеп. След като целият бе натоварен, баластните танкове бяха напълнени със сгъстен въздух и шлепът се издигна на повърхността. Един влекач го взе на буксир и го закара до пристанището на Чикаго, където го посрещна екип от археолози на НЮМА, които поеха отговорността за товара му. Ценните предмети бяха внимателно извадени от прогизналите сандъци и прехвърлени веднага в контейнери за временно съхранение, преди да бъдат транспортирани до съоръжения за по-трайно съхранение.

Още преди да се издигне първият натоварен шлеп, на неговото място бе потопен втори и процесът бе повторен.

Шест подводни апарата, три собственост на НЮМА, един на канадците и два на военноморския флот, работеха в синхрон, като вдигаха съвместно сандъците с безценното съдържание и ги поставяха в специалните товарни отсеци на потопените шлепове.

За да улеснят изваждането на сандъците от вътрешността на кораба, водолазите разрязаха стоманените листи, като използваха подводни резачи, разтопяващи метала под вода. Веднага щом отворът беше готов, подводните апарати бяха вкарани вътре и започнаха да вадят съкровищата, подпомогнати от челюстите на крановете върху палубите на корабите.

Цялата операция се наблюдаваше и направляваше от командното помещение на борда на „Оушън ретривър“. На екраните, свързани към камери, разположени на стратегически места около останките, се следеше всяка стъпка на спасителната акция. Видеосистемата с висока разделителна способност бе контролирана внимателно от Пит и Гън, които ръководеха сложното разпределяне на хора и съоръжения. Работеха на смени от по двайсет часа, както правеха и екипажите на всички кораби. Работата не спираше, а потокът от артефакти сякаш нямаше край.

Пит беше готов да даде дясната си ръка, за да поработи в една от подводниците или във водолазен скафандър, но като ръководител на проекта трябваше да координира и организира операцията от повърхността. Той наблюдаваше със завист на един от мониторите как Джордино, независимо от счупения му крак, бе спуснат в една от подводниците „Сафо IV“. Джордино имаше над седемстотин часа работа в подводни апарати, а този, който направляваше в момента, беше любимият му. По време на смяната си дребният италианец беше

планирал да вкара подводния съд навътре в надстройката на „Принсес Доу Уан“, което вече беше възможно, след като водолазите бяха разрязали корпуса.

Пит се обърна към Руди Гън, който влизаше в командното помещение. Ранното слънце просветна през вратата, огрявайки за момент вътрешността на кабината, която нямаше прозорци и илюминатори.

— Тук ли си вече? Можех да се закълна, че си тръгна току-що.

— Горедолу толкова беше — отвърна с усмивка Гън. Под мишница носеше голяма, навита на руло мозаечна снимка на корабните останки, направена преди началото на спасителните операции. Тя беше незаменим помощник при откриването на предметите, разпръснати из различните отсеци и за насочване на апаратите и водолазите към тях. — Докъде сме стигнали? — попита той.

— Шлепът е натоварен и е на път към повърхността — отговори Пит, който подуши въздуха и долавяйки мириса на кафе, извика да му донесат една чаша.

— Все още съм изумен от броя на предметите — каза Гън, настанявайки се пред пулта за радиовръзка и редицата светещи екрани.

— „Принсес Доу Уан“ е бил невероятно претоварен — отбеляза Пит. — Не е изненадващо, че се е разчупил и потънал в бурните води.

— Какво ни остава, за да приключим?

— Повечето от сандъците са извадени. С кърмата сме привършили. Трюмовете трябва да бъдат изпразнени до края на следващата смяна. Сега събираме малките сандъци, които са били подредени в коридорите и пътническите каюти в централната част на кораба. Колкото по-навътре проникват водолазите, толкова по-труден става пътят им.

— Има ли някакво известие кога се очаква пристигането на спасителния кораб на Кин Шан?

— „Джейд адвенчърър“ ли? — Пит погледна към картата на Големите езера, разгъната върху масата. — Последното съобщение е, че е преминал Квебек и е на път към Сейнт Лоурънс.

— Това означава, че ще пристигне след около три дена.

— Не са загубили никакво време да приключат търсенето около Чили. Час след като Жу Куан е получил фалшивите ни сведения, вече

са били на път към Канада.

— Ще се разминем на косъм — забеляза Гън, докато наблюдаваше как изкуствените пръсти на подводния апарат нежно измъкват от тинята една порцеланова ваза. — Ще извадим късмет, ако успеем да свършим и се изнесем оттук, преди „Джейд адвенчърър“ и нашият приятел да са се появили на сцената.

— Засега имаме късмет, че Кин Шан не изпрати някой от агентите си на разузнаване.

— Бреговата охрана, която се грижи за нас, има заповед да докладва за всяко подозрително плавателно средство.

— Когато идвах на смяна миналата нощ, Ал каза, че репортер от местен вестник бил получил по някакъв начин обаждане от „Оушън ретривър“. Ал го засякъл, когато разпитвал какво правим тук.

— И какво му е обяснил Ал?

— Казал му, че проучваме дъното и търсим останки от динозаври.

— И репортерът му е повярвал? — попита недоверчиво Гън.

— Вероятно не, но Ал му обещава да го качи на кораба през почивните дни.

Гън погледна озадачено.

— Но ние би трябвало да сме си тръгнали дотогава.

— Такъв е планът — разсмя се Пит.

— Трябва да се смятаме за щастливци, че слуховете за съкровища още не са довели тук рояци търсачи.

— Щом чуят и една дума, ще долетят да оберат трохите.

Джулия влезе с поднос в едната ръка.

— Закуска — обяви весело тя. — Каква прекрасна сутрин!

Пит потри наболата си брада.

— Не съм забелязал.

— Защо си толкова радостна? — попита я Гън.

— Току-що ми се обади Питър Харпър. Кин Шан е слязъл на летището на Квебек от японски самолет, преоблечен като член на екипажа. Канадската кралска моторизирана полиция го е проследила до брега, където се качил на малка лодка и се срещнал с „Джейд адвенчърър“.

— Алилуя! — възкликна Гън. — Захапал е стръвта.

— Вече виси на въдицата — отвърна Джулия засмяна. Тя остави подноса на масата за навигационни карти и повдигна кърпата, откривайки чинии с пържен бекон и яйца, препечен хляб, грейпфрут и кафе.

— Това са добри новини — каза Пит, придръпвайки стол към масата, без да са го поканили. — Харпър каза ли кога е планирал да арестува Кин Шан?

— Има среща с юристите на СЕН, за да съставят план. Мога да ви кажа, че съществуват големи опасения, че Външното министерство и Белия дом ще се опитат да окажат натиск.

— Страхувах се от подобно нещо — каза Гън.

— Питър и комисарят Мънро имат съмнения, че Кин Шан може да се изплъзне от мрежата им благодарение на политическите си връзки.

— А защо не се качат на „Джейд адвенчърър“ и да приберат задника му още сега? — попита Гън.

— Нямаме законно право да го задържим, докато корабът му плава в канадски гранични води — езерата Онтарио, Ери и Хурон — обясни Джулия. — Чак след като „Джейд адвенчърър“ мине през проливите Мекинък и влезе в езерото Мичиган, Кин Шан ще бъде в американски води.

— Бих искал да видя физиономията му, когато хората му спуснат камерите до „Принсес Доу Уан“ и намерят утробата му празна — каза Пит, похапвайки грейпфрут.

— Знаете ли, че чрез един от филиалите си той е подал иск в държавните и федерални съдилища, предявявайки права над кораба и товара му.

— Не — каза Пит, — но не съм изненадан. Това е начинът му на действие.

Гън удари с ножа по масата.

— Ако някой от нас предяви по законен път претенции към кораб, пълен с ценности, ще го изхвърлят като мръсно коте. А всички предмети на изкуството, които сме намерили, ще трябва да ги предадем на държавата.

— Хората, които търсят имане — каза философски Пит, — смятат, че всичките им проблеми приключват, когато направят големия

удар, и изобщо не осъзнават, че най-големите им неприятности едва тогава започват.

— Много вярно — потвърди Гън. — Все още не съм чувал за ценно откритие, което да не е оспорвано в съда от някой паразит или държавен бюрократ.

Джулия сви рамене.

— Може да е така, но Кин Шан има голямо влияние, за да му затръшнат вратата в лицето. Ако не друго, той е купил цялата опозиция.

Пит я погледна, сякаш умореното му съзнание изведнъж се бе сетило за нещо.

— Ти няма ли да ядеш? — попита той.

— Не, хапнах два залька преди малко в камбуза.

Първият офицер на кораба надникна през вратата и кимна към Пит.

— Шлепът е на повърхността, сър. Казахте, че искате да погледнете съкровището му, преди да го вземат на буксир.

— Да, благодаря — сети се Пит. После се обърна към Гън. — Целият е твой, Руди. Ще се видим утре по същото време на същото място.

Гън помахаше с ръка, без да сваля очи от мониторите.

— Наспи се добре.

Джулия увисна на ръката на Пит, когато двамата излязоха на мостика и погледнаха към огромния шлеп, изплувал от дълбочините. Товарът му се състоеше от сандъци с различни размери, съхранили невероятни ценности от китайското минало. Те бяха подредени спретнато с крановете и подводните апарати. В отделните отсеци върху допълнителни подложки бяха поставени предметите, чиито сандъци бяха или повредени, или отворени. Някои от тях бяха музикални инструменти — пеещи камбани от камък, бронзови звънци и барабани. Имаше и една трикрака готварска печка, на чиято врата беше излято отблъскващо лице, нефритени фигури на мъже, жени и деца в половин човешки ръст, различни фигури на животни от мрамор.

— О, погледни! — посочи тя с ръка. — Извадили са императора на коня.

Огрят от слънчевата светлина за първи път от половин век, с блестящи капки вода по бронзовата броня на ездача, които се стичаха

от коня, скулптурата отпреди повече от две хиляди години едва ли изглеждаше по-зле от деня, в който се бе родила в леярната работилница. Непознатият император беше вперил взор в безкрайния хоризонт, сякаш търсеше нови земи за завоюване.

— Всичко е толкова невероятно красиво — промълви Джулия, без да откъсва очи от древното чудо. После посочи с ръка към сандъците, чието съдържание оставаше скрито. — Удивена съм, че дървените контейнери не са се разпаднали след толкова години във вода.

— Генерал Хуай е бил далновиден мъж — обясни й Пит. — Той не само е настоял сандъците да бъдат и с вътрешна подплата, но и да са изработени от тиково, а не от по-обикновено дърво. Вероятно е било доставено в шанхайските корабостроителници от Бирма. Хуай е знаел, че тиковото дърво е изключително здраво и устойчиво и без съмнение е наредил там да бъдат изработени сандъците. Това, което не е могъл да предвиди по онова време, е било, че неговата предвидливост се е отплатила добре, запазвайки богатството през следващите петдесет години, прекарани под водата.

Джулия вдигна ръка, за да засенчи очи срещу отразяващата се слънчева светлина във водата.

— Жалко, че не е могъл да ги направи водоустойчиви. Лакираните предмети, дърворезбите и рисунките едва ли са оцелели без повреди, а може и да са напълно унищожени.

— Ще разберем съвсем скоро от археолозите. Да се надяваме, че студената и сладка вода е запазила повечето от изящните предмети.

Докато влекачът правеше маневри, за да закачи въжето за шлепа и да го вземе на буксир за пристанището в Чикаго, от рубката се появи моряк с лист хартия в ръка.

— Ново съобщение за вас от Вашингтон, госпожице Лий.

— Вероятно е от Питър — каза тя и взе листа. Тя изучава дълго време написаното, като изражението на лицето ѝ се промени неколккратно, от изненада до пълно объркване и неприкрит гняв. — О, мили боже! — промълви тя.

— Какво има?

Джулия подаде съобщението на Пит.

— Операцията на СЕН за задържане на Кин Шан е отменена със заповед от Белия дом. Не трябва да го безпокоим или притискаме по

никакъв начин. Всички ценни предмети, извадени от „Принсес Доу Уан“, трябва да се предадат на Кин Шан в качеството му на представител на китайското правителство.

— Това е лудост — произнесе уморено Пит, прекалено изтощен, за да избухне в гняв. — Човекът е доказан убиец. Да му дадем съкровището! Президентът очевидно е получил мозъчен удар.

— Никога досега не съм се чувствала по-безпомощна — побесня Джулия.

Съвсем неочаквано устните на Пит се разпънаха в налудничава усмивка.

— Ако бях на твое място, не бих го приел толкова навътре. Всяко нещо си има и хубава страна.

Тя го изгледа, сякаш беше освидетелстван.

— Какви ги приказваш? Къде я виждаш тази хубава страна? Да оставим мерзавеца на свобода и да му позволим да отмъкне със себе си всичко ценно?

— Заповедите от Белия дом са, че СЕН не трябва да безпокои по никакъв начин Кин Шан.

— Е и?

— В заповедите — продължи ухиленият Пит, но със стоманена нотка в гласа — никъде не се споменава какво може или не може да прави НЮМА...

Той замълча, тъй като от командната кабина изхвърча развълнуваният Гън.

— Ал мисли, че ги е намерил — думите излетяха от устата му. — Той се оттласва към повърхността и иска да знае как да ги извади.

— Много внимателно — отвърна Пит. — Кажи му да се издига бавно и да ги държи здраво. Когато излезе на повърхността, ще вдигнем „Сафо IV“ на палубата заедно с тях.

— Кой са тези „ги“? — попита Джулия.

Пит й хвърли бегъл поглед, преди да хукне надолу по стълбата към палубата, от която се изваждаха подводните апарати.

— Костите на Пекинския човек, разбира се.

Мълвата бързо се разпространи и екипажът на „Оушън ретривър“ започна да се събира на работната палуба на кърмата. Екипажите на другите два кораба се струпяха край леерното ограждане, за да наблюдават какво става на кораба на НЮМА. Когато

сапфиреносиният „Сафо IV“ се появи на повърхността, леко поклащащ се от бавните вълни, се възцари необичайна тишина. Във водата го очакваха водолази, които закачиха въжето на крана към куката за повдигане на покрива на подводния апарат. Очите на всички бяха вперени в коша между двете механични ръце. В него лежаха две големи дървени кутии. Хората затаиха дъх, докато апаратът бавно се издигаше от езерото. Операторът на крана внимателно свали подводния съд на палубата.

Тълпата на палубата се насъбра около него, а корабната археоложка, около четирийсетгодишна руса жена на име Пат О'Конъл, пое грижите по разтоварването. Докато тя се занимаваше с отварянето на кутиите, от подводния апарат се измъкна Ал Джордино.

— Къде ги намери? — провикна се към него Пит.

— Като се ориентирах по чертежите, успях да проникна в капитанската кабина.

— Май си улучил мястото — каза Гън, надничайки през слънчевите си очила.

С помощта на четирима нетърпеливи помагачи археоложката отвори капака на кутията и надникна вътре.

— О, боже, о, мили боже! — промълви със страхопочитание тя.

— Какво има? — настоя Пит. — Какво виждаш?

— Войнишки пътнически сандъци с надпис МОРСКА ПЕХОТА НА САЩ.

— Добре, защо стоиш, отвори ги — настоя Пит.

— Това би трябвало да се извърши в лаборатория — възрази О'Конъл. — С правилна методология, нали се сещаш.

— Не! — заяви твърдо Пит. — Правилната методология да върви по дяволите. Тези хора тук се трудиха здраво и продължително. И господ ми е свидетел, че те заслужават да видят плода на своя труд. Отвори куфарите.

Като разбра, че Пит няма да отстъпи и като забеляза неприязънта, изписана върху морето от лица около нея, О'Конъл се наведе и с малък лост започна да се бори с ключалката. Стената около ключалката се отдели лесно, сякаш беше от глина и тя отвори капака много, много бавно.

Вътре, на най-горния ред, лежаха няколко предмета, старателно завити в подгизнал тензук. Всеки от тях беше поставен в отделна

преграда. Пат О'Конъл взе най-големия и внимателно махна плата от него, все едно че държеше в ръцете си Свещения граал. Когато и последното парче тензук падна, се откри нещо, което приличаше на жълто-кафява купа.

— Череп... — прошепна тя — на Пекинския човек.

53.

Капитанът на „Джейд адвенчърър“ Чен Джан беше служил в „Кин Шан маритайм лимитид“ двайсет от общо трийсет години, прекарани по море. Висок и слаб, с побеляла права коса, той беше кротък и опитен капитан. Насили се да се усмихне и каза на работодателя си:

— Ето тук е корабът ви, Кин Шан.

— Не мога да повярвам, че след толкова години ще го видя — произнесе Кин Шан с поглед, впит в монитора, свързан към камерата на робота, движещ се над потъналия кораб.

— Имаме късмет, че дълбочината е малко над сто и трийсет метра. Ако корабът наистина беше потънал близо до бреговете на Чили, щеше да се наложи да работим при дълбочина над триста метра.

— Изглежда, че корпусът се е разцепил на две.

— Не е нещо необичайно за корабите, попаднали в бурите на Големите езера — обясни Чен Джан. — Например „Адмирал Фицджералд“ се беше усукал и сцепил на две при потъването си.

Кин Шан кръстосваше неспокойно палубата, докато се провеждаше търсенето. Зад студената му външност адреналинът му се бе покачил застрашително. Кин Шан не беше търпелив човек. Мразеше да стои без работа, докато корабът се движеше напред-назад, преди да попадне на останките, които той се надяваше, че са на „Принсес Доу Уан“. Безкрайното търсене беше мъчение, без което спокойно би могъл да мине.

„Джейд адвенчърър“ не приличаше на обикновените спасителни кораби. С тясната си надстройка и сдвоени корпуси като на катамаран той наподобяваше повече на луксозна яхта. Само стилният съвременен кран с А-образна рама на кърмата подсказваше, че е нещо повече от плавателен съд за разходка. Корпусите бяха боядисани в синьо с червени ленти. Горната част блестеше в бяло.

С дължина сто метра, елегантен и мощен, големият кораб беше същинско чудо на техниката, оборудван от горе до долу с най-съвременни прибори и апаратури. Той беше гордостта и радостта на

Кин Шан, създаден и конструиран от експерти по негови спецификации специално за този случай — изваждането на „Принсес Доу Уан“.

Корабът беше пристигнал на мястото рано сутринта, разчитайки на приблизителните координати, които Жу Куан беше получил от Сейнт Джулиан Пърлмутър. Кин Шан почувства силно облекчение, когато видя, че единствените съдове в близките двайсет мили бяха два кораба: единият — товарен, а другият според Чен Джан беше изследователски, само на три мили от тях, който се движеше с необичайна ленивост в обратна посока.

Като използва в общи линии същата техника и екипировка като Пит и екипа му на „Дайвърсити“, „Джейд адвенчърър“ започна търсенето и още на третия час операторът на ХАС обяви, че е забелязал обект. След още четири обследвания, за да подобри качеството на картината, операторът със сигурност заяви, че обектът на дъното е кораб и макар и разцепен, отговаря на размерите на „Принсес Доу Уан“. След това над останките беше спуснат един робот китайско производство.

След още един час виране в монитора Кин Шан възкликна гневно:

— Това не може да е „Принсес Доу Уан“! Къде е товарът му? Не виждам нищо, което да прилича на дървените сандъци, в които са били художествените предмети.

— Странно — промърмори Чен Джан. — Стоманената обшивка и надстройката като че ли са разпръснати около останките. Корабът изглежда, се е пръснал.

Лицето на Кин Шан пребледня.

— Това не може да е „Принсес Доу Уан“ — повтори той.

— Прекарай работа покрай кърмата — нареди Чен Джан на оператора.

След няколко минути малкото подводно устройство спря и операторът нагласи камерата върху буквите по корпуса. Нямаше грешка в името, „ПРИНСЕС ЮНТАЙ, ШАНХАЙ“.

— Това е моят кораб! — Очите на Кин Шан щяха да изхвъркнат от напрежение.

— Възможно ли е да е бил открит, без вие да знаете? — попита Чен Джан.

— Не е възможно. Съкровище с такава стойност не би могло да остане скрито толкова години. Поне някакви предмети от него щяха да се появят.

— Да наредя ли на екипажа да подготви подводницата?

— Да, да — отвърна припряно Кин Шан. — Трябва да погледна отблизо.

Кин Шан беше наел специален екип инженери, за да конструират подводницата, която бе нарекъл „Сий лоутъс“. Тя беше произведена във френска фирма, специализирана изключително в съоръжения за подводна работа. Беше следил подробно изработването на всеки детайл. За разлика от повечето подобни съдове, където изискванията към оборудването се поставят на първо място пред удобствата за екипажа, „Сий лоутъс“ приличаше повече на кабинет, отколкото на спартанско място за научни изследвания. Кин Шан я използваше като подводна яхта за разходка. Той се научи да я управлява и често я пилотираше около пристанището на Хонконг, особено веднага след построяването ѝ, като даваше идеи за модификацията ѝ, отговаряща на собствените му нужди.

Той поръча и още една подводница, наречена „Сий джасмин“. Предназначението ѝ беше да служи като подкрепление в случай че „Сий лоутъс“ се повреди.

Един час по-късно личният подводен апарат на Кин Шан бе изваден от нишата на кърмата, където бе прикрепен и беше поставен под модернистичната двукрака стойка на крана, който щеше да го повдигне и спусне във водата. След като провериха всички системи, помощник-капитанът застана отстрани в очакване на Кин Шан.

— Ще управлявам сам — заяви той.

Капитан Чен Джан погледна откъм палубата.

— Смятате ли, че е разумно, сър? Вие не познавате тези води.

— Да, но добре познавам „Сий лоутъс“. Забравяте, капитане, че аз съм я създал. Ще слеза долу сам. Искам да съм първият, който ще види след толкова години откраднатото от страната ни съкровище. Толкова дълго съм мечтал за този момент, че не желая да го споделя с друг.

Чен Джан сви рамене, но не каза нищо. Само кимна на помощника си да се отдръпне. Кин Шан се спусна по стълбата през люка, който предпазваше проникването на вода в командното

помещение. Той затвори капака, после включи животоподдържащата система.

Спускането на сто и трийсет метра на съоръжение, създадено да издържа налягането на водата при седем хиляди и шестстотин метра, беше като детска игра. Той се отпусна в удобния стол, по негов дизайн, срещу пулта за управление и широкия илюминатор на носа на апарата.

Кранът вдигна „Сий лоутъс“ от палубата и я изнесе над водата, където изчака известно време да спре люлеенето ѝ и я спусна в езерото Мичиган. Водолазите освободиха въжето от куката и направиха последен оглед отвън, преди Кин Шан да потопи подводницата в студените води.

— Въжето е откачено и можете да започнете спускането — долетя гласът на Чен Джан от високоговорителите.

— Потапям баластните танкове — отговори Кин Шан.

Чен Джан беше твърде опитен офицер, за да позволи работодателят му да свали отговорността му като капитан на „Джейд адвенчърър“. Той се обърна към един офицер и издаде заповед, която не бе чута от Кин Шан.

— Пригответе „Сий джасмин“ за всеки случай.

— Очаквате ли неприятност, сър?

— Не, но не мога да позволя да се случи нещо на Кин Шан.

„Сий лоутъс“ бързо се скри от погледа и започна бавното си спускане към дъното на езерото. Кин Шан се вираше през стъклото в тъмнозелената вода, която изведнъж, като с магическа пръчка стана черна, и той видя насреща отражението си. Очите му гледаха студено, устните му бяха свити в тънка линия. Само за един час той се бе превърнал от напълно уверен човек в човек, който изглеждаше болен, уморен и победен. Не му допадна това, което видя в лицето, виращо се в него от дълбочините. За първи път, откакто се помнеше, усети как се поддава на възбудата. Съкровището трябва да е някъде вътре в разбития корпус, повтаряше си той непрестанно, докато апаратът потъваше все по-дълбоко в студените води на езерото. Трябва да е там. Немислимо беше някой да го е изпреварил.

Спускането отне не повече от десет минути, но за Кин Шан секундите изглеждаха като часове. Преди да включи външните прожектори, навън цареше непрогледна тъмнина. Освен това вътре започна да става студено и той включи малкия нагревател. Ехолотът

показваше, че дъното приближава бързо. Той вкара малко количество сгъстен въздух в баластните танкове, за да намали скоростта на спускане. Ако дълбочината беше по-голяма, той щеше да освободи и тежестите, прикачени към кила на подводницата.

Пред него се появи осветеното от прожекторите плоско дъно на езерото. Той регулира баласта и спря на метър и половина над дъното. После Кин Шан включи електрическите тласкачи и започна да обикаля в широк кръг.

— На дъното съм — обади се той на помощния екипаж горе. — Можете ли да определите къде се намирам спрямо кораба?

— ХАС показва, че сте на около трийсет и седем метра западно от основната част на останките — отвърна Чен Джан.

Сърцето на Кин Шан заби по-бързо. Той наклони „Сий лоутъс“, докато започне да се движи успоредно на корпуса, а после я издигна, за да мине над леерите на товарната палуба. Видя крановете, издигащи се от черната пустош и направи завой, за да ги избегне. Сега вече се намираше над товарния сектор. Той наклони подводния съд, така че прожекторите му да светят надолу, и се взря в зеещата дупка на кораба.

С неописуем ужас видя, че трюмовете бяха празни.

Изведнъж нещо помръдна в сенките. В началото си помисли, че е риба, но после то се надигна от единия трюм и се материализира в нещо чудовищно, като привидение от друг свят. Нещото се издигна много бавно и като противна твар от мрачната бездна се насочи към подводницата.

На повърхността капитан Чен Джан се взираше с нарастващи опасения в научноизследователския кораб, който беше забелязал по-рано и който сега беше сменил курса си с деветдесет градуса и се завърташе с носа към „Джейд адвенчърър“. След малко иззад десния му борд се разкри катер на бреговата охрана на САЩ, който дотогава стоеше скрит от погледите им. И двата кораба се движеха с пълна скорост към „Джейд адвенчърър“.

54.

Кин Шан приличаше на човек, видял най-дълбоката бездна на ада. Лицето му беше побеляло и сковано като втвърден маджун. По челото му бяха избили капки пот, а очите му блестяха от шока. Той, който бе проявявал невероятно самообладание през целия си живот, сега сякаш се бе парализирал. Взираше се зашеметен в баланообразната глава на жълто-черното чудовище, което му се хилеше зловещо и чак тогава го разпозна.

— Пит! — прошепна дрезгаво той.

— Да, това съм аз — отвърна Пит, като ползваше системата за връзка, монтирана вътре в скафандъра му. — Чуваш ме, нали, Кин Шан?

Шокът от изненадата, после обратът, който настъпи, след като разбра какво представлява привидението, отпуши поток от злъч във вените на Кин Шан, който прерасна в бясна ярост.

— Чувам те — отвърна той бавно, възвръщайки железния си контрол над мислите. Той не пожела да узнае откъде се бе появил Пит. В съзнанието му имаше един-единствен въпрос. — Къде е съкровището?

— Съкровището ли? — повтори Пит и лицето му зад прозрачното кълбо на шлема придоби тъпо изражение. — Няма никакво съкровище.

— Какво е станало с него? — настояваше Кин Шан, въпреки че бе осъзнал поражението си. — Какво си направил с историческите шедьоври на моята страна?

— Прибрал съм ги на място, където ще бъдат в безопасност от мерзавец като теб, който ги иска само за себе си.

— Как? — попита кратко той.

— С много късмет и с много свестни хора — каза спокойно Пит. — След като моят изследовател откри оцелял след катастрофата, който ни насочи към мястото, обединих в един спасителен проект НЮМА, американските военни сили и канадците. Те осъществиха съвместни спасителни операции, които продължиха десет дни, преди да посочим

местонахождението на „Принсес Доу Уан“ на твоя изследовател. Мисля, че името му бе Жу Куан. След това не ни оставаше нищо друго, освен да те чакаме да се появиш. Знам, че съкровището те бе обсебило, Кин Шан. Мога да чета в теб като в отворена книга. Сега е време всеки да си плати дълговете. С връщането ти обратно в Съединените щати ти загуби всякакъв шанс за дълъг живот. За нещастие, поради огромната липса на морал и етика в наши дни, досега ти успяваше с парите си и политическото си влияние да избегнеш затвора. Искам да те уведомя, че ще умреш. Ще умреш, Кин Шан, като възмездие за смъртта на всички невинни хора, които си убил.

— Говориш небивалици, Пит. — В гласа на Кин Шан имаше презрение, но очите му издаваха неговата несигурност. — И кой ще се погрижи да причини смъртта ми?

— Чаках те. — Омразата на Пит се изписа в очите му. — Нямах ни най-малко съмнение, че ще дойдеш, и ще дойдеш сам.

— Свърши ли вече? Или искаш да ме отегчиш до смърт?

Кин Шан разбираше, че животът му виси на косъм, но искаше да разбере как смятаха да го убият. Въпреки че неочакваното появяване на Пит го притесни, страхът му започна бавно да отстъпва на механизма му за самозащита. В конспиративното му съзнание започна да се оформя план за спасение. Надеждите му нараснаха, като се сети, че Пит няма подкрепата на кораб на повърхността. Един водолаз в костюм „Нютсют“ не се спуска без поддържащо въже. Той трябва да бъде свален и издигнат от кораба-майка. Кабелът служи и за съобщителна връзка. Пит дишаше от самостоятелен източник, но той едва ли можеше да го захранва повече от час. Без поддръжката от повърхността Пит беше напълно незащитен и разполагаше с определено време живот.

— Не си чак толкова умен, колкото се мислиш — каза Кин Шан, а лицето му възвърна донякъде от цвета си. — Погледнато от моя страна, мисля, че ти си този, който ще умре, господин Пит. Твоят водолазен костюм срещу моя подводен апарат. Шансът ти е колкото на ленивец срещу мечка.

— Горя от желание да се пробваме.

— Къде ти е поддържащият кораб?

— Нямам нужда от такъв — каза Пит с изнервящо безразличие. — Дойдох сам от брега.

— Много си весел за човек, който няма да види повече слънцето. — Докато произнасяше думите, ръцете на Кин Шан се преместиха трескаво към управляващите лостове на манипулатора. — Мога да хвърля тежестите и да се издигна на повърхността. Или мога да се свържа с екипажа си и да им наредя да изпратят втората ми подводница.

— Няма да е честно. Ще станат две мечки срещу един ленивец.

Невъзмутимото му спокойствие е направо нечовешко, помисли си Кин Шан. Нещо не е така, както изглежда.

— Струваш ми се много сигурен в себе си — каза той, докато преценяваше възможностите.

Пит вдигна една от механичните ръце на манипулатора на скафандъра си и показа малка херметична кутия с антена.

— В случай че се чудиш защо не си чул нищо от твоите приятели горе, да те осведомя, че това малко устройство смущава всички комуникации в радиус от двеста и петдесет метра.

Това обясняваше защо досега не беше получил повикване от „Джейд адвенчърър“. Но тази информация не промени решението на Кин Шан да отмъсти на Пит.

— За последен път се бъркаш в работите ми. — Пръстите на Кин Шан бавно обвиха лоста на дросела и на регулаторите на манипулатора. — Нямам повече време за губене с теб. Трябва да разбере къде си скрил съкровището. Сбогом, господин Пит. Връщам се на повърхността.

На Пит му беше пределно ясно какво ще последва. Дори и през водната преграда, която ги разделяше, той можа да види бързото движение на очите на Кин Шан. С рязък жест той вдигна ръцете на манипулатора, за да предпази уязвимата си маска за лице и превключи двата малки мотора, закрепени към кръста на водолазния му костюм. Реакцията му съвпадна с момента, в който подводницата подскочи напред.

Това беше битка, в която Пит не можеше да победи. За една секунда „Сий лутъс“ зае хоризонтално положение, а в следващата вече се устремяваше към него. Малките щипци на манипулатора му не можеха да се мерят с големите клещи на ръцете на подводния апарат. Подводницата на Кин Шан можеше да се движи с два пъти по-голяма

скорост от тази на „Нютсют“. Ако механичните клещи срещнеха нютсютта му, с него беше свършено.

Пит не можеше да направи нищо, освен да наблюдава как огромните грозни манипулаторни ръце се разперват, за да го сграбчат смъртоносно и да пробият целостта на скафандъра му. Ако това се случеше, водата щеше да нахлуе в него и Пит щеше да умре мъчително. Пит нямаше никакво намерение да чака водата да проникне в гърлото му и да изпълни дробовете му. А налягането щеше да направи последните му секунди живот непоносими. На два пъти се бе оказвал в ситуация близка до удавяне и не изпитваше желание да потрети преживяванията. Да умре в мъки, и то пред очите на най-злия си враг, не влизаше в плановете на Пит.

Пит закопня да се хвърли напред и с щипците на костюма си да разбие илюминатора на подводницата на Кин Шан, но те бяха много къси и лесно щяха да бъдат отблъснати от ръцете на другия манипулатор. Освен това една агресивна атака не влизаше в плана му. Той погледна към двете смъртоносни челюсти, към лицето на Кин Шан, изкривено от злоба, и отстъпи с тромавия си костюм назад, за да спечели време.

Като насочваше съчленените крайници на скафандъра, той се наведе напред и с помощта на щипците вдигна от палубата късо парче тръба. После завъртя тръбата, за да пресрецне смъртоносните ръце на подводницата. Жестът беше направо смехотворен. Кин Шан насочи клещите да хванат Пит от двете страни. Както би дръпнал шоколад от ръцете на дете, той сграбчи тръбата и я изтръгна от щипците на скафандъра. Ако отстрани имаше наблюдатели, те щяха да оприличат битката като балет със забавени движения на две огромни животни. Всяко движение в такава дълбочина се определяше от налягането на водата.

Изведнъж костюмът на Пит опря в предната отвесна преграда на надстройката на „Принсес Доу Уан“. Сега нямаше накъде повече да бяга. Неравната борба беше продължила не повече от десетина минути. Пит видя сатанинската усмивка, изкривила лицето на Кин Шан, докато противникът му се доближаваше, за да го довърши.

И тогава, съвсем неочаквано, от мрака се появи неясна фигура, плъзгаща се безшумно като огромен хищник.

Прострян по очи в подводен апарат с форма на малък самолет с къси крила и опашка, Джордино спусна „Сафо IV“ зад „Сий лоутъс“. Напълно съсредоточено той завъртя регулаторите на нещо като менгеме, което стърчеше от дъното на подводния съд. Челюстите му бяха захапали малка топка, закачена за миниатюрно вакуумно устройство. Вниманието на Кин Шан беше изцяло насочено към убийството на Пит. Джордино притисна топката и вакуумното устройство към корпуса на „Сий лоутъс“, докато залепнат, след което издигна „Сафо IV“ рязко нагоре и назад и изчезна във водната бездна.

Двайсет секунди по-късно във водата се разнесе тътен. За момент Кин Шан не разбра какво разтърси „Сий лоутъс“. Много късно осъзна, че смелата отбрана на Пит беше само за отклоняване на вниманието от атаката от друг източник. С нарастващ ужас той видя как по горната стена на камерата с повишено налягане се появява паяжина от пукнатини. Неочаквано водата нахлу вътре като изстреляна от малко оръдие. Самата камера запази целостта си, но нахлуващата вода предопредели съдбата ѝ.

Кин Шан замръзна от ужас, водата се покачваше все по-бързо. Той трескаво включи помпите, за да източи баластните танкове и отмести лоста за спускане на тежестите под кила. „Сий лоутъс“ се издигна с няколко сантиметра и увисна, докато нахлуващата вода неутрализира плавателността ѝ. После започна бавно да пада и лягайки на дъното, вдигна облак тиня.

Обезумял от паника, Кин Шан посегна да отвори люка в безумен опит да изплува към повърхността — един безсмислен жест, като се имаше предвид налягането на сто и трийсет метра дълбочина.

Пит тръгна напред и надникна през вдигналата се дънна утайка в подводния апарат, спомняйки си труповете на дъното на езерото Орион. Китайският престъпник пое последна глътка въздух, преди ледената вода да изпълни отворената му за вик уста. След миг виковете секнаха и единственият звук от „Сий лоутъс“ беше бълбукането на мехурчетата кислород. Накрая, като управлявани от часовник, халогенните прожектори загаснаха и подводницата потъна в непрогледна тъмнина.

В скафандъра Пит беше плувнал в пот. Стоеше на дъното и наблюдаваше с мрачно задоволство подводната гробница на Кин Шан. Милиардерът, който беше потискал и експлоатирал хиляди невинни

хора, щеше да остане за вечни времена до празния кораб със съкровища, обсебвал по-голяма част от съзнателния му живот. Подходящ край, помисли си Пит без следа от съжаление.

Той вдигна поглед към Джордино, който се появи отново в „Сафо IV“.

— Защо се забави толкова? Той можеше да ме убие.

Джордино снижи апарата, докато изравни прозрачните им маски на около половин метър една от друга.

— Беше голямо шоу — засмя се той. — Да можеше само да се видиш отстрани как играеш Ерол Флин с тръба вместо меч.

— Следващия път ти ще поемеш трудната част.

— А Кин Шан къде е? — попита Джордино.

Пит посочи с едната щипка към неподвижната подводница.

— Където му е мястото.

— Как си с въздуха?

— Остават ми още дващест минути.

— Нямаме време за губене. Застани неподвижно, докато закрепя въжето за теглене към шлема ти. После ще те издърпам до повърхността.

— Почакай малко — каза Пит. — Имам да свърша още една малка задача.

Той включи малките тласкачи на водолазния си костюм и се издигна покрай надстройката, докато стигна до кормилната рубка. Изучи бързо плана на вътрешността на кораба, който беше залепил от вътрешната страна на скафандъра, и започна да се придвижва покрай капитанската кабина към следващата каюта. За негова голяма изненада мебелите бяха относително запазени. След няколко минути Пит намери това, което търсеше. Той напълни една малка торбичка, закачена за колана на скафандъра, с предметите, които взе от единия ъгъл на каютата.

— Време е да идваш — долетя разтревоженият глас на Джордино.

— Смятай, че съм вече при теб.

Разполагайки само с три минути резерва, „Сафо IV“ и скафандърът изплуваха един след друг на повърхността, откъдето бяха изтеглени на палубата на „Оушън ретривър“. Докато техниците помагаша на Пит да се измъкне от водолазния костюм, той се извърна

да погледне към кораба на Кин Шан. Група от бреговата охрана се беше качила на борда му и проверяваше документите, преди да му нареди да напусне американските води.

Когато най-накрая го освободиха от огромния костюм, Пит се облегна изтощено на перилата. Джулия се приближи и го прегърна през кръста.

— Безпокоях се за теб — каза тихо тя.

— Напълно разчитах на Ал и Руди, убеден бях, че няма да се издънят.

— Мъртъв ли е Кин Шан? — попита тя, макар че беше сигурна в отговора.

Той хвана главата ѝ с две ръце и се вгледа в сивите ѝ очи.

— Той е само лош спомен, който си заслужава да бъде забравен.

Тя се отдръпна и на лицето ѝ се изписа тревога.

— Когато се разчуе, че си го убил, ще имаш големи неприятности с правителството.

Независимо от изтощението си, Пит отметна глава назад и се разсмя на глас.

— Скъпа, аз непрекъснато си имам неприятности с правителството.

ЕПИЛОГ ФРИЦ

55.

31 юли 2000

Вашингтон, окръг Колумбия

Президентът Дийн Купър Уолас беше решил да работи до късно в тайната си квартира във Форт Макнеър и изобщо не го беше грижа за неудобството, което създаваше на персонала и на посетителите си, които трябваше да се срещат с него през нощта. Той не стана зад бюрото, където седеше, когато новият му шеф на кабинета Харълд Пекорели въведе комисар Мънро, адмирал Сандекър и Питър Харпър. Нито пък ги покани да седнат.

Президентът Уолас не беше особено щастлив.

Медиите го разпъваха на кръст за отношенията му с Кин Шан, обвинен в конспирация, предизвикала разрушения и смърт. За да влошат нещата, китайските ръководители бяха хвърлили Кин Шан на жертвения си олтар, отричайки всякакви връзки с него. Президентът на „Кин Шан маритайм“ беше изчезнал и дори китайците бяха в неведение за местонахождението му. „Джейд адвенчърър“ беше все още на път за Китай. По време на плаването капитан Чен Джан беше запазил мълчание, тъй като не желаше той да бъде този, който ще съобщи, че Кин Шан бе намерил смъртта си в ръцете на американците.

Същевременно Уолас с огромна наслада демонстрираше претенции, че именно той е изиграл главната роля за откриването и спасяването на китайското художествено съкровище. На фотожурналистите и подвижните телевизионни екипи беше дадена възможност да запишат невероятното изложение от художествени предмети, които бяха изваждани от оригиналните им сандъци от тиково дърво и приготвяни за съхранение.

Както можеше да се предположи, костите на Пекиния човек предизвикаха международна сензация.

Посъветван, че е в негов интерес да не се намесва, Уолас запази мълчание, докато СЕН и ФБР, работещи съвместно, прибраха на топло близо триста главатари и членове на китайски банди, и заведоха дела срещу тях. Хиляди нелегални емигранти, използвани буквално като

роби, също бяха задържани, за да бъдат по-късно депортирани обратно в Китай. Потокът от нелегални чужденци, пристигащи от Азия, не бе пресечен напълно, но поне контрабандните акции бяха драстично намалени.

Като имаха предвид безразсъдните опити на предишния началник-кабинет да прикрива президента, най-близките му съветници настояха категорично Уолас да признае, че е допускал грешки, без да се извинява. И да е правил грешни преценки, то е било за доброто на страната. Гафовете бяха овладени и се правеше всичко възможно критиката да бъде сведена до минимум предвид кандидатирането му за втори мандат.

— Вие прекрочихте границите на служебните си задължения — каза Уолас, насочвайки гнева си към Мънро. — И го направихте, без дори да уведомите някой член на кабинета ми за намеренията си.

— Сър, върших работата, която ми бяха възложили — отвърна уверено Дънкан.

— Китай е прекрасна сцена за бъдещето на американската икономика, а вие застрашихте близките взаимоотношения, които бях успял да създам между двете страни. Бъдещето на Съединените щати е в една световна търговска система и Китай е жизненоважна стъпка към изпълнението на тази цел.

— Но, господин президент — намеси се Сандекър с обичайната си сприхавост, — не и ако това означава да наводним страната с незаконни емигранти.

— Вие тримата нито сте експерти по външна политика, нито сте икономисти — заяви хладно Уолас. — Твоята работа, Дънкан, е да следиш за правилно извършване на емигрантските процедури. А вашата, адмирале, е да провеждате океанографски научноизследователски проекти. Никой не ви е разрешил да си развявате байрака.

Сандекър сви рамене и изтърси бомбата:

— Признавам, че на учените и инженерите от НЮМА не им влиза в работата да екзекутират криминални престъпници, но...

— Какво казахте? — възкликна Уолас. — Какви са тези намеци?

Сандекър отговори с престорена невинност:

— Никой ли не ви е уведомил?

— За какво да ме уведомят?

— За нещастния инцидент, който отне живота на Кин Шан.

— Мъртъв ли е? — ахна Уолас.

Сандекър кимна със сериозно изражение.

— Получил е временно замъгляване на разсъдъка и е нападнал моя директор по специални проекти, който при самозащита е бил принуден да убие Кин Шан. Трагедията се е разиграла при останките на „Принсес Доу Уан“.

Уолас беше като зашеметен.

— Имате ли представа какво сте направили?

— Ако някога едно чудовище е заслужавало да бъде унищожено — Сандекър възвърна язвителността си, — то това беше Кин Шан. И мога да добавя, че се гордея с моите хора, които са отговорни за извършеното.

Преди президентът да успее да се нахвърли върху адмирала, Питър Харпър се включи в спора.

— Получих доклада от ЦРУ, в който се посочва, че някои членове на китайското правителство са смятали да организират убийството на Кин Шан. Планът им е бил да си присвоят „Кин Шан маритайм“ и да я слоят с държавната — на Китайския военноморски флот. Няма никакви причини да вярваме, че ще прекратят контрабандните операции, но без Кин Шан няма да могат да действат така ефикасно. И в същия мащаб. Това се явява предимство за нас.

— Трябва да сте наясно, господа — вметна дипломатично Пекорели, — че президентът е длъжен да защитава определена политика и интереси, колкото и непопулярни да изглеждат.

Сандекър погледна строго към Пекорели.

— Вече не е тайна, Харълд, че Кин Шан е бил нещо като посредник между Белия дом и незаконните китайски интереси.

— Просто грешна преценка — сви равнодушно рамене Пекорели.

Сандекър се обърна към президента Уолас.

— Вместо да ни викате двамата с Дънкан тук, за да ни дъвчете задниците, трябва да ни предложите за медали, задето отървахме страната от тази напаст и изсипахме в скута ви най-голямото съкровище, което светът е виждал.

— И със сигурност ще спечелите доста точки пред китайците, когато им го върнете — добави Мънро.

— Да, да, забележително е — съгласи се Уолас разсеяно. Той извади от джоба на самото си кърпа и попи горната си устна. После продължи да оправдава постъпките си. — Вие трябва да погледнете международната ситуация през моите очи. В момента подготвям стотина различни търговски сделки с Китай, които ще донесат милиарди долари на американската икономика и сто хиляди работни места за американските работници.

— Но защо американските данъкоплатци трябва да помагат на Китай да се превърне в световна сила? — попита Харпър.

— Ако не друго — намеси се Мънро, сменяйки темата, — дайте на СЕН повече власт, за да спре незаконната емиграция. Според последните ни данни в САЩ се намират над шест милиона емигранти. Създадохме солидна програма за намаляване на потока откъм границата с Мексико, но контрабандното прехвърляне от Китай през граничните ни води е твърде добре организирано и за да се спре, са необходими по-сериозни мерки.

— Може би ще бъде най-лесно, ако дадем на всички амнистия — предложи Уолас, — и с това да приключим.

— Не съм убеден, че съзнавате колко сериозен ще бъде този проблем за нашите внуци, господин президент — каза мрачно Мънро. — През 2050 година американското население ще наброява над триста и шейсет милиона. Ако раждаемостта и потокът от емигранти се запазят в същите граници, то след още петдесет години броят на населението ще достигне половин милиард. Оттам нататък числата стават ужасяващи.

— При липсата на унищожителни войни и епидемии — възрази Уолас — нищо не може да спре прираста на населението по цял свят. Не виждам какви могат да са ужасните последици, след като можем да се изхранваме.

— Запознат ли сте с прогнозите на анализаторите и географите на ЦРУ? — попита Сандекър.

Уолас поклати глава.

— Не съм сигурен, че разбирам за какви прогнози говорите.

— Тези, които прогнозираят в бъдеще разцепването на сегашния вид Съединени щати.

— Пълни глупости.

— След време китайците ще контролират западния бряг от Сан Франциско до Аляска, а испанците ще управляват земите източно от Лос Анджелис до Хюстън.

— И това става пред очите ни — добави Харпър. — В Британска Колумбия се изсипаха толкова китайци, че могат да поемат управлението ѝ.

— Не мога да си представя една разделена Америка — заяви Уолас.

Сандекър го изгледа продължително.

— Някоя нация или цивилизация не е вечна.

Новият началник на кабинет, който бе заместил Мортън Леърд, се покашля леко.

— Извинете, че ви прекъсвам, господин президент, но закъснявате за следващата си среща.

Уолас сви рамене.

— Тогава това е всичко. Съжалявам, че не можем да продължим дискусията. Но тъй като очевидно вие не сте съгласни с моите политически позиции, нямам друг избор, освен да поискам оставката ви.

Очите на Сандекър се присвиха.

— Моята няма да я получите, господин президент. Известно ми е къде са погребани телата на много хора, в буквалния смисъл на думата. И ако ме уволните, ще хвърля върху Белия дом толкова мръсотия, че съветниците ви няма да могат да ви запазят до следващите избори.

— Поддържам казаното от адмирала — каза Мънро. — СЕН и аз сме стигнали твърде далече, за да предадем всичко в ръцете на някой канцеларски плъх. Моите агенти и аз сме работили заедно през последните шест години с надеждата, че ще видим светлина в края на тунела. Не, господин президент, аз също няма да отстъпя без борба.

Колкото и да беше странно, пред лицето на такава бунтовническа реакция Уолас не се ядоса. Той изгледа последователно двамата мъже и видя твърдата им решителност. Те не бяха от хората, с които би желал да води сложни битки, особено в момента, когато имаше нужда от цялата добра воля на пресата и телевизията, за да разсее надвисналите облаци. Усмихна им се обезоръжаващо.

— Това е свободна страна, господа. Имате право да изразите своето несъгласие дори и спрямо президента на нацията. Оттеглям

молбата си за оставка и ще ви оставя да ръководите уважаваните си служби, както смятате, че е най-добре. Но ви предупреждавам: ако в бъдеще някой от вас ми създаде политически главоболия, ще го изхвърля на улицата без ни най-малко колебание. Ясен ли съм?

— Напълно — отвърна Сандекър.

— Съвсем ясен — потвърди и Мънро.

— Благодаря ви, че дойдохте, за да изясним разногласията — каза Уолас. — Бих искал да мога да кажа, че ми е била приятна компанията ви, но няма да бъде вярно.

Сандекър се задържа до вратата.

— Един въпрос, господин президент.

— Да, адмирале.

— Относно китайското съкровище, което извадихме от езерото Мичиган. Кога смятате да го върнете на китайците?

— След като издоя от тях всички възможни политически компенсации. — После Уолас се усмихна със съзнанието за собственото си великодушие. — Но няма да получат нито един предмет, докато всичко не бъде изложено в Националната галерия на изкуствата, а после не обиколи по-големите градове на Съединените щати. Това поне дължа на хората.

— Благодаря ви, сър. Възхищавам се на правилното ви решение.

— Нали виждате — ухили се Уолас, — не съм чак такъв човекоядец, за какъвто ме смятате.

След като Сандекър, Мънро и Харпър си тръгнаха обратно през тунела към Белия дом, Уолас каза на началника на кабинета, че иска да остане няколко минути сам. Той потъна в мислите си, като се питаше как ли ще го представи историята. Да можеше да стане ясновидец и да погледне в бъдещето. Не се съмняваше, че от Вашингтон насам на всеки президент му се е искало да притежава този талант. Накрая въздъхна и повика Пекорели.

— С кого трябва да се видя сега?

— Хората, които пишат речите ви, биха искали да им отделите няколко минути от времето си, за да направят последни уточнения за речта ви пред Асоциацията на испанско-американския колеж.

— О, да, тази реч е важна — съгласи се президентът, който се върна към нормалното си състояние. — Това ще бъде една чудесна

ВЪЗМОЖНОСТ да обявя своя нов план за създаване на агенция за култура и изкуство.

56.

— Много се радвам да ви видя отново — каза Кейт, застанала пред отворената входна врата. — Заповядайте. Иън е във на верандата и чете сутрешните вестници.

— Няма да се бавим — каза Джулия, докато влизаше. — Двамата с Дърк трябва да хванем следобед самолета за Вашингтон.

Пит последва жените вътре в къщата. Под мишница носеше малка дървена кутия. Те минаха през кухнята и излязоха на верандата с изглед към езерото. Вятърът щипеше и имаше вълнение. На километър от брега се виждаше яхта, която се носеше с вятъра. Галахър стана да ги посрещне.

— Дърк, Джулия, благодаря ви, че се отбихте — изгърмя гласът му.

— Нека ви донеса малко чай — предложи Кейт.

Пит би предпочел кафе в тези ранни часове, но прие с усмивка.

— С удоволствие.

— Надявам се, че сте дошли да ни разкажете как минаха спасителните операции — каза Галахър.

Пит кимна.

— Основната цел на посещението ни.

Галахър ги покани да седнат около масата за пикник, разположена на верандата.

Докато се настаняваха, Пит остави кутията в краката си. След като Кейт се появи с чая, Пит и Джулия разказаха за проекта и им описаха някои от ценните предмети, които самите те бяха видели в разбитите им сандъци. Пропуснаха само да споменат за Кин Шан, но Иън и Кейт не бяха чували за него. Пит им каза за откритите от Джордино кости на Пекиния човек.

— Пекиния човек — повтори бавно Кейт. — За китайците това е най-уважаваният прародител.

— Ще задържим ли нещо от съкровището? — поинтересува се Галахър.

Пит поклати глава.

— Не мисля така. Казаха ми, че президентът Уолас смята да върне всичко на китайския народ, но след като бъде изложено навсякъде в Съединените щати. Костите на Пекинския човек вече пътуват за своя дом.

— Само си помисли, Иън — каза Кейт и погледна с обич мъжа си, — всичко можеше да бъде наше.

Галахър я потупа по коляното и се засмя от сърце.

— А къде щяхме да го сложим? В къщата имаме достатъчно китайски боклуци, че да стигнат за цял музей.

Кейт завъртя очи и потупа силно Галахър по рамото.

— Ах ти, мърморко такъв, и ти обичаш тези предмети не по-малко от мен. — Тя се обърна към Джулия. — Трябва да извиниш Иън. Грубиянът си остава грубиян.

— Време е да тръгваме — надигна се Джулия.

Пит се наведе, взе кутията от пода и я подаде на Кейт.

— Подарък от „Принсес Доу Уан“. Нещо, което трябва да имаш.

— Надявам се, че не е някой предмет от съкровището — изненада се тя. — То ще си е направо кражба.

— О, не, това си е твое — увери я Джулия.

Изпълнена с предчувствие, Кейт бавно отвори капака на кутията.

— Не разбирам — промълви тя. — Прилича на костите на някакво животно. — После забеляза малкия златен дракон, закачен за избеляла червена кожена каишка. — Иън! Иън! — извика тя, след като го видя. — Погледни, те са ми донесли Фриц.

— Той се върна при господарката си — каза Галахър, чиито очи бяха започнали да овлажняват.

В очите на Кейт бликнаха сълзи. Тя заобиколи масата и прегърна Пит.

— Благодаря ти, благодаря ти. Ти не знаеш какво означава това за мен.

— Ако не е знаел — каза Джулия, поглеждайки нежно към Пит, — сега вече знае.

Галахър обгърна с ръка раменете на жена си.

— Ще го погребем при другите. — После погледна към Пит и Джулия. — Имаме си малко гробище, където лежат всички домашни любимци, които сме притежавали.

Докато се отдалечаваха, Иън Хонконгски Галахър стоеше до Кейт, която не преставаше да се усмихва, махайки им за сбогом. Пит усети, че завижда на едрия ирландец. Галахър беше прав — той беше намерил своето богатство, без да вади онова от „Принсес Доу Уан“.

— Прекрасна двойка са — отбеляза Джулия, докато им махаше.

— Сигурно е чудесно да остарееш до някого, когото обичаш.

Силно изненадана, Джулия изгледа Пит.

— Не знаех, че си сантиментален.

— И аз си имам тайни мигове — отвърна с усмивка Пит.

Тя се облегна назад и се загледа през страничното стъкло към дърветата, които пробягваха отстрани.

— Да можехме да продължим така и да не се връщаме във Вашингтон.

— И какво ни спира?

— Ти луд ли си? Моята работа в СЕН. Твоята в НЮМА. Началниците ни чакат дълги доклади за спасяването на съкровището, за прекратяване на потока емигранти. През следващите седмици ще сме толкова заети, че ще извадим късмет, ако успяваме да се видим за по няколко часа в неделите. А един господ само знае, как ще реагира прокуратурата, като научи, че си погребал Кин Шан до останките на „Принсес Доу Уан“.

Пит не отговори. Бръкна с една ръка в джоба на самото си и подаде два плика на Джулия.

— Какво е това? — попита тя.

— Два самолетни билета за Мексико. Забравих да ти кажа, че не се връщаме във Вашингтон.

Устата ѝ увисна от изненада.

— С всяка изминала минута откачаш все повече.

— Понякога и аз се плаша. — После се ухили. — Недей да напъваш малката си главичка. Говорих с комисар Мънро и адмирал Сандекър. Имаме благословията им за десетдневна ваканция. Признават, че поне това могат да направят за нас. Докладите ще почакаат. Федералното правителство няма да избяга.

— Но не съм си взела подходящи дрехи.

— Ще ти купя цял гардероб.

— Но къде точно в Мексико отиваме? — попита тя вече развълнувана. — Какво ще правим?

— Ние — отвърна той, като наблегна на местоимението — ще лежим на брега на Масатлан, ще пием „Маргарита“ и ще наблюдаваме залеза над морето на Кортес.

— Мисля, че ще ми хареса — каза тя и се сгуши до него.

Той погледна надолу с усмивка.

— Не знам защо, но и аз си мислех, че ще ти хареса.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.